

Հարրի Փոթթերը և
Փիլիսոփայական քարը
Զոան Քեյթելին Ռոուլինգ

Հարրի Փոթթերի արկածների
առաջին գիրքը

Թարգմանիչ՝ Լիլիթ Մկրտչյան

Թարգմանության վերջին խմբագրություն, 2021թ.

© 2002թ. Լիլիթ Մկրտչյան, Զ.Ք. Ռոուլինգի «Հարրի Փոթթերը և Փիլիսոփայական քարը», հայերեն:

Բովանդակությունը

Գլուխ 1. Ողջ մնացած տղան	1
Գլուխ 2. Անհետացած ապակին	19
Գլուխ 3. Նամակներ առանց հետադարձ հասցեի	33
Գլուխ 4. Բանալիների պահապանը	49
Գլուխ 5. Շեղաձիգ փողոցը	65
Գլուխ 6. Երկաթուղային կառամատույց թիվ '9 և 3/4'	97
Գլուխ 7. Տեսակավորող գլխարկը	125
Գլուխ 8. Հմայադեղերի վարպետը	146
Գլուխ 9. Կեսգիշերային մենամարտը	161
Գլուխ 10. Բոլոր սրբերի օրը	183
Գլուխ 11. Թվիդիչը	201
Գլուխ 12. 'Իրենքնագարե' հայելին	216
Գլուխ 13. Նիքողայոս Ֆլամերը	240
Գլուխ 14. Նորվեգական Եղջերաբաշ Նորբերթը	254
Գլուխ 15. Արգելված անտառը	271
Գլուխ 16. Գաղտնադռան տակի ստորգետնյա զննանում	294
Գլուխ 17. Երկու դեմքով մարդը	322

Գլուխ 1. Ողջ մնացած տղան

Բեկտենիների նրբանցքի թիվ 4 տանն ապրող տեր և տիկին Ղարզլիները հպարտությամբ էին շեշտում, որ իրենք միանգամայն նորմալ մարդիկ են:

Այո՛, շատ շնորհակալ ենք: Մեզ արտասովոր մարդիկ պետք չեն:

Ում ասես կարելի էր պատկերացնել տարօրինակ կամ առեղծվածային իրադարձությունների շրջապատւոյտում, միայն ո՛չ Ղարզլիներին, որովհետև նրանք պարզապես խորշում էին այն ամենից, ինչն իրենց կարծիքով արտասովոր էր, հետևաբար՝ անհեթեթ, և ուստի արժանի չէր ուշադրության:

Պարոն Ղարզլին՝ շաղափներ արտադրող, «Գրանինգզ» կոչվող գործարանի տնօրենն էր: Նա մի խոշոր, ցլամարմին մարդ էր, ում նկարագրելիս կարելի էր ասել, որ նա ընդհանրապես պարանոց չուներ, և դրանից նրա բեղերն ավելի երկար ու թավ տեսք էին ստանում: Տիկին Ղարզլին նիհար կին էր, հարդագույն մազերով և սովորականից գրեթե երկու անգամ ավելի երկար պարանոց ուներ, որը նրան շատ էր պետք գալիս ցանկապատերի վրայով հարևաններին օրնիբուն լրտեսելու համար: Ղարզլիները մի փոքր տղա ունեին, անունը՝ Ղադլի, և իրենց կարծիքով, Ղադլիից ավելի շնորհալի ու սիրունատես երեխա աշխարհում չկար:

Ղարզլիներն ամեն ինչ ունեին, սակայն ունեին նաև մի գաղտնիք և ամենից շատ վախենում էին, որ վաղ թե ուշ որևէ մեկը կբացահայտի իրենց գաղտնիքը: Նրանք համոզված էին, որ կխայտառակվեն, եթե մեկնումեկը հանկարծ իմանա իրենց ազգական Փոթթերների մասին: Տիկին Փոթթերը տիկին Ղարզլիի հարազատ քույրն էր, սակայն նրանք մի քանի տարի միմյանց չէին տեսել: Ընդհանրապես, տիկին Ղարզլին ձևացնում էր, որ ինքը ոչ մի քույր էլ չունի, որովհետև նրա քույրը և քրոջ ապաշնորհ ու ապիկար ամուսինը այնքա՛ն «ապադարզլիական» էին, որքան, թերևս, հնարավոր էր լինել: Ղարզլիները ցնցվում էին այն մտքից, թե ի՞նչ կասեն հարևանները, եթե հանկարծ Փոթթերները հայտնվեն իրենց փողոցում: Ղարզլիները գիտեին, որ Փոթթերները նույնպես մի փոքր տղա ունեն, սակայն երբեք չէին տեսել նրան: Այդ տղան, իր հերթին, ևս մեկ հիմնավոր պատճառ էր

Փոթթերներից հեռու մնալու համար, որովհետև նրանք չէին ուզում, որ իրենց սիրասուն Ղադլին մի այդպիսի երեխայի հետ շփվի:

Մեր պատմությունը սկսվեց մի տաղտկալի, անծրևոտ և գորշ, երեքշաբթի առավոտյան, երբ տեր և տիկին Ղարզլիներն արթնացան ու սկսեցին իրենց սովորական առօրյան: Ամպամած երկինքը ոչինչ չէր նախագգուշացնում այն տարօրինակ ու առեղծվածային իրադարձությունների մասին, որոնք շուտով կատարվելու էին ամբողջ երկրում: Պարոն Ղարզլին ինչ-որ բան էր մտնում քթի տակ՝ ընտրելով իր ամենաանդեմ ու անհետաքրքիր աշխատանքային փողկապը, իսկ տիկին Ղարզլին՝ իր ասած յուրաքանչյուր բառն ըմբռնելով, ինքնամոռաց պատմում էր հարևանների մասին վերջին բամբասանքները և միևնույն ժամանակ փորձում էր անհնարին ձայներանգներով ծղրտացող Ղադլին մի կերպ խցկել սեղանի մոտ դրված բարձր աթոռակի մեջ:

Նրանցից ոչ մեկը չնկատեց այն մեծ, դարչնագույն անտառային բլին, որը թռավ անցավ պատուհանի մոտով:

Ուղիղ ութն անց կեսին պարոն Ղարզլին վերցրեց իր պայուսակը, մի համբույր ձապացրեց տիկին Ղարզլիի այտին, հրաժեշտի օդային համբույր ուղարկեց Ղադլին, որը սակայն տեղ չհասավ, որովհետև Ղադլին կլանված էր հերթական բարձրադաշտի բողոքի ցույցով և ճիվ-ճղրտոցով իր քաղցր նախաճաշն էր շաղ տալիս պատերին: «Փոքրիկ ավազա՛կս...», ծնողական հրճվանքով քթմնջաց պարոն Ղարզլին և դուրս եկավ տանից: Նա նստեց իր մեքենան և թիվ 4 տան ճամփուղիով հետադարձ մտավ փողոց:

Միայն փողոցի շրջադարձին հասնելով, նա առաջին անգամ նկատեց, որ ինչ-որ բան սովորականի պես չէր... Մի կատու փողոցում նստած քարտեզ էր ուսումնասիրում: Մի վայրկյան պարոն Ղարզլին նույնիսկ չհասկացավ էլ իր տեսածի իմաստը, հետո գլուխն արագ հետ շրջեց, որպեսզի կրկին տեսնի աչքերի առջևով անցած պատկերը: Մի զուլավոր կատու էր կանգնած Բեկտենիների նրբանցքի անկյունում, սակայն տեսադաշտում ոչ մի քարտեզ էլ չէր երևում: Այդ ի՞նչ անցավ իր մտքով... Հավանաբար լույսային խաղ էր: Պարոն Ղարզլին աչքերը թարթեց և հայացքը սևեռեց կատվի վրա: Կատուն էլ հայացքը սևեռեց պարոն Ղարզլիի վրա:

Անկյունից մինչև գլխավոր փողոց թեքվելու ամբողջ ճանապարհին պարոն Դարզլին մեքենայի հետադարձ հայելու մեջ դիտում էր կատվին: Իսկ կատուն արդեն կարդում էր «Բեկտենիների նրբանցք» ցուցանակը...

Ո՛չ, նայում էր ցուցանակին... Կատուները չեն կարող քարտեզներ կամ ցուցանակներ կարդալ: Պարոն Դարզլին ինքն իրեն մի թեթև թափ տվեց և կատվին դուրս նետեց ուղեղից: Քաղաք տանող ճանապարհին շաղափների մեծ պատվերից բացի նա ուրիշ ոչ մի բանի մասին այլևս չէր մտածում և հույս ուներ մի լավ գործարք կնքել այդ օրը:

Սակայն, քաղաքի ծայրամաս մտնելիս, շաղափները միանգամից ցնդեցին նրա ուղեղից: Քանի դեռ մեքենան սովորականի պես խրված էր ամենօրյա առավոտյան ճանապարհային խցանի մեջ, նա չէր կարող չնկատել, որ անսովոր լայնափեշ թիկնոցներ հագած, բավականին տարօրինակ տեսքով բազմաթիվ մարդիկ էին շրջում փողոցներում: Պարոն Դարզլին տանել չէր կարող արտասովոր հագուստ կրող մարդկանց և հատկապես՝ ժամանակակից լեն-լմփոշ ոճի երիտասարդական հագուստները: Գուցե սա էլ մի նոր հիմար մոդա է, մտածեց նա, և մինչ մատներով թմբկահարում էր մեքենայի դեկը, աչքն ընկավ այդ խեղկատակներից մի քանիսի վրա, ովքեր իրեն բավականին մոտ էին կանգնած: Նրանք կլանված ինչ-որ բան էին փսփսում: Պարոն Դարզլին անչափ վրդովվեց այն հանգամանքից, որ նրանցից մի քանիսը բոլորովին էլ երիտասարդ չէին: Մի տե՛ս է... Ա՛յ, այն մեկը նույնիսկ իրենից էլ տարիքով մեծ կլինի... Բայց տե՛ս, թե ի՛նչ վառ զմրուխտագույն թիկնոց է հագել... Չի էլ ամաչում... Սակայն հետո պարոն Դարզլիի մտքով անցավ, որ դա երևի ինչ-որ հիմար ցույց է կամ բարեգործական միջոցառում, և որ այդ ապուշները, ակնհայտորեն, հանգանակություն են հավաքում ինչ-որ բանի համար... Դեհ, իհարկե, այդպես էլ կա... Մեքենաները շարժվեցին, և մի քանի րոպե անց պարոն Դարզլին ժամանեց «Գրանինգզ» գործարանի ավտոկայանը: Նրա ուղեղը կրկին և վերջնականապես կենտրոնացած էր շաղափների վրա:

Պարոն Դարզլին իններորդ հարկի իր աշխատասենյակում միշտ մեջքով էր նստում դեպի պատուհանը: Եթե այդպես չնստեր, նրա համար, թերևս, բավականին դժվար կլիներ այդ առավոտ կենտրոնանալ շաղափների գործարքի վրա: Այդպես նստած՝ նա չէր տեսնում օրը ցերեկով երկնքում հետուառաջ սավառնող բվերին, թեև փողոցում հավաքված մարդկանց

ուշադրությունն ամբողջությամբ ուղղված էր հենց այդ թռչունների վրա: Նրանք, մատները դեպի երկինք ցցած, բերանները բաց, չէին կարողանում աչքերը կտրել մեկը մյուսի հետևից սլացող թռչուններից: Նրանցից շատերը կյանքում երբեք, նույնիսկ գիշեր ժամանակ կենդանի բու չէին տեսել: Ինչևէ, պարոն Դարզլին կատարելապես անխափան ու միանգամայն «անբու» առավոտ անցկացրեց: Նա գոռգոռաց իր գործարանի հինգ աշխատողների վրա, մի քանի կարևոր հեռախոսազանգեր արեց և... կրկին գոռգոռաց: Բավականին լավ տրամադրություն ուներ մինչև ճաշի ժամը, երբ մտքով անցավ, որ վատ չէր լինի ոտքերը մի քիչ աշխատացնել, փողոցն անցնել ու դիմացի հացաբուլկեղենի խանութից չամիչով բուլկի գնել:

Նա գրեթե մոռացել էր թիկնոցավոր մարդկանց մասին, երբ հանկարծ քիթ-քիթ ընդհարվեց մի խումբ թիկնոցավորների հետ՝ հենց հացաբուլկեղենի խանութի մուտքի մոտ: Պարոն Դարզլին դժգոհ ու անբարյացակամ հայացքով ոտքից գլուխ չափեց նրանց: Չգիտես ինչու, այդ թիկնոցավորները նրան կատաղության աստիճանի նյարդայնացնում էին: Այս խումբը նույնպես կլանված ինչ-որ բան էր փսփսում: Եվ, ի զարմանս իրեն, հանգանակության նույնիսկ մեկ գավաթ կամ տուփ էլ աչքովը չընկավ: Թղթե տոպրակով մի խոշոր բուլկի ձեռքին բռնած վերադառնալիս, թիկնոցավորների կողքով անցնելու պահին, նրանց խոսակցությունից մի քանի բառեր հասան պարոն Դարզլիի ականջին.

— Փոթթերները... Հա՛, հենց այդպես էլ եղել է...

— Ե՛ս էլ եմ լսել...

— Ասում են, որ նրանց որդի Հարրին...

Պարոն Դարզլին սառույց դարձավ: Վախը կայծակի պես անսպասելի շանթահարեց նրան: Նա շրջվեց շշնջացողների կողմը, կարծես ինչ-որ բան էր ուզում ասել, բայց ընկրկեց:

Պարոն Դարզլին կտրեց անցավ ճանապարհը, շտապ բարձրացավ իր աշխատասենյակը, քարտուղարուհու վրա փնջացրեց, որ իրեն չանհանգստացնեն, ձեռքն առավ հեռախոսափողը և գրեթե հավաքել էր տան հեռախոսի համարը, երբ միտքը փոխեց: Նա հեռախոսափողը դրեց տեղը և բեղերը շոյելով՝ սկսեց մտածել... «Այս ի՞նչ եմ անում ես... Մի՞թե կարելի է այսքան հիմար լինել: Փոթթեր ազգանունը մի առանձնահատուկ կամ հազվագյուտ ազգանուն չէ: Ամենայն հավանականությամբ, Փոթթեր

ազգանունը կրող բազմաթիվ մարդիկ կան, և, բնականաբար, Փոթթեր ազգանվամբ շատերը կլինեն, որ Հարրի անունով էլ տղա կունենան: Ապա մի լավ մտածիր, Նույնիսկ համոզված էլ չես, որ զարմիկիդ անունը Հարրի է: Նույնիսկ երբևէ չես էլ տեսել նրան: Իրականում, նրա անունը կարող է Հարրի էլ չլինել, հնարավոր է, որ Հարվի է, կամ Հարոլդ... Ի՞նչ կարիք կա տիկին Ղարզլիին անհանգստացնել... Խեղճը միշտ այնքան է վրդովվում քոջ մասին որևէ հիշատակումից: Եվ բոլորովին էլ չի կարելի մեղադրել նրան... Եթե ես նման քույր ունենայի... Բայց, ինչևէ, այդ թիկնոցավորները...»

Պարոն Ղարզլիի համար կեսօրից հետո չափազանց դժվար եղավ կենտրոնանալ շաղափների վրա, և երբ ժամը հինգին, նա վերջապես դուրս էր գալիս շենքից, դեռևս այնքան անհանգիստ ու մտազբաղ էր, որ հենց շքամուտքի մոտ ճակատ առ ճակատ ընդհարվեց մի անծանոթի հետ:

— Ներեցե՛ք, — գոմռաց նա, մինչ նիհարիկ ծերուկը՝ հարվածից հավասարակշռությունը կորցրած, փորձում էր ոտքի վրա կանգնած մնալ: Միայն մի քանի վայրկյան անց պարոն Ղարզլին վերջապես նկատեց, որ ծերուկի հագին վառ մանուշակագույն թիկնոց էր: Ծերուկը բոլորովին էլ վրդովված չէր երևում այն հանգամանքից, որ ինքը քիչ էր մնում հասակով մեկ գետնին փռվեր՝ մի ցլամարմին մարդու անուշադրության պատճառով: Ընդհակառակը, ծերուկի դեմքը ծաղկեց շողշողուն ժպիտով և՛ անցորդներին ակամա շրջվել ստիպող, բարալիկ, սուր ծայրով նա ասաց.

— Ոչինչ-ոչինչ, սիրելի՛ս, այսօր ոչ մի բան չի կարող փչացնել տրամադրությունս: Ուրախացի՛ր, բարեկամս, չէ՞ որ Գիտես-թե-ով վերջապես հեռացել է մեր աշխարհից: Նույնիսկ քեզ նման մազլները պետք է վայելեն այս երջանի՛կ, այս երջանկագու՛յն օրը...

Եվ ծերուկը գրկեց պարոն Ղարզլիին, ճակատը սրտանց խփեց նրա հաստափոր մարմնի ուղիղ մեջտեղին ու հեռացավ:

Պարոն Ղարզլին քար կտրած, կանգնած մնաց տեղում: Լրիվ անծանոթ մի մարդ հենց նոր ամբողջ փողոցի առաջ գրկեց իրեն, և կարծես դա քիչ էր, առանց որևէ հիմնավոր պատճառի իրեն «մազլ» անվանեց, ինչ էլ որ դա նշանակեր... Նա շլացած էր: Պարոն Ղարզլին շտապեց նստել իր մեքենան և, շարժիչն աշխատացնելով, ուղղվեց դեպի տուն: Անբացատրելի տագնապի մեջ նա մի հեռավոր հույս էր փայփայում, որ ինքն ինչ-որ անիրական բաներ է երևակայում և որ այդ ամենը ինքն է իրեն ներշնչում:

Նախկինում երբեք նման բան չէր անցել նրա մտքով, որովհետև նա, ընդհանրապես, ո՛չ երևակայություն ուներ, ո՛չ էլ հավանություն էր տալիս ուրիշների դրսևորած երևակայությանը:

Մինչ նա իր մեքենայի քիթը մտցնում էր թիվ 4 տան ճամփուղին, առաջին հերթին աչքովն ընկավ, և դա բնավ չբարձրացրեց նրա տրամադրությունը, նույն զոլավոր կատուն, որին նկատել էր դեռ առավոտյան: Այժմ կատուն նստած էր նրանց պարտեզի ցածր պարիսպի վրա: Պարոն Ղարզլին համոզված էր, որ դա առավոտյան իր տեսած կատուն էր: Այս կատվի աչքերի շուրջը՝ շրջանակի պես հավասարաչափ տեղավորված, ճիշտ նույնպիսի մուգ բծեր կային, ինչ առավոտյան հանդիպած կատվի մոտ:

— Փը՛շտ... — ասաց պարոն Ղարզլին բարձրաձայն:

Կատուն տեղից չշարժվեց: Պարզապես կշտամբող հայացքով խիստ նայեց ուղիղ նրա վրա: «Արդյո՞ք սա նորմալ կատվային վարքագիծ է». — մտածեց պարոն Ղարզլին և, մեծ ջանքերով ինքն իրեն հավաքելով, ներս մտավ տուն: Նա հաստատակամորեն մտադիր էր դեռևս ոչինչ չասել տիկին Ղարզլիին:

Տիկին Ղարզլին մի գեղեցիկ, «նորմալ» օր էր անցկացրել: Ճաշի ժամանակ նա պարոն Ղարզլիին պատմեց տիկին Ջախ-կողմի-հարևանուհու կյանքի ու նրա դստեր հետ կապված բոլոր հոգսերի մասին և ուրախ-ուրախ հայտարարեց, որ Ղաղլին նոր բառեր է սովորել՝ «չե՛մ տա»: Պարոն Ղարզլին փորձում էր իրեն սովորականի պես պահել: Վերջապես, համատեղ ջանքերով Ղաղլիին անկողին պառկեցրին, և նա հյուրասենյակ վերադարձավ ճիշտ այն պահին, երբ հեռուստացույցով հաղորդում էին երեկոյան վերջին լուրերը:

— Բնագիտական առեղծված... Թռչնագետներն այսօր ամբողջ երկրում տարօրինակ վարքագիծ են նկատել բուերի մոտ: Թեև բուերը սովորաբար որսի են ելնում գիշերով և շատ հազվադեպ են հանդիպում ցերեկային ժամերին, այդուհանդերձ, այսօր արևածագից հետո ամբողջ երկրում նկատվել են տարբեր ուղղություններով սավառնող հարյուրավոր թռչուններ: Փորձագետները դեռևս չեն կարող պատասխանել այս առեղծվածը բացատրող հարցին, թե ինչու՞ են երկրի բուերը հանկարծ փոխել իրենց

կենսաբանական ժամացույցը, — այդ պահին լուրերի հաղորդավարը հեռուստադիտողներին մի ձյունափայլ ժպիտ նվիրեց:

— Իսկապես, առեղծվածային է... Այժմ խոսքը տալիս եմ Ջիմ ՄըքԳաֆինին՝ եղանակի տեսության համար: Ի՞նչ կասես, Ջիմ, կշարունակվի՞ այս գիշեր բուերի տարածքային տեղաշարժը:

— Բարի երեկո, Թե՛դ, — ասաց եղանակի տեսության հաղորդավարը, — ճիշտն ասած, դժվար թե կարողանամ այդ առեղծվածը բացատրող որևէ բան ասել, սակայն պետք է տեղեկացնեմ, որ այսօր ամբողջ երկրում միայն բվերը չէ որ տարօրինակ, առեղծվածային վարքագիծ են դրսևորել: Մեր հեռուստադիտողները Քենտից, Յորքշիրից և Դանդիից ամբողջ օրը զանգահարել են խմբագրություն, որպեսզի հայտնեն, որ երեկ իմ խոստացած անձրևի փոխարեն այսօր նկատվել է... ընկնող աստղերի տեղատարափ: Ամենայն հավանականությամբ, այս երևույթը կարելի է բացատրել միայն այն ենթադրությամբ, որ որոշ բնակավայրերում մարդիկ ժամանակից շուտ են սկսել գիշերային հրավառությունների ամենամյա տոնակատարությունը: Բարեկամներ, հիշեցնում եմ, որ այդ տոնը միայն եկող շաբաթ է լինելու: Սակայն այս գիշեր, վերջապես, կարող եմ հորդառատ անձրև խոստանալ ձեզ:

Պարոն Դարզլին քարացած նստած մնաց իր բազկաթոռի մեջ: Ընկնող աստղեր ամբողջ Բրիտանիայում... Ցերեկով թռչող բվեր... Առեղծվածային թիկնոցավոր մարդիկ փողոցներում... Եվ շշուկներ, շշուկներ Փոթթերների մասի՞ն...

Տիկին Դարզլին հյուրասենյակ մտավ՝ ձեռքին երկու գավաթ թեյ:

Ո՛չ, սա լավ բան չէ... Բնավ լավ չէ... Նա ինչ-որ բան պետք է ասի կնոջը: Պարոն Դարզլին անհանգիստ մաքրեց կոկորդը:

— Ըհ-հը՛մ... Պետու՛նիա, հոգյա՛կս, ինչքան գիտեմ, դու վերջերս քրոջիցդ ոչ մի լուր չես ունեցել, չէ՞:

Ինչպես և նա սպասում էր, տիկին Դարզլին վրդովված և անհանդուրժող տեսք ընդունեց: Ի վերջո, նրանք սովորաբար ձևացնում էին, որ տիկին Դարզլին ոչ մի քույր էլ չունի:

— Ո՛չ, — կտրուկ պատասխանեց նա, — ի՞նչու ես հարցնում...

— Ծիծաղելի բաներ են ասում լուրերում, — կմկմաց պարոն Ղարզլին.
— Ղե՛հ... ինչ-որ բվե՛ր... ընկնող աստղե՛ր... իսկ քաղաքում այսօր
բազմաթիվ տարօրինակ տեսքով մարդիկ էին շրջում:

— Հետո ի՞նչ, — կտրեց տիկին Ղարզլին:

— Ես էլ պարզապես մտածեցի, միգուցե... դա ինչ-որ կապ ունի... դե՛հ...
գիտե՛ս... *նրա* շրջապատի հետ:

Տիկին Ղարզլին մի կուժ թեյ ֆռթացրեց քիփ կոճկված շրթունքներով:
Պարոն Ղարզլիի մտքերը խառնակորույս վազվզում էին՝ արդյո՞ք
համարձակությունը կբավարարի, որ կնոջը պատմի իր լսած Փոթթեր անվան
մասին: Վերջապես, նա որոշեց, որ չի բավարարի և կարողացածին չափ
անտարբեր ձայնով ասաց.

— Նրանց որդին երևի Ղաղլիի տարիքին կլինի, չէ՞, հոգյա՛կս:

— Այո՛, թերևս... — ասաց տիկին Ղարզլին սառցասողոց ձայնով:

— Ըը՛հ... կարծեմ անունը Հովարդ էր... եթե չեմ սխալվում:

— Հա՛րրի... զգվելի, տարածված անուն, եթե շատ ես ուզում իմանալ:

— Աա՛հ... — ասաց պարոն Ղարզլին՝ զգալով, որ սիրտը վաղուց
կրունկներից ցած է անցել և չգիտես թե ուր է շարունակում ընկնել: — Ըը՛մ...
ես քեզ հետ միանգամայն համաձայն եմ:

Նա այլևս ոչ մի բառ չասաց մինչև ննջարան բարձրանալը: Եվ մինչ
տիկին Ղարզլին լոգարանում էր, պարոն Ղարզլին հենվեց ննջարանի
պատուհանի գոգին և նայեց ներքև՝ տան առջև փռված սիզամարգին:
Կատուն դեռ նստած էր ցածր պարիսպի վրա: Կենդանին կենտրոնացած
հայացքը սևեռել էր դեպի Բեկտենինների նրբանցքի սկիզբը, ասես ինչ-որ
բանի էր սպասում:

Այդ ինչե՞ր է ինքը երևակայում... Ինչպե՞ս կարող է այս ամենը ինչ-որ
առնչություն ունենալ Փոթթերների հետ... Իսկ եթե ունի՞... Իսկ եթե
բացահայտվի՞, որ իրենք ազգակցական կապ ունեն մի գույգ... Ղեհ,
բավական է... Նրա ուղեղն այլևս չէր կարող դիմանալ մտքերի ճնշմանը...

Ղարզլիներն անկողին մտան: Տիկին Ղարզլին անմիջապես քնեց, բայց
պարոն Ղարզլին՝ անքուն պառկած, օրվա պատահածը ծանրութեթև էր
անում մտքում: Քնելուց առաջ նրա վերջին սփոփիչ միտքն այն էր, որ,
նույնիսկ եթե Փոթթերներն ինչ-որ կապ ունեն այս բոլոր առեղծվածային
երևույթների հետ, միևնույն է, նրանք ոչ մի հիմք և իրավունք չունեն իրեն ու

տիկին Ղարգլիին այդ պատմությունների մեջ խառնելու համար: Փոթերները շատ լավ գիտեն, թե ինքն ու Պետունիան ինչ են մտածում նրանց ու նրանց նմանների մասին... Պարզապես անհնար էր պատկերացնել, որ ինքն ու Պետունիան կարող էին որևէ առնչություն ունենալ կատարվող իրադարձությունների հետ: Նա հորանջեց ու կողքի վրա շրջվեց. «Այդ ամենը ոչ մի կերպ չի կարող առնչվել մեզ հետ», — մտածեց նա:

Սակայն նա չարաչար սխալվում էր:

Մինչ պարոն Ղարգլին դանդաղ ընկղմվում էր անհանգիստ քնի մեջ, պարտեզի ցածր պարիսպի վրա նստած կատուն քնկոտության ոչ մի նշան ցույց չէր տալիս: Նա նստած էր անշարժ արծանի նման՝ աչքերն անթարթ սևեռած դեպի Բեկտենիների նրբանցքի հեռավոր անկյունը: Կատուն նույնիսկ չցնցվեց՝ ո՛չ այն ժամանակ, երբ մի մեքենայի դուռ ուժգին շրխկոցով փակվեց հարևան փողոցում, ո՛չ էլ, երբ երկու բվեր թռան անցան փողոցի վրայով:

Գրեթե կեսգիշեր էր, երբ կատուն վերջապես շարժվեց:

Մի մարդ հայտնվեց փողոցի հեռավոր անկյունում, ուր սևեռուն նայում էր կատուն: Մարդն այնքան հանկարծ ու անձայն հայտնվեց, որ կարելի էր կարծել, պարզապես գետնի տակից բուսնեց: Կատվի պոչը կլորվեց, իսկ աչքերը նեղացան:

Այս մարդու նման մեկ ուրիշ արարած նախկինում երբեք չէր անցել Բեկտենիների նրբանցքով: Նա բարձրահասակ էր, նիհար և շատ ծեր՝ դատելով արծաթափայլ մազերից ու մորուքից, որոնք այնքան երկար էին, որ հասնում էին մինչև գոտկատեղը և մտնում գոտու տակ: Նրա հագին երկար, լայնափեշ ու լայնաթև պարեգոտ էր, ուսերին՝ մինչև կոճերը հասնող ու գետինն ավլող վառ մորեգույն թիկնոց, իսկ ոտքերին՝ ճարմանդներով երկարաձիտ, բարձրակրունկ կոշիկներ: Նրա կապույտ աչքերը պարզ էին ու վառվռուն և շողշողում էին կիսալուսնաձև ապակիներով ակնոցի տակից, իսկ քիթը երկար էր, արծվակտուց և ասես ժամանակին ամենաքիչը երկու տեղից ջարդված լիներ: Այս մարդու անունը Ալբուս Ղամբլդոր էր:

Ալբուս Ղամբլդորին բնավ չէր հուզում, այն հանգամանքը, որ ինքը հենց նոր ժամանել էր մի փողոց, որտեղ իր հետ կապված ամեն ինչ՝ սկսած անունից մինչև երկարաձիտ կոշիկները, ողջունելի չէր: Նա զբաղված էր իր բազմածալք թիկնոցի մեջ ինչ-որ բան փնտրելով: Սակայն, կարծես,

միանգամայն իրազեկ էր, որ իրեն դիտում են, որովհետև հայացքը հանկարծ կտրուկ բարձրացրեց ուղիղ կատվի վրա, որը փողոցի մյուս ծայրից սևեռուն նայում էր նրան: Ինչ-որ պատճառով կատվի տեսքը նրան շատ զվարճացրեց: Նա քնծիծաղեց ու շնչաց.

— Կարելի էր կռահել:

Վերջապես նա գտավ այն, ինչը փնտրում էր թիկնոցի գրպանում: Դա մի արծաթյա վառիչ էր: Նա չրխկոցով բացեց վառիչի կափարիչը, բարձր պահեց օդի մեջ և մեկ անգամ ճրթացրեց: Փողոցի մոտակա լապտերը մեղմ ֆստոցով մարեց: Նա կրկին ճրթացրեց վառիչը, և հաջորդ լապտերն արկայծեց ու անհետացավ մթության մեջ: Տասներկու անգամ նա ճրթացրեց իր Անջատիչ-վառիչը, և ամբողջ փողոցում միակ լույսերը մնացին հեռվում արկայծող երկու փոքրիկ կանաչ կետիկները, որոնք նրան դիտող կատվի աչքերն էին: Եթե այդ պահին մեկնումեկը, նույնիսկ ամենատես տիկին Դարզլին, փողոցի տներից որևէ մեկի պատուհանից դուրս նայեր, ապա բացարձակապես ոչինչ չէր տեսնի այն ամենից, ինչ կատարվում էր փողոցի սալապատ մայթի վրա: Դամբլդորն իր Անջատիչ-վառիչը նորից գցեց թիկնոցի ծալքերի մեջ և քայլեց փողոցն ի վար՝ դեպի թիվ 4 տունը: Հասնելով տանը, նա տեղավորվեց պարտեզի ցածր պարիսպի վրա, կատվի կողքին: Մի պահ անց, կատվի կողմը գեթ մեկ անգամ չնայելով, նա բարձրաձայն ասաց.

— Չէի սպասում, որ կհանդիպեմ ձեզ այստեղ, պրոֆեսոր ՄըքԳոնճակ:

Դամբլդորը ժպտալով շրջվեց դեպի զուլավոր փիսոն, սակայն կատուն անհետացել էր: Կատվի փոխարեն նրա ժպիտին արժանացավ բավականին խստաշունչ տեսքով մի կին, որը քառակուսի մուգ շրջանակներով ակնոց էր կրում, ճիշտ նույն ուրվագծով, ինչ կատվի աչքերի շուրջը եղած մուգ բծերն էին: Այդ կնոջ հագին նույնպես թիկնոց կար՝ վառ զմրուխտագույն: Նրա սև մազերը հետ էին սանրված ու հավաքված ամուր կապի մեջ: Ակնհայտորեն, կինը ինչ-որ բանից դժգոհ էր:

— Այդ ինչպե՞ս իմացաք, որ ես եմ, — հարցրեց նա:

— Թանկագին պրոֆեսո՞ր, կյանքումս դեռ չէի տեսել այդքան անշարժ, արձանի պես նստած կատվի:

— Իհարկե, մարդ արձան կդառնա, եթե ամբողջ օրը նստած մնա աղյուսե պատին, — նեղսրտած ծայնով ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը:

— Ամբողջ օրը... Մինչդեռ կարող էիք միանալ տոնակատարություններին: Ես երևի մի տասնյակ երեկույթ ու խնջույք տեսա այստեղ գալուս ճանապարհին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը բարկացած փնջացրեց.

— Դեհ, իհարկե... Թո՛ղ բոլո՛րն ուրախանան... — շարունակեց նա անհամբերությամբ ու կշտամբանքով, — բայց անշուշտ, ոչ մեկի մտքով իսկ չի անցնում, որ կարելի է առնվազն փոքր-ինչ զգույշ լինել... Ի՞նչ կարիք կա... Նույնիսկ մազկներն են նկատել, որ ինչ-որ բան է կատարվում, նույնիսկ նրանց լուրերում էին այսօր դրա մասին խոսում:

Նա գլուխը կտրուկ շրջեց Դարզլիների հյուրասենյակի մութ պատուհանի ուղղությամբ:

— Ես այնտեղից լսեցի... Բվերի երամներ... ընկնող աստղերի տեղատարա՛փ... Դեհ, ի վերջո, հո ապուշ չե՞մ: Նրանք ուղղակի չեն կարող ինչ-որ բան չնկատել: Ընկնող աստղեր ամբողջ Քենտում... Խնդրե՛մ... Գրագ կգամ, որ Դիդալաս Դիզլի գործն է: Նա միշտ էլ հայտնի է եղել ուղեղի ծալքերի հարթությամբ:

— Չի կարելի մեղադրել նրանց, — մեղմ ժպտալով ասաց Դամբլդորը, — կարելի է ասել, որ վերջին տասնմեկ տարիների ընթացքում տոնելու շատ քիչ բան ենք ունեցել:

— Գիտե՛մ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը ավելի նյարդայնացած, — բայց դա չի նշանակում, որ բոլորը պետք է գլուխները կորցնեն: Մարդիկ իրենց թույլ են տալիս օրը ցերեկով փողոցներում անզգուշաբար ֆրֆռալ և լուրեր տարածել՝ չհոգալով անգամ մազկական հագուստ կրելու համար:

Այստեղ նա մի խեթ հայացք նետեց Դամբլդորի վրա, կարծես հույս ուներ, վերջապես, ինչ-որ բան լսել նրանից, սակայն Դամբլդորը լուռ էր, և պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը շարունակեց.

— Լավ կլինի՞, արդյոք, եթե հենց նույն օրը, երբ Գիտեք-թե-ով վերջապես անհետացել է, մազկները կռահեն մեր գոյության մասին: Հուսով եմ, որ նա իսկապես անհետացել է... Դամբլդո՛ր, այդպես է, չէ՞:

— Այդպես է երևում, — ասաց Դամբլդորը. — անշուշտ, պետք է շնորհակալ լինենք նախախնամությանը: Կիտրոնի մարմելադ կուզե՞ք:

— Ի՞նչ:

— «Լեմոն-շերբեթ»՝ կիտրոնի շաքարած շերտիկ: Դա իմ սիրած մագլական քաղցրավենիքն է:

— Ո՛չ, շնորհակա՛լ եմ, — այնպիսի չոր տոնով ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, ասես ծայնի ելևէջով իսկ ուզում էր ասել, որ ժամը պատեհ չէ կիտրոնի շաքարած շերտիկով հյուրասիրվելու համար:

— Ինչպես ասացի, նույնիսկ թեև Գիտեք-թե-ով այլևս չկա...

— Թանկագին պրոֆեսո՛ր, առնվազն ձեզ նման սթափ ու ողջամիտ անձնավորությունը կարող է նրան իր անունով կոչել: Այդ ամբողջ «Գիտեք-թե-ով»-ային դատարկաբանությունը վաղուց արդեն ծանծրացրել է ինձ: Տասնմեկ տարի շարունակ փորձում եմ համոզել մարդկանց, որ նրան իր անունով կոչեն՝ Վոլդեմո՛րթ:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը ցնցվեց, սակայն Դամբլդորը, որը զբաղված էր կիտրոնի երկու շերտիկ իրարից անջատելով, կարծես, չնկատեց:

— Ի՞նչ կարիք կա ամեն ինչ այդքան բարդացնել՝ շարունակելով նրան «Գիտեք-թե-ով» անվանել: Երբեք ոչ մի հիմնավոր պատճառ չեմ տեսել Վոլդեմորթի անունը բարձրաձայն ասելուց այդքան վախենալու համար:

— Ես գիտեմ, որ դուք երբեք չեք վախեցել նրանից, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը միաժամանակ և՛ հիացական, և՛ սրտնեղած տոնով, — բայց դուք ուրիշ եք: Բոլորը գիտեն, որ դուք միակն եք, ումից Գիտեք-թե... թու՛հ... Լա՛վ, ուրեմն... Վոլդեմորթը... վախենում էր:

— Քծնում եք ինձ, թանկագին պրոֆեսո՛ր, — ասաց Դամբլդորը հանգիստ ձայնով. — Վոլդեմորթն այնպիսի զորություն ուներ, որին ես երբեք չեմ հասնի:

— Միայն այն պատճառով, որ դուք չափազանց... հըմ... ազնվաբարո եք այդ ուժերն օգտագործելու համար:

— Բարեբախտաբար այստեղ մութ է: Ես չէի կարմրել այն օրից ի վեր, ինչ մադամ Պոմֆրին ասաց, որ շատ է հավանում ճագարի մորթուց իմ նոր ծմեռային ականջակալները:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի ծակող հայացք նետեց Դամբլդորի վրա և ասաց.

— Բվերը ոչինչ են՝ համեմատած այն լուրերի հետ, որ սավառնում են ամենուրեք: Գիտե՞ք, թե մարդիկ ինչ են ասում նրա անհետանալու մասին...

Գիտե՞ք, թե ինչե՛ր են ասում այն մասին... թե ի վերջո ինչն է կանգնեցրել նրան:

Կարծես պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը վերջապես հասել էր այն կարևոր նորությունը քննարկելու պահին, ինչի համար ամբողջ օրն անշարժ նստած էր եղել աղյուսե սառը և չոր պատին: Ո՛չ որպես կատու, ո՛չ էլ որպես կին, նա այդքան սևեռուն և շաղափող հայացքով դեռ չէր նայել Դամբլդորին: Ակնհայտ էր, որ նա չէր պատրաստվում հավատալ մարդկանց ասածներին, մինչև Դամբլդորն անձամբ նրան չհայտներ, որ դա ճշմարիտ էր: Իսկ Դամբլդորն այդ պահին կիտրոնի մի նոր շերտիկ էր հանում տոպրակից և չպատասխանեց նրան:

— Ասում են, — շարունակեց նա, — որ անցած գիշեր Վոլդեմորթը հայտնվել է Գոդրիկի անտառուտում, ուր գնացել էր Փոթթերներին գտնելու համար: Ասում են, որ Լիլի և Ջեյմս Փոթթերները... որ... որ... որ նրանք մեռած են:

Դամբլդորը գլուխը կախեց: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի շունչը կտրվեց:

— Լիլին ու Ջեյմսը... Հավատս չի՛ գալիս... Ուղղակի չե՛մ ուզում հավատալ... Ա՛խ, Ալբու՛ս...

Դամբլդորը ձեռքը մեկնեց ու մեղմ շոյեց նրա ուսը:

— Գիտեմ... գիտեմ... — ասաց նա ծանր շնչելով:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շարունակեց բեկբեկուն, դողդողացող ծայնով.

— Դա դեռ բոլորը չէ... Ասում են, որ նա փորձել է սպանել նաև Փոթթերների փոքրիկին՝ Հարրիին, բայց... չի կարողացել: Նա չի կարողացել սպանել մի փոքր երեխայի... Ոչ ոք չգիտի, թե դա ինչպես է եղել, բայց ասում են, որ երբ Վոլդեմորթը չի կարողացել սպանել Հարրի Փոթթերին, նրա հզորությունը ինչ-որ ձևով կորել է, հօդս է ցնդել, և ահա թե ինչու է նա անհետացել:

Դամբլդորը մռայլ գլխով արեց:

— Ու... ուրեմն դա ճի՞շտ է, — կակազեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Այն ամենից հետո, ինչ արեց այդ ոճրագործը... Այն բոլոր չարանեղ սպանություններից հետո... Նա չի կարողացել հաղթել մի փոքր տղայի՞... Դա պարզապես անհավատալի է... Ինչե՛ր են արվել նրան կանգնեցնելու

համար... Սակայն ինչպե՞ս, ի սեր աստծո՞ւ, ինչպե՞ս է Հարրին կարողացել ողջ մնալ:

— Մենք կարող ենք միայն կռահել, — ասաց Ղամբլդորը, — և գուցե երբեք էլ ճշմարտությունը չիմանանք:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի ժանյակավոր թաշկինակ հանեց և ակնոցի տակ չորացրեց աչքերը: Ղամբլդորը ծանր շնչեց, թիկնոցի ծալքերից հանեց գրպանի մի հսկայական ոսկյա ժամացույց և զննեց այն: Դա մի շատ հին ժամացույց էր: Թվացույցի վրա տասներկու սլաքներ կային, և ոչ մի թիվ: Թվերի փոխարեն փոքրիկ մոլորակներ էին շարժվում թվացույցի շրջանագծով: Թերևս, Ղամբլդորի համար դա ինչ-որ իմաստ ուներ, որովհետև նա ժամացույցը հետ դրեց գրպանը և ասաց.

— Հագրիդն ուշանում է: Ի միջիայլոց , ենթադրում եմ, որ այդ նա է ձեզ ասել, թե ես որտեղ եմ լինելու:

— Այո՛, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը. — և ես հուսով եմ, որ հիմա դուք ինձ վերջապես կասեք, թե ինչու եք հենց ա՛յս վայրն ընտրել այսօր, այս ժամին լինելու համար:

— Ես այստեղ եկել եմ, որպեսզի Հարրին իր մորաքրոջ տուն բերեմ: Այժմ դա նրա ունեցած-չունեցած միակ ընտանիքն է:

— Ուզում եք ասել... Ո՛չ, դուք չե՛ք կարող նկատի ունենալ այստեղ ապրող մարդկանց, — ճչաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը՝ վեր ցատկելով և մատնացույց անելով թիվ 4 տունը, — Ղամբլդո՛ր, դուք չե՛ք կարող այդպես անել: Ես ամբողջ օրը հետևել եմ նրանց: Աշխարհում թերևս չգտնվեն մեզնից այդքան տարբեր ևս երկու մարդ: Եվ հետո... նրանք էլ տղա ունեն: Ես տեսա, թե ինչպես էր այդ... այդ երեխան ամբողջ փողոցով մեկ ծղրտում և մորը քացիներ տալիս քաղցրավենիքի համար: Եվ Հարրի Փոթթերը պետք է ապրի այստե՞ղ, սրանց հե՞տ...

— Սա նրա համար առայժմ լավագույն տեղն է, — ասաց Ղամբլդորը հաստատակամորեն, — մորաքույրը և մորաքրոջ ամուսինը կկարողանան ամեն ինչ բացատրել նրան, երբ մեծանա: Ես նրանց մի նամակ եմ գրել:

— Նամա՞կ, — կրկնեց Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը թույլ ձայնով և, նորից նստելով պարիսպին, ասաց, — Ալբու՛ս, դուք իսկապե՞ս կարծում եք, որ կարելի է ամեն ինչ բացատրել մի նամակով... Այս մարդիկ նրան երբեք չեն հասկանա: Նա արդեն հանրահայտ է և շուտով առասպել է դառնալու: Ես

չեն զարմանա, եթե այս օրը պատմության մեջ մնա որպես «Հարրի Փոթթերի օրը»: Հարրիի մասին գրքեր են գրվելու, մեր աշխարհում ամեն երեխա իմանալու է նրա անունը:

— Ճշմարիտ եք ասում, — ասաց Ղամբլդորը, լրջորեն նայելով իր կիսալուսնաձև ապակիներով ակնոցի վրայով, — և դա միանգամայն բավական է ցանկացած տղայի գլուխը պտտեցնելու համար. հանրահայտ՝ նույնիսկ քայլել և խոսել սովորելուց առաջ, հանրահայտ՝ մի բանի համար, որն ինքը նույնիսկ չի էլ հիշելու: Մի՞թե չեք տեսնում, թե ինչքան ավելի լավ կլինի, եթե նա այդ ամենից հեռու մեծանա, քանի դեռ բավականաչափ չի հասունացել՝ ամեն ինչ ճիշտ ընկալելու և ընդունելու համար:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը բերանը բացեց, որպեսզի ինչ-որ բան ասի, սակայն միայն օդ կուլ տվեց և, վերջապես, ցածր ձայնով ասաց.

— Դուք ճիշտ եք, իհարկե: Բայց ինչպե՞ս է տղան այստեղ հասնելու, — Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի քննախույզ հայացք նետեց Ղամբլդորի թիկնոցին, ասես կասկածում էր, որ նա Հարրիին թաքցրել էր ինչ-որ տեղ իր թիկնոցի ծալքերում:

— Հագրիդն է բերելու նրան:

— Կարծում եք Հագրիդին կարելի՞ է նման կարևոր գործ վստահել:

— Ես Հագրիդին կյանքս էլ կվստահեմ:

— Ես չեմ ուզում ասել, որ նրա սիրտը ճիշտ տեղում չէ, կամ, որ նա նվիրված ու հավատարիմ չէ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դժկամությամբ, — բայց չեք կարող չընդունել, որ նա անփույթ է: Նա սովորություն ունի... Սա ի՞նչ ձայն է...

Մի խուլ գվվոց խախտեց շրջակայքի լռությունը: Գվվոցը հետզհետե աճեց ու, մինչ նրանք լույսի որևէ շողք որոնելով, նայում էին փողոցն ի վար, վերածվեց դղրդացող մռնչյունի՝ ուղիղ նրանց գլխավերևում: Եվ երբ նրանք վեր նայեցին, տեսան մի հսկայական մոտոցիկլ, որը հանկարծ հայտնվեց երկնքի մթից և իջավ ճանապարհի վրա՝ ուղիղ նրանց առաջ:

Եթե կարելի էր ասել, որ մոտոցիկլը հսկայական էր, ապա այն պարզապես փոքրիկ խաղալիք էր՝ մոտոցիկլ հեծած մարդու չափերի համեմատությամբ: Այդ հսկան առնվազն երկու անգամ ավելի բարձրահասակ էր, քան սովորական մարդը և ամենաքիչը՝ հինգ անգամ ավելի թիկնեղ: Նա պարզապես անթույլատրելի մեծ էր և, կարելի էր ասել,

ուղղակի վայրի տեսք ուներ: Ձյութի պես սև, կոշտ մազերի խիտ դեզը և զգգզված երկար մորուքը ծածկում էին դեմքի մեծ մասը, ձեռքերի ակերը աթոռի նստատեղի չափ էին, իսկ նրա փայլուն երկարաձիտ կոշիկները կարելի էր համեմատել գիշերային ծովի ջրերում լուսնի շողերի տակ փայլվող փոքր դելֆինների հետ: Հսկան վերմակի մեջ փաթաթված մի խուրձ սավաններ էր բռնել իր լայնածավալ, մկանուտ գրկում:

— Հա՛գրիդ, — ասաց Դամբլդորը հանգստացած ձայնով, — վերջապե՛ս... Իսկ այս մոտոցիկլը որտեղի՞ց ճարեցիր:

— Պարտքով եմ վերցրել, պրոֆեսոր Դամբլդո՛ր, սը՛ր, — ասաց հսկան, զգուշորեն իջնելով մոտոցիկլից: — Երիտասարդ Սիրիուս Բլեքը տվեց: Ահա բերել եմ, սը՛ր:

— Խնդիր չեղա՞վ ճանապարհին:

— Ո՛չ, սը՛ր: Տունը գրեթե ամբողջությամբ քարուքանդ էր եղել, բայց ես նրան դուրս բերեցի, մինչև մազկները կսկսեին քթներն ամեն տեղ խոթել: Նա քնեց, երբ Բրիստոլի վրայով էինք թռչում:

Դամբլդորը և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կռացան վերմակով փաթաթված սավանների վրա, որոնց ծալքերի մեջ հազիվ նշմարվում էր խոր քնած մի փոքրիկ տղա: Նրա ճակատին, ձյութի պես սև մազերի փնջի տակից, անսովոր ուրվագծով մի սպի էր երևում, որը կարծես կայծակի ճառագայթ լիներ:

— Երևի հենց սա է... — շնչաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Այո, — ասաց Դամբլդորը, — այդ սպին նա ընդմիշտ է կրելու:

— Մի՞թե ոչինչ չեք կարող անել դրա հետ, Դամբլդո՛ր:

— Եթե անգամ կարողանայի էլ, ոչինչ չէի անի: Սպիները երբեմն շատ օգտակար են լինում: Ես ինքս մի սպի ունեմ ձախ ծնկիս տակ, որը Լոնդոնի ստորգետնյա երկաթուղու կատարյալ քարտեզն է: Դեհ ի՛նչ, Հա՛գրիդ, այստեղ տու՛ր նրան... Պետք է շտապել:

Դամբլդորը Հարրիին ձեռքերի մեջ վերցրեց և շրջվեց դեպի Դարզլիների տունը:

— Կարելի՞ է... կարելի՞ է նրան ցտեսություն ասել, սը՛ր, — հարցրեց Հագրիդը:

Նա իր հսկայական փրչոտ գլուխը թեքեց Հարրիի վրա և, ակներևաբար, մի շատ ծակծկող ու փշփշոտ համբույր նվիրեց փոքրիկին: Հետո Հագրիդը հանկարծ գլուխը վեր բարձրացրեց ու վիրավոր շան պես ոռնաց:

— Շշշշ՛՛՛՛՛՛... — ֆշշացրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը, — դու կարթնացնե՛ս մազներին:

— Նեհ-հը-նեհ-հը-ներեցե՛ք, — հեծկտաց Հագրիդը և դուրս հանելով մի մեծ պտավոր թաշկինակ, դեմքը թաղեց դրա մեջ, — ախր, չեմ կարող դի-հը-դի-հը-դիմանաա՛լ... Լիլին ու Ջեյմսը չկաա՛ն... մեռաա՛ծ են... Իսկ խեղճ պստիկ Հարրին պիտի ապրի մազների հե՛տ...

— Այո՛, այո՛... Այդ ամենը շատ տխուր է, բայց հավաքի՛ր քեզ, Հա՛գրիդ, թե չէ մեզ կհայտնաբերեն, — շնջաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը՝ թփթփացնելով Հագրիդի ուսին: Իսկ մինչ այդ Դամբլդորն անցավ Դարզլիների պարտեզի ցածր պարիսպի վրայով և գնաց դեպի շքամուտքի դուռը: Նա Հարրիին զգուշորեն դրեց նախաշեմի աստիճանին, մի նամակ հանեց իր թիկնոցից ու խրեց Հարրիի սավանների մեջ և վերադարձավ մյուս երկուսի մոտ: Մի րոպե երեքն էլ լուռ կանգնած նայում էին սավանների փոքրիկ կապոցին: Հագրիդի ուսերը ցնցվում էին, պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը ջերմեռանդորեն աչքերն էր թարթում, իսկ Դամբլդորի աչքերի պայծառ փայլը, կարծես, խամրել էր:

— Դե՛հ, — վերջապես ասաց Դամբլդորը, — առայժմ այսքանը: Մենք այստեղ այլևս անելիք չունենք: Այժմ մենք էլ կարող ենք գնալ ու մասնակցել խնջույքներին:

— Հաա՛... — ասաց Հագրիդը խուլ ծայնով, — ես լավ կանեմ մոտոցիկլը վերադարձնեմ: Բարի գիշեր, պրոֆեսոր ՄըքԳո՛ննագալ, պրոֆեսոր Դամբլդո՛ր, սը՛ր:

Աչքերից շիթերով հոսող արցունքները բաճկոնի թևքով սրբելով, Հագրիդը հեծնեց մոտոցիկլը և ոտքի հարվածով գործի գցեց շարժիչը: Մոտոցիկլը մռնչյունով օդ բարձրացավ և անհետացավ գիշերվա խավարի մեջ:

— Կարծում եմ, շուտով կհանդիպենք, պրոֆեսոր ՄըքԳո՛ննագալ, — ասաց Դամբլդորը՝ գլխով անելով նրան: Ի պատասխան, պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը աղմուկով սրբեց քիթը:

Դամբլդորը շրջվեց և գնաց փողոցն ի վար: Անկյունում նա կանգնեց և գրպանից հանեց իր արծաթյա Անջատիչ-վառիչը: Մի անգամ ճրթացրեց, և լույսի տասներկու գնդեր շարքով վերադարձան փողոցային լապտերների մեջ: Բեկտենիների նրբանցքը նորից ողողվեց նարնջագույն լույսով, և նա տեսավ, թե ինչպես մի գուլավոր կատու անհետացավ փողոցի շրջադարձի հետևում: Նրա կանգնած տեղից հազիվ էին երևում թիվ 4 տան նախաշենի աստիճանը և վերմակի մեջ փաթաթված սավանների կապոցը:

— Հաջողությու՛ն քեզ, Հա՛րրի, — շնչաց նա, հետո կրունկների վրա պտտվելով շրջվեց և թիկնոցը խշշացնելով անհետացավ մթության մեջ:

Գիշերային գույն քամի անցավ Բեկտենիների նրբանցքի կոկիկ սիգամարգերի և հավասարաչափ խուզված թփապատնեշների վրայով: Բեկտենիների նրբանցքը, որն ընդհանրապես ամենաանհավանական վայրն էր որևէ խորհրդավոր կամ առեղծվածային իրադարձության համար, մաքուր, կանոնավոր և հանդարտ փռված էր թանաքագույն երկնքի տակ: Հարրի Փոթթերը չարթնացավ, բայց շուռումուռ եկավ իր վերմակների մեջ: Նա իր փոքրիկ ձեռքով անհանգիստ շարժումով ծածկեց կողքից ցցված նամակը և շարունակեց քնել՝ չիմանալով, որ ինքը յուրահատուկ և հանրահայտ տղա է, չիմանալով, որ մի քանի ժամ անց իրեն կարթնացնի տիկին Դարգլիի ճիչը, երբ նա բացի նախաշենի դուռը՝ կաթի շշերը կաթնավաճառին տալու համար, և չիմանալով, որ իր կյանքի հաջորդ մի քանի շաբաթների, նույնիսկ առաջիկա մի քանի տարիների ընթացքում իր անբաժան ուղեկիցներն են լինելու իր մորաքրոջ որդի Դադլիի անթիվ անհամար հրմշտոցներն ու կսմթոցները...

Նա չէր կարող իմանալ, որ այդ պահին երկրի տարբեր վայրերում գաղտնի հավաքված բազմաթիվ մարդիկ՝ բաժակները բարձր պահած, զսպված ծայներով ասում էին.

— Հա՛րրի Փո՛թթերի՝ ողջ մնացած տղայի, կենա՛ցը:

Գլուխ 2. Անհետացած ապակին

Գրեթե տասը տարի էր անցել այն օրից, երբ Ղարգլիները մի առավոտ սովորականի պես արթնացան ու շքամուտքի նախաշեմին գտան իրենց զարմիկին: Սակայն, կարելի էր ասել, որ Բեկտենիների նրբանցքում ոչինչ չէր փոխվել: Արևը բացվում էր տնամերձ, կոկիկ խուզված, նույն սիգամարգերի վրա և լուսավորում Ղարգլիների տան շքամուտքի «թիվ 4», նույն բրոնզե ցուցատախտակը, նույն պատուհանից սողոսկում էր նրանց հյուրասենյակը, որը գրեթե նույնն էր, ինչ այն երեկո, երբ պարոն Ղարգլին դիտում էր երեկոյան ճակատագրական լուրերը բվերի մասին: Միայն բուխարու վրա դրված լուսանկարներից կարելի էր կռահել, թե ինչքան ժամանակ էր անցել այն օրից: Տասը տարի առաջ բուխարու վրա շարված բազմաթիվ լուսանկարներում պատկերված Ղաղին առաջին հայացքից հիշեցնում էր տարբեր գույնի պոպոզավոր գլխարկներ դրած մի մեծ վարդագույն փչովի գնդակ: Սակայն Ղաղի Ղարգլին արդեն մանուկ չէր, և այժմ լուսանկարներից նայում էր չաղ, հարդագույն մազերով մի տղա, որն իր առաջին հեծանիվն էր քշում, կարուսել էր նստել տոնավաճառում, համակարգչային խաղ էր խաղում հայրիկի հետ և մայրիկի գրկում նստած՝ թուշը դեմ էր տվել նրա ջերմեռանդ պաչիկներին: Մինչդեռ սենյակում ոչինչ չէր ակնարկում այն մասին, որ այդ տանը մեկ ուրիշ տղա էլ կար:

Այնինչ Հարրի Փոթթերը նույնպես այդ տանն էր ապրում և այդ պահին դեռ քնած էր ու երազ էր տեսնում: Սակայն դա երկար չտևեց: Մորաքույր Պետունիան արդեն արթուն էր, և նրա պահանջկոտ, սառցասղոց ձայնը հանկարծ խանգարեց առավոտյան անդորրը:

— Արթնացի՛ր... Վե՛ր կաց, ասում եմ... հենց հիմա՛...

Հարրին ցնցումով արթնացավ քնից ու նստեց անկողնու մեջ: Մորաքույրը թմբկահարեց նրա դուռը:

— Վե՛ր կաց, — ծղրտաց նա:

Հարրին լսեց, ինչպես մորաքույր Պետունիան քայլեց դեպի խոհանոց: Հետո լսվեց գազօջախի վրա դրվող թավայի ձայնը: Հարրին հետ մեկնվեց մահճակալի վրա և փորձեց հիշել իր տեսած երազը: Լավ երազ էր: Թռչող

մոտոցիկլ էր տեսել երագում: Շատ հետաքրքիր զգացում ուներ, ասես այդ նույն երագն առաջին անգամ չէր տեսնում:

Մորաքույրը վերադարձել ու կանգնել էր դռան հետևում:

— Դեռ չե՞ս արթնացել, — պահանջկոտ ձայնով հարցրեց նա:

— Արդեն արթնացել եմ... — ասաց Հարրին:

— Շարժվի՛ր տեղիցդ, ինձ պետք ես խոհանոցում: Արագ այստեղ արի՛, որ ձվածեղին հետևես: Եվ տե՛ս, վա՛յ քեզ, եթե հանկարծ թողնես, որ խոզապուխտն այրվի: Այսօր, Դադլիի ծննդյան օրն է, և ամեն ինչ պետք է կատարյալ լինի:

Հարրին խոր հոգոց հանեց:

— Ի՞նչ ասացիր... — ճչաց մորաքույրը դռան հետևից:

— Ոչի՛նչ, ոչի՛նչ...

Դադլիի ծննդյան օրն էր: Ինչպե՞ս կարող էր ինքը մոռանալ: Հարրին դանդաղ նստեց անկողնու մեջ և սկսեց փնտրել կիսագուլպաները: Մի գույգ կիսագուլպա գտավ մահճակալի տակից և՛ մեկի վրայից մի մեծ սարդ թափ տալով, հագավ: Հարրին սովոր էր սարդերին, որովհետև սարդերը պարզապես վխտում էին աստիճանների տակի խորդանոցում, իսկ նրա ննջարանը հենց այդտեղ էր:

Երբ հագնվեց վերջացրեց, դուրս եկավ խորդանոցից և հյուրասենյակով ուղղվեց դեպի խոհանոց: Խոհանոցի սեղանը գրեթե չէր երևում Դադլիի ծննդյան նվերների փաթեթների տակ: Ամենայն հավանականությամբ, Դադլին այսօր կստանա իր ուզած նոր համակարգիչը, էլ չխոսենք երկրորդ հեռուստացույցի և մարզական հեծանիվի մասին: Թե Դադլիի ինչի՞ն էր պետք մարզական հեծանիվը, Հարրիի համար մեծ գաղտնիք էր, որովհետև Դադլին շատ չաղ էր և տանել չէր կարող որևէ մարմնամարզական գործողություն, եթե, իհարկե, դա չէր ենթադրում որևէ մեկին դնգստելն ու բոթբոթելը: Դադլիի սիրած թիրախը Հարրին էր, սակայն, բարեբախտաբար, Դադլին հաճախ չէր հասցնում բռնել նրան, որովհետև, թեև Հարրիի տեսքից չէիր ասի, բայց նա շատ ճարպիկ էր և արագաշարժ:

Թերևս դա վաղ մանկությունից մութ խորդանոցում ապրելու հետևանքն էր: Ինչևէ, Հարրին իր տարիքի համեմատ շատ փոքրամարմին ու թուլակազմ էր երևում: Նա նույնիսկ ավելի փոքր ու նիհարիկ էր թվում իր իրական չափերից, որովհետև նրա բոլոր հագուստները մորաքրոջ որդու

հնամաշ կամ արդեն փոքրացած շորերն էին, իսկ Ղադլին մոտավորապես չորս անգամ ավելի խոշոր էր նրանից: Հարրին նիհար դեմք ուներ, ոսկրոտ ծնկներ, սև մազեր և վառ կանաչ աչքեր: Նա կլոր շրջանակներով ակնոց էր կրում, որը բազմաթիվ տեղերում ամրացված էր սոսնձապատ երիզով: Ակնոցի ամեն մի կոտրվածք հիշատակ էր մնացել՝ քթին Ղադլիից ստացած հերթական բռնցքահարվածից: Միակ բանը, որ Հարրին դուր էր գալիս իր արտաքին տեսքի մեջ, դա ճակատի մազափնջի տակ թաքնված, տարօրինակ ուրվագծով բարակ սպին էր, որը կայծակի ճառագայթ էր հիշեցնում: Որքան Հարրին հիշում էր իրեն, այդ սպին ունեցել էր ճակատին, և առաջին հարցը, որ երբևէ տվել էր մորաքույր Պետունիային, հենց դրա մասին էր եղել, թե որտեղի՞ց իրեն այդ սպին:

— Ավտովթարի ժամանակ ես ստացել, երբ ծնողների մահացան, — ասել էր մորաքույրը, — և այլևս հարցեր չտա՛ս:

«Հարցեր չտաս»՝ Ղարգլիների հետ խաղաղ ապրելու գլխավոր նախապայմանն էր:

Մինչ Հարրին թավայի վրա ծվածեղ էր սարքում, քեռի Վերնոնը մտավ խոհանոց:

— Մազերդ սանրի՛ր... — մռնչաց նա առավոտյան ողջույնի փոխարեն:

Առնվազն շաբաթը մեկ անգամ, քեռի Վերնոնը, աչքերը լրագրից վեր բարձրացնելով, նայում էր Հարրիին ու բղավում, որ նրա մազերը պետք է կտրել: Հարրին թերևս ավելի հաճախ էր մազ կտրելու համար վարսավիրանոց գնում, քան իր դասարանի մյուս բոլոր տղաները միասին վերցրած, սակայն միևնույն է, տարբերություն չկար: Նրա մազերը պարզապես շարունակում էին աճել իրենց ուզածի պես արագ և տարբեր ուղղություններով:

Հարրին արդեն խոզապուխտն էր տապակում, երբ Ղադլին մոր հետ միասին մտավ խոհանոց: Ղադլին շատ նման էր քեռի Վերնոնին: Նա լայն ու կլոր վարդագույն դեմք ուներ, պարանոցը գրեթե լրիվ բացակայում էր, աչքերը մանր էին ու բաց երկնագույն, իսկ ծանր, հարդագույն մազերը հարթ պառկած էին ճարպակալած գլխի վրա: Մորաքույր Պետունիան հաճախ էր ասում, որ Ղադլին փոքրիկ հրեշտակի նման է, իսկ Հարրին հաճախ մտածում էր, որ Ղադլին ոնց որ կեղծամ հագած խոզ լինի:

Հարրին ձվածեղով և խոզապուխտով ափսեները դրեց սեղանի վրա, ինչը բավականին դժվար խնդիր էր, որովհետև սեղանը գրեթե լրիվ ծածկված էր նվերների փաթեթներով: Մինչ այդ Դադլին սկսել էր հաշվել իր նվերները: Նրա դեմքը մռայլվեց ու բողոքի հերթական ցույցը գուժող զավեշտական արտահայտություն ընդունեց:

— Երեսունվեց, — ասաց նա, մերթնդմերթ նայելով հորն ու մորը, — անցած տարվանից երկու հատով պակաս է:

— Հոգի՛ս, դու դեռ հորաքույր Մարջի նվերը չես հաշվել: Տե՛ս, ահա այստեղ է, այս մեծ փաթեթի տակ:

— Շատ լավ, ուրեմն եղավ երեսունյոթ, — ասաց Դադլին կարմրատակելով:

Հարրին, որն արդեն բողոքի մի մեծ դադլիական ցույց էր կանխատեսում, սկսեց արագ-արագ կուլ տալ իր խոզապուխտով ձվածեղը՝ վախենալով, որ չի հասցնի նախաճաշը վերջացնել, եթե հանկարծ Դադլին սեղանը շուռ տա:

Մորաքույր Պետունիան, որն ակնհայտորեն նույնպես կանխազգում էր մոտալուտ արհավիրքը, արագ ավելացրեց.

— Եվ մենք քեզ համար ևս երկու նվեր կգնենք այսօր, երբ միասին գնանք քաղաք: Ի՞նչ կասես, փուփուշի՛կս: Եվս երկու նվեր: Լավ կլինի չէ՞...

Դադլին մի պահ մտածեց, կարծես դժվարին խնդիր էր լուծում և, վերջապես, դանդաղ ասաց.

— Ուրեմն, այդ դեպքում ես կունենա՜մ... երեսու՜ն... երեսու՜ն...

— Երեսունինը, քաղցրի՛կս, — արագ ասաց մորաքույր Պետունիան:

— Փու՛հ... — Դադլին ծանր նստեց աթոռին և ձեռքը վերցրեց ամենամոտ դրված փաթեթը: — Այդ դեպքում՝ լա՛վ:

Քեռի Վերնոնը հրճվանքով քրթմնջաց:

— Փոքրիկ ավազակս գիտի իր ունեցածի հաշիվը պահել... Ճիշտ հայրիկի պես է: Ա՛յ, այդպես, Դա՛դլի-Մա՛դլի, ա՛յ, տղա եմ ասել:

Եվ նա խառնշտորեց Դադլիի մազերը:

Այդ պահին հեռախոսը զրնգաց, և մորաքույր Պետունիան գնաց պատասխանելու: Իսկ Հարրին ու քեռի Վերնոնը դիտում էին, թե ինչպես էր Դադլին տարբեր չափերի փաթեթների միջից իրար հետևից հանում մարզական հեծանիվը, կինոխցիկը, հեռադեկով թռչող խաղալիք

ինքնաթիռը, համակարգչային տասնվեց նոր խաղերը, տեսամագնիտոֆոնը: Մորաքույր Պետունիան հյուրասենյակ վերադարձավ ճիշտ այն պահին, երբ Դադլին պլոկում էր ձեռքի ոսկյա ժամացույցի տուփի փաթեթավորումը: Նա վրդովված և մտահոգ տեսք ուներ:

— Վատ լուրեր, Վերնո՛ն, — ասաց նա, — տիկին Ֆիզը ոտքը կոտրել է և չի կարող սրան վերցնել, — նա գլխով արեց Հարրիի ուղղությամբ:

Դադլիի ծնոտն անակնկալից կախ ընկավ, իսկ Հարրիի սիրտն ուրախությունից սկսեց արագ բաբախել: Ամեն տարի Դադլիի ծննդյան օրը ծնողները Դադլիին ու նրա ընկերներից մեկին ամբողջ օրով տանում էին զբոսանքի՝ տարբեր զվարճալիքներ, համբուրգեր-բարեր կամ կինո: Ամեն տարի Հարրիին թողնում էին տիկին Ֆիզի՝ մի ծեր, ցնդած կնոջ մոտ, որը հարևան փողոցում էր ապրում: Հարրիի համար անտանելի տառապանք էր տիկին Ֆիզի մոտ մնալը: Նրա ամբողջ տանից թթու դրած կաղամբի հոտ էր գալիս, և տիկին Ֆիզն ամեն անգամ ստիպում էր Հարրիին կրկին և արդեն որերորդ անգամ, ծայրից ծայր դիտել երբևէ իր ունեցած բոլոր փիսոների լուսանկարներով ալբոմը:

— Հիմա ի՞նչ ենք անելու, — ասաց մորաքույր Պետունիան՝ կատաղած նայելով Հարրիին, կարծես Հարրին էր մեղավորը: Հարրին գիտեր, որ պետք է կարեկցանք զգար խեղճ տիկին Ֆիզի նկատմամբ, որը դժբախտաբար ոտքը կոտրել էր: Սակայն դա այնքան էլ հեշտ չէր, մանավանդ, երբ պատկերացնում էր, որ մինչև Մռռանի, Խունջիկի, Մրթոշի, Չյունիկի, Չոմբոյի ու Թավիշի հետ իր հաջորդ հանդիպումը մի ամբողջ տարի ժամանակ է ունենալու:

— Միգուցե Մարջի՞ն զանգահարենք, — առաջարկեց քեռի Վերնոնը:

— Ի՛նչ ես ասում, Վերնո՛ն, նա այս տղային տանել չի կարող:

Դարզլիները հաճախ էին այդպես խոսում Հարրիի մասին, կարծես նա սենյակում չէր, կամ էլ այնքան անուղեղի մեկն էր, ինչպես ֆիկուսի տերևին կպած մի հիմար խխունջ, որ չէր էլ կարող հասկանալ, թե իր մասին են խոսում:

— Իսկ էն... անունը ի՞նչ էր... դե՛հ, քո ընկերուհի Իվոնը:

— Արձակուրդների է գնացել Մայորկա, — փնջացրեց մորաքույր Պետունիան:

— Դուք ինձ կարող եք տանը մենակ թողնել, — մեջ ընկավ Հարրին՝ հեռավոր հույս փայփայելով, որ տանը մենակ մնալով գոնե, ի փոփոխություն իր տաղտկալի առօրյայի, կկարողանա ուզածի չափ հեռուստացույց նայել և գուցե, քանի դեռ տանը մարդ չի լինի, մի քիչ էլ միացնել Դադլիի համակարգիչը:

Մորաքույր Պետունիան այնպիսի տեսք ընդունեց, ասես հենց նոր մի ամբողջ կիտրոն էր ծամել:

— Հա՛, ձի՛շտ է... Հետո էլ զանք տեսնենք տունը փլատակների մեջ, — ծամածռված դեմքով ասաց նա:

— Ես տունը չեմ պայթեցնի, — ասաց Հարրին, բայց նրան ոչ ոք չէր լսում:

— Գուցե նրան մեզ հետ կենդանաբանական այգի՞ տանենք, ու... — դանդաղ ասաց մորաքույր Պետունիան, — թողնենք մեքենայի մեջ:

— Մեքենան լրիվ նոր է, ինչպե՞ս կարելի է նրան մեքենայի մեջ մեն-մենակ թողնել:

Դադլին սկսեց բարձրաձայն հեծկտալ: Իրականում նա բոլորովին էլ լաց չէր լինում: Երևի վերջին յոթ տարիների ընթացքում ոչ մի անգամ էլ իսկապես լաց չէր եղել, բայց նա շատ լավ գիտեր, որ եթե դեմքը ծռմռի ու սկսի վնգվնգալ, մայրը նրա սրտի ուզածը կանի:

— Դամփլի-Դադիդա՛մզ, լաց մի՛ լինիր, դուդուչի՛կս: Մամին չի՛ թողնի, որ նա քո տունը փչացնի, — սվսվացնելով բացականչեց մորաքույր Պետունիան՝ գրկելով իր թանկագին մսագնդին:

— Չե-ե՛մ ուզու-ու՛մ... որ նա մեզ հետ գա-ա՛... — վնգում էր Դադլին, կեղծ հեծկտոցների արանքում, — նա ամե-ե՛ն ի՛նչ մի՛շտ փչացնու-ու՛մ է...

Դադլին մայրիկի թևերի տակից մի գեշ ծամածռություն արեց Հարրիի երեսին, և հենց այդ պահին հնչեց դռան զանգը:

— Օ՛հ, տեր աստվա՛ծ, արդեն եկան... — ասաց մորաքույր Պետունիան կիսացնորված տեսքով, և հաջորդ վայրկյանին Դադլիի լավագույն ընկեր Փիրս Փոլքիսը ներս մտավ իր մայրիկի հետ միասին: Փիրսը առնետանման դեմքով, ոսկրամարմին տղա էր: Դադլիի ոհմակում Փիրսն էր սովորաբար բռնում ու հետևից պինդ պահում այն զոհի ձեռքերը, ում Դադլին դնստում ու բոթբոթում էր: Ընկերոջը տեսնելով՝ նա անմիջապես դադարեցրեց իր կեղծ լացը:

Կես ժամ անց Հարրին՝ չհավատալով իր բախտին, նստած էր Ղարզլիների նոր մեքենայի հետևի նստարանին, Փիրսի ու Ղադլիի կողքին և նրանց հետ միասին, կյանքում առաջին անգամ, ուղևորվում էր դեպի կենդանաբանական այգի: Մորաքույրն ու քեռի Վերնոնը չէին կարողացել այդ օրը նրանից ազատվելու համար որևէ բան հորինել և որոշել էին վերցնել իրենց հետ: Սակայն տանից դուրս գալուց առաջ քեռի Վերնոնը Հարրին մի կողմ տարավ:

— Ջգուշացնում եմ քեզ, — ծանր շնչելով շնջաց նա՝ իր խոշոր կարմրատակած դեմքը գրեթե կպցնելով Հարրիի քթին, — ես հիմա քեզ զգուշացնում եմ, տղա՛, եթե այսօր որևէ արտասովոր բան պատահի, եթե ընդհանրապես որևէ բան պատահի, ապա մինչև Ծննդյան տոները խորդանոցիցդ դուրս չես գա:

— Ես ոչինչ չեմ անի, — ասաց Հարրին, — ազնիվ խոսք:

Ամբողջ խնդիրն այն էր, որ Հարրիի շուրջը հաճախ, իրոք, շատ տարօրինակ բաներ էին կատարվում, և իմաստ էլ չուներ Ղարզլիներին ասել, որ ինքը դրանց հետ ոչ մի կապ չուներ կամ, որ դրանք ինքը չէր արել:

Մի անգամ մորաքույր Պետունիան՝ հոգնած ու բարկացած, որ Հարրին վարսավիրի մոտից միշտ վերադառնում է այնպես, ասես կյանքում երբեք վարսավիրի մոտ չի էլ եղել, վերցրեց խոհանոցային մկրատը և այնքան կարճ կտրեց Հարրիի մազերը, որ ավելի լավ կլիներ, եթե նրա գլուխը պարզապես խուզեր, մանավանդ, որ նա դիտավորյալ երկար թողեց միայն Հարրիի ճակատի սպին ծածկող մազափունջը, իբր որ այդ այլանդակ սպին չերևա: Ղադլին ծիծաղից փորը բռնել էր և մի կուշտ ձեռք առավ ու ջղայնացրեց Հարրիին, իսկ Հարրին անքուն գիշեր անցկացրեց՝ պատկերացնելով, թե հաջորդ օրն ինչ է կատարվելու դպրոցում, որտեղ նա, առանց այն էլ, բոլորի ծաղրուծանակի առարկան էր՝ իր լեն-լմփոշ, Ղադլիից ժառանգած, հնամաշ հագուստների և սոսնձապատ երիզով ամրացված ակնոցի պատճառով: Սակայն հաջորդ առավոտյան Հարրին արթնացավ մազերը ճիշտ նույն երկարության, ինչ մինչև մորաքույր Պետունիայի հաշվեհարդարը: Դրա համար նրան մեկ շաբաթ խորդանոցից դուրս չթողեցին, թեև նա փորձում էր ապացուցել, որ ինքը չի կարող բացատրել, թե ինչպես են իր մազերն այդքան արագ երկարում:

Մեկ ուրիշ անգամ մորաքույր Պետունիան փորձում էր նրան հագցնել Ղադիի հին, գարշելի ջեմպրներից մեկը (բավական չէ՝ զգվելի մանանեխագույն, հետոն էլ՝ նարնջագույն ծոպիկներով): Որքան ավելի շատ էր նա ջանում Հարրիի գլուխը ջեմպրի վզանցքից ներս մտցնել, այնքան վզանցքն ավելի էր փոքրանում: Վերջապես այնքան փոքրացավ, որ նրա մեջ հագիվ թե կարելի լիներ կտորից կարված մի տիկնիկ խցկել, բայց ոչ՝ Հարրիի գլուխը: Ի մեծագույն հանգստություն Հարրիի, մորաքույր Պետունիան եզրակացրեց, որ չարաբաստիկ ջեմպրը, երևի, լվացքի մեքենայի մեջ լվանալուց է մտել, և այդ անգամ Հարրիին չպատժեցին:

Մի օր, սակայն, Հարրին մեծ փորձանքի մեջ ընկավ՝ դպրոցի խոհանոցի տանիքին հայտնվելու պատճառով: Ղադիի ոհմակը սովորականի պես հետապնդում էր նրան, երբ... և՛ ի զարմանք Հարրիի, և՛ ի զարմանք մյուսների, նա հանկարծ հայտնվեց խոհանոցի ծխնելույզին: Ղարզիները մի շատ բարկացած նամակ ստացան դպրոցի ուսմասվարից, որտեղ ասվում էր, որ Հարրին բարձրացել էր դպրոցի շենքի տանիքը: Սակայն Հարրին ի՞նչ էր արել. որ... Իր հետապնդողներից փախչելիս, ընդամենը ցատկել էր խոհանոցի դռան հետևում շարված մեծ աղբադուլների վրայով, ինչը և նա փորձում էր խորդանոցի փակ դռան հետևից բղավելով բացատրել քեռի Վերնոնին: Հարրին ենթադրում էր, որ գուցե ցատկելու պահին քամին էր իրեն վերև քշել ու տանիք բարձրացրել:

Սակայն այսօր ոչինչ չպետք է պատահեր: Կարելի էր նույնիսկ համակերպվել Ղադիի և Փիրսի ընկերակցությանը, միայն թե հեռու լինեիր դպրոցից, խորդանոցից ու տիկին Ֆիգի կաղամբահոտ հյուրասենյակից:

Քեռի Վերնոնը մեքենա քշելիս սիրում էր տարբեր բաներից բողոքել մորաքույր Պետունիային: Նա, ընդհանրապես, անդադար ինչ-որ բանից բարձրածայն բողոքելու սովորություն ուներ, օրինակ՝ գործարանի աշխատողներից, Հարրիից, քաղաքապետարանից, Հարրիից, բանկից, կրկին Հարրիից: Դրանք բողոքելու նրա սիրած թեմաներն էին, իսկ այդ առավոտվա բողոքի թեման մոտոցիկլավորներն էին:

— ...Թոկից փախածների պես աջ ու ձախ են սլանում ու իրենց աղմուկով խլացնում մարդկանց... Վը՛զզ, հա՛ վը՛զզ... Խուլիզաններ... — ծայրահեղ սրտնեղած ասաց նա, երբ մի մոտոցիկլ սլացավ նրանց կողքով:

— Ես երազումս մոտոցիկլ եմ տեսել, — ասաց Հարրին հանկարծ հիշելով իր երազը, — ...թռչող մոտոցիկլ:

Քեռի Վերնոնը քիչ մնաց մեքենան խփեր դիմացից գնացող բեռնատարին: Նա տեղում լրիվ շրջվեց և կաս-կարմիր կտրած, հսկայական բեղավոր բազուկ հիշեցնող դեմքով, բղավեց Հարրիի վրա.

— ՄՈՏՈՑԻԿԼՆԵՐԸ ՉԵՆ ԹՈՉՈՒՄ:

Դադլին ու Փիրսը քրքջացին:

— Ես գիտեմ, որ չեն թռչում, — ասաց Հարրին, — դա ընդամենը երազ էր:

Սակայն հաջորդ վայրկյանին նա փոշմանեց, որ ընդհանրապես բերանը բաց էր արել: Եթե Դարզլիները բարկանում էին Հարրիի հարցերից, ապա կարելի էր ասել, որ նրանք կատաղության գերագույն աստիճանի էին հասնում, երբ Հարրին պատմում էր ինչ-որ արտասովոր իրերի կամ իրադարձությունների մասին, անկախ այն բանից երազում էր տեսել դրանք, թե՛ անգամ մուլտիպլիկացիոն կինոնկարում: Կարծես, Դարզլիները վախենում էին, որ տղայի մոտ կարող են վտանգավոր գաղափարներ ծագել:

Շատ արևոտ շաբաթ օր էր, և կենդանաբանական այգին լի էր զբոսանքի դուրս եկած ընտանիքներով: Մուտքի մոտ Դարզլիները Դադլիի ու Փիրսի համար մեկական շոկոլադե մեծ պաղպաղակ գնեցին: Եվ միայն այն պատճառով, որ մինչև նրանք կհասցնեին Հարրիին կրպակի մոտից առաջ շտապեցնել, կրպակում նստած ժպտացող կինը, Հարրիին ուղղելով խոսքը, հարցրել էր նրան, թե նա ի՞նչ պաղպաղակ է ուզում, ստիպված, Հարրիի համար էլ գնեցին կիտրոնի մի էժանագին սառցիկ: Հարրին բոլորովին դժգոհ չէր:

«Շատ էլ համեղ է», — մտածեց նա և սառցիկը լպստելով մոտեցավ գորիլայի վանդակին, որը գլուխը քորելիս անչափ նմանվեց Դադլիին, միայն մի տարբերությամբ, որ գորիլան սևահեր էր:

Հարրին չէր կարող մտաբերել, թե իր կյանքում երբ էր մեկ ուրիշ նման հիանալի առավոտ անցկացրել: Նա զգուշորեն Դարզլիներից քիչ հեռու էր քայլում, որպեսզի Դադլին ու Փիրսը, ովքեր մինչև ճաշի ժամն արդեն սկսել էին ձանձրանալ կենդանիներից, հանկարծ չհիշեին իրենց սիրած սովորական զբաղմունքը՝ «հարրիաորսը»: Նրանք ճաշեցին կենդանաբանական այգու ռեստորանում: Եվ երբ Դադլին հերթական

հիստերիկ բողոքի ցույցն արեց, որովհետև, իր կարծիքով, իր պաղպաղակը բավականաչափ մեծ չէր և երկու տեսակի գնդիկով պակաս էր աղանդերի ցանկում նշված տեսականուց, քեռի Վերնոնը՝ նրան գոհացնելու համար, մեկ ուրիշ պաղպաղակ էլ գնեց, և Հարրիին թույլ տվեցին, որ նա վերջացնի Ղադլիի առաջին պաղպաղակը:

Հետո միայն Հարրիի մտքով անցավ, որ ինքն արդեն այդ ժամանակ պետք է գլխի ընկներ, որ ամեն ինչ չափազանց լավ էր երկարատև լինելու համար:

Ճաշից հետո նրանք գնացին սողունների սրահը: Այնտեղ զով էր և մութ, իսկ պատերի երկայնքով ապակյա, լուսավորված վանդակներ էին տեղադրված: Ապակիների հետևում ամեն տեսակի մողեսներ ու օձեր՝ գալարված ու հանդարտ, պառկած էին տարբեր չափերի փայտի կտորների ու քարերի վրա: Ղադլին և Փիրսը ուզում էին տեսնել թունավոր կոբրաներին և մարդ ձգմող հսկայական պիթոններին: Ղադլին անմիջապես գտավ ամենամեծ օձին: Օձն այնքան մեծ էր, որ կարող էր երկու անգամ փաթաթվել քեռի Վերնոնի մեքենայի շուրջը և ձգմելով մեծ աղբարկղի վերածել այն: Սակայն այդ պահին պիթոնը շատ խաղաղ տրամադրություն ուներ: Իրականում օձը պարզապես խոր քնած էր:

Ղադլին մի պահ կանգնեց ու, քիթն ապակուն սեղմած, անթարթ նայեց պիթոնի դարչնագույն փայլփլող պարույրներին:

— Այնպես արա՛, որ շարժվի-ի-ի-ի՛... — վնգաց նա հոր վրա: Քեռի Վերնոնը զգուշորեն կտկտացրեց ապակուն, սակայն օձն անտարբեր շարունակեց քնած մնալ:

— Ջանձ-րա-լի-ի-ի՛ է... — շարունակեց վնգալ Ղադլին՝ տեղում դոփելով:

Հարրին մոտեցավ ցուցափեղկին և ուշադիր նայեց օձին: Ջարմանալի չի լինի, եթե օձը ձանձրության սատկած լինի՝ ո՛չ ընկեր կա, ո՛չ զրուցակից, բացի այս հիմար մարդկանցից, ովքեր օրնիբուն մատներով կտկտացնում են նրա վանդակաբաժնի ապակուն և չեն թողնում, որ ձանձրության գոնե հանգիստ քնի: Ղա նույնիսկ ավելի վատ է, քան խորդանոցում ապրելը, որտեղ միակ այցելուն մորաքույր Պետունիան է, երբ դուռը թակում է՝ իրեն քնից արթնացնելու համար: Իրեն գոնե թույլ են տալիս, որ խորդանոցից դուրս գա ու ազատ շարժվի ամբողջ տանը, մտածեց Հարրին:

Օձը հանկարծ բացեց իր հուլունքածև աչքերը: Դանդաղ, շատ դանդաղ սկսեց գլուխը բարձրացնել, մինչև աչքերը հասան Հարրիի աչքերի մակարդակին:

Օձը աչքով արեց:

Հարրին անթարթ պլշեց օձի վրա, հետո աչքերն արագ շուրջը պտտեց, որպեսզի ստուգի, արդյոք իրեն նայող կա՞ր: Ոչ ոք իր կողմը չէր նայում: Նա հետ նայեց օձին ու ինքն էլ ի պատասխան աչքով արեց:

Օձը գլուխը թեթև թափ տվեց քեռի Վերնոնի ու Դադլիի կողմը, հետո աչքերը դեպի առաստաղը բարձրացրեց, ասես ուզում էր ասել Հարրիին.

«Է՛հ, բարեկա՛մս... Ի՛նչ արած, առավոտից երեկո սա է իմ կյանքը»:

— Գիտե՛մ, — մրմնջաց Հարրին ապակու հետևից, թեև համոզված չէր, որ օձն իրեն կլսի, — իսկապես զգվելի է:

Օձն արագ-արագ գլխով արեց:

— Իսկ դու որտեղի՞ց ես, — հարցրեց Հարրին:

Օձը պոչի ծայրը ցցեց դեպի վանդակի ապակու կողքին պատի վրա փակցված, փոքր ցուցանակը: Հարրին նայեց ցուցանակին.

«Բոա Կոնստրիկտոր, Բրազիլիա»:

— Իսկ այնտեղ լա՞վ էր:

Բոա Կոնստրիկտորը կրկին պոչացույց արեց ցուցանակը, և Հարրին շարունակեց կարդալ. «Կենդանին բուծվել է կենդանաբանական այգում»:

— Օ՛հ, հասկացա՛... Ուրեմն դու Բրազիլիայում երբեք չե՛ս եղել...

Մինչ օձը գլուխը բացասաբար աջ ու ձախ էր շարժում, մի խլացուցիչ աղաղակ լսվեց Հարրիի հետևից, որից երկուսն էլ՝ օձն ու Հարրին ցնցվեցին:

— ԴԱԴԼԻ՛... ՊԱՐՈՆ ԴԱՐՁԼԻ՛... ԱՅՍԵՆՂ ԵԿԵ՛Ք... ՆԱՅԵ՛Ք ԱՅՍ ՕՁԻՆ... ՏԵՍԵ՛Ք, ԹԵ ԻՆՉԵ՛Ր Է ԱՆՈՒՄ...

Դադլին՝ սագի պես շորորալով, ինչքան կարող էր արագ, գլորվեց նրանց կողմը:

— Հե՛յ, դու՛, մի կողմ քաշվի՛ր, — գոռաց նա և բռնեցքով հարվածեց Հարրիի կրծքին: Անակնկալից Հարրին փռվեց սալահատակի վրա: Դրանից հետո ամեն ինչ այնքան արագ կատարվեց, որ ոչ ոք նույնիսկ չհասկացավ էլ, թե ինչ տեղի ունեցավ: Մի վայրկյան առաջ Փիրսն ու Դադլին հենված էին օձին սրահից անջատող ապակուն, իսկ հաջորդ վայրկյանին նրանք սարսափահար աղաղակով հետ ցատկեցին:

Հարրին նստեց հատակին ու խոր շունչ քաշեց: Բոա Կոնստրիկտորին սրահից անջատող ապակին անհետացել էր: Հսկա օձը արագ-արագ գալարվելով դուրս էր գալիս իր վանդակաբաժնից՝ ցած սողալով հատակի վրա: Սողունների սրահում գտնվող բոլոր մարդիկ ձվձվոցով նետվեցին դեպի ելքը:

Հարրին կարող էր երդվել, որ երբ օձն անցնում էր իր կողքով մի խուլ ֆսսացող ձայն ասաց.

«Բրազզզի՛լիա... Եսսս տուն եմ գալիսս... Շշշնորհակալություն՝ն, ամի՛գո...»

Սողունների սրահի վարիչը ցնցված էր:

— Բայց, ախր, ապակին... — անդադար կրկնում էր նա, — ...իսկ ու՞ր կորավ ապակին:

Կենդանաբանական այգու տնօրենն ինքն իր ձեռքով մորաքույր Պետունիայի համար մի բաժակ շաքարով մուգ թեյ պատրաստեց և անդադար կրկին ու կրկին ներողություն էր խնդրում պատճառած անհանգստության համար: Փիրսն ու Դադլին միայն անիմաստ մկնկում էին: Հարրին շատ լավ էր հիշում, որ օձը, սրահով անցնելիս, միայն թեթևակի քսվեց նրանց կրունկներին: Սակայն, երբ նրանք բոլորը միասին վերադարձան քեռի Վերնոնի մեքենան, Դադլին արդեն պատմում էր, թե ինչպես օձը քիչ մնաց պոկեր իր ոտքը, իսկ Փիրսը երդվում էր, որ օձը քիչ էր մնում, գալարների մեջ սեղմելով, խեղդեր իրեն: Սակայն Հարրիի համար ամենասարսափելին եղավ այն ժամանակ, երբ Փիրսը վերջապես այնքան հանդարտվեց, որ հանկարծ հիշելով, ասաց.

— Հարրին խոսում էր օձի հետ: Խոսում էիր չէ՞, Հա՛րրի:

Քեռի Վերնոնը համբերությամբ սպասեց, մինչև Փիրսը, վերջապես, ապահով գնաց տուն, և հետո միայն անդրադարձավ Հարրիին: Նա այնքան կատաղած էր, որ հազիվ էր խոսքերն արտասանում: Մի կերպ կարողացավ արտաբերել.

— Գնա՛... խորդանոցդ... կմնա՛ս... առանց ընթրիքի... — հետո, ծանր շնչելով, ուժասպառ փլվեց բազկաթռչի մեջ, իսկ մորաքույր Պետունիան վազեվազ մի մեծ ըմպանակ բրենդի բերեց նրա համար:

Ավելի ուշ Հարրին պառկած էր իր մութ խորդանոցում, և նրա ամենամեծ ցանկությունը ժամացույց ունենալն էր: Նա չգիտեր, թե ժամը քանիսն էր և

չէր կարող կռահել, արդյոք Ղարալիներն արդեն քնել են, թե՛ ոչ: Քանի դեռ նրանք քնած չէին, Հարրին չէր համարձակվի խոհանոց սողոսկել որևէ ուտելիք վերցնելու համար:

Արդեն տասը տարի էր, ինչ նա ապրում էր Ղարալիների հետ. այն օրից, ինչ հիշում էր իրեն՝ տասը դժբախտ, ողորմելի տարիներ: Եթե միայն իր ծնողները մահացած չլինեին ավտովթարից... Նա չէր հիշում ո՛չ այդ չարաբաստիկ ավտովթարը, որը խլել էր իր ծնողներին, ո՛չ ինքն իրեն՝ ավտոմեքենայի մեջ, վթարի ժամանակ: Երբեմն, երբ խորդանոցում անցկացրած երկար ու ձիգ ժամերին հիշողությունը շատ էր լարում, ինչ-որ տարօրինակ տեսիլք էր մտաբերում՝ կանաչ լույսի մի կուրացնող ճառագայթ, և ճակատն այրող ցավի սուր զգացում: Երևի հենց դա էր ավտովթարից մնացած իր հիշողությունը, մտածում էր նա, բայց չէր կարողանում հասկանալ, թե այդ ի՞նչ կանաչ լույս էր, և որտեղի՞ց էր այն գալիս: Ծնողներին բոլորովին չէր հիշում: Մորաքույրն ու նրա ամուսինը երբեք իր ծնողների մասին չէին խոսում, իսկ Ղարալիների տանը հարցեր տալը խստիվ արգելված էր: Դժվար թե իր ծնողների լուսանկարները լինեին ինչ-որ տեղ այդ տանը:

Հարրին, երբ ավելի փոքր էր, երագում էր ու երագում, որ օրերից մի օր իրեն անծանոթ մեկ ուրիշ ազգական կգա իր հետևից ու կտանի իրեն այդ տանից: Սակայն նման բան չէր կատարվում, և Ղարալիները նրա միակ ընտանիքն էին: Թեև երբեմն նրան թվում էր կամ գուցե նա գաղտնի հույս էր փայփայում, որ փողոցում պատահած ինչ-որ անծանոթ մարդիկ, կարծես, ճանաչում էին իրեն: Բավականին տարօրինակ անծանոթներ էին դրանք:

Մի անգամ, երբ մորաքույր Պետունիայի ու Ղադլիի հետ խանութ էին գնացել գնումներ անելու, մանուշակագույն գլանազլխարկով մի անծանոթ փոքրամարմին ծերուկ սիրալիր գլխով արեց նրան: Տղային կատաղած հարցաքննելուց հետո, թե որտեղի՞ց գիտի այդ մարդուն, մորաքույր Պետունիան՝ Հարրիին ու Ղադլիին ձեռքերից պինդ բռնած, վազեվազ քարշ տվեց տուն, առանց խանութից որևէ բան գնելու: Մի անգամ էլ շատ տարօրինակ տեսքով մի ծեր կին՝ լրիվ կանաչ հագնված, ուրախ-ուրախ ձեռքով արեց նրան ավտոբուսի պատուհանից: Մեկ ուրիշ անգամ երկար մորեգույն վերարկու հագած մի ճաղատ մարդ երկու ձեռքով ամուր բռնեց նրա ձեռքը, սրտանց թափահարեց ու արագ հեռացավ՝ առանց մի բառ

անգամ ասելու: Այս բոլոր մարդկանց հետ կապված ամենատարօրինակն այն էր, որ նրանք անհետանում էին, մինչև Հարրին կհասցներ մի լավ նայել նրանց վրա:

Դպրոցում Հարրին ոչ մի ընկեր չուներ: Բոլորը գիտեին, որ այդ տարօրինակ Հարրի Փոթերը՝ իր լեն-լմփոշ, հնամաշ շորերով ու ջարդված ակնոցով, Դադլի Դարզլիի ոհմակի մշտական որսն է, և ոչ ոք չէր համարձակվում ընկերանալ կամ նույնիսկ գրուցել նրա հետ՝ վախենալով իր վրա հրավիրել Դադլիի ոհմակի ուշադրությունը:

Գլուխ 3. Նամակներ առանց հետադարձ հասցեի

«Բրազիլական բոա կոնստրիկտոր» օձի փախուստի պատճառով Հարրին արժանացավ երբևէ իր կրած ամենաերկար պատիժ-կալանքին: Մինչև նրան թույլ տվեցին դուրս գալ իր խորդանոցից, ամառային արձակուրդներն արդեն սկսվել էին, իսկ Ղադլին արդեն հասցրել էր փչացնել իր նոր կինոխցիկը, ջարդուփշուր անել հեռադեկով խաղալիք ինքնաթիռը և առաջին անգամ մարզական հեծանիվի վրա նստելով, վրաերթի ենթարկել ծեր տիկին Ֆիգին, երբ վերջինս իր հենակների օգնությամբ անցնում էր Բեկտենինների նրբանցքով:

Հարրին ուրախ էր, որ դասերը վերջացել էին, սակայն, միևնույն է, Ղադլիի ոհմակից պրծում չկար: Ավագակախումբը գրեթե ամեն օր այցելում էր Ղադլին: Բուլորն էլ՝ Փիրսը, Ղենիսը, Մալքոլմը և Գորդոնը, խոշոր էին ու բթամիտ, բայց քանի որ Ղադլին ամենախոշորն ու ամենաբթամիտն էր, հենց նա էլ ոհմակի առաջնորդն էր: Մյուսները առիթը երբեք բաց չէին թողնում Ղադլիի սիրած մարզաձևում՝ այսինքն «հարրիաորսի» մեջ մրցելու համար:

Ահա թե ինչու Հարրին աշխատում էր հնարավորինս հեռու լինել տանից՝ անգործ թափառելով շրջակայքում և մտածելով արձակուրդների ավարտի մասին, ինչը նրան մի աննշան հույս էր ներշնչում: Սեպտեմբերին Հարրին պետք է միջնակարգ դպրոց գնար և այդ ժամանակ կյանքում առաջին անգամ, վերջապես, հեռու կլիներ իր մորաքրոջ որդուց: Ղադլին պետք է հաճախեր Սմելթինգզ՝ քեռի Վերնոնի ավարտած, տղաների մասնավոր դպրոցը: Փիրս Փոլքիսը նույնպես այնտեղ էր գնալու, իսկ Հարրին պետք է գնար Սթոունվուլ, տեղական անվճար հանրակրթական դպրոցը, ինչը Ղադլիի կարծիքով շատ ծիծաղելի էր:

— Գիտե՞ս, — մի անգամ ասաց նա Հարրին, — Սթոունվուլում այսպիսի սովորություն կա. առաջին օրը նոր եկածների գլուխները զուգարանի ծակն են կոխում: Ի՞նչ ես ասում, չգնա՞նք վերև, մի քիչ փորձ ձեռք բերենք, հը՞...

— Ո՛չ, շնորհակալ եմ, — ասաց Հարրին, — զուգարանակոնքը մեղք է, հազիվ թե երբևէ գլխիցդ ավելի զգվելի բան մտած լինի մեջը: Խեղճի սիրտը կխառնի:

Հետո նա հապշտապ ծլկեց, քանի դեռ Ղադլին գլխի չէր ընկել, թե ինքն ինչ ասաց:

Մի օր հուլիս ամսին մորաքույր Պետունիան Ղադլին տարավ Լոնդոն՝ նրա համար դպրոցական «սմելթինգայան» համազգեստ գնելու: Հարրին մնաց տիկին Ֆիգի մոտ, որն այս անգամ սովորականից ավելի տանելի էր: Պարզվեց, որ նա ոտքը կոտրել էր իր բազմաթիվ կատուներից մեկի վրա սայթաքելու պատճառով, և նրա համակրանքը կատուների նկատմամբ կարծես բավականին սառել էր: Տիկին Ֆիգը թույլ տվեց Հարրին հեռուստացույց դիտել և հյուրասիրեց մի կտոր շոկոլադե տորթով, որն այնպիսի համ ուներ, ասես մի տարի մնացել էր թթու դրած կաղամբի հետ նույն խորդանոցում:

Այդ երեկո հյուրասենյակում Ղադլին իր նոր համազգեստն էր ցուցադրում ընտանիքին: Սմելթինգում տղաները կրում էին կարմրադարչնագույն պոչավոր բաձկոններ, ծնկների տակ կոճկվող նարնջագույն կիսաշավարներ և տափակ գագաթով ու նեղ բոլորքով ծղոտե գլխարկներ: Դրանից բացի յուրաքանչյուր աշակերտ պետք է ձեռքում պահեր մի ելունդածածկ ձեռնափայտ: Ամենայն հավանականությամբ, ուսուցիչների աչք թեքելուն պես, աշակերտները պետք է այդ ձեռնափայտերով աջ ու ձախ դնգստեին իրար, սակայն, դա երևի դիտվում էր որպես՝ կյանքի ապագա լուրջ դժվարություններին դիմակայելու համար տղաներին նախապատրաստող, առողջ, արական վարժանք:

Մինչ Ղադլին իր կիսաշավարն էր ցուցադրում, քեռի Վերնոնը խուլ ձայնով ասաց, որ կյանքում դեռ երբեք իրեն ավելի հպարտ չի զգացել: Մորաքույր Պետունիան աչքերը թռցեց ու հեծկտաց, իբր հավատը չի գալիս, թե իր պստիկ Ղամփի-Մամփին ինչքա՛ն է մեծացել: Ա՛խ, այս ինչպե՛ս է հասունացել... Ա՛խ, այս ի՛նչ գեղեցկատես պատանի է դարձել: Հարրին ինքն իրեն թույլ չտվեց ծպտուն հանել: Նրան թվում էր, որ իր կողերից երկուսն արդեն ճաքել են թոքերի ճնշումից, մինչ ինքը փորձում էր ամեն գնով զսպել ծիծաղը:

Հաջորդ առավոտյան, երբ Հարրին խոհանոց մտավ նախաճաշելու, այնտեղ մի ահավոր զզվելի, թանձր հոտ էր կանգնած: Գարշահոտը գալիս էր լվացարանի մեջ դրված մի մեծ մետաղյա թասից: Նա մոտեցավ, որպեսզի

տեսնի, թե ինչ կար այնտեղ: Թասը լցված էր ինչ-որ կեղտոտ լաթերով, որոնք լողում էին մոխրագույն ջրի մեջ:

— Սա ի՞նչ է, — հարցրեց նա մորաքույր Պետունիային: Վերջինիս շրթունքները պինդ կոճկվեցին, ինչպես միշտ, երբ Հարրին համարձակվում էր որևէ հարց տալ:

— Քո նոր դպրոցական համազգեստն է, — պատասխանեց նա:

Հարրին կրկին նայեց թասի մեջ:

— Օ՛հ, պարզապես գլխի չընկա, որ պետք է այսքան թաց լինի:

— Էլ հիմար լեզվիդ գոռ մի՛ տուր, — շշպեց մորաքույր Պետունիան, — Դադլիի հին շորերից մի քանիսը մոխրագույն են ներկում քեզ համար, և երբ վերջացնեն, սրանք ճիշտ այնպիսի տեսք կունենան, ինչպես ընդունված է Սթունվուդում:

Հարրին, թեև լրջորեն կասկածեց դրանում, սակայն նախընտրեց չհակաճառել: Նա նստեց սեղանի մոտ և փորձեց չմտածել այն մասին, թե առաջին օրը Սթունվուդում ինչպիսի տեսք է ունենալու իր նոր համազգեստով: Ամենայն հավանականությամբ, բոլորը կսկսեն նրան մատով ցույց տալ ու ծիծաղել՝ ասելով. «Ապա մի սրան նայե՛ք, ոնց որ փղի հին կաշի հագած լինի», թեև փղերը կաշին չեն փոխում:

Դադլին ու քեռի Վերնոնը ներս մտան քնները ծռմռելով Հարրիի նոր համազգեստից եկող հոտից: Քեռի Վերնոնը նստեց սեղանի մոտ ու սովորականի պես բացեց իր լրագիրը, իսկ Դադլին սկսեց թրխկթրխկացնել սեղանին իր սմելթինգզյան գավազանով, որից արդեն երբեք չէր բաժանվում:

Նրանք լսեցին, ինչպես չրխկաց փոստարկղի կափարիչը, և նամակները թրմփացին դռան տակի խսիրի վրա:

— Գնա՛, փոստը բե՛ր, Դա՛դլի, — ասաց քեռի Վերնոնը իր լրագրի հետևից:

— Թո՛ղ Հարրին գնա:

— Գնա՛, փոստը բե՛ր, Հա՛րրի:

— Թո՛ղ Դադլին գնա:

— Ապա մի բզի՛ր դրան քո ձեռնափայտով, Դա՛դլի:

Հարրին խույս տվեց ձեռնափայտից և գնաց փոստը բերելու:

Երկու ծրար կար ընկած նախաշեմի խսիրին և մեկ բացիկ՝ քեռի Վերնոնի քույր Մարջից, որն արձակուրդներն էր անցկացնում Ուայթ կղզում:

Դարչնագույն ծրարը, ամենայն հավանականությամբ, ինչ-որ հաշվի ծանուցագիր էր, իսկ մյուսը... մի նամակ էր... հասցեագրված Հարրիին:

Հարրին նամակը վերցրեց և մի պահ անթարթ դիտեց այն, մինչ սիրտը սեղմվում էր, ասես փաթաթված լինելի ձգվող լայն ժապավենով: Իր ամբողջ կյանքում դեռ ոչ ոք ոչ մի անգամ նամակ չէր գրել իրեն: Ո՞վ կարող էր լինել: Նա ո՛չ ընկեր ուներ, ո՛չ ուրիշ ազգական, ո՛չ էլ որևէ գրադարան էր հաճախում, որպեսզի, ասենք, խիստ կշտամբական գրավոր դիտողություն ստանար որևէ գիրք ուշացնելու համար: Ինչևէ, ահա նամակը՝ այնպես պարզ գրված հասցեով, որ կասկած անգամ չլիներ չէր կարող.

❧

Պրն Հ. Փոթթերին

Բեկտենիների նրբանցք, թիվ 4,

Աստիճանների տակի խորդանոց

❧

Ծրարը հաստ էր, ծանր, դեղնավուն մագաղաթանման թղթից, իսկ հասցեն գրված էր գմրուխտագույն թանաքով: Փոստային դրոշմակնիք չկար:

Դողդողացող ձեռքի մեջ ծրարը շրջելով, Հարրին տեսավ հետաքրքիր զինանշանով վառ մորեգույն մոմե կնիքը: Զինանշանը պատկերում էր անգլերեն մեծատառ «H», որի շուրջը նկարված էին առյուծ, արծիվ, փորսուղ և օձ:

— Դեհ, շտապի՛ր, տղա՛... — բղավեց քեռի Վերնոնը խոհանոցից: — Ի՞նչ ես անում այդտեղ, նամակների մեջ ռումբ ե՞ս փնտրում, ինչ է, — և նա սեփական կատակից հիացած քրքջաց:

Հարրին խոհանոց վերադարձավ՝ աչքը չկտրելով իր նամակից: Նա քեռի Վերնոնին տվեց բացիկն ու հաշվի ծանուցագիրը, նստեց ու սկսեց դանդաղ բացել դեղին ծրարը:

Քեռի Վերնոնը պատռեց հաշվի ծանուցագրի ծրարը, զզվանքով մի կողմ նետեց և շրջեց բացիկը:

— Մարջը հիվանդ է, — տեղեկացրեց նա մորաքույր Պետունիային, — ինչ-որ հիմար ծովային ուտրե է կերել...

— Պա՞պ, — հանկարծ ասաց Ղադլին, — պա՞պ, Հարրիի ձեռքին ինչ-որ բան կա:

Հարրին այդ պահին բացում էր նամակը, որը գրված էր նույն ծանր, դեղնավուն, մագաղաթանման թղթի վրա: Քեռի Վերնոնը վայրկենապես թռցրեց թուղթը նրա ձեռքից:

— Ղա ի՞նչ նամակն է, — ասաց Հարրին՝ փորձելով հետ վերցնել նամակը:

— Այդ ո՞վ պիտի քեզ գրի, — Հարրիին ծաղրելով ասաց քեռի Վերնոնը՝ մի ձեռքով թափահարելով նամակը, որպեսզի ծալքերը բացվեն, և սկսեց ընթերցել նամակի պարունակությունը: Նրա դեմքը փողոցային երթևեկության լուսացույցի գույներից ավելի արագ՝ կարմիրից փոխվեց կանաչ գույնի, բայց գունափոխությունը դրանով չավարտվեց: Մի քանի վայրկյանից քեռի Վերնոնի դեմքն ընդունեց հնացած կաթնաշիլայի կեղտոտ կաթնագույն երանգը:

— Պե-Պե-Պետունիա... — վերջապես կարողացավ արտաբերել նա:

Ղադլին փորձեց նամակը թռցնել, որպեսզի տեսնի, թե մեջն ինչ էր գրված, բայց քեռի Վերնոնը նամակը ձեռքում բարձր էր պահել, որ նրա ձեռքը չհասնի: Մորաքույր Պետունիան, անչափ հետաքրքրված, վերցրեց նամակը և կարդաց առաջին տողը: Մի պահ թվաց, թե նա ուր որ է կուշաթափվի: Մորաքույր Պետունիան կոկորդը բռնեց և շնչահեղձ լինողի խուլ ծայնով ասաց.

— Վերնո՞ն... օ՛հ, աստվա՛ծ իմ, Վերնո՞ն...

Նրանք մի պահ պլշեցին իրար վրա, կարծես մոռացել էին, որ Հարրին ու Ղադլին դեռևս սենյակում էին: Ղադլին սովոր չէր անուշադրության: Նա իր գավազանով թրմփացրեց հոր վզակոթին:

— Ես ուզում եմ կարդալ այդ նամակը, — պահանջկոտ գոռաց նա:

— Ինձ տվե՛ք այդ նամակը, — բորբոքված ծայնով գոռաց Հարրին, — դա ի՞նչ նամակն է:

— Ղու՛րս կորեք այստեղից, երկու՛սդ էլ, — մռնչաց քեռի Վերնոնը՝ նամակը հետ խցկելով ծրարի մեջ:

Հարրին տեղից չշարժվեց:

— ՏՎԵ՛Ք ԻՆՁ ԻՄ ՆԱՄԱԿԸ, — բղավեց նա:

— ԵՍ ՈՒԶՈՒՄ ԵՄ ՀԵՆՑ ՀԻՄԱ ՏԵՍՆԵԼ ԱՅԴ ՆԱՄԱԿԸ, — պահանջեց Դադլին:

— ԴՈՒՐՍ, — ոռնաց քեռի Վերնոնը, և երկուսին էլ՝ Հարրին ու Դադլին, օձիքներից բռնելով, խոհանոցից դուրս հրեց դեպի հյուրասենյակ ու նրանց քթի տակ շրխկոցով փակեց խոհանոցի դուռը: Հարրին ու Դադլին մի պահ կատաղի, բայց բացարձակապես լուռ հրմշտվեցին՝ դռան բանալու անցքից ականջ դնելու առաջնության համար: Դադլին, անշուշտ, հաղթեց, և Հարրին, ակնոցը մի ականջից կախված, փորի վրա պառկեց հատակին, որպեսզի գոնե դռան տակի ձեղքից լսի, թե ինչ էր կատարվում խոհանոցում:

— Վերնոն, — ասում էր մորաքույր Պետունիան դողդոջուն ծայնով, — ապա մի հասցեին նայի՛ր... Այդ ինչպե՞ս կարող էին իմանալ, թե նա որտեղ է քնում: Ի՞նչ ես կարծում, հնարավո՞ր է, որ մեզ հետևում են:

— Հետևո՞ւմ են, լրտեսո՞ւմ են, հնարավոր է, որ ամեն տեղ են մեզ հետապնդում, — ասում էր քեռի Վերնոնը կատաղած ծայնով:

— Բայց ի՞նչ պիտի անենք, Վերնոն: Պե՞տք է արդյոք պատասխան նամակ գրենք... Ասենք նրանց, որ չենք ուզում...

Հարրին տեսնում էր, թե ինչպես են քեռի Վերնոնի փայլուն սև կոշիկներն աջ ու ձախ չափչփում խոհանոցի հատակը:

— Ո՛չ, — վերջապես ասաց նա, — մենք նրանց կանտեսենք: Եթե նրանք պատասխան չստանան, ապա... Այո՛, դա լավագույն լուծումը կլինի... Մենք ոչինչ էլ չենք անի...

— Բայց...

— Ես իմ տանը նման մեկի ներկայությունը չեմ հանդուրժի, Պետունիա... Մոռացե՞լ ես, ինչ է... Չէ՞ որ մենք երդվեցինք, որ կջնջենք նրա ուղեղից այդ վտանգավոր ցնդաբանությունը:

Այդ երեկո գործից տուն վերադառնալուց հետո, քեռի Վերնոնը մի այնպիսի բան արեց, ինչը երբեք չէր արել. նա այցելեց Հարրին՝ աստիճանների տակի խորդանոց:

— Ու՛ր է իմ նամակը, — ասաց Հարրին այն պահին, երբ քեռի Վերնոնը խորդանոցի դռնից ներս խցկեց իր գլուխը: — Ո՞վ էր ինձ գրում:

— Ոչ ոք: Քո անունը սխալմամբ էին գրել, — կարճ կտրեց քեռի Վերնոնը: — Ես նամակն այրեցի:

— Սխալ չէին գրել, — ասաց Հարրին վրդովված, — վրան գրված էր իմ խորդանոցի մասին:

— ՁԱՅՆՂ, — ոռնաց քեռի Վերնոնը, և երկու-երեք սարդ ցած ընկան առաստաղից: Նա մի քանի անգամ խոր շունչ քաշեց և մեծագույն ջանքերով դեմքին մի ժպիտ ծամածռեց, որը բավականին ողորմելի տեսք ուներ:

— Ըհ-հը՛մ... Հա՛րրի, ինչ վերաբերում է այս խորդանոցին... Մորաքույրդ ու ես կարծում ենք, որ դու արդեն մեծացել ես այստեղ մնալու համար... Լավ կլինի տեղափոխվես Դադլիի երկրորդ ննջասենյակը:

— Ինչու՞, — հարցրեց Հարրին:

— Հարցեր չտա՛ս, — շշպռեց քեռի Վերնոնը: — Հենց հիմա կհավաքե՛ս իրերդ ու վերև կբարձրանա՛ս:

Դարզլիների տունը չորս ննջասենյակ ուներ. մեկը՝ քեռի Վերնոնի և մորաքույր Պետունիայի համար, մեկը՝ հյուրերի համար (սովորաբար դա լինում էր քեռի Վերնոնի քույր Մարջը), մեկում Դադլին էր քնում, իսկ մյուսում նա պահում էր իր բոլոր այն խաղալիքներն ու իրերը, որոնք չէին տեղավորվում իր ննջասենյակում: Հարրին միանգամից իր ունեցած-չունեցածը խորդանոցից բարձրացրեց վերևի հարկի ննջասենյակը: Նա նստեց մահճակալին և շուրջը նայեց: Այստեղ գտնվող գրեթե ամեն ինչ կա՛մ ջարդված էր, կա՛մ անհույս փչացած: Մեկ ամսական կինոխցիկն ընկած էր երբեմնի պարծանք ինքնագնաց խաղալիք տանկի վրա, որով Դադլին մի անգամ վրաերթի էր ենթարկել հարևանի շանը: Անկյունում ընկած էր Դադլիի ունեցածներից առաջին հեռուստացույցը, որի էկրանը նա քացով ծակել էր, երբ իր սիրած հեռուստատեսային ծրագիրը դադարել էին հաղորդել: Պատի տակ դրված էր մի մեծ թռչնավանդակ, որտեղ ժամանակին մի թութակ էր բնակվում, որին Դադլին դպրոցում փոխել էր իսկական օդային հրացանի հետ, իսկ անբախտ հրացանի անմխիթար ծռված փողը ցցված էր վերևի դարակի եզրից: Այդ դժբախտի վրա Դադլին ուղղակի նստել էր իր մարմնի ամբողջ ծանրությամբ: Մյուս դարակները լի էին գրքերով: Կարելի էր ասել, որ գրքերի բախտը բերել էր, որովհետև դրանք այնպիսի տեսք ունեին, ասես դրանց երբեք ոչ ոք ձեռք չէր տվել:

Ներքևից լսվում էր Դադլիի անտանելի վայնասունը: Նա արդեն գրոհի էր անցել՝ մորը ձայնային հոգեբանական հարձակման ենթարկելու, իր սովորական մարտավարությամբ:

— Չեմ ուզում, որ նա այնտեղ քնի՜... Ինձ այդ սենյակը պե՛տք է...
Թող դուռե՛րս կորչի այնտեղի՜ց...

Հարրին խոր հոգոց հանեց ու մեկնվեց մահճակալի վրա: Երեկ նա ի՛նչ ասես չէր տա այստեղ լինելու համար: Այսօր նա կնախընտրեր նամակը ձեռքին վերադառնալ իր խորդանոցը, դա ավելի լավ կլիներ, քան առանց նամակի բայց ննջասենյակում ապրելը:

Հաջորդ առավոտյան նախաճաշի ժամանակ բոլորը բավականին լուռ էին: Ղադլին ցնցված էր: Նա փորձել էր իր գրոհային զինանոցի բոլոր ձայնային երանգները, դնգստել էր հորը սմելթինգոյան ձեռնափայտով, ձևացրել էր, թե շնչահեղձ է լինում, քացահարել էր մորը, իր կրիայով խփել-ջարդել էր ծաղկաջերմոցի տանիքի ապակին ու խեղճ կենդանուն թողել տանիքի վրա, և այդ ամենը ապարդյուն, որովհետև իր երկրորդ սենյակը հետ չէր ստացել:

Հարրին մտածում էր անցած օրվա նույն ժամի մասին և դառնացած խորհում, թե ինչ լավ կլիներ, եթե ինքը նամակը բացած լիներ նախասրահում: Քեռի Վերնոնը և մորաքույր Պետունիան մռայլ հայացքներ էին փոխանակում:

Երբ փոստը ժամանեց, քեռի Վերնոնը, որը կարծես փորձում էր Հարրիի հետ սիրալիր լինել, Ղադլին ուղարկեց փոստի հետևից: Բոլորը լուռ լսում էին, ինչպես էր Ղադլին՝ սրահով անցնելիս, գավազանով թմբկահարում ճանապարհին պատահած բոլոր իրերի վրա: Հետո նա ճչաց.

— Մի հատ էլ է եկել. «Պրն Հ. Փոթթերին. Բեկտենիների նրբանցք, թիվ 4, Ամենափոքր ննջասենյակ»:

Քեռի Վերնոնը խեղդված ճիչով վեր ցատկեց տեղից ու նետվեց դեպի նախասրահ, Հարրին՝ կրնկակոխ նրա հետևից: Քեռի Վերնոնը ստիպված եղավ հմուտ ըմբշամարտիկի պես գետնով տալ դիմադրող Ղադլին, որպեսզի նրա ձեռքից խլի նամակը, ինչը նրա համար անսպասելիորեն ավելի էր բարդացել, որովհետև Հարրին մեջքից կախվել էր նրա վզից: Մի պահ խառնաշփոթ պայքարից հետո, որի ընթացքում բոլոր երեքն էլ մի լավ համտես արին սմելթինգոյան գավազանի թակոցները, քեռի Վերնոնը՝

Հարրիի ճմրթած նամակը ձեռքի մեջ բռնած, մեջքն ուղղեց՝ շունչը տեղը բերելու համար:

— Գնա՛ քո խորդանոցը... այսինքն քո ննջասենյակը, — ատամների արանքից նետեց նա Հարրիին, — իսկ դու, Դա՛դլի, ուղղակի գնա՛... գնա՛ այստեղից:

Հարրին իրեն տեղ չէր գտնում իր նոր սենյակում: Ինչ-որ մեկն իմացել էր, որ իրեն խորդանոցից ննջասենյակ են տեղափոխել, և կարծես, ուղարկողը գիտեր, որ նա չի ստացել առաջին նամակը: Անշուշտ, դա նշանակում էր, որ ուղարկողը կրկին կփորձի նամակն իրեն հասցնել: Եվ այս անգամ ինքը կհոգա, որպեսզի նամակ ուղարկողները չծախողվեն:

Նա մի ծրագիր ուներ:

Հաջորդ առավոտյան բազմիցս վերանորոգված զարթուցիչը զրնգաց ուղիղ ժամը վեցին: Հարրին արագ անջատեց զարթուցիչի ձայնը և լուռումունջ հագնվեց: Նա չպետք է արթնացներ Դարզլիներին: Առանց լույսը վառելու, նա կամացուկ իջավ ներքև:

Հարրին պատրաստվում էր փոստատարին սպասել Բեկտենինների նրբանցքի անկյունում, որպեսզի ինքն առաջինը ստանար թիվ 4-ի նամակները: Նրա սիրտը մուրձի պես խփում էր, մինչ նա մութ հյուրասենյակով գաղտագողի գնում էր դեպի շքամուտքը:

— ԱԱ՛ՀԸ-ՂՂԸԸ-ՀԸԸ՛ՄՄ:

Հարրին անակընկալից օդ թռավ... Շքամուտքի խսիրի վրա նա ոտքը դրել էր ինչ-որ մեծ, փափուկ և, ամենակարևորը, կենդանի բանի վրա:

Լույսերը չրխկոցով միացան վերևում, և, ի սարսափ իրեն, Հարրին կռահեց, որ այդ մեծ փափուկ բանը մորաքրոջ ամուսնու դեմքն էր: Քեռի Վերնոնը պառկած էր շքամուտքի դռան տակ, ննջապարկի մեջ՝ միանգամայն պարզ նպատակով, որպեսզի թույլ չտա Հարրիին անել այն, ինչը նա պատրաստվում էր անել: Քեռի Վերնոնը մոտ կես ժամ գոռգոռաց Հարրիի վրա, իսկ հետո կարգադրեց, որ նա գնա ու մի գավաթ թեյ պատրաստի: Հարրին՝ դժբախտ ու ոչնչացած, ոտքերը քստքստացնելով հյուրասենյակով գնաց դեպի խոհանոց և մինչ նա կվերադառնար, փոստն արդեն ժամանել էր

ուղիղ քեռի Վերնոնի գիրկը: Հարրին երեք նամակ տեսավ, որոնց հասցեները գրված էին զմրուխտագույն թանաքով:

— Ես... — սկսեց նա, բայց քեռի Վերնոնը նամակները պատառ-պատառ արեց նրա աչքերի առաջ:

Քեռի Վերնոնը այդ օրը գործի չգնաց: Նա մնաց տանը և ներսից մեխեց փոստարկղի կափարիչը:

— Հասկանում ես, — ատամների մեջ սեղմած կես տասնյակ մեխերով, բացատրում էր նա մորաքույր Պետունիային, — եթե նրանք չկարողանան նամակները տեղ հասցնել, պարզապես կդադարեն ուղարկել:

— Համոզված չեմ, որ դա կարող է ազդեցություն ունենալ, Վերնոն:

— Օ՛հ, այդ մարդկանց ուղեղները տարօրինակ են կառուցված, Պետունիա, նրանք ինձ ու քեզ նման չեն մտածում, — ասաց քեռի Վերնոնը և մուրճի փոխարեն ավստից մտացրիվ վերցրեց մորաքույր Պետունիայի բերած մրգով կարկանդակն ու դրանով հարվածեց մեխին:

Ուրբաթ օրը առնվազն տասներկու նամակ եկավ Հարրիի անունով: Քանի որ նամակները փոստարկղով անցնել չէին կարող, որովհետև փոստարկղը մեխված էր, դրանք ներս էին սողոսկել դռան տակից և դռան շրջանակի վրա եղած ձեղքերից, իսկ մի քանիսն էլ, նույնիսկ, ներս էին ընկել առաջին հարկի զուգարանի փոքրիկ լուսամուտից:

Քեռի Վերնոնը կրկին գործի չգնաց: Բոլոր նամակները հատ-հատ այրելուց հետո, նա նորից ձեռքն առավ մուրճն ու մեխերը և փայտյա շրիշակներով ու տախտակներով ներսից մեխեց շքամուտքի և բակից խոհանոց մտնող դռները: Աշխատելու ընթացքում նա քթի տակ երգում էր «Ծաղիկնե՛րի աշխարհում...» և ջղաձիգ ցնցվում յուրաքանչյուր փոքր ձայնից:

Շաբաթ օրը իրավիճակն սկսեց դուրս գալ քեռի Վերնոնի հսկողության տակից: Հարրիին հասցեագրված քսան նամակներ դեսանտ իջան Դարզլինների խոհանոց՝ ոլորված և թաքցրած երկու տասնյակ ձվերի կեղևների մեջ, որոնք, փոսիկավոր տուփերում շարված, հյուրասենյակի

պատուհանից մորաքույր Պետունիային էր հանձնել անչափ շփոթված տեսքով նպարավաճառը: Մինչ քեռի Վերնոնը կատաղած զանգահարում էր փոստ և պարենային խանութ՝ փորձելով գտնել մեկին, ում կարելի էր բողոքել, մորաքույր Պետունիան բոլոր ձվերը հերթով ջարդում էր և միջից դուրս եկած նամակները մանրացնում իր խոհանոցային աղաց-խառնիչի մեջ:

— Ո՞վ կարող է այս աշխարհում այդքա՛ն ուզենալ խոսել քեզ հետ, — ապշահար Դադլին հարցրեց Հարրին:

Յ Ը

Կիրակի առավոտյան քեռի Վերնոնը նստեց նախաճաշի սեղանի մոտ՝ բավականին հոգնած և նույնիսկ հիվանդոտ, սակայն միանշանակ երջանիկ տեսքով:

— Կիրակի օրերին փոստ չկա, — ուրախ-ուրախ հիշեցրեց նա բոլորին՝ նարնջի ջեմ կաթացնելով իր լրագրի վրա, — ոչ մի գրողի տարած նամակ էլ այսօր չի լինի:

Մինչ նա այդպես խոսում էր, ինչ-որ բան վզզոցով իջավ խոհանոցի ծխնելույզով և դուրս թռչելով բուխարուց, թրմփաց ուղիղ նրա վզակոթին: Հաջորդ պահին երեսուն թե քառասուն նամակներ, գնդացրից բաց թողած գնդակների նման, իրար հետևից դուրս թռան բուխարուց և սլացան տարբեր ուղղություններով: Դարձվիներն անակնկալից գլուխները մտցրին սեղանի տակ, սակայն Հարրին վեր ցատկեց տեղից՝ փորձելով օդի մեջ բռնել նամակներից մեկնումեկը:

— Դու՛րս, ԴՈՒ՛ՐՍ...

Քեռի Վերնոնը բռնեց Հարրիի մեջքից և խոհանոցից դեպի հյուրասենյակ հրեց նրան: Երբ մորաքույր Պետունիան ու Դադլին գլուխներն արմունկներով ծածկած դուրս վազեցին խոհանոցից, քեռի Վերնոնը շրխկոցով փակեց խոհանոցի դուռը: Դռան հետևից դեռ լսվում էր սենյակ լցվող նամակների խշշոցը և թիթեռների պես պատերին ու հատակին խփվող ծրարների թրթռոցը:

— Սա վերջին կաթիլն էր, — ասաց քեռի Վերնոնը՝ փորձելով հանգիստ ձևանալ, բայց միևնույն ժամանակ խուրձ-խուրձ պոկոտելով իր բեղերից մեկի մազերը. — Բոլորդ հինգ րոպեից կազմ ու պատրաստ կանգնած լինե՛ք

այստեղ: Մենք մեկնում ենք: Գնացե՛ք, շոր-մոր հավաքե՛ք և առանց հակաճառելու:

Քեռի Վերնոնը այնքան սպառնալից տեսք ուներ կիսափետրած բեղով, որ ոչ ոք չհամարձակվեց հակաճառել: Տասը թույլ անց նրանք մի կերպ դուրս էին պրծել տախտակներով մեխված դռների միջով և մեքենայով սլանում էին դեպի խճուղի: Դադլին՝ մեքենայի հետևի նստարանին նստած, քիթը վեր քաշելով, մռայլ հնգմնգում էր, որովհետև հայրը մի լավ հասցրել էր նրա վզակոթին իրենց ուշացնելու համար, երբ Դադլին փորձել էր մարզական պայուսակի մեջ խցկել հեռուստացույցը, տեսամագնիտոֆոնը և իր խաղային համակարգիչը:

Նրանք սլանում ու սլանում էին խճուղով, և նույնիսկ մորաքույր Պետունիան չէր համարձակվում հարցնել, թե ուր են գնում: Մերթնդներթ քեռի Վերնոնը շեշտակի շրջադարձ էր կատարում որևէ անսպասելի ուղղությամբ և մի որոշ ժամանակ էլ այդպես էր վարում մեքենան:

— Ա՛յ, այսպես կկորցնեն ձեզ... Ա՛յ, հիմա կտեսնենք, կգտնեք մեզ, թե՛ ոչ... — քթի տակ կատաղած մրթմրթում էր նա՝ ամեն անգամ շրջադարձ կատարելիս:

Ամբողջ օրը ոչ մի անգամ կանգ չառան մի կտոր հաց ուտելու կամ մի բաժակ ջուր խմելու համար: Մութն ընկնելուն պես Դադլին վայուն-վայնասուն բարձրացրեց: Կյանքում երբեք նման վատ օր չէր անցկացրել: Նա քաղցած էր և բաց էր թողել առնվազն հինգ հեռուստատեսային հաղորդում, որոնք շատ կուգենար տեսնել և դեռ երբեք այդքան երկար ժամանակ չէր շնչել՝ առանց իր համակարգչի մեջ որևէ այլամուլորակային գլուխ ջարդելու:

Քեռի Վերնոնը վերջապես կանգ առավ ինչ-որ քաղաքի արվարձանում, բավականին մռայլ տեսքով մի հյուրանոցի առաջ: Դադլին ու Հարրին գիշերն անցկացրին մի սենյակում, որտեղ խոնավ ու բորբոսահոտ սավաններով երկու մահճակալ էր դրված: Դադլին անմիջապես սկսեց խռմփացնել, բայց Հարրին արթուն էր: Նա կամացուկ նստեց պատուհանի գոգին և, անցնող մեքենաների լույսերին նայելով, ընկավ մտորումների մեջ:

Հաջորդ առավոտյան նախաճաշեցին ծավարի հնահամ փաթիլներով, կարմրացրած հացով ու լոլիկի սառը պահածոյով: Նախաճաշը գրեթե վերջացրել էին, երբ հյուրանոցի տիրուհին մոտեցավ նրանց սեղանին:

— Ներեցեք, ո՞վ է այստեղ պարոն Փոթթերը: Ահա, խնդրեմ, սրանցից արդեն գրեթե հարյուր հատ ձեզ է սպասում ընդունարանի սեղանին:

Նա բարձր պահեց մի նամակ, որպեսզի բոլորը տեսնեն զմրուխտագույն թանաքով գրված հասցեն.

Ռ

Պրն Հ. Փոթթերին

Քրոքֆորդ, Երկաթուղային Հյուրանոց,

Սենյակ թիվ 17

Ջ

Հարրին ձեռքը մեկնեց, որպեսզի նամակը վերցնի, բայց քեռի Վերնոնը այնպես հարվածեց նրա դաստակին, որ ամբողջ ձեռքը մի կողմ թռավ: Կնոջ ապշած հայացքը սառեց օդի մեջ:

— Ես կվերցնեմ, — ասաց քեռի Վերնոնը, տեղից արագ կանգնելով, և հյուրանոցի տիրուհու հետևից դուրս գնաց ճաշասրահից:

Ջ Ռ

Մի քանի ժամ անց մորաքույր Պետունիան վախվորած առաջարկեց.

— Լավ չէ՞ր լինի, արդյոք, եթե պարզապես տուն գնայինք, սիրելի՛ս, — սակայն քեռի Վերնոնը, կարծես, նույնիսկ չլսեց էլ նրան:

Ոչ ոք չգիտեր, թե նա ինչ էր փնտրում: Նա քշեց մտավ մի անտառ, դուրս եկավ մեքենայից, շուրջը նայեց, գլուխը թափ տվեց ու կրկին նստեց դեկին: Նույն բանը կատարվեց մի մեծ վարած արտի մեջ, մի մետաղյա կախովի կամուրջի վրա և բազմահարկ ավտոկայանի վերևի հարկում:

Այդ օրը կեսօրից հետո, արդեն երեկոյան մոտ, Դադլին ձանձրացած ձայնով հարցրեց մորաքույր Պետունիային.

— Պապան խելքը թռցրե՞լ է, ինչ է:

Քեռի Վերնոնը մեքենան կանգնեցրել էր ծովափին, նրանց բոլորին փակել էր մեքենայի մեջ և անհետացել անհայտ ուղղությամբ:

Անծրև սկսվեց: Անծրևի ծանր կաթիլները թմբկահարեցին մեքենայի տանիքը: Դադլին սկսեց հնգմնգալ:

— Այսօր երկուշաբթի է... — հայտնեց նա մորը: — Այսօր պետք է ցույց տան Մեծ Հումբերտոյին... Ես հեռուստացույց եմ ուզում:

Երկուշաբթի է: Դա Հարրիին մի բան հիշեցրեց: Եթե այսօր երկուշաբթի է, իսկ նման բաներում Դադլին կարելի էր վստահել, որովհետև ինչ-ինչ, բայց շաբաթվա օրերը նա շատ լավ գիտեր՝ հեռուստատեսային ծրագրերը բաց չթողնելու համար, ուրեմն վաղը երեքշաբթի է, և Հարրիի տասնմեկերորդ տարեդարձի օրը:

Նրա ծննդյան օրերը երբեք հետաքրքիր չէին անցնում: Անցած տարի Դարզլիները նրան վերարկուի մի կախիչ էին նվիրել և մի զույգ էլ քեռի Վերնոնի հին գուլպաներից: Ինչևէ, մարդ մեկ անգամ է կյանքում տասնմեկ տարեկան դառնում:

Քեռի Վերնոնը վերադարձավ՝ ձեռքին մի երկար ու բարակ փաթեթ, դեմքին՝ հաղթական ժպիտ և հարկ էլ չհամարեց պատասխանել մորաքույր Պետունիայի հարցին, թե այդ ի՞նչ է բերել իր հետ:

— Կատարյալ տեղ եմ գտել, դուրս եկե՛ք բոլորդ:

Դրսում շատ ցուրտ էր: Քեռի Վերնոնը մատով ցույց տվեց ափից ոչ հեռու մի ժայռապատ մռայլ կղզի: Կղզու ժայռերից մեկի վրա ինչ-որ կերպ ծվարել էր մի խարխուլ փայտաշեն շինություն, որից ավելի ողորմելի բան դժվար էր պատկերացնել: Պարզ էր, որ այնտեղ ոչ մի հեռուստացույց էլ չկար:

— Եղանակի տեսությունն ասում է, որ այս գիշեր փոթորիկ է լինելու, — զվարթ հայտարարեց քեռի Վերնոնը, ձեռքերն իրար շփելով, — իսկ այս պարոնը, սիրով համաձայնել է մեզ վարձով տալ իր նավակը:

Մի զառամյալ ծերուկ կաղալով, անշտապ մոտեցավ նրանց և անատամ բերանով ժպտալով մատնացույց արեց ներքևում՝ ափի մոտ, պողպատագույն ջրերի մեջ ճոճվող, մի հին թիանավակ:

— Ես մեզ համար որոշ պաշարներ եմ վերցրել, — ասաց քեռի Վերնոնը: — Դեհ, բոլո՛րդ դեպի նավը, գնացի՛նք:

Նավակի մեջ անտանելի ցուրտ էր: Ծովի սառնաշունչ ալիքների ցայտերը և անձրևի կաթիլները ասեղների պես ծակծկում էին ձեռքերն ու սողոսկում օձիքների տակ: Քամին անխնա մտրակում էր դեմքերը: Թվաց, թե մի քանի ժամ տևեց, մինչև, վերջապես, հասան կղզու ժայռապատ ափին, որտեղ քեռի Վերնոնը, սայթաքելով ու ընկնելով, առաջնորդեց նրանց դեպի խարխուլ խրճիթը:

Ներսուն ուղղակի սարսափելի էր: Ծովախոտի անտանելի հոտ էր գալիս: Քամին վնգալով փչում էր փայտաշեն պատերի բոլոր ճեղքերից: Կրակարանը թաց էր ու դատարկ: Խրճիթում միայն երկու սենյակ կար:

Քեռի Վերնոնի պաշարները, եղած-չեղած, ընդամենը մեկական փաթեթ կարտոֆիլի շերտիկներ էին և մեկական բանան: Նա փորձեց կրակ վառել բուխարու մեջ կարտոֆիլի շերտիկներով, սակայն փայլվում և փաթեթները միայն ծխացին ու կծկվեցին:

— Ա՛յ, հիմա մեզ շատ պետք կգային այդ նամակներից մի քանիսը, — ուրախ-ուրախ ասաց նա:

Քեռի Վերնոնը շատ լավ տրամադրություն ուներ: Ակնհայտորեն, նա համոզված էր, որ ոչ ոք գլուխ չէր դնի փոթորկալից գիշերով, այն էլ ծովում կորած ինչ-որ կղզում փոստը նրանց հասցնելու համար: Հարրին ինքն էլ էր այդ կարծիքին, սակայն այդ մտքից նրա տրամադրությունը բնավ չբարձրացավ:

Խոստացած փոթորիկը գիշերվա մութի հետ սաստկացավ: Բարձր ալիքների ցայտերը խշռոցով խփվում էին խրճիթի պատերին, իսկ մոլեգին քամին կատաղի թմբկահարում էր կեղտոտ պատուհանները: Մորաքույր Պետունիան մի քանի բորբոսնած վերմակ գտավ երկրորդ սենյակում և Դադլիի համար անկողին պատրաստեց ցեցը կերած բազմոցի վրա: Նա ինքը և քեռի Վերնոնը գնացին զբաղեցնելու մյուս սենյակի խորդուբորդ մահճակալը, իսկ Հարրին մնաց չոր հատակի ամենափափուկ տախտակը, որի վրա նա մի կերպ կուչ եկավ՝ ծածկվելով ամենաբարակ ու ամենաքրքրված վերմակով:

Դրսում փոթորիկն ավելի էր մոլեգնում, կարծես գիշերվա մութից ուժ և զորություն էր ստանում: Հարրին չէր կարողանում քնել, միայն շուռումուռ էր գալիս և փորձում ավելի հարմար տեղավորվել: Ստամոքսը կծկվում էր քաղցից: Կեսգիշերին մոտ սկսված ամպրոպի դրոշյունը խլացնում էր

Դադլիի խոմփոցները: Բազմոցի կողքից ցցված էր Դադլիի հաստ դաստակը, որին կապված ժամացույցը մթության մեջ լույս էր տալիս:

Իրենց գործն անխոնջ ու անտարբեր կատարող սլաքներից Հարրին իմացավ, որ ուղիղ տասը թոպեից ինքը տասնմեկ տարեկան կդառնա: Նա պառկած դիտում էր, թե ինչպես են սլաքները թվացույցի վրա մոտենում ժամը տասներկուսին և մտածում էր, արդյոք Դարզլիները կհիշե՞ն, որ այսօր իր ծննդյան օրն է, և որտե՞ղ կարող է լինել այդ պահին իրեն նամակներ ուղարկողը:

Հինգ թոպե մնաց... Հարրին ինչ-որ ճրթոց լսեց դրսից: Նա անհանգիստ մտածեց, որ տանիքը կարող է ներս փլվել կատաղած քամու հարձակումներից, թեև ներս փլված տանիքի տակ, շատ հնարավոր է, որ ավելի տաք լիներ:

Չորս թոպե մնաց... Միգուցե, երբ իրենք վերադառնան Բեկտենիների նրբանցք, տունն այնքան լցված լինի նամակներով, որ իրեն հաջողվի թռցնել դրանցից մեկնումեկը:

Երեք թոպե մնաց... Արդյո՞ք ծովն է այդպես ծանր հարվածում ժայռին:

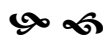
Երկու թոպե մնաց... Այդ ի՞նչ տարօրինակ ճրթճրթոց է գալիս դրսից: Ժա՞յռն է, ինչ է, փշրվում թափվում ծովի մեջ...

Մեկ թոպեից նա տասնմեկ տարեկան կդառնա:

Երեսուն վայրկյանից... քսան... տաս... ինը... Միգուցե արթնացնի՞ Դադլիին, հենց այնպես, ջղայնացնելու համար... Երեք... Երկու... մեկ...

ԲՈՒՄ- ԲՈՒՄ...

Ամբողջ խրճիթը դղրդաց: Հարրին ձիգ նստեց տեղում և անթարթ նայեց դեպի դուրս տանող դռանը: Ինչ-որ մեկը թակում էր խրճիթի դուռը:

Գլուխ 4. Բանալիների պահապանը

ԲՈՒՄ... Կրկին թակեցին դուռը: Դադլին ցնցվելով արթնացավ:

— Որտեղի՞ց է թնդանոթի ձայն գալիս, — ապշահար հարցրեց նա:

Ուժեղ թրխկոց եկավ, և քեռի Վերնոնը մյուս դռնից կողքանց մտավ սենյակ: Նա երկու ձեռքով մի հրացան էր բռնել: Հիմա արդեն պարզ էր, թե ինչ կար այն երկար ու բարակ փաթեթի մեջ, որը վերադարձին բերել էր իր հետ:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — բղավեց նա, — զգուշացնում եմ, ես գինվա՛ծ եմ:

Մի ակնթարթ դադար տիրեց: Հետո...

ԶՐԸ՝ՄՓ...

Դուռն այնպիսի ուժգին հարված ստացավ, որ միանգամից դուրս թռավ ծխնիներից և խլացուցիչ դրմփոցով վայրէջք կատարեց հատակին:

Մի հսկա մարդ հայտնվեց դռան բացվածքի մեջ: Նրա դեմքը գրեթե ամբողջովին թաքնված էր սև մազերի խառնիխուռն բաշի և զգգված վայրի մորուքի մեջ, բայց աչքերը շատ լավ էին երևում և մազերի դեզի տակից պսպղում էին սև բզեզների պես:

Հսկան հաստատուն քայլերով ներս մտավ խրճիթ և այնպես շեշտակի կանգ առավ, որ նրա գլխի մազերը կարծես ավլեցին առաստաղը: Նա կռացավ, թեթև շարժումով բարձրացրեց դուռը և աներևակայելի հեշտությամբ դրեց տեղը՝ ծխնիների վրա: Դրսում փոթորկի ձայնը փոքր-ինչ մեղմացավ: Հսկան շրջվեց՝ հայացքն ուղղելով սենյակում գտնվողների վրա:

— Գուցե մի բաժակ թեյ սարքեք, հը՞... Մի բաժակ թեյը հիմա սկի վատ չէր լինի... Ճանապարհը հեշտ չէր, կարելի է ասել...

Նա լոք-լոք քայլերով մոտեցավ բազմոցին, որի վրա սարսափից պապանձված նստած էր Դադլին:

— Հո՛յ, դու՛, հաստափո՛ր, չլսեցի՞ր... շարժվի՛ր տեղիցդ, — ասաց անծանոթը:

Դադլին ծվծվաց ու փախավ թաքնվեց մոր հետևում, որն էլ իր հերթին սարսափահար կուչ էր եկել քեռի Վերնոնի հետևում:

— Ա՛յ, թե որտեղ է Հարրին, — ասաց հսկան:

Հարրին՝ դեռ հատակին նստած, նայեց վեր, հսկայի վայրի, ստվերապատ դեմքին ու տեսավ, որ մազերի տակից բզեզների պես փայլփլող աչքերը ժպիտ էին ճառագում:

— Վերջին անգամ տեսել եմ քեզ երբ, ա՛յ, էսքան պստիկ էիր, — ասաց հսկան: — Ու՛հ, ինչ նման ես հորդ, հենց ինքն է իր տեղը դրած... Բայց, ա՛յ, աչքերդ՝ մայրիկի՛նն են...

Քեռի Վերնոնը ատամներով ծիծաղելի կրճտացրեց:

— Ես պահանջում եմ, որ անմիջապես հեռանաք այստեղից, սը՛ր, — հոխորտաց նա: — Սա կոտրանքով ներխուժում է կոչվում:

— Էէ՛հ, սու՛ս մնա, Ղա՛րզլի... ա՛յ, լիկած դամբու՛լ, — ասաց հսկան: Նա բազմոցի գլխի վրայով ձեռքը առաջ մեկնեց ու թեթև շարժումով դուրս քաշեց հրացանը քեռի Վերնոնի ձեռքից: Հետո հրացանի փողը արագ ու հեշտությամբ ծալեց ու կապ գցեց, ասես ռետինից լիներ, ու նետեց դեպի սենյակի մութ անկյունը:

Քեռի Վերնոնը այս անգամ տրորված մկնիկի պես ծիծաղելի ծվծվաց:

— Ինչևէ... Հա՛րրի, — ասաց Հսկան, մեջքով շրջվելով դեպի Ղարզլիները, — ծնունդդ թող շա՛տ ու շա՛տ շնորհավո՛ր լինի... Ես քեզ համար էստեղ մի փոքր նվեր եմ բերել... Ըհ-հը՛մ, ինքս եմ թխել... Հը՛մ... Հնարավոր է մի թեթև նստած լինեմ վրան, բայց դեհ... դրանից հո համը չի՞ փոխվի:

Իր սև վերարկուի ներսի գրպանից նա փոքր-ինչ ծռմռված մի տուփ հանեց ու մեկնեց Հարրիին: Վերցնելով հսկայի ընծան, Հարրին, դեռ հատակին նստած, դողդոջուն մատներով բացեց տուփը: Տուփի մեջ փայլուն շոկոլադե խյուսով տորթ կար, որի վրա կանաչ քաղցրախյուսով մեծ տառերով գրված էր.

Յ

Ծնունդդ շնորհավոր, Հա՛րրի:

Յ

Հարրին հայացքը բարձրացրեց հսկայի վրա: Նա ուզում էր ասել շնորհակալություն, սակայն բառերը ուղեղից մինչև բերանը հասնելու ճանապարհին ինչ-որ տեղ մոլորվեցին, ու փոխարենը նա ասաց.

— Ո՞վ եք դուք:

Հսկան ինքն իրենից գոհ քրթմնջաց.

— Ճիշտ ես ասում, դեռ չեմ ներկայացել... Ռուբե՛նու Հա՛գրիդ, Հոգվարթս ամրոցի դարպասների բանալիների և հանդավարների պահապանը:

Նա իր ահռելի ափը առաջ մեկնեց և թափ տվեց Հարրիի ամբողջ ձեռքն ու ուսը:

— Ի՞նչ կասես, մի բաժակ թեյ չխմենք, հը՞, — ասաց նա ձեռքերն իրար շփելով: — Ես հիմա մի ավելի թունդ բանից էլ չէի հրաժարվի, թե առաջարկող լինեիր:

Նրա աչքերը կանգ առան բուխարու մութ կրակաճաղերի հետևում մոխրի մեջ կծկված փայլփլուն տոպրակների վրա, և նա արհամարհանքով փնջացրեց: Հսկան կռացավ բուխարու առաջ: Նրա աժդահա թիկունքի հետևից չէր երևում, թե ինչ էր անում, բայց երբ մի վայրկյան անց նա մեջքն ուղղեց ու հետ շրջվեց, կրակի վառվռուն լեզուները ճրթճրթոցով բոցկլտացին բուխարու մեջ: Խոնավ ու ցուրտ խրճիթն անմիջապես լուսավորվեց թրթռացող նարնջագույն լույսով, և Հարրին զգաց, ինչպես բոցերի ջերմությունը մի ակնթարթում պարուրեց իրեն, և ինքն ասես ընկղմվեց տաք ջրով լցված լոգարանի մեջ:

Հսկան եկավ, նստեց բազմոցին, որը փոս ընկավ նրա ծանրությունից ու սկսեց իրար հետևից զանազան անսպասելի իրեր հանել իր վերարկուի գրպաններից. մի հին պղնձյա թեյնիկ, մի մեծ կապոց պայտածև ոլորված հաստիկ երշիկներ, կրակխառնիչ, ձենապակյա թեյաման, մի քանի հատ պռունկը թռած թեյի գավաթներ և դեղին սաթի նման թափանցիկ հեղուկով լի մի շիշ, որից նա մի կում ըմպեց՝ մինչև թեյի պատրաստությանն անցնելը: Շուտով խրճիթը լցվեց՝ կրակխառնիչի վրա բուխարու մեջ կախված, խորովվող երշիկների ուրախ ճրթճրթոցով և ախորժաբեր հոտով: Ոչ մեկը ոչ մի խոսք չասաց, քանի դեռ հսկան զբաղված էր ընթրիքի պատրաստությամբ: Բայց երբ նա կրակխառնիչից սեղանի վրա սահեցրեց

առաջին վեց յուզալի, հյութեղ, թեթևակի այրված երշիկները, Ղաղլին տեղում անհանգիստ տրորվեց: Քեռի Վերնոնը կտրուկ ասաց.

— Ոչ մի բանի ձեռք չտա՛ս, Ղա՛ղլի:

Հսկան չարախի՛նդ քրթմնջաց:

— Էդ քո ճարպագնդին չէր խանգարի մի քիչ սոված մնալ, Ղա՛րզլի: Մի՛ անհանգստացիր, դա միայն օգտակար կլինի նրան:

Նա երշիկները մոտեցրեց Հարրիին, որին թվաց, թե այդ երշիկներից համեղ բան կյանքում դեռ չէր կերել, որովհետև անչափ քաղցած էր, բայց միևնույն է, չէր կարողանում աչքը կտրել հսկայից: Վերջապես, երբ պարզ դարձավ, որ ոչ ոք չի պատրաստվում որևէ բացատրություն տալ, Հարրին ասաց.

— Ներեցե՛ք, բայց ես այդպես էլ իրականում չիմացա, թե դուք ով եք:

Հսկան մի կու՛մ թեյ կուլ տվեց և բերանը սրբեց ափի հակառակ կողմով:

— Կարող ես ինձ Հա՛գրիդ կոչել, — ասաց նա, — բոլորն էլ ինձ էդպես են անվանում: Եվ, ոնց որ ասացի, ես Հոգվարթսում բանալիների պահապանն եմ... Դե՛հ, Հոգվարթսի մասին, հո՛, ամեն ինչ գիտես:

— Աա՛... Հը-ըմ... Չգիտեմ, — ասաց Հարրին՝ գլուխը բացասաբար շարժելով:

Հագրիդն անչափ զարմացավ:

— Ներողությու՛ն, — արագ ավելացրեց Հարրին:

— Ներողությու՞ն, — մռնչաց Հագրիդը՝ շեշտակի շրջվելով դեպի Ղարզլիները, ովքեր հետ քաշվեցին ստվերի մեջ, — Ա՛յ, թե ո՛վ պետք է ստեղ ներողություն խնդրի: Ես գիտեի, որ նամակները քեզ չեն հասնում, բայց ի՛նչ իմանայի, որ դու էդքա՛ն անտեղյակ ես Հոգվարթսից: Բա մտքովդ հեչ չի՞ անցել, թե ծնողներդ որտեղ են սովորել, սկի չե՞ս մտածել, թե նրանք որտեղից գիտեին էդ բոլոր բաները:

— Բոլոր ինչե՞րը, — հարցրեց Հարրին:

— Ինչպե՞ս թե՛ ԲՈՒՈՐ ԻՆՉԵՐԸ, — դղրդաց Հագրիդը, — Մ-միի՛ թոպպե... Թողե՛ք տեսնե՛մ, էս ի՞նչ է կատարվում ստեղ... — Նա վեր էր ցատկել նստած տեղից: Բարկությունից ասես ուռչել ու իրենով լցրել էր ամբողջ խրճիթը: Ղարզլիները ծեփվել էին պատին:

— Պարզվում է, — մռնչաց նա Ղարզլիների կողմը, — որ էս տղան... Է՛Ս ՏՂԱՆ ոչ մի բանի մասին ՈՉԻՆՉ ՉԳԻՏԻ՞:

Հարրին մտածեց, որ դա արդեն չափազանց ուժեղ էր ասված: Ի վերջո, նա հո լրիվ անգրագետ չէր, չէ՞ որ դպրոց էր գնում, և գնահատականներն էլ բոլորովին վատը չէին:

— Ես որոշ բաներ գիտեմ, — շտապեց ասել նա, — դե՛հ, թվաբանություն, քերականություն և ուրիշ... նման բաներ...

Բայց Հագրիդը միայն ձեռքը թափ տվեց ու ասաց.

— Ես նկատի ունեմ մեր աշխարհի մասին՝ քո աշխարհի... իմ աշխարհի, ծնողներիդ աշխարհի մասին:

— Ի՞նչ աշխարհ:

Հագրիդն այնպիսի տեսք ընդունեց, ասես ուր որ է տեղում կազնած պիտի պայթեր.

— ԴԱՐՁԼԻ — որոտաց նա:

Քեռի Վերնոնը, լրիվ գունատված, ինչ-որ բան մկմկաց, ինչը հնչեց մոտավորապես «նեբնյամ-մեբնյամ»: Հագրիդը կատաղած շրջվեց Հարրիի կողմը:

— Բայց ախր ո՞նց, ինչպե՞ս կարող ես չիմանալ հայրիկիդ ու մայրիկիդ մասին, — ասաց նա, — չէ՞ որ նրանք հանրահայտ մարդիկ են... Ախր, դու էլ ես հանրահայտ...

— Ի՞նչ... Իմ հայրիկն ու մայրիկը հանրահա՞յտ են... Ինչպե՞ս:

— Ա՛խ, դու չգիտե՛ս... դու չգիտե՛ս... քոռանա՛մ ես... — նա հայացքը բևեռեց Հարրիի վրա անօգնական ու շփոթված արտահայտությամբ: — Ուրեմն, դու չգիտես, թե դու ով ես, — վերջապես ասաց Հագրիդը:

Քեռի Վերնոնի ձայնը հանկարծ տեղն ընկավ:

— Վերջացրե՛ք, — հրամայեց նա: — Անմիջապես վերջացրե՛ք, սը՛ր... Ես արգելում եմ ձեզ տղային որևէ բան պատմել:

Մի ավելի խիզախ մարդ, քան Վերնոն Դարզլին էր, երևի տեղում կմոխրանար այն կատաղի հայացքից, որով Հագրիդը ոտքից գլուխ չափեց նրան: Եվ երբ Հագրիդը վերջապես խոսեց, նրա արտասանած յուրաքանչյուր բառը զրնգում էր զայրույթից:

— Ուրեմն դուք նրան ոչինչ չեք ասել: Չեք ասել, թե ինչ էր գրված էն նամակում, որը Դամբլդորը թողեց նրա համար: Ես էնտեղ էի, ես ինքս տեսա Դամբլդորի թողած նամակը: Դա՛րզլի, ուրեմն դու էդ ամենը նրանից էսքան տարի գաղտնի՞ ես պահել:

— Ի՞նչն է ինձնից գաղտնի պահել, — անհանգիստ հարցրեց Հարրին:

— ՎԵ՛ՐՋ: ԵՍ ԱՐԳԵԼՈՒՄ ԵՄ ՁԵ՛Ձ... — տագնապահար աղաղակեց քեռի Վերնոնը:

Մորաքույր Պետունիան սարսափի ճիչ արձակեց:

— Հա՛, բա ո՛նց... Գլուխներդ էլ պատերին տաք, միևնույն է, — ասաց Հագրիդը՝ շրջվելով դեպի Հարրին, — Հա՛րրի, դու հրաշագործ կախարդ ես:

Խրճիթում լռություն տիրեց: Միայն ծովի խշշոցն ու քամու վնգոցն էին լսվում:

— Ես ի՞նչ եմ, — հազիվ արտաբերեց Հարրին:

— Հրաշագործ կախարդ, անշուշտ, — ասաց Հագրիդը, հետ նստելով բազմոցին, որը տնքաց ու նույնիսկ ավելի կքվեց նրա ծանրությունից, — և ես կասեի լավագույններից մեկը, եթե միայն համապատասխան կրթություն ստանաս, իհարկե: Քո մայրիկի ու հայրիկի նման ծնողներ ունենալով, ուրիշ էլ ի՞նչ պիտի լինեիր: Եվ կարծում եմ, վաղուց արդեն ժամանակն է, որ վերջապես նամակդ կարդաս:

Հարրին ձեռքը մեկնեց և վերցրեց դեղնավուն մագաղաթանման ծրարը, որը զմրուխտագույն թանաքով հասցեագրված էր.

❧

Պրն Հ. Փոթթերին,

Ծով, Ժայռագլխի Խրճիթ, Հատակ

❧

Նամակը ծրարից հանեց ու կարդաց.

Հոգվարթսի Հրաշագործության և դյութագիտության
մասնագիտական դպրոցի տնօրեն Ալբուս Դամբլդոր
Մեռլինի միաբանության շքանշանակիր,
Առաջին կարգի հրաշագործ դյութահմա, Գերագույն մոգ,
Դյութագիտության դոկտոր, պրոֆեսոր, Հրաշագործ
կախարդների Միջազգային համադաշնության անդամ

Հարգելի պրն Փոթթեր,

Պատիվ ունենք հայտնել Ձեզ, որ Դուք ընդունվել եք
Հոգվարթսի Հրաշագործության և դյութագիտության
մասնագիտական դպրոց:

Նամակին կցված հավելվածում կգտնեք Ձեզ անհրաժեշտ
բոլոր գրքերի և պիտույքների ցանկը:

Դասերը կսկսվեն սեպտեմբերի 1-ին:

Ձեր բվին ուղարկեք մինչև հուլիսի 31-ը:

Հարգանքներիս հավաստիքը,

Միներվա ՄըքԳոնագալ, փոխտնօրեն

Հարցերը մեկը մյուսի հետևից հրավառության պես պայթում էին Հարրիի
գլխում, իսկ նա չէր կարողանում որոշել, թե ո՞ր մեկը տար: Մի քանի
վայրկյանից նա վերջապես հարցրեց.

— Հա՛գրիդ, իսկ ի՞նչ է նշանակում. «Ձեր բվին ուղարկեք»:

— Ա՛խ, գորգոնաներն ինձ տանեն, ո՛նց էի մոռացել, — պատասխանեց Հագրիդը՝ ձեռքն այնպիսի ուժով խփելով ճակատին, որ կիերիքեր մի ձի կանգնեցնելու համար:

Նա իր վերարկուի անթիվ գրպաններից մեկից մի իսկական բու հանեց՝ ինքն իրենից շատ գոհ տեսքով մի կենդանի թռչուն, որն անմիջապես նստեց նրա ուսին: Հետո Հագրիդը մեկ ուրիշ գրպանից մի երկար սրածայր փետուր հանեց ու մագաղաթանման թղթի մի կտոր և, լեզվի ծայրը շրթունքների միջև դուրս ցցած, սկսեց ջանասիրաբար մի երկտող գրել մագաղաթի վրա, որը Հարրին կարողացավ ընթերցել հակառակ կողմից.

❧

Սիրելի պրն Դամբլդո՛ր,

Նամակը հանձնեցի Հարրին:

Վաղը կգնանք Լոնդոն՝ ցուցակում եղած-չեղածն առնելու:

Եղանակը զգվելի է: Հուսով եմ, լավ եք:

Հագրիդ

❧

Հագրիդը երկտողը ոլորեց ու տվեց բվին, որն անմիջապես կտուցով բռնեց այն: Հսկան մոտեցավ դռանը և բվին դուրս թռցրեց փոթորկի մեջ: Հետո վերադարձավ ու նստեց իր տեղում, կարծես, մի այնպիսի սովորական բան էր արել, ինչպես, ասենք, հեռախոսով զանգահարելը:

Հարրին գլխի ընկավ, որ այդ ամբողջ ժամանակ իր բերանը բաց էր եղել և արագ փակեց:

— Ինչի՞ մասին էինք խոսում... Հա՛, — սակայն այդ պահին քեռի Վերնոնը դեռևս հողագույն դեմքով, բայց շատ գայրացած, դուրս եկավ բուխարուց ճառագող լույսի մեջ:

— Նա ոչ մի տեղ էլ չի՛ գնա, — ասաց նա:

— Շատ կուզենայի տեսնել, թե էդ ո՞նց պիտի քո նման անմխիթար մազի մեկը խանգարի նրան — գրմռաց Հագրիդը:

— Ո՞վ, ո՞վ... — անչափ հետաքրքրված հարցրեց Հարրին:

— Մազլի մեկը, — ասաց Հագրիդը, — մենք մազլ ենք անվանում սրանց նման կախարդանքից հեռու մարդկանց: Եվ ասեմ քեզ, բարեկամս, որ բախտդ հե՛ջ չի բերել, որ սրանց պես բացարձակ մազլների ընտանիքում ես մեծացել: Սրանցից ավելի մազլ կյանքումս դեռ չեմ հանդիպել:

— Երբ տուն վերցրինք նրան, երդվեցինք, որ վերջ կտանք այդ ապուշ բարբաջանքին, — ասաց քեռի Վերնոնը, — երդվեցինք, որ կվերացնենք նրա ուղեղից այդ զավեշտական ցնդաբանությունը: Հրաշագործ կախարդ, բա չէ՛...

— Ուրեմն դուք գիտեի՞ք... Դուք գիտեիք, որ ես... որ ես հրաշագործ կախարդ եմ...

— Գիտեի՞նք... — հանկարծ տեղից ծղրտաց մորաքույր Պետունիան, — ինչպե՞ս կարող էինք չիմանալ... Իհարկե, գիտեինք... Ինչպե՞ս կարող էիր նորմալ ծնվել՝ իմ անիծյալ քրոջ զավակը լինելով: Օ՛հ, նա նույնպես ճիշտ սրա նման մի նամակ ստացավ ու անհետացավ այդ... այդ դպրոց կոչեցյալում... և հետո ամեն արձակուրդների տուն էր գալիս գրպանները լցրած զանազան գարշելի բաներով, ու ամեն քայլափոխի... յա՛ախք... գորտ-մորտ էր դուրս թռցնում թևերից: Արած-չարածն ի՞նչ էր, որ... Մեկ էլ տեսար թեյի գավաթից առնետ կսարքեր... Միայն ես էի տեսնում նրա այլանդակությունը, իսկ հայրիկն ու մայրիկը՝ ընդհակառակը. օ՛խ, Լիլին այսպե՛ս արեց, ա՛խ, Լիլին այնպե՛ս արեց... Նրանք պարզապես հպարտ էին, որ իրենց ընտանեկան վիուկն ունեն:

Նա մի պահ դադար տվեց՝ շունչը տեղը բերելու համար, իսկ հետո շարունակեց արագ-արագ ճարձատել: Կարելի էր կարծել, որ նա տարիներ շարունակ կուտակել էր ասելիքը, որն արդեն անզուսպ դուրս էր ժայթքում նրա կոկորդից:

— Հետո նա այդ Փոթթերին հանդիպեց դպրոցում, և նրանք թողեցին-զնացին, ամուսնացան ու քեզ ունեցան... Իհարկե ես գիտեի, որ դու ճիշտ նրանց նման ես լինելու... ճիշտ ու ճիշտ նրանց պես տարօրինակ... նրանց... նրանց պես աննորմալ, իսկ հետո... հետո ուրիշ բան չէր էլ կարող լինել, նա անշուշտ պետք է ինքն իր գլխին մի փորձանք բերեր ու քեզ կապեր մեր վզին:

Հարրին ձեփ-ձերմակ էր կտրել, և երբ վերջապես ձայնը տեղն ընկավ, նա հազիվ շշնջաց.

— Ի՞նչ փորձանք... Դուք ինձ ասել եք, որ նրանք ավտովթարից են մահացել:

— ԱՎՏՈՎԹԱՐԻ՞Ց, — որոտաց Հագրիդը, այնպես զայրագին տեղից վեր ցատկելով, որ Դարզլիները հետ գլորվեցին դեպի իրենց անկյունը:

— Էդ ինչպե՞ս կարող էր ավտովթարը սպանել Լիլի ու Ջեյմս Փոթթերներին, հը՞... Չէ՛, սա խայտառակություն է: Սա լինելու բան չի: Հարրի Փոթթերը չգիտի իր կյանքի պատմությունը, մինչդեռ յուրաքանչյուր երեխա մեր աշխարհում ճանաչում է նրան:

— Բայց ինչու՞... Բայց ի՞նչ է իրականում կատարվել, — հարցրեց Հարրին անհամբերությամբ:

Ջայրույթը միանգամից անհետացավ Հագրիդի դեմքից, որն արդեն շատ մտահոգ արտահայտություն էր ընդունել:

— Ես, ճիշտն ասած, չէի սպասում, որ ամեն ինչ էսպես լուրջ կլինի, — ասաց նա ցածր ու մտահոգ ձայնով, — երբ Դամբլդորն ինձ ասաց, որ հնարավոր է խնդիրներ ծագեն քեզ բերելու ժամանակ, ես գաղափար էլ չունեի, թե դու էդքան անտեղյակ ես: Ա՛խ, Հա՛րրի, չգիտեմ, ճի՞շտ է արդյոք, որ էդ պատմությունը ինձնից իմանաս, սակայն, ի վերջո, մեկնումեկը պետք է քեզ ճշմարտությունը պատմի, թե՛ ոչ: Սխալ կլինի, եթե դու Հոգվարթս մտնես ամեն ինչից էդպես անտեղյակ:

Նա մի խեթ հայացք նետեց Դարզլիների վրա:

— Դեհ, ինչ... Ճիշտ կլինի, եթե իմանաս գոնե էնքանը, ինչքան ես գիտեմ: Սակայն իմացած լինես, որ ես էլ շատ բան չգիտեմ: Դա մի մե՛ծ առեղծված է, որը ոչ ոք մինչև վերջ չգիտի...

Նա նստեց, հայացքը մի պահ սկեռեց կրակին ու ասաց.

— Ես պատմությունը թերևս սկսվում է մի անձնավորությունից, որի անունը... Բայց դա ուղղակի անհավատալի է, որ դու չգիտես նրա անունը, մեր աշխարհում բոլորը գիտեն...

— Ու՞մ անունը:

— Հը՛ր... չէի ուզեմա նրա անունը բարձրաձայն ասել... Ոչ ոք նրա անունը բարձրաձայն չի ասում:

— Ինչու՞:

— Ա՛խ, գարգոյների բաժին դառնա էդ սրիկան... Հա՛րրի, մարդիկ դեռ վախեցած են: Հավատա՛, որ հեշտ չի: Ուրեմն էսպես... Ժամանակին մի

հրաշագործ կախարդ կար, որը... որը, կարելի է ասել, մի օր չարացավ... Մի անտանելի, մի սաստիկ չար կախարդ դարձավ, նույնիսկ դրանից էլ վատը, նույնիսկ վատից էլ վատը: Նրա անունը... — Հագրիդը օդ կուլ տվեց, սակայն չկարողացավ անունը արտասանել:

— Միգուցե գրե՞ք անունը, — առաջարկեց Հարրին:

— Նե՛րհ... Ուղղագրությունը չգիտեմ: Դեհ, լավ... հըըը՛... Վոլդեմո՛րթ, — Հագրիդն ամբողջ մարմնով դողդողաց: — Չստիպես ինձ նորից ասել էդ գրողի տարածի անունը: Ինչե՛կ, էս... էս կախարդը մոտ քսան տարի առաջ սկսեց համախոհներ հավաքել: Եվ գտնվեցին էնպիսիք, որ գնացին նրա հետևից: Շատերը պարզապես վախեցած էին, շատերն ուզում էին նրա պես զորեղ լինել, որովհետև նա իսկապես շա՛տ հզոր էր... Կային նաև էնպիսիք, որ համախոհ էին նրա սև մագիային: Ի՛նչ սև օրեր էին, Հա՛րրի... Մարդ չգիտեր, ում վստահեր. շատ վտանգավոր էր անձանոթ կախարդների ու վհուկների հետ ընկերանալը... Սարսափելի բաներ էին կատարվում... Էս կախարդը օրեցօր զորություն էր հավաքում և իշխանություն ձեռք բերում: Իհարկե, բոլորը չէին գնում նրա հետևից, բայց ով համարձակվում էր բացեիբաց ընդդիմանալ էդ չարքին, նա բոլորին սպանում էր: Ահավոր էր: Ապահով տեղ միայն Հոգվարթսն էր մնացել: Պատկերացրու՛, որ Դամբլդորը միակ հրաշագործն էր, ումից Գիտես-թե-ով վախենում էր: Նա չէր համարձակվում նույնիսկ մոտիկ գալ դպրոցին:

— Քո ծնողների նման համակրելի հրաշագործ ընտանիք ես երբեք չեմ ձանաչել: Դեռևս Հոգվարթսում սովորելու ժամանակ դպրոցի առաջին աշակերտներն էին ու երբևէ իմ իմացած լավագույն դյուքսն ու դյուքսանույշը: Գիտես-թե-ով նույնիսկ չփորձեց էլ նրանց իր կողմը գրավել, որովհետև երևի գիտեր, որ նրանք անչափ նվիրված են Դամբլդորին ու երբեք չեն համաձայնի սև ուժերին ծառայել: Գուցե նա պարզապես ուզում էր համոզել կամ գայթակղել նրանց, գուցե ուղղակի ուզում էր իր ձանապարհից հեռացնել... Հայտնի է միայն, որ էդ չարաբաստիկ օրը նա հայտնվել էր ձեր գյուղում, և դա Բոլոր սրբերի օրն էր, սրանից ուղիղ տասը տարի առաջ: Դու դեռ ընդամենը մեկ տարեկան էիր: Նա եկել էր ձեր տուն և... և... — Հագրիդը հանկարծ մի մեծ ու աննկարագրելի կեղտոտ պտավոր թաշկինակ հանեց իր վերարկուի գրպանից ու քիթը սրբեց՝ որսորդական եղջերափողի կանչ հիշեցնող ձայնային աղմուկով:

— Ների՛ր, բայց էս ամենը էնքա՛ն տխուր է... Ախր, ես շատ լավ էի ձանաչում հայրիկիդ ու մայրիկիդ... Ի՛նչ լավ ու բարի մարդիկ էին... Նման լավ մարդկանց հաճախ չես հանդիպի: Ե՛հ... Գիտես-թե-ով սպանեց նրանց ու հետո... իսկ դա ամենամեծ առեղծվածն է, էդ ոճրագործը փորձել էր քեզ էլ սպանել, բայց չէր կարողացել... Ո՞վ իմանա, գուցե նրան արդեն սկսել էր դուր գալ մարդ սպանելը... Գուցե ուզեցել էր գործը մինչև վերջ հասցնել... Երբևէ մտածե՞լ ես, արդյոք, թե որտեղից է ձակատիդ հայտնվել էդ սպին: Դա սովորական սպի չէ: Նման սպի մարդ ստանում է միայն, երբ շա՛տ զորեղ անեծքի տակ է ընկնում: Էդ անեծքը սպանեց ծնողներիդ և հիմնովին քարուքանդ արեց ձեր տունը, սակայն ոչինչ չկարողացավ անել քեզ հետ... Ահա թե ինչու ես դու էդքան հանրահայտ, Հա՛րրի... Դեռ ոչ ոքի չէր հաջողվել կենդանի մնալ Գիտես-թե-ում անեծքի տակ ընկնելով: Ոչ ոքի, բացի քեզնից, իսկ նա կարողացել էր հաշվեհարդար տեսնել մեր ժամանակների էնպիսի հզոր հրաշագործ ընտանիքների հետ, ինչպիսիք էին ՄըքՔինոնները, Բոունգները, Փոյուեթները, իսկ դու ընդամենը մի պատիկ երեխա էիր... ու ողջ մնացիր...

Հագրիդը տխուր ու մտախոհ գլուխը կախեց: Իսկ Հարրիի ուղեղում ինչ-որ շատ ցավագին բան էր կատարվում: Մինչ Հագրիդը պատմում էր, նա կրկին վերհիշեց իր մանկական մղձավանջները՝ կուրացնող կանաչ լույսի ուժեղ ճառագայթը, բայց այս անգամ նույնիսկ ավելի պարզ ու հստակ, քան երբևէ և կյանքում առաջին անգամ մի բան էլ մտաբերեց՝ մի բարձրաձայն, սառնաշունչ, դաժան քրքիջ:

Հագրիդը տխուր դիտում էր նրան:

— Ես ինքս եմ Դամբլդորի հրամանով քեզ դուրս բերել ձեր քարուքանդ եղած տան ավերակներից: Ե՛ս եմ քեզ բերել սրանց մոտ...

— Հին ստերի երկար շարա՛ն, — մեջ ընկավ քեռի Վերնոնը:

Հարրին ցնցվեց, նա գրեթե մոռացել էր Դարզլիների մասին: Քեռի Վերնոնը այնպիսի տեսք ուներ, ասես լրիվ վերականգնել էր քաջությունը: Նա սեղմած բռունցքներով և աչքերը չռած նայում էր Հարրիին:

— Հիմա ինձ լսի՛ր, տղա՛, — հոխորտաց նա, — ես ընդունում եմ, որ ինչ-որ տարօրինակություն կա քո մեջ: Ամենայն հավանականությամբ, մի լավ ծեծը բոլոր տարօրինակություններիդ կվերացնի: Իսկ ինչ վերաբերում է ծնողներիդ, միանշանակ պարզ է, որ երկուսն էլ մերժված խեղկատակներ

էին, ու ես չեմ առարկում, որ աշխարհը միայն շահել է առանց նրանց: Իմ կարծիքով, նրանք ստացան արժանին՝ իրենց նման խելկատակների հետ գործ ունենալու համար: Ես միշտ էլ գիտեի, որ վաղ, թե ուշ նրանց վերջը վատ է լինելու:

Սակայն այդ պահին Հագրիդը վեր թռավ բազմոցից և մի հնամաշ վարդագույն հովանոց հանեց իր վերարկուի տակից: Հովանոցի սուր ծայրը թրի պես քեռի Վերնոնի կրծքին ուղղելով, նա բարկությունից խռպոտած ծայնով ասաց.

— Զգուշացնում եմ քեզ, Ղա՛րզլի... Զգուշացնում եմ քեզ... Եվս մեկ բառ...

Հովանոցի սուր ծայրով մորուքավոր հսկայի ձեռքով սրախողխող լինելու ակնհայտ վտանգից քեռի Վերնոնի խիզախությունը կրկին լքեց նրան, և նա ծեփվեց պատին ու ձայնը կտրեց:

— Էդպես ավելի լավ է, — ծանր շնչելով ասաց Հագրիդը ու նստեց բազմոցին, որն այս անգամ կքվելով գրեթե հասավ հատակին:

Մինչ այդ Հարրիի ուղեղում հարյուրավոր հարցեր արդեն հերթի շարան էին կազմել:

— Իսկ ի՞նչ եղավ Վոլ... ներեցեք, Գիտեք-թե-ում հետ:

— Լավ հարց է, Հա՛րրի: Նա անհետացավ: Չքվեց, հենց նույն գիշեր, երբ փորձել էր սպանել քեզ: Դրանից դու նույնիսկ ավելի հանրահայտ դարձար: Եվ դա ամենամեծ առեղծվածն է, հասկանում ես... Նա գնալով ավելի ու ավելի էր ուժեղանում... Էդ ինչու՞ պիտի հանկարծ վերցներ ու չքվեր: Շատերն ասում են, որ նա մեռել է: Հա՛, բա չէ՞, զուռնա-տրոնգի՛... Սկի չեմ հավատում: Չգիտեմ էլ, թե մեջը որևէ մարդկային բան մնացե՞լ էր, արդյոք, որ մեռնելու ընդունակ լիներ: Ուրիշներն ասում են, որ մի տեղ իր ժամին է սպասում, բայց դա էլ դժվար է պատկերացնել: Նրա կողմն անցածներն ապաշխարանքով հետ վերադարձան: Նրանցից շատերն ինչ-որ անբացատրելի տրանսի մեջ էին ընկել, ասես հիպնոսվել կամ դիվահարվել էին: Չեմ կարծում, որ նրանք կվերականգնվեին կամ կվերադառնային, եթե էդ չարքն ընդմիշտ չքացած չլիներ: Շատերը մտածում են, որ նա դեռ ինչ-որ տեղ թաքնված է, բայց կորցրել է իր երբեմնի հզորությունն ու կախարդական ուժերը, ու հիմա շատ թույլ է ինչ-որ մեկի հետ մրցելու համար, որովհետև քո մեջ եղած ինչ-որ բան չեզոքացրել ու

ոչնչացրել է նրա գործությունը: Պարզ է, որ էդ գիշեր մի բան է կատարվել, որին նա բնավ չէր սպասում: Զգիտեմ, թե ինչ... Ոչ ոք չգիտի... բայց քո մեջ եղած կամ քեզ հետ կապված ինչ-որ բան կարողացել է նրա վերջը տալ:

Հագրիդը՝ աչքերից ջերմություն ու հարգանք ճառագելով, նայում էր Հարրիի վրա, բայց Հարրին ուրախ կամ հպարտ լինելու փոխարեն միանգամայն համոզված էր, որ ինչ-որ շատ մեծ թյուրիմացություն է կատարվում: Հրաշագործ կախա՞րդ... Ի՞նք՞ը... Ինչպե՞ս կարող է դա ճիշտ լինել: Իր ամբողջ կյանքում նա միայն մի գլուխ դնգստոց է կերել Ղադլիից ու ենթարկվել մորաքույր Պետունիայի և քեռի Վերնոնի հոգեբանական կտտանքներին: Եթե նա իսկապես կախարդ է, ապա ինչու՞ Ղարզլիներն ամեն անգամ իրեն խորդանոցում փակելիս զգվելի դողոշ չէին դառնում... Եթե նա երբևէ կարողացել է հաղթել աշխարհում ամենաուժեղ ու ամենաչար կախարդին, ապա ինչպե՞ս բացատրել, որ Ղադլին միշտ անպատիժ դնգստում է իրեն և աջ ու ձախ տշմշում՝ ֆուտբոլի գնդակի պես:

— Հա՛գրիդ , — կամացուկ ասաց նա, — վախենում եմ, որ դու սխալվում ես: Դժվար թե ես կախարդ լինեմ:

Ի զարմանս իրեն, Հագրիդը քրքջաց:

— Կախարդ չես, հա՞... Երբեք ոչ մի բան չե՞ս արել, չէ՞, երբ վախեցած կամ ջղայնացած ես եղել:

Հարրին հայացքը սևեռեց կրակին: Նա սկսեց ինչ-որ բան մտաբերել... Ամեն մի տարօրինակ պատահար, որը երբևէ կատաղության աստիճանի բարկացրել էր մորաքրոջն ու մորաքրոջ ամուսնուն, իսկապես պատահել էր իր հետ, երբ ինքը վախեցած կամ բարկացած էր եղել: Երբ փախչում էր Ղադլիի ավազակախմբից, անհասկանալիորեն կարողացավ այնպիսի տեղ բարձրանալ, որ ոչ ոք իրեն չհասնի... Երբ սարսափած էր խուզած մագերով դպրոց մտնելու հեռանկարից, մի գիշերվա մեջ, հայտնի չէ թե ինչպես, կարողացավ մագերը երկարացնել... Եվ, վերջապես, այն վերջին դեպքը, երբ Ղադլին նրան հարվածել ու գետնին էր գցել կենդանաբանական այգում... Մի՞թե դա վրեժ չէր, նույնիսկ առանց հասկանալու, թե ինքն ինչ էր անում... Ինքը չէ՞ր, որ «բռնակոտորիկտոր» հսկա օձին բաց թողեց Ղադլիի վրա...

Հարրին ժպտալով շրջվեց Հագրիդի կողմը և տեսավ, որ նա հավանությամբ գլխով է անում իրեն:

— Տեսա՞ր, — ասաց Հագրիդը, — Հարրի Փոթթերը կախարդ չի... Բա ի՞նչ է... Շա՛տ կուգենայիք, որ չլինե՜ր... Տե՛ս, թե հետո ինչե՛ր են լինելու... Դեռ կտեսնե՛ս, Հոգվարթսում առաջին աշակերտն ես լինելու:

Սակայն ակնհայտ էր, որ քեռի Վերնոնը հակված չէր հանձնվել առանց պայքարի:

— Ես ձեզ չասացի՞, որ նա ոչ մի տեղ էլ չի գնա, — հոխորտաց նա կրկին, — Հարրին Սթոունվուլի միջնակարգ դպրոցն է գնալու, և մի օր շնորհակալ կլինի ինձ դրա համար: Ես այդ բոլոր նամակները կարդացել եմ: Ու՞ր էր թե մի ողջամիտ մարդ տեսներ, թե ինչե՛ր են պահանջվում այնտեղ... Ի՛նչ տեսակի ասես ցնդած-մնդած բաներ, մոգական գրքե՛ր... զահր-ու-զիբիլ...

— Եթե նա ուզենա գնալ, նույնիսկ քեզ նման անուղղելի մագլը չի կարողանա խանգարել նրան, — գոմռաց Հագրիդը: — Խելքը թռցրել է, հը-հը... Լիլի ու Ջեյմս Փոթթերների տղային չի ուզում Հոգվարթս թողնել... Ախր, նրա անունը էնտեղ ծնված օրվանից է գրված: Դա հրաշագործության և դյութագիտության լավագույն դպրոցն է աշխարհում: Յոթ տարի անց նա ինքն իրեն նույնիսկ չի ճանաչի: Էնտեղ նա իր նման երեխաների հետ կլինի և Հոգվարթսի անգուգական տնօրեն, պրոֆեսոր Ալբուս Դամբլդորի հսկողության տակ:

— ԵՍ ՈՉ ՄԻ ԼՈՒՄԱ ԷԼ ՉԵՄ ՏԱ, ՈՐՊԵՍՋԻ ԻՆՉ-ՈՐ ԱՊՈՒՇ, ՑՆՂԱԾ ՊԱՌԱՎ ՍՐԱՆ ՖՈԿՈՒՄՆԵՐ ՍՈՎՈՐԵՑՆԻ, — գոռաց քեռի Վերնոնը:

Սակայն նա արդեն չափն անցել էր: Հագրիդը ձեռքն առավ հովանոցը և ուժեղ թափով պտտեցրեց գլխավերևում:

— ԵՐԲԵ՛ք, — որոտաց նա, — ՉՀԱՄԱՐՁԱԿՎԵ՛Ս ԻՄ ՆԵՐԿԱՅՈՒԹՅԱՄԲ ՎԻՐԱՎՈՐԵԼ ԱԼԲՈՒՍ ԴԱՄԲԼՂՈՐԻՆ:

Նա իր հովանոցը գլխից վեր թրի պես պտտեցնելով շեշտակի իջեցրեց՝ սուր ծայրն ուղղելով Դադլիի վրա: Հովանոցի ծայրից մանուշակագույն լույս ճառագեց, մի ճրթոց լսվեց, ինչպես հրավառության փամփուշտի պայթյունից, և մի սուր ծղրտոց ծակեց օդը: Հաջորդ պահին Դադլին՝ իր հաստ հետույքը ավերով բռնած, ցավից ոռնալով դուրս ելավ և, երբ Դադլին շրջվեց, Հարրին տեսավ նրա շալվարից դուրս ցցված խոզի փոքրիկ խուճուճիկ պոչիկ:

Քեռի Վերնոնը անմարդկային աղաղակ արձակեց, մորաքույր Պետունիային ու Դադլիին ճանկելով հապշտապ հրեց մյուս սենյակը, մի վերջին սարսափահար հայացք նետեց Հագրիդի վրա և իր հետևից շրխկոցով փակեց սենյակի դուռը:

Հագրիդը նայեց իր հովանոցին ու մորուքը քորեց:

— Է՛խ, չպետք է զայրույթիս հագուրդ տայի, — ընկճված ասաց նա, — բայց ինչևէ, միևնույն է, ուզածս էլ չստացվեց: Ճիշտն ասած, ուզում էի նրան գոճի դարձնել, բայց երևի նրա մեջ խոզային մասն արդեն էնքան շատ էր, որ անելիք էլ չէր մնացել:

Հագրիդն իր խիտ հոնքերի տակից կողքանց նայեց Հարրիին:

— Շատ շնորհակալ կլինեմ, եթե Հոգվարթսում սրա մասին ոչ մեկին ոչինչ չասես, — կամացուկ ասաց նա. — Ես, ըը՛... Մի խոսքով ինձ, հը՛մ... Եթե ճիշտը խոսենք, ինձ թույլ էր տրված քիչումիչ կախարդանք անել՝ քեզ հետևելու, նամակը հասցնելու և էլի դրա նման գործ-մործերի... բայց ոչ սրա նման... հը՛մ... լուրջ բանի համար: Ճիշտն ասած, հենց դա էր պատճառը, որ ուզում էի ինձ վստահեն էս գործը:

— Իսկ այդ ինչու՞ ձեզ չի կարելի կախարդանք անել, — հարցրեց Հարրին:

— Դե՛հ... ի միջիայլոց , ես էլ եմ Հոգվարթսում սովորել, բայց... հըըը՛... Էնպես ստացվեց, որ երրորդ տարուց ինձ հեռացրի՛ն... Իմ կախարդական փայտիկը երկու կե՛ս արին... և, կարճ ասած, նման վատ բաներ... Բայց Դամբլդորն ինձ թույլ տվեց մնալ Հոգվարթսում որպես դարպասների պահապան: Դամբլդորը մե՛ծ մարդ է:

— Իսկ ձեզ ինչու՞ հեռացրին դպրոցից:

— Արդեն ուշ է, իսկ մենք վաղը շատ անելիքներ ունենք, — ասաց Հագրիդը առարկություն չհանդուրժող տոնով: — Վաղը պիտի քաղաք գնանք ու քեզ համար գնենք անհրաժեշտ բոլոր գրքերն ու պիտույքները:

Նա հագից հանեց իր հաստ, սև վերարկուն ու նետեց Հարրիին:

— Կարող ես սրա մեջ փաթաթվել, — ասաց նա, — չվախենաս, եթե հանկարծ սկսի թպրտալ՝ գրպաններիցս մեկում դեռ մի գույգ կապիկ-լեմուրիկներ պիտի լինեն:

Գլուխ 5. Շեղածիգ փողոցը

Հաջորդ առավոտյան Հարրին վաղ արթնացավ: Թեև կոպերի տակից արդեն զգում էր, որ արևը ծագել էր, սակայն չէր համարձակվում աչքերը բացել:

«Ղա երազ էր, — մտքում համոզված պնդում էր նա ինքն իրեն, — ես երազում տեսա Հագրիդ անունով մի հսկայի: Այդ հսկան եկել էր ինձ ասելու, որ ես հրաշագործների դպրոց եմ գնալու: Հենց աչքերս բացեմ, նորից կլինեմ տանը՝ խորդանոցիս մեջ»:

Հանկարծ ուժեղ թխկթխկոց լսվեց:

«Ահա, խնդրե՛մ, մորաքույր Պետունիան արդեն խորդանոցիս դուռն է թակում», մտածեց Հարրին՝ զգալով, թե սիրտն ինչպես է կծկվում, սակայն միևնույն է, չհամարձակվեց աչքերը բացել: Այնքա՛ն լավ երազ էր:

Թըխկ-թըխկ, թըխկ-թըխկ...

— Լա՛վ, լա՛վ, — մի կերպ արտաբերեց Հարրին, — հիմա վեր եմ կենում:

Նա նստեց տեղում, և Հագրիդի ծանր վերարկուն դանդաղ ցած սահեց նրա ուսերից: Խրճիթը ողողված էր արևի լույսով: Փոթորիկը վերջացել էր: Հագրիդը քնած էր փլված բազմոցի վրա: Մի բու, կտուցի մեջ մի լրագիր բռնած, ճանկով թմբկահարում էր պատուհանի ապակին:

Հարրին ոտքի ցատկեց ուրախության այնպիսի բուռն զգացումով, ասես մի մեծ փուչիկ օդով էր լցվում իր մեջ: Նա վազեց պատուհանի մոտ և թափով բացեց մի փեղկը: Բուռն ներս սլացավ և լրագիրը գցեց Հագրիդի վրա, որը դեռ չէր արթնացել: Հետո բուռն վայրէջք կատարեց հատակին և, թփրտալով ու հատակը ճանկոտելով, սկսեց կատաղի հարձակումներ գործել Հագրիդի վերարկուի վրա:

— Մի՛ արա, — Հարրին փորձեց բվին մի կողմ քշել, սակայն բուռն կտուցով դժգոհ կտկտացրեց Հարրիի ուղղությամբ և շարունակեց անողոքաբար քրքրել Հագրիդի վերարկուն:

— Հա՛գրիդ, — բղավեց Հարրին, — այստեղ մի բու կա:

— Փող տուր դրան... — գռնռաց Հագրիդը բազմոցի միջից:

— Ի՞նչ:

— Ուզում է, որ վճարես լրագիրը բերելու համար: Գրպաններիս մեջ նայի՛ր:

Հագրիդի վերարկուն, կարծես, միայն գրպաններից էր կարված, որոնք լցված էին բանալիների կապոցներով, ինչ-որ ապակյա գնդիկներով, մետաղյա լարերի կծիկներով, ծամոնի տուփիկներով, ծծովի կոնֆետներով, թեյի տոպրակներով... Վերջապես, գրպաններից մեկից Հարրին իրեն անծանոթ մի բուռ մետաղադրամներ հանեց:

— Հինգ նաթ տուր դրան, — ասաց Հագրիդը քնաթաթախ:

— Նա՞թ:

— Փոքր բրոնզե մետաղադրամներ են:

Հարրին հաշվեց հինգ փոքր բրոնզե մետաղադրամ, իսկ բուն իր տոտիկը բարձրացրեց, որ Հարրին փողը լցնի նրա տոտիկին կապված կաշվե պստիկ քսակի մեջ: Հետո թռչունը բավարարված դուրս թռավ բաց պատուհանից:

Հագրիդը բարձրաձայն հորանջեց, տեղում նստեց և քաղցր ճմլկոտեց:

— Հարրի-աաա՛-ըըհ... Լավ կանենք շտապենք, էնքա՛ն անելիք ունենք էսօ՛ր... Լոնդոն պետք է գնա՛նք, քո դպրոցական պիտույքները պետք է առնե՛նք...

Հարրին ձեռքի մեջ շուռումուռ էր անում մոզական աշխարհի մետաղադրամները, և հենց այդ պահին նրա ուղեղը մի միտք ծակեց, որից նրա ուրախության փուչիկի փուքսն անմիջապես իջավ:

— Հագրի՞դ...

— Հըը՞մ... — ասաց Հագրիդը՝ երկարաճիտ կոշիկները ոտքերին քաշելով:

— Ես փող չունեմ: Դու չլսեցի՞ր, երեկ գիշեր ինչ ասաց քեռի Վերնոնը, նա չի վճարի, որ ես հրաշագործության դպրոց գնամ:

— Դրա համար մի՛ անհանգստացիր, — ասաց Հագրիդը՝ ոտքի կանգնելով և գլուխը քորելով: — Հո լուրջ չե՞ս կարծում, որ ծնողների քեզ ոչինչ չեն թողել:

— Բայց չե՞ որ մեր տունը լրիվ քարուքանդ է եղել:

— Ո՞վ է փողը տանը պահում, տղա՛... Նե՛ղի... Առաջին հերթին էսօր
Գրինգոթս կգնանք՝ դյութերի բանկը: Մի երշիկ կեր, դրանք սառն էլ վատը
չեն, իսկ ես, օրինակ, չէի հրաժարվի մի կտոր քո ծննդյան տորթից:

— Դյութերը բանկեր ունե՞ն:

— Միայն մեկը՝ Գրինգոթսը: Դյութերի բանկը գոբլիններն են
կառավարում:

Երշիկի կտորը Հարրիի ձեռքից ցած ընկավ:

— Գոբլիններ՞ը:

— Հա՛, ու ասեմ քեզ, Հա՛րրի, մարդ առնվազն պիտի խելքը թռցրած
լինի, որ մտքին դնի էդ բանկը թալանել կամ գոբլինների հետ խաղեր խաղալ:
Գրինգոթսը աշխարհում ամենաապահով տեղն է, եթե ուզենաս որևէ բան
պահել, Հոգվարթսը չհաշված, իհարկե: Ըսենց թե ընենց, մեկ է, էսօր
Գրինգոթս ենք մտնելու: Ես Դամբլդորից առաջադրանք ունեմ: Դե՛հ...
հասկանում ես... Հոգվարթսի տարբեր գործ-մործերով, — և Հագրիդը
հպարտությունից փքվեց ու կուրծքը առաջ ցցեց:

— Նա սովորաբար միայն ինձ է հանձնարարում ամենակարևոր
գործերը, օրինակ՝ քեզ բերելը, Գրինգոթսից տարբեր տեսակի բաներ-մաներ
վերցնելը: Գիտի, որ կարող է ինձ վստահել... Վերջացրի՞ր... Դե՛հ, գնացի՛նք:

Հարրին Հագրիդի հետևից դուրս եկավ ու կանգնեց ժայռի վրա:
Երկինքը ջինջ կապույտ էր, և ծովը փայլվիլում էր արևի ճառագայթներից:
Քեռի Վերնոնի վարձած թիանավակը դեռ կապված էր գերանին, միայն
փոթորկից հետո մի քիչ լցվել էր ջրով:

— Իսկ դու ինչպե՞ս ես այստեղ հասել, — հարցրեց Հարրին՝ հայացքով
ուրիշ նավակ փնտրելով:

— Օդով, — ասաց Հագրիդը:

— Օդո՞վ:

— Հա, բայց մենք հիմա, ա՛յ, սրանով ենք գնալու: Քեզ հետ եղած
ժամանակ ինձ չի թույլատրվում կախարդանք օգտագործել:

Մինչ նրանք տեղավորվում էին նավակի մեջ, Հարրին չէր կարողանում
աչքը կտրել Հագրիդից՝ փորձելով պատկերացնել, թե նա ինչպես է օդով
թռչել:

— Է՛հ, ստիպված պիտի հինգ ժամ թիավարենք... — ասաց Հագրիդը,
իր խեթ հայացքներից մեկը հոնքի տակից սևեռելով Հարրիի վրա: — Եթե

ես... ընձ... քիչումիչ մեր ընթացքն արագացնեն, դու դրա մասին Հոգվարթսում ոչ մեկին ոչ մի բան չես ասի, չէ՞:

— Իհարկե ո՛չ... Ոչ մեկին էլ ոչինչ չեմ ասի, — շտապեց հավաստիացնել Հարրին, որովհետև անհամբեր ուզում էր նոր կախարդանքներ տեսնել: Հագրիդը կրկին դուրս հանեց իր վարդագույն հովանոցը, երկու անգամ թրխկացրեց նավակի կողին, և նրանք, արագություն հավաքելով, սլացան դեպի ասի:

— Իսկ ինչու՞ մարդ պետք է խելքը թռցրած լինի, որ մտքովն անցնի Գրինգոթսը թալանել, — հարցրեց Հարրին:

— Հմայախոսք կա, դյութադո՛րք... և շատ ուրիշ նման բաներ... — ասաց Հագրիդը՝ խոսելիս բացելով իր լրագիրը, — ասում են, որ մեծ ապահովության պահոցները պահպանող վիշապներ էլ կան: Դրանից բացի պիտի ձանապարհն իմանաս: Գրինգոթսի պահոցները Լոնդոնի տակ են գտնվում՝ հազար մղոն խորությամբ... մետրոյից շա՛տ ավելի խոր, բա՞... Եթե մեկնումեկին նույնիսկ հաջողվի էլ մի բան թռցնել պահոցներից, միևնույն է, քաղցից կմեռնի վերադարձի ձանապարհին:

Մինչ Հարրին մտածում էր նրա ասածների մասին, Հագրիդը գրպանից մի լրագիր հանեց ու սկսեց ընթերցել: Քեռի Վերնոնը Հարրիին լավ էր սովորեցրել, որ լրագիր կարդալիս մարդիկ տանել չեն կարող, երբ իրենց անհանգստացնում են, սակայն դա անչափ դժվար էր, քանի որ Հարրիի ուղեղն ամբողջ կյանքում դեռ երբեք միանգամից այդքան շատ հարցերով պաշարված չէր եղել:

— Հրաշագործության նախարարությունը էլի շիլա-շփոթ է սարքել, — մրթմրեց Հագրիդը՝ շրջելով «Մարգարե» դյութական օրաթերթի էջը:

— Իսկ ի՞նչ է, Հրաշագործության նախարարություն կա՞, — դուրս թռավ Հարրիի բերանից, մինչև նա կհասցներ ինքն իրեն զսպել:

— Իհարկե, — ասաց Հագրիդը, — շատ էին ուզում, որ Ղամբլդորը նախարար լինի, սակայն նա երբեք չի լքի Հոգվարթսը: Միայն դա էր պատճառը, որ էդ պաշտոնը զբաղեցրեց ավագ Կորնիլիուս Ֆաջը՝ անգրագետ, ապիկարի մեկը, ու հիմա, հը-հը... ամեն առավոտ մի երամ բու է ուղարկում Ղամբլդորից խորհուրդներ հարցնելու համար:

— Իսկ ինչու՞ է զբաղվում Հրաշագործության նախարարությունը:

— Դեհ, նրանց հիմնական գործը երկրում կախարդների ու վհուկների գոյությունը մազլներից գաղտնի պահելն է:

— Բայց ինչու՞:

— Ինչու... Միթե չե՞ս հասկանում, Հա՛րրի... Էդ ժամանակ բոլոր մարդիկ կուզենային իրենց խնդիրները հրաշագործությամբ լուծել: Բա դա մեզ պե՞տք է... Նե՛ղի... Մենք ճիշտ ենք անում, որ մազլներին մեզ մոտիկ չենք թողնում:

Այդ պահին թիանավակը փափուկ հարվածեց նավամատույցի պատին: Հագրիդն իր լրագիրը ծալեց, և նրանք միասին մազլցեցին քարե աստիճաններով ու մտան փողոց:

Մինչ նրանք փոքր քաղաքով քայլում էին դեպի երկաթուղային կայարանը, նրանց կողքով անցնող մարդիկ պարտադիր շրջվում ու հայացքներով երկար ուղեկցում էին Հագրիդին: Հարրին չէր կարող մեղադրել նրանց: Հագրիդը, բավական չէ, երկու գլուխ բարձր էր փողոցում քայլող բոլոր մարդկանցից, նաև ուշադրություն էր գրավում՝ անդադար մատը ցցելով տարբեր շատ առօրեական ու հասարակ բաների վրա: Օրինակ՝ փողոցների մայթերի երկայնքով տեղադրված, մեքենաների կանգառի ժամանակը չափող, ավտոմատ հաշվիչները արժանացան նրա ամենաբուռն արձագանքին.

— Էս ի՞նչ է, Հա՛րրի... Ապա մի էս կողմը նայի՛ր... Տեսա՞ր... Ինչե՛ր ասես, որ չեն բստրում էս մազլները...

— Հա՛գրիդ, — շնչասպառ ասաց Հարրին՝ փորձելով հետ չմնալ իր հսկա ուղեկցից, — ասացիր, Գրինգոթսում վիշապներ կա՞ն:

— Մարդիկ ասում են, որ կան, — ցրված ասաց Հագրիդը, հետո երազկոտ ավելացրեց. — Է՛խ, Հա՛րրի... Ա՛յ, թե մի վիշապ կպահե՛ի...

— Դու վիշապ կպահե՞ի՞ր:

— Հա՛-ը... Դեռ մանկուց երազել եմ վիշապ ունենալ... Ոնց որ հասանք:

Նրանք հասել էին երկաթուղային կայարան: Հինգ րոպեից Լոնդոն մեկնող գնացք կար: Հագրիդը, որը «մազլական փողերից», ինչպես ինքն էր ասում, բան չէր հասկանում, բոլոր թղթադրամները տվեց Հարրիին, որպեսզի նա իրենց համար տոմսեր գնի:

Գնացքի մեջ մարդիկ նույնիսկ ավելի շատ էին պլշում նրանց վրա: Հագրիդը միանգամից երկու նստարան զբաղեցրեց և ձեռագործի երկու շյուղ

հանելով, սկսեց ինչ-որ բան հյուսել, որն այնպիսի աժդահա չափեր ուներ, ասես դեղին գույնի օդապարիկ լիներ:

— Նամակդ հո չե՞ս կորցրել, — հարցրեց նա՝ շյուղերից մեկի վրա հաշվելով հանգույցները:

Հարրին գրպանից հանեց մագաղաթյա ծրարը:

— Բարի՛, — ասաց Հագրիդը, — մեջը պիտի քեզ անհրաժեշտ պիտույքների ցանկը լինի:

Հարրին բացեց երկրորդ թղթի կտորը, որն անցած գիշեր նույնիսկ չէր էլ նկատել ու կարդաց.

Հոգվարթսի Հրաշագործության և դյութագիտության մասնագիտական դպրոց

✂ Համազգեստը՝

Առաջին դասարանցիները պետք է իրենց հետ ունենան.

- ✦ Հասարակ բրդյա գործվածքից կարված երեք երկար պարեգոտ (սև գույնի).
- ✦ Հասարակ բրդյա գործվածքից կարված մեկ սրագագաթ ցերեկային գլխարկ (սև գույնի).
- ✦ Մեկ զույգ պաշտպանական ձեռնոցներ (վիշապի կաշվից կամ նման որակի).
- ✦ Մեկ ձմեռային թիկնոց (սև գույնի, արծաթյա ճարմանդներով):

Բոլոր հագուստների վրա պետք է ասեղնագործված լինեն
աշակերտների անունները:

Ֆ Դասագրքերը

Բոլոր աշակերտները պետք է ունենան հետևյալ դասագրքերից մեկական օրինակ.

- ✦ Հմայախոսքերի և դյուբաղոթքների ժողովածու, (1-ին դասարան), հեղինակ՝ Միրանդա Գոշոք.
- ✦ Հրաշագործության պատմություն, հեղինակ՝ Բաթիլդա Բեգշոթ.
- ✦ Դյուբագիտության տեսություն, հեղինակ՝ Ադալբերտ Վոֆլինգ.
- ✦ Կերպափոխության (տրանսֆիգուրացիայի) ներածական դասընթաց սկսնակների համար, հեղինակ՝ Էմերիք Սվիչ.
- ✦ Հազար կախարդական բույսեր, հմայախոստեր և սնկազգիներ, հեղինակ՝ Ֆիլիդա Սպոր.
- ✦ Հրաշագործական դեղագրեր, հմայադեղեր և դեղաթույներ, հեղինակ՝ Արսենիուս Ջիգեր.
- ✦ Հրաշագործ գազանները և նրանց բնակության վայրերը, հեղինակ՝ Նյուր Սկամանդեր.
- ✦ Սև ուժերից ինքնապաշտպանության գործնական ձեռնարկ, հեղինակ՝ Քվենտին Թրինբլ:

Ֆ Պիտույքները

- ✦ մեկ կախարդական փայտիկ.
- ✦ մեկ թուջե կաթսա (սովորական միջին չափերի).
- ✦ մեկ լրակազմ հախճապակյա թասեր.
- ✦ մեկ աստղադիտակ.
- ✦ մեկ բրոնզե կշեռք՝ կշռաքարերի լրակազմով:

Ուսանողներին թույլատրվում է իրենց հետ դպրոց բերել մեկ բուլ, կամ մեկ կատու, կամ մեկ դոդոշ:

Հիշեցում ծնողներին.

Առաջին դասարանցիներին չի թույլատրվում.

սեփական ցախավել ունենալ:

— Մի՞թե այս ամենը կարելի է գնել Լոնդոնում, — բարձրաձայն մտորեց Հարրին:

— Իհարկե, եթե գիտես, թե որտեղից:

Հարրին երբեք Լոնդոնում չէր եղել: Թեև Հագրիդը հավանաբար գիտեր, թե իրենք ուր էին գնում, սակայն միանգամայն ակնհայտ էր, որ նա սովոր չէր Լոնդոն այցելել՝ նորմալ մարդկային ճանապարհով: Նախ նա հաջողացրեց լռվել մետրոյի հսկիչ արգելափակոցների արանքում և հետո սկսեց բարձրաձայն բողոքել, որ նստատեղերը չափազանց փոքր են, իսկ գնացքները կրիայի պես դանդաղ են շարժվում:

— Ուղղակի չեմ պատկերացնում, թե մազվերը ո՞նց են յուրա գնում առանց կախարդանքի, — ասաց նա, երբ իրենք երկուսով մազվցում էին փչացած շարժասանդուղքի աստիճաններով: Վերջապես, նրանք լույս աշխարհի դուրս եկան մի մարդաշատ փողոցում, որի երկու կողմերում կողք-կողքի բազմաթիվ խանութներ էին շարված:

Հագրիդն այնքան մեծ էր, որ նրան ընդառաջ քայլելիս մարդկանց ամբոխն անմիջապես վախվորած երկու կեսի էր բաժանվում: Հարրին ստիպված էր շնչակտուր վազել նրա հետևից, որպեսզի հետ չմնա: Նրանք արագ անցնում էին գրեհական պիտույքների ու ծայներիզների խանութների, համբուրգեր-բարերի և կինոթատրոնների մոտով, սակայն Հարրիի աչքով

դեռ այնպիսի մի տեղ չէր ընկել, որտեղ կախարդական փայտիկ գնելու որևէ հավանականություն անգամ լիներ: Ընդամենը սովորական մի փողոց էր՝ ցերեկային եռուզեռով ու սովորական մարդկանց աշխույժ անցուդարձով: Մի՞թե հնարավոր էր, որ հենց իրենց ոտքերի տակ՝ հարյուրավոր մղոններ խորությամբ գտնվող ստորգետնյա քարանձավների կախարդական պահոցներում հրաշագործների ու դյուբերի գանձերն ու ոսկիներն էին պահվում: Մի՞թե որևէ հավանականություն կար, որ աշխարհում ինչ-որ տեղ, ինչ-որ խանութներում դյուբագործության դասագրքեր կամ կախարդական թռչող ցախավելներ էին վաճառվում: Գուցե դա մի մեծ զավեշտական կատակ էր, որ Ղարզլիներն էին սարքել իր գլխին: Եթե Հարրին համոզված չլիներ, որ Ղարզլիները հումորի զգացումից ընդհանրապես զուրկ են, նա հաստատ նման մի բան կմտածեր: Սակայն, թեև Հագրիդի բոլոր պատմածները բացարձակապես անհավանական էին հնչում, այնուամենայնիվ, Հարրին, չգիտես ինչու, անսահման վստահություն էր զգում Հագրիդի նկատմամբ:

— Հասա՛նք, — ասաց Հագրիդը, կանգնելով, — ահա՛ սրճարան «Ծակ տաշտ», հանրահայտ տեղ է:

Հանրահայտ տեղ եղածը ընդամենը մի քնձռոտ, անշուք պանդոկ էր, որը Հարրին նույնիսկ չէր էլ նկատի, եթե Հագրիդն այդտեղ չկանգներ: Կողքով անցնող մարդիկ ընդհանրապես չէին նայում «Ծակ տաշտի» դռան կողմը: Նրանց աչքերը սահում էին «Ծակ տաշտի» դռան մի կողմում գտնվող մեծ գրախանութի շքամուտքից դեպի մյուս կողմի ծայներիզների խանութի շքամուտքը, կարծես «Ծակ տաշտը» ընդհանրապես չէր էլ մտնում նրանց տեսողաշտի մեջ: Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես իրականում միայն ինքն ու Հագրիդն էին տեսնում այն: Մինչև նա կհասցներ այդ մասին բարձրաձայն որևէ բան ասել, Հագրիդը նրան արդեն դռնից ներս էր հրել:

Հանրահայտ տեղ լինելով, այն բավականին մութ էր ու աղքատիկ: Մի քանի տարեց կանայք՝ անկյունի սեղանի մոտ նստած, պստիկ ըմպանակներով խերես տեսակի քաղցր գինի էին խմում: Նրանցից մեկը երկար ծխամորձ էր ծխում: Բարձրագագաթ ցիլինդրով մի փոքրամարմին մարդ զրուցում էր ծեր բարմենի հետ, որի գլուխը բացարձակ ճաղատ էր և ուռած ելուստավոր ընկույզ էր հիշեցնում: Ընդհանուր զրույցի ցածր գվկոցն

անմիջապես դադարեց, երբ նրանք ներս մտան: Կարծես բոլորն էլ ճանաչում էին Հագրիդին, գրեթե բոլորը կամ ձեռքով հեռվից ողջունեցին, կամ ժպտացին նրան: Իսկ բարձունքը ձեռքը տարավ դեպի ընկանակը և հարցրեց.

— Ինչպես մի՞շտ, Հա՛գրիդ :

— Չէ՛, Թո՛մ, ո՛չ էս անգամ: Հոգվարթսի գործերով եմ քաղաք եկել, — ասաց Հագրիդը, իր մեծ ափով թեթևակի թփթփացնելով Հարրիի ուսին, թեև այդ թեթև թփթփոցն էլ բավական էր, որ Հարրիի ծնկները կքվեն ամեն հարվածից:

— Տե՛ր աստվա՛ծ, — ասաց բարձունքը աչքերը չռելով Հարրիի վրա, — ախր սա... Մի՞թե չեմ սխալվում... Չէ՞ որ սա...

«Ծակ տաշտում» բացարձակ լռություն տիրեց:

— Օրհնյալ լինե՛ս, — շնչաց ծեր բարձունքը, — Հա՛րրի Փո՛թեր... Ինչպիսի՜ պատվի ենք արժանացել:

Նա դուրս վազեց սեղանի հետևից, նետվեց դեպի Հարրին և արցունքոտ աչքերով ջերմեռանդորեն բռնեց Հարրիի ձեռքը:

— Բարո՛վ եք եկել, պարոն Փո՛թեր, բարո՛վ եք եկել...

Հարրին չգիտեր, ինչ ասեր: Բոլորը նրան էին նայում: Ծխամորձով տարեց կինը ինքնամոռաց օդ էր քաշում՝ չնկատելով, որ իր ծխամորձը վաղուց հանգել էր: Հագրիդը հպարտություն և գոհունակություն էր ճառագում:

Հանկարծ սրճարանի բոլոր աթոռները միանգամից դղրդացին, և հաջորդ վայրկյանին «Ծակ տաշտում» գտնվող բոլոր մարդիկ, շրջապատելով Հարրիին, հերթ կանգնեցին նրա ձեռքը սեղմելու համար:

— Դորիս Քրոքֆորդ, պարոն Փո՛թեր, հավատս չի գալիս, որ վերջապես պատիվ ունեն ձեր ձեռքը սեղմելու:

— Անչափ հպարտ եմ, պարոն Փո՛թեր, հպարտ եմ, որ կարող եմ ներկայանալ ձեզ:

— Միշտ երազել եմ ձեր ձեռքը սեղմել, օ՛հ, ամբողջ մարմնով փշաքաղվեցի...

— Անչափ ուրախ եմ, պարոն Փո՛թեր, ուղղակի անգոր եմ նկարագրել, թե ինչքան ուրախ եմ: Դիզլ է անունս, Դիդալաս Դիզլ:

— Ես ձեզ տեսել եմ, — ասաց Հարրին, և Դիդալաս Դիզլի գլխարկը հուզմունքից ցած ընկավ, — դուք ինձ մի անգամ բարևել եք խանութում:

— Չի մոռացել... — աղաղակեց Դիդալաս Դիգլը, հայացքը դեմքից դեմք դարձնելով, — Լսեցի՞ք: Նա ինձ հիշում է...

Հարրին կրկին ու կրկին ձեռքեր էր սեղմում: Դորիս Քրոքֆորդը շարունակ նորից հերթ էր կանգնում նրա ձեռքը սեղմելու համար:

Մի գունատ, բարձրահասակ երիտասարդ, նյարդայնորեն ցնցվելով, առաջ անցավ մարդկանց շարքից: Նրա աչքերից մեկը ջղաձիգ թարթում էր:

— Պրոֆեսոր Քուիթել, — ուրախացած ասաց Հագրիդը, — Հա՛րրի, պրոֆեսոր Քուիթելը քո ուսուցիչներից մեկն է լինելու Հոգվարթսում:

— Հարրի Փո-ո՛թ-թեր, — կակազեց Քուիթելը՝ բռնելով Հարրիի ձեռքը, — չեմ կարող նկա-ա-ա՛ր -ագրել, թե ինչքա-ա-ա՛ն ուրախ եմ:

— Իսկ ի՞նչ առարկա եք դուք դասավանդում, պրոֆեսոր Քուիթել:

— Ինքնապա-պա-ա՛շտպանություն սև արվե-ե-ե՛ստներից, — կակազեց պրոֆեսոր Քուիթելը, այնպիսի արտահայտությամբ, կարծես, դրա մասին Հարրիի հետ խոսելն իսկ ավելորդ էր, — դեհ, դա ձեզ ամենև-եվ-վի՛ն պետք չէ, Փո-ո՛թ-թեր, հա-հա-հա... — նյարդայնորեն ծիծաղեց պրոֆեսորը: — Երևի եկել եք ձեր դպրոցական պիտույ-տույ-տու՛յքները գնելու, եթե չեմ սխալ-ա՛լվում: Ես ինքս եկել եմ մի նոր գի-ի-ի՛րք գրն-ըն-նելու վամպիրների մասին, — պրոֆեսորը մի պահ այնպիսի ահաբեկված տեսք ընդունեց, ասես դրանց անունն անգամ սարսափ էր ներշնչում իրեն:

Սակայն մյուսները մտադիր չէին պրոֆեսոր Քուիթելին թույլ տալ, որ նա Հարրիի ուշադրությունը մեն-մենակ վայելի: Մոտ տասը րոպե անցավ, մինչև բոլորը հանդարտվեցին: Վերջապես Հագրիդը՝ բոլորին դիմելով, բարձրաձայն ասաց.

— Ժողովու՛րդ, մենք պետք է գնանք, շատ անելիքներ ունենք: Հա՛րրի, գնացի՛նք էստեղից:

Դորիս Քրոքֆորդը վերջին անգամ ջերմեռանդորեն սեղմեց Հարրիի ձեռքը, և Հագրիդը նրան իր հետևից քարշ տվեց դեպի սրճարանի հետնամուտքի դուռը, որտեղից դուրս գալով, նրանք հայտնվեցին պատերով շրջափակված փոքր հետնաբակում: Այստեղ պատի տակ մի խուրձ մոլախոտ էր աճում, և աղբարկղից բացի ուրիշ ոչինչ չկար:

Հագրիդը շողշողուն աչքերով ժպտաց Հարրիին.

— Ասում էի, չէ՞... Տեսա՞ր, որ ճիշտ էի ասում: Հիմա հավատու՞մ ես, որ հանրահայտ ես: Նույնիսկ պրոֆեսոր Քուիրելն էր դողդողում ձեռքդ սեղմելիս, թեև... հը-հը, նա ընդհանրապես միշտ է դողդողում...

— Իսկ նա մի՞շտ է այդպես... դեհ... նյարդային:

— Հա՛, խեղճ տղա... Պայծառ միտք ունի: Քանի դեռ գրքերից տեսություն էր սովորում, ամեն ինչ լավ էր, բայց հետո մի տարով գնաց աշխատանքային փորձ ձեռք բերելու և... էս օրն ընկավ... Ասում են, որ վամպիրների է հանդիպել Սև անտառում ու ինչ-որ փորձանքի մեջ է ընկել մի չար վիուկի հետ կապվելով... Էդ օրվանից էսպես է... Էլ չկարողացավ վերականգնվել: Ամեն ինչից վախենում է: Ուսանողներից վախենում է, իր դասավանդած առարկայից վախենում է... Ե՛հ, մի խոսքով, նման վատ բաներ... Էս ու՞ր կորավ... Հովանոցս ու՞ր կորավ...

Վամպիրնե՞ր... Չար վիուկնե՞ր... Հարրիի գլուխը պտտվում էր, իսկ Հագրիդն իր հովանոցով հաշվում էր աղբարկղի հետևի պատի աղյուսները:

— Ուրեմն ճաքով աղյուսից երեք քար դեպի վեր... Երկուսը դեպի աջ...

— մրթմրթում էր նա, — հրե՛ս, ապա մի հե՛տ կանգնիր, Հա՛րրի:

Նա հովանոցի ծայրով երեք անգամ թրխկացրեց պատին: Աղյուսը, որին նա կապվ, թեթև դողդողաց ու ճաք տվեց: Աղյուսի մեջ մի ձեղք բացվեց, որը մեծացավ, մեծացավ, ու մի վայրկյան անց նրանք արդեն կանգնած էին մի կամարակապ անցումի առաջ, որն այնքան մեծ էր, որ Հագրիդն էլ հանգիստ կանգներ: Կամարակապ ելքը դուրս էր բերում դեպի մի սալապատ փողոց, որը մի քանի քայլից այնպես շեշտակի շրջադարձ էր կատարում, որ սկզբից չէր երևում, թե ուր էր տանում:

— Բարի գալու՛ստ Շեղածիգ փողոց, — հանդիսավոր տոնով ասաց Հագրիդը:

Նա ուրախ-ուրախ ժպտաց Հարրիի զարմանքի վրա: Նրանք մի քայլ արեցին կամարակապ անցումով, և Հարրին արագ հետ նայեց ուսի վրայով ու հասցրեց տեսնել, թե ինչպես անցումը վայրկենապես նեղացավ ու փակվելով, կրկին անթափանց աղյուսե պատ դարձավ:

Արևի ճառագայթները արտացոլվում էին մոտակա խանութի դռան առջև շարված տաշտերի ու կաթսաների կողերից: Խանութի դռանը փակցված ցուցանակի վրա գրված էր.

ՏԱՇՏԵՐ ՈՒ ԿԱԹՍԱՆԵՐ

բոլոր չափերի.

պղնձյա, արույրե, թուջե, կապարե և արծաթյա.

ինքնուրույն խառնվող ու ծալովի

— Հա, սրանցից էլ մի հատ պիտի առնենք, — ասաց Հագրիդը, — բայց նախ գնանք փող վերցնենք բանկից:

Հարրին այդ պահին շատ կուզենար միանգամից տասն աչք ունենալ: Մինչ նրանք գնում էին փողոցով, նա անդադար գլուխը պտտում էր շուրջը՝ փորձելով ամեն ինչ միանգամից տեսնել. խանութները, դրսում շարված ապրանքները, գնումներով զբաղված մարդկանց: Մի դեղատան դռան մոտով անցնելիս քիչ մնաց ընդհարվելին մի թմբիկ կնոջ հետ, որը գլուխը տարուբերելով, մտահոգված ասում էր բարձրաձայն.

— Վիշապի թոքի մեկ ունցիան տասնյոթ սիքե՞լ... Գժվե՛լ են, ինչ է...

Խուլ, փափուկ գվմվոց ու բղտոց էր գալիս մի մութ խանութի մուտքից, որի վրա փակցված ցուցանակը ազդարարում էր.

ԻՅԼՈՓԻ ԱՌԵՎՏՐԻ ԿԵՆՏՐՈՆ

Բ Վ Ե Ր

անտառային՝ խարտյաշ և դարչնագույն,

տափաստանային՝ կարմրափետուր և արծաթափայլ,

բևեռային՝ ծյունաճերմակ

Հարրիի տարիքի մի քանի տղաներ, քթներն ապակուն կպցրած, կանգնած էին մարզական ցախավելների խանութի ցուցափեղկի մոտ:

— Նայե՛ք, տղե՛րք, — լսեց Հարրին նրանցից մեկի հիացական բացականչությունը, — սա «Նիմբուս երկու հազարն» է: Սրանից արագասլաց ցախավել չկա:

Փողոցի երկայնքով բազմաթիվ խանութներ կային. մեկում հագուստ էին վաճառում, մյուսում աստղադիտակներ և տարօրինակ արծաթյա գործիքներ, որոնց նմանը Հարրին կյանքում երբեք դեռ չէր տեսել: Ցուցափեղկեր կային, որոնք լեփ-լեցուն էին չղջիկի փայծախ և ծովաձկան աչք պարունակող ապակե անոթներով, կախարդական արվեստ ուսուցանող գրքերի, հմայախոսքերի և դյութադոքսների ժողովածուների իրար վրա շարված հատորներով, մագաղաթի փաթեթներով, գրչափետուրներով, հմայադեղերի սրվակներով, լուսնային գլոբուսներով և Հարրիի աչքին անսովոր հազար ու մի տարբեր բաներով:

— Գրինգոթս հասանք, — ասաց Հագրիդը:

Նրանք հասել էին մի բարձր կաթնաձերմակ պատերով շենքի, որն աշտարակի պես վեր էր խոյանում փողոցի հատման անկյունում և, հստակ ուրվագծվելով կապույտ երկնքի մեջ, կարծես, իշխում էր մյուս բոլոր խանութների տանիքների վրա: Մի լայն մարմարյա աստիճանաշար հանդիսավոր շուքով տանում էր դեպի փայլեցրած, բրոնզյա, հսկայական դռները: Իսկ դռների մոտ ալ կարմիր ու ոսկեզօծ համազգեստով, կանգնած էր...

— Հա՛, դու ճիշտ ես մտածում, գոբլին է, որ կա — ցածրաձայն ասաց Հագրիդը, մինչ նրանք սպիտակ քարե աստիճաններով բարձրանում էին դեպի դռնապահ գոբլինը:

Գոբլինը Հարրիից մոտավորապես մի գլուխ կարճ էր: Նա շատ մուգ մաշկ ուներ, խելացի շեղ աչքեր ու ցանցառ մորուքով սրակզակ դեմք: Գլուխը գրեթե ճաղատ էր ու անսովոր ուռած դեպի հետ, իսկ ականջները սրածայր ցցված էին գանգի երկու կողմերում: Հարրին նկատեց, որ գոբլինի մատներն ու ոտնաթաթերը, ականջների պես, մարմնի չափերի նկատմամբ անհամեմատ երկար էին: Գոբլինը գլուխը խոնարհեց, երբ Հարրին ու Հագրիդը անցան նրա կողքով: Նրանք ներս մտան բրոնզյա դռներով ու կանգնեցին երկրորդ զույգ արծաթյա դռների առաջ, որոնց փեղկերի վրա փորագրված էր.

Ռ

Մտի՛ր, անծանոթ, քո գալի բարի՛,

Գործդ փառքով թո՛ղ կատարվի:

Դու մեր խրատը անգիր արա՛,

Զույգ ականջիդ էլ օղ արա՛.

Ագահի վերջն է անփառունակ,

Անկուշտի դատը՝ խիստ ու անարգ:

Նա, ով վերցրեց առանց վաստակի,

Պատժի չափը կբազմապատկի:

Ու եթե մեր նկուղներում քեզ չպատկանող գանձ որոնես...

Տե՛ս, գուշացրինք քեզ, շա՛տ կփոշմանես:

Ջ

— Ասում էի չէ՞, որ մարդ առնվազն խելքը թռցրած պիտի լինի, որ համարձակվի սրանց կողոպտել:

Մի գույգ գոբլիններ նրանց ընդառաջ խոնարիվեցին և շքամուտքի դռները բացեցին դեպի հսկայական մարմարյա սրահը: Սրահի կենտրոնում՝ ներս մտնողներին ուղղահայաց դրված երկար սեղանի երկու կողմերում, բարձր աթոռների վրա նստած էին մոտ հարյուր գոբլիններ և զբաղված էին բանկային տարբեր գործերով: Շատերը հաշվապահական մատյաններ էին թերթում ու ինչ-որ թվեր հաշվում-գրում, հաշվում-գրում: Մյուսները մետաղադրամ էին կշռում բրոնզյա կշեռքներով, ուրիշները հնաոճ խոշորացույցներով թանկարժեք քարեր էին զննում: Սրահից դուրս տանող այնքան շատ դռներ կային, որ իմաստ էլ չունեի դրանք հաշվելը: Բազմաթիվ ուրիշ գոբլիններ այցելուներին ներս ու դուրս էին ուղեկցում այդ դռներով:

Հագրիդն ու Հարրին մոտեցան երկար սեղանին:

— Բարի լու՛յս, — ասաց Հագրիդը մի ազատ գոբլինի, — մենք եկել ենք պարոն Հարրի Փոթթերի պահոցից մի քիչ փող վերցնելու:

— Բանալին ձեզ հե՞տ է:

— Էստեղ մի տեղ պիտի լինի, — ասաց Հագրիդը և սկսեց գրպանների պարունակությունը դատարկել սեղանին՝ գոբլինի հաշվեմատյանի վրա

ցաքուցրիվ շաղ տալով մի բուռ չոր ու բորբոսնած շան կեր: Գորլինը քիթը ծռմռեց: Հարրին դիտում էր, թե ինչպես է աջ կողմում նստած գորլինը կշռում մի կույտ հսկայական կարմիր սուտակներ, որոնցից ամեն մեկը հնդկահավի ձվի չափ կլիներ:

— Հրե՛ս, գտա՛, — վերջապես ասաց Հագրիդը ձեռքին մի փոքր ոսկյա բանալի:

Գորլինը մոտիկից ուշադիր գննեց այն:

— Բանալին իսկական է:

— Ես մի նամակ էլ ունեմ պրոֆեսոր Դամբլդորից, — ասաց Հագրիդը և իր ասածի կարևորությունը շեշտելու համար ուսերն ուղղեց ու կուրծքը դուրս ցցեց, — դա վերաբերում է... Գիտեք-թե-ինչին... յոթ հարյուր տասներեք համարի պահոցից:

Գորլինը ուշադիր կարդաց նամակը:

— Շատ բարի, — ասաց գորլինը, նամակը վերադարձնելով Հագրիդին: — Ես կկարգադրեմ, որ մեկնումեկը ձեզ ուղեկցի ներքև՝ երկու պահոցների մոտ: Գրիփիուք:

Գրիփիուքն էլ մեկ ուրիշ գորլին էր: Երբ Հագրիդը շան կերը լրիվ հավաքեց ու լցրեց իր գրպանը, նրանք Հարրիի հետ միասին գնացին Գրիփիուքի հետևից, որը նրանց ուղեկցեց դեպի սրահից դուրս տանող բազմաթիվ դռներից մեկը:

— Իսկ ի՞նչ է այդ... Գիտես-թե-ինչը՝ յոթ հարյուր տասներեք համարի պահոցից, — հարցրեց Հարրին:

— Չեմ կարող ասել, — ասաց Հագրիդը խորհրդավորությամբ, — Հոգվարթսի շա՛տ գաղտնի գործերից է: Դամբլդորն ինձ է վստահել: Եթե անգամ միայն քեզ ասեմ, գործիցս կգրկվեմ, ու դեռ մի բան էլ ավելի:

Գրիփիուքը նրանց առջև բացեց սրահից դուրս տանող բազմաթիվ դռներից մեկը, և Հարրին, որը սպասում էր կրկին ինչ-որ մարմարաշեն բան տեսնել, անակնկալի եկավ: Նրանք մտան քարե պատերով մի նեղ միջանցք, որը լուսավորված էր բոցկլտող ջահերով: Միջանցքը շեշտակի թեքությամբ ցած էր իջնում, իսկ հատակին բարալիկ երկաթուղային գծեր կային: Գրիփիուքն ուժեղ սուլեց, ու մի նեղլիկ վագոնիկ քրթ-քրթաքննելով ու ճռճռալով երկաթուղային գծերով ներքևից դեպի վեր եկավ ու կանգնեց նրանց մոտ: Նրանք մազլցեցին վագոնիկի մեջ՝ Հագրիդը, անշուշտ, ոչ

առանց դժվարության, և երկաթուղային գծերով շարժվեցին դեպի միջանցքի խորքը:

Սկզբում նրանք պարզապես դղրոյունով առաջ էին սահում իրար մեջ բացվող ու դեպի տարբեր կողմեր ձգվող քարապատ գալարապտույտ միջանցքների մութ լաբիրինթոսով: Հարրին փորձեց հիշել՝ ձախ, աջ, ձախ, եռաելք խաչմերուկի մեջտեղի միջանցքը, աջ, ձախ... սակայն շատ շուտով հասկացավ, որ դա անհնար էր: Դղրդացող վագոնիկը կարծես շատ լավ գիտեր ճանապարհը, որովհետև Գրիփիուքը չէր ղեկավարում:

Հարրիի աչքերը սկսեցին կսկծալ վագոնիկի կողքով վնգացող սառը քամուց, բայց նա աչքերը լայն չռած նայում էր շուրջը: Մի անգամ նրան թվաց, թե միջանցքներից մեկի գալարապտույտ խորքում բոցի փայլատակում տեսավ և արագ գլուխը հետ շրջեց, որպեսզի տեսնի արդյոք վիշա՞պ էր այդ կրակն արծակում, բայց չհասցրեց: Վագոնիկը սլացավ խոր գետնի տակ, և նրանք շեշտակի անցան մի ստորգետնյա լճի կողքով, որի շուրջը ջահերի լույսով ողողված բազմերանգ գույներով շողշողացող շթաքարերի մի հրաշագեղ անտառ էր աճել՝ առաստաղից կախված ստալակտիտներով ու հատակից դեպի վեր բարձրացող ստալագմիտներով:

Փորձելով վագոնիկի դղրոյունից ավելի բարձր գոռալ, Հարրին հարցրեց.

— Հագրի՛դ, իսկ ի՞նչ տարբերություն կա ստալակտիտների ու ստալագմիտների միջև, ես դրանք միշտ խառնում եմ:

— Ստալագմիտների մեջ «մ» տառը կա... Խնդրում եմ, ինձ էլ հարց չտաս, որովհետև... իմ էլ սիրտն է խառնում:

Նա իսկապես լրիվ կանաչել էր, և երբ վագոնիկը վերջապես կանգ առավ միջանցքի պատի մեջ գրեթե աննկատ, մի փոքր դռան առաջ, Հագրիդն իջավ վագոնիկից և մի քանի րոպե պատին հենված, գլուխը կախ, անշարժ կանգնեց, մինչև ծնկների դողն անցնի:

Գրիփիուքը ոսկյա փոքրիկ բանալիով բացեց դուռը: Կանաչ ծխի մի ստվար ամպ ալիք-ալիք դուրս հոսեց բացվածքից, ու երբ ծուխը ցնդեց, Հարրիի շունչը կտրվեց աչքերի առջև բացված տեսարանից: Պահոցի ներսում երևում էին ոսկյա մետաղադրամների բլրաչափ կույտեր, ավելի խոշոր արծաթյա մետաղադրամների սյուներ և փոքրիկ բրոնզյա նաթերի բլրակներ:

— Էս բոլորը քոնն է, — ասաց Հագրիդը գոհ ժպտալով:

Այդ ամբողջը պատկանում էր Հարրիին, և դա պարզապես անհավատալի էր: Դժվար թե Դարզլինները սրա մասին որևէ բան գիտեին, թե չէ աչքը չէր հասցնի թարթել՝ ամբողջ ոսկին իրենցով կանեին: Ինչքա՛ն հաճախ էին նրանք բողոքում, թե Հարրիին պահելը շատ թանկ է նստում իրենց վրա: Եվ այդ ամբողջ ժամանակ հենց Լոնդոնի տակ, խոր ստորգետնյա պահոցում մի ամբողջ կարողություն էր սպասում նրան:

Հագրիդը Հարրիին օգնեց որոշ քանակության մետաղադրամներ լցնել մի կտորե տոպրակի մեջ:

— Ոսկին կոչվում է գալեոն, — բացատրում էր նա, — տասնյոթ արծաթյա սիքելները հավասար են մեկ գալեոնի, իսկ քսանինը բրոնզյա նաթերը՝ մեկ սիքելի: Շատ հեշտ է, չես շփոթի: Ահա, այսքանը քեզ հաստատ երկու կիսամյակ կհերիքի: Մնացածը մենք ապահով կթողնենք այստեղ՝ քեզ համար:

Հագրիդը շրջվեց դեպի Գրիֆիուքն ու ասաց.

— Իսկ հիմա գնանք յոթ հարյուր տասներեք համարի պահոցը, միայն խնդրում եմ մի քիչ դանդաղ:

— Ցավում եմ, բայց մեր վագոնիկները միայն մեկ արագություն ունեն, — ասաց գոբլինը:

Այժմ նրանք նույնիսկ ավելի խորն էին իջնում, և վագոնիկը գնալով ավելի մեծ արագություն էր հավաքում: Օդը հետզհետե ավելի ու ավելի սառնաշունչ էր դառնում, իսկ շրջադարձները՝ ավելի ու ավելի կտրուկ: Նրանք դղրոյունով անցան մի ստորգետնյա կիրճի վրայով, և Հարրին թեքվեց, որպեսզի տեսնի, թե ինչ կար կիրճի անսահման մութ հատակում, բայց Հագրիդը սարսափահար աղաղակով բռնեց նրա ծոծրակի մազերից ու հետ քաշեց:

Յոթ հարյուր տասներեք համարի պահոցի դուռը բանալու անցք չուներ:

— Ետ կանգնե՛ք, — ասաց Գրիֆիուքը շատ լուրջ արտահայտությամբ: Նա իր երկար մատներից մեկով մեղմ շոյեց դուռը, և վերջինս պարզապես հալվեց ու անհետացավ:

— Եթե Գրիմգոթսի գոբլիններից բացի ուրիշ որևէ մեկը մատով դիպչի այս դռանը, դուռը նրան պարզապես կուլ կտա և ցմահ կբանտարկի անելանելի թակարդի մեջ, — ասաց գոբլինը:

— Ինչքա՞ն հաճախ եք ստուգում, արդյոք, որևէ մեկն ընկե՞լ է թակարդը, թե՛ ոչ:

— Մոտավորապես տասը տարին մեկ անգամ, — ատամնաշարը ցուցադրելով չարանենգ քրթմնջաց Գրիփիուքը:

Այդ գաղտնի պահոցում, անկասկած, պետք է որ շատ արտասովոր ու թանկարժեք բան պահված լիներ: Հարրին համոզված էր դրանում և առաջ թեքվեց՝ ակնկալելով տեսնել առնվազն հրաշագեղ զարդեր կամ թանկարժեք հնաոճ իրեր, սակայն առաջին հայացքից նրան թվաց, թե պահոցը դատարկ էր: Հետո նա նկատեց դարչնագույն թղթով փաթաթված մի ձմրթված փոքր փաթեթ, որն ընկած էր պահոցի հատակին: Հագրիդը վերցրեց փաթեթը և խոր թաքցրեց իր վերարկուի ներսի գրպաններից մեկում: Հարրին ուղղակի պայթում էր հետաքրքրությունից, սակայն զգում էր, որ հարցեր չպետք է տար:

— Արի՛, նստի՛ր էս դժոխային վագոնիկը ու ոչ մի բառ չասե՛ս, մինչև տեղ չհասնենք: Վախենում եմ, որ եթե բերանս բացեմ, վերջս վատ կլինի, — ասաց Հագրիդը:

Եվս մեկ կատաղի սլացք, և նրանք՝ աչքերն արևից կկոցելով, կանգնեցին փողոցում, Գրինգոթսի շենքի առաջ:

Հարրին՝ փողի հսկայական քսակը ձեռքին բռնած, շփոթվել էր իր հարստությունից և չգիտեր, թե առաջին հերթին, ուր պիտի գնար: Նրան պետք չէր անգամ հաշվել, թե մի ֆունտ ստերլինգը քանի գալեոնի էր հավասար, որպեսզի համոզվեր, որ ինքն այդ պահին ավելի շատ փող ուներ, քան երբևէ ունեցել էր իր ամբողջ կյանքում: Դա ի՞նչ էր որ, ավելի շատ փող ուներ, քան երբևէ նույնիսկ Ղադլին էր ունեցել:

— Միգուցե սկսենք համազգեստի՞ց, — ասաց Հագրիդը մատնացույց անելով իրենց դիմացի խանութի դռան ցուցանակը.

ՄԱՂԱՍ ՄԱԼՔԻՆ

պարեգոտներ՝ բոլոր իրադարձությունների համար

— Հա՛րրի, հո չե՞ս նեղանա, եթե ես մեկ-երկու րոպեով «Ծակ տաշտ» վազեմ ու սիրտս տեղը բերելու համար մի բաժակ կոնծեմ: Ուղղակի տանել չեմ կարող Գրինգոթսի վագոնիկները: Ոտքերս մինչև հիմա դողդողում են էդ զզվելի տաշտակից:

Նա իսկապես վատ տեսք ուներ, և Հարրին, փոքր-ինչ հուզված, ճարահատյալ մենակ մտավ մադամ Մալքինի խանութը:

Մի կարճահասակ ժպտադեմ դյուքանույշ՝ ոտքից գլուխ վարդագույն և մանուշակագույն հագած, եկավ նրան ընդառաջ:

— Հոգվարթս ե՞ս գնում, սիրելի՛ս, — ասաց նա, երբ Հարրին բերանը բացեց, որ խոսի, — ինձ մոտ ամեն ինչ կա քեզ համար: Հենց այս պահին մեկ ուրիշ երիտասարդ էլ իր համազգեստն է փորձում հանդերձասրահում:

Խանութի խորքում աթոռակի վրա կանգնած էր սուր դիմագծերով, գունատ մի տղա, և մեկ այլ դյուքանույշ քորոցներով կարճացնում էր նրա երկար սև պարեգոտը: Մադամ Մալքինը Հարրիին կանգնեցրեց տղայի կողքին՝ մեկ ուրիշ աթոռակի վրա, Հարրիի գլխով մի երկար սև պարեգոտ հագցրեց նրա ուսերին և սկսեց քորոցներով նշել ճիշտ երկարությունը:

— Ողջու՛յն, — ասաց տղան, — դու էլ ե՞ս Հոգվարթս գնում:

— Այո՛, — ասաց Հարրին:

— Հայրիկս կողքի խանութում իմ գրքերն է գնում, իսկ մայրիկս գնաց փողոցն ի վեր կախարդական փայտիկների խանութը փնտրելու, — ասաց տղան ծանծրացնող միալար ծայնով, — հետո ես նրանց քարշ կտամ մարզական ցախավելների խանութը: Չեմ հասկանում, թե ինչու առաջին դասարանցիներին չի թույլատրվում սեփական ցախավել ունենալ: Ես երկի հայրիկիս վզից կախվեմ, որ ինձ մարզական ցախավել գնի ու փորձեմ մի կերպ հետս դպրոց մտցնել:

Հարրին, չգիտես ինչու, անմիջապես մտաբերեց իր մորաքրոջ որդուն:

— Իսկ դու քո սեփական ցախավելն ունե՞ս, — շարունակեց տղան:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին:

— Քվիդիչ խաղու՞մ ես:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին մտածելով, թե քվիդիչն ինչ կարող էր նշանակել:

— Ես խաղում եմ: Հայրիկս ասում է, որ ուղղակի հանցագործություն կլինի, եթե ինձ չընտրեն իմ միաբանության մարզական թիմում, և պետք է ասեմ, որ միանգամայն համաձայն եմ նրա հետ: Արդեն գիտե՞ս, թե որ միաբանությունից ես լինելու:

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, բոլոր առ բոլոր իրեն ավելի ապուշի պես զգալով:

— Դեհ, ըստ էության, ոչ ոք էլ նախապես չգիտի, մինչև տեղում չորոշվի, բայց ես գիտեմ, որ Սլիդերինից եմ լինելու: Մեր ամբողջ ընտանիքն է Սլիդերինում սովորել: Պատկերացնո՞ւմ ես, հանկարծ գնաս ու ընկնես Հաֆլվիաֆ: Եթե այդպես լինի, ես անմիջապես կհեռանամ դպրոցից, իսկ դու չէի՞ր հեռանա:

— Ընմ, — ասաց Հարրին՝ մեծ ցանկություն ունենալով մի ավելի հետաքրքիր բան ասել:

— Ապա մի այն մարդուն նայի՛ր, — հանկարծ ասաց տղան, գլխով խանութի ցուցափեղկից դուրս ցույց տալով:

Հագրիդը փողոցում կանգնած, լայնաժպիտ նայում էր Հարրիին ու ցույց էր տալիս երկու հսկայական պաղպաղակներով զբաղված ձեռքերը՝ հասկացնելով, որ չի կարող ներս մտնել:

— Դա Հագրիդն է, — ասաց Հարրին ուրախացած, որ ինքը վերջապես մի բան գիտի, որից տղան անտեղյակ է, — նա Հոգվարթսում է աշխատում:

— Ա՛հ, — ասաց տղան, — լսել եմ նրա մասին: Ինչքան գիտեմ, ծառայի պես մի բան է:

— Նա դպրոցի հանդավարների պահապանն է, — ասաց Հարրին, զգալով, որ այդ տղան վայրկյան առ վայրկյան իրեն ավելի տհաճ է դառնում:

— Հա՛, ճիշտ է... Լսել եմ, որ մի տեսակ վայրենի է... Ապրում է դպրոցի հանդավարներում մի խղճուկ խրճիթի մեջ և ժամանակ առ ժամանակ այնքան է խմում-հարբում, որ փորձելով հրաշագործել, ի վերջո, իր մահճակալն է հրդեհում:

— Իմ կարծիքով նա հիանալի անձնավորություն է, — ասաց Հարրին առարկություն չհանդուրժող սառը տոնով:

— Իսկապե՞ս, — ասաց տղան արհամարհական կիսաժպիտով: — Իսկ ինչու ե՞ս դու նրա հետ եկել: Որտե՞ղ են քո ծնողները:

— Մահացել են, — ասաց Հարրին կարճ ու կտրուկ: Նա բոլորովին ցանկություն չունեի տղայի հետ զրույցի մեջ խորանալու, հատկապես այդ թեմայով:

— Ա՛հ, ցավում եմ, — ասաց տղան, սակայն նրա ծայնը ամենևին էլ սրտացավ չհնչեց, — բայց նրանք, հուսով եմ, գոնե մեր տեսակի մարդիկ էին, չէ՞:

— Նրանք հրաշագործ կախարդներ էին՝ դյուբ և դյութանույշ, եթե դա ես ուզում իմանալ:

— Ես կարծում եմ, որ այլ տեսակի մարդկանց չի կարելի Հոգվարթս ընդունել, համաձայն չե՞ս ինձ հետ: Նրանք պարզապես ուրիշ են, նրանց ոչ ոք չի սովորեցրել մեր ապրելաձևն ու կարգեր-բարքերը: Պատկերացնու՞մ ես, նրանց մեջ նույնիսկ այնպիսիք կան, որ Հոգվարթսի մասին կյանքում երբեք ոչինչ չէին էլ լսել՝ մինչև նամակը ստանալու պահը: Կարծում եմ, որ Հոգվարթս մտնելու իրավունք պետք է ունենան միայն հին, տոհմիկ հրաշագործ ընտանիքների երեխաները: Ինչևէ, իսկ քո ազգանունն ի՞նչ է:

Սակայն, մինչև Հարրին կպատասխաներ, մադամ Մալքինն ասաց.

— Ա՛յ, այսպես, տղա՛ս, դու արդեն պատրաստ ես, — և Հարրին, որին միայն պատրվակ էր պետք անժանոթ տղայի հետ զրույցը դադարեցնելու համար, արագ ցած թռավ աթոռակից:

— Դեհ, ինչ... Կարծում եմ դեռ կհանդիպենք Հոգվարթսում, — անտարբեր ծայնով ասաց տղան:

Հարրին լուռումունջ կերավ Հագրիդի գնած պաղպաղակը (կես շոկոլադե, կես մորու և ընկույզի շերտիկներով):

— Ի՞նչ է եղել, — հարցրեց Հագրիդը:

— Ոչի՛նչ, — ստեց Հարրին:

Նրանք մտան հաջորդ խանութը մագաղաթանման թուղթ և գրչափետուրներ գնելու համար: Հարրիի տրամադրությունը փոքր-ինչ բարձրացավ, երբ նրանք գրելու ընթացքում գույնը փոխող թանաքի մի սրվակ գնեցին: Եվ երբ արդեն դուրս էին եկել խանութից, Հարրին հարցրեց.

— Հա՛գրիդ , իսկ ի՞նչ է քվիդիչը:

— Ա՛խ, Հա՛րրի, միշտ մոռանում եմ, թե ինչքան քիչ բան գիտես մեր կյանքի մասին... Քոռանա՛մ ես, քվիդիչն էլ չգիտի, թե ինչ է:

— Այնպես մի՛ արա, որ ինձ ավելի վատ զգամ, — ասաց Հարրին և Հագրիդին պատմեց մադամ Մալքինի խանութում իր հանդիպած գունատ տղայի մասին.

— ...Եվ նա ասաց, որ մագլների ընտանիքներից եկած երեխաներին չի կարելի նույնիսկ...

— Դու մագլների ընտանիքից չես, — նրա խոսքը կտրեց Հագրիդը, — եթե նա իմանար, թե դու ով ես... Ախր նա մեծացել է քո անունը լսելով, եթե նրա ծնողները հրաշագործ ժողովուրդ են, իհարկե... Դու ինքդ բա չտեսա՞ր «Ծակ տաշտում»... Ինչևէ, թող գլխից դուրս բաներ չասի, էդ քո տղան... Ի՞նչ կարող է նա ընդհանրապես իմանալ մման բաների մասին: Իմ տեսած լավագույն հրաշագործներից շատերը զուտ մագլական ընտանիքներում են ծնվել: Հենց վերցնենք մայրիկիդ: Տե՛ս, թե մման քույրիկ ունենալով հանդերձ, ինչպիսի՜ հրաշալի կախարդուհի էր...

— Լավ, վերջապես, ի՞նչ է քվիդիչը:

— Դա դյութերի մարզական խաղն է: Կախարդների սիրած մարզաձևը, ինչպես ֆուտբոլը՝ մագլների աշխարհում: Էնտեղ բոլորը ֆուտբոլ են խաղում ու ֆուտբոլային մրցումների են գնում, իսկ էստեղ մենք քվիդիչի խաղերին ենք հետևում: Քվիդիչն օդում են խաղում՝ ցախավելների վրա նստած ու չորս գնդակներով... Բառերով դժվար է բացատրել...

— Իսկ ի՞նչ են Սլիգերինը և Հաֆըլփաֆը:

— Դպրոցական միաբանություններ են, մենք դրանց նաև Տներ ենք ասում: Հոգվարթսում չորս միաբանություն կա: Դե՛հ, ասում են, որ հաֆըլփաֆցիք մի քիչ դմբո են, բայց...

— Գրագ կգամ, որ ինձ հենց Հաֆըլփաֆ կընդունեն, — խոժոռված ասաց Հարրին:

— Ավելի լավ է Հաֆըլփաֆ, քան Սլիգերին, — մռայլ ասաց Հագրիդը, — Չարացած դյութերի ու վհուկների մեջ նույնիսկ օրինակի համար չկար գեթ մեկը, որ սլիգերինցի չլիներ: Գիտես-թե-ով էլ էր Սլիգերինից:

— Վոլ... կներես, Գիտես-թե-ով Հոգվարթսու՞մ է սովորել:

— Շատ վաղուց, տարիներ առաջ, — ասաց Հագրիդը:

Նրանք Հարրիի դասագրքերը գնեցին «Ֆլարիշ և Բլոթս» կոչվող գրախանութում, որտեղ հատակից մինչև առաստաղը հասնող դարակների վրա խիտ շարված էին տարբեր չափերի հաստափոր ու բարակ գրքեր, սկսած փողոցի մեծ սալեր հիշեցնող, կաշեկազմ հսկաներից, մինչև փոստային նամականիշի չափ պստիկ, մետաքսակազմ գրքերը: Այնպիսի գրքեր կային, որոնք լի էին հետաքրքիր հիերոգլիֆներով, խորհրդանշաններով, անծանոթ տարօրինակ գրերով ու նիշերով, և կային անգամ այնպիսիք, որոնց էջերը լրիվ դատարկ էին: Նույնիսկ Ղադլին, որը երբեք ոչինչ չէր կարդում, կշղայնանար, եթե դրանց նման մի գիրք ընկներ ձեռքը: Հագրիդը գրեթե ուժով Հարրիին հեռու քարշ տվեց մի գրքից, որը պրոֆեսոր Վինդիքտուս Վիրիդյանի «Անեծքների և հակաանեծքների ժողովածուն» էր (Դյութադոթեփ ձեր բարեկամներին և կախարդեփ ձեր թշնամիներին վրիժառության ամենամոդայիկ ձևերով. մազաթափություն, ոտնաքրտնություն, լեզվակապություն և շատ ու շատ ուրիշ անեծքներ):

— Ես փորձում էի մի հարմար անեծք գտնել Ղադլիի համար:

— Հագիվ թե ասեմ, որ դա լավ գաղափար չէ, բայց մագլների աշխարհում չի թույլատրվում կախարդել՝ բացի արտակարգ դեպքերից ու հանգամանքներից, — ասաց Հագրիդը: — Համ էլ, միևնույն է, ո՛ր մի անեծքն էլ ընտրեիր, քո մոտ ոչինչ չէր ստացվի: Դու դեռ շատ բան պիտի սովորես մինչև հասնես էդ մակարդակին:

Հաջորդ խանութում Հագրիդը թույլ չտվեց, որ Հարրին զուտ ոսկուց ծուլված կաթսա գնի.

— Քո ցուցակում ի՞նչ է գրված. «թուջե», ուրեմն հենց թուջից էլ կառնենք:

Հետո նրանք բոլոր չափերի կշռաքարերի լրակազմով մի հիանալի բրոնզե կշեռք գնեցին՝ դեղաթույների և հմայադեղերի բաղադրամասերը կշռելու համար և մի հրաշալի ծալովի աստղադիտակ: Այնուհետև նրանք այցելեցին դեղագործական սրահը, որն արդեն իսկ արտակարգ տպավորություն էր թողնում՝ ներսում թանձր ամպի պես կանգնած, գլխապտույտ ու սրտխառնոց առաջացնող հոտերով, որոնք հիշեցնում էին հոտած ձվի ու փտած կաղամբի խառը գարշահոտությունը: Հատակին շարված էին ինչ-որ լպրծուն նյութով լի տակառներ, պատերի երկայնքով ձգվող դարակների վրա շարք-շարք դրված էին զանազան խոտաբույսերով,

չորացրած արմատներով, տարբեր գույնի փոշիներով լի անոթներ, առաստաղից կախված էին փետուրների կապոցներ, ժանիքների ու սարսափազդու ձիրանների շարաններ: Հագրիդը վաճառատեղանի հետևում կանգնած մարդուն խնդրեց, որ նա Հարրիի համար հմայադեղերի տարրական բաղադրամասերի մի հավաքածու պատրաստի: Մինչ այդ Հարրին մեծ հետաքրքրությամբ զննում էր միեղջյուրի արծաթագույն եղջյուրները (հատը՝ քսանմեկ գալեոն) և բզեզի մանրահատիկ փայլվիլուն աչքերը (գդալը՝ հինգ նաթ):

Դեղատոնից դուրս գալուց հետո Հագրիդը կրկին ստուգեց Հարրիի պիտույքների ցանկը:

— Մնաց միայն կախարդական փայտիկը... Հա՛, ու ես քեզ համար դեռ ծննդյան նվեր չեմ առել:

Հարրին զգաց, որ կարմրում է:

— Ի՞նչ կարիք կա...

— Գիտեմ, գիտեմ... Գտա՛... Ես քեզ կնվիրեմ քո դպրոցական կենդանուն: Բայց միայն ոչ դողոշ: Դողոշները վաղուց արդեն մոդայից դուրս են եկել, քեզ վրա կծիծաղեն, եթե դողոշ պահես, իսկ կատուներին ես չեմ սիրում: Կատուներից ես փոշտում եմ: Ես քեզ մի բու կնվիրեմ: Բոլոր երեխաներն էլ բու սիրում են: Համ էլ բվերը շատ օգտակար են, փոստն են տանում-բերում և ուրիշ շատ լավ բաներ էլ են անում:

Քսան րոպե անց նրանք դուրս եկան «Իլլուփի առևտրի կենտրոնից», որտեղ մթության մեջ հարյուրավոր ոսկեզօծ աչքեր էին պլպստում, և բոլոր կողմերից խլրտացող ու բղտացող ձայներ էին գալիս: Հարրիի ձեռքին այժմ մի մեծ վանդակ կար, մեջը մի գեղեցիկ ծյունաձերմակ բևեռային բու, որը գլուխը թևի տակ դրած խոր քնած էր: Հարրին չէր կարողանում զսպել շնորհակալությունների անվերջանալի հոսքը և արդեն սկսել էր կակազել ճիշտ պրոֆեսոր Քուիրելի պես:

— Չարժե, չարժե, — խռպոտ ծայնով ասաց Հագրիդը, — չեմ կարծում, որ շատ նվերներ կստանաս էդ Դարգլիներից: Է՛հ, մնաց միայն Օլիվանդերը՝ միակ տեղը կախարդական փայտիկների համար:

Կախարդական փայտի՛կ... Ա՛յ, թե ինչին էր մեծ անհամբերությամբ սպասում Հարրին:

Վերջին խանութը նեղիկ էր ու աղքատիկ կահավորված: Դռան վերևի ցուցափեղկի գունաթափված ոսկեգույն տառերը ազդարարում էին.

ՕԼԻՎԱՆԴԵՐ

Կախարդական փայտիկների վարպետ՝

սկսած մ.թ.ա. 382թ.

Փոշոտ ցուցափեղկում գույնը զգած մորեգույն թավշյա բարձիկի վրա դրված էր մեն մի հատիկ կախարդական փայտիկ:

Նրանց ներս մտնելուն պես, զանգակի ծնգոց լսվեց խանութի հեռավոր խորքերից: Նրանք հայտնվեցին մի փոքրիկ սրահում, որտեղ միակ կահավորանքը բարակ ձողերով թիկնակով, բարձրամեջք, միայնակ աթոռն էր, որի վրա Հագրիդը մի կերպ տեղավորվեց՝ սպասելու: Հարրին այնպիսի զգացում պատեց, ասես ինքը հենց նոր մտել էր մի խստաշունչ գրադարան: Նա կուլ տվեց ուղեղի մեջ փոթորկող հարցերը և սկսեց ուսումնասիրել հազարավոր նեղիկ տուփերը, որոնք կոկիկ դարսված էին ընդհուպ մինչև առաստաղը հասնող դարակների վրա: Չգիտես ինչու, ինչ-որ անսովոր ծակծկոց զգաց ծոծրակին: Նույնիսկ լռությունն ու փոշին, կարծես, ինչ-որ խորհրդավոր մագիա էին ճառագում:

— Բարի օր, — լսվեց մի փափուկ ձայն: Հարրին տեղից վեր թռավ, Հագրիդը երևի նույնպես՝ դատելով աթոռի աղիողորմ ճռճոցից: Մի ծեր մարդ էր կանգնած նրանց դիմաց: Նրա լայն բացված, գրեթե անգույն աչքերը լուսիներթի պես փայլում էին խանութի խավարում:

— Բարև ձեզ, — ամաչկոտ ասաց Հարրին:

— Օ՛հ, այո՛... — ասաց ծերուկը: — Այո՛, այո՛, ես արդեն կանխազգում էի, որ շուտով պետք է տեսնեմ ձեզ, Հա՛րրի Փո՛թեր... — և դա բնավ հարց չէր: — Դուք ծեր մոր աչքերն ունեք: Կարծես երեկ էր, երբ նա եկել էր ինձ մոտ իր առաջին կախարդական փայտիկը գնելու: Տասը և մեկ քառորդ մատնաչափ երկարությամբ, նրբահնչյուն շառաչիկով, ուռնու փայտից, իսկական արվեստի գործ՝ նրբագեղ հրաշագործության համար:

Պարոն Օլիվանդերը մոտեցավ Հարրիին: Հարրին անհամբեր սպասում էր, որ նա վերջապես գեթ մեկ անգամ աչքերը թարթի: Այդ մշուշապատ չթարթող աչքերը բավականին սարսափազդու էին:

— Հայրդ, սակայն, ընտրեց մահագոնից տաշված մի կախարդական փայտիկ: Տասնմեկ մատնաչափ երկարությամբ, առածգական, քիչ ավելի հզոր և... գերազանց գործիք կերպափոխության համար: Ղեհ, ճիշտ է, ասացի, որ հայրդ ընտրեց... սակայն, իրականում, փայտիկն է իր հրաշագործ տիրոջն ընտրում, անշուշտ:

Պարոն Օլիվանդերն այնքան էր մոտեցել, որ գրեթե հպվում էր Հարրիին՝ քիթ-քիթ կանգնած նրա դիմաց: Հարրին նույնիսկ տեսնում էր իր արտացոլումը նրա մշուշապատ աչքերում:

— Ահա՛ թե որտեղ է...

Պարոն Օլիվանդերը իր երկար ձեռնակ մատով թեթևակի շոյեց Հարրիի ձակատի սպին:

— Շատ եմ ցավում, որ ես եմ վաճառել այն փայտիկը, որն այս զարհուրելի սպին պատճառեց ձեզ, — հանդարտ ասաց նա, — տասներեք և կես մատնաչափ, կարմրածառ... Հզոր փայտիկ էր, շատ հզոր, և, ցավոք՝ անարժան ձեռքերում... Է՛հ, եթե միայն իմանայի, թե այդ փայտիկն աշխարհ մտնելով ինչե՛ր է անելու...

Նա գլուխը թափ տվեց և հետո, ի մեծագույն հանգստություն Հարրիի, նշանակետը փոխեց Հագրիդի վրա:

— Ռուբե՛նուս, Ռուբե՛նուս Հա՛գրիդ: Ուրախ եմ կրկին տեսնել քեզ, տղա՛ս... Կաղնի, տասնվեց մատնաչափ, բավականին հեշտ էր կքվում: Տեսնու՞մ ես, որ չեմ մոռացել, այդպես չէ՞ր...

— Այո՛, սը՛ր, այդպես էր, — ասաց Հագրիդը:

— Լավ փայտիկ էր... Բայց եթե չեմ սխալվում երկու կես արեցին, երբ հեռացվեցիր, — հանկարծ խստանալով ասաց պարոն Օլիվանդերը:

— Հըմ, այո՛... այդպես արին... այո՛, սը՛ր, — ասաց Հագրիդը տեղում դոփդոփելով, — բայց ես մինչև հիմա պահել եմ երկու կեսերը, — ուրախ-ուրախ ասաց նա:

— Բայց դու, անշուշտ, չե՞ս օգտագործում դրանք, — կտրուկ հարցրեց պարոն Օլիվանդերը:

— Օհ, ո՛հ, սը՛ր... Ի՞նչ եք ասում, իհարկե ոչ, սը՛ր, — արագ դուրս տվեց Հագրիդը, և Հարրին նկատեց, որ այդ ասելիս նա ամուր սեղմել էր իր վարդագույն հովանոցը:

— Հըմ... — ասաց պարոն Օլիվանդերը, քննախույզ զննելով Հագրիդին: — Դեհ, ինչ, պարոն Փո՛թթեր, եկե՛ք տեսնենք, թե ի՞նչ ենք անում ձեզ համար:

Նա գրպանից հանեց արծաթյա գծիկներով մի բարակ մետրաչափ ժապավեն:

— Ո՞ր ձեռքով եք փայտիկը բռնելու:

— Օ՛հ, ես ընդհանրապես աջլիկ եմ, — ասաց Հարրին:

— Ձեռքը առաջ պարզե՛ք, խնդրում եմ: Այդպե՛ս, շատ լավ է:

Նա Հարրիին չափեց ուսից մինչև միջնամատի ծայրը, հետո դաստակից մինչև արմունկը, ուսից մինչև հատակը, ծնկից մինչև թևատակը և գլխի շրջանագծով: Չափելիս նա ասում էր.

— Օլիվանդերի յուրաքանչյուր փայտիկ հզոր հրաշագործական նյութ է պարունակում, պարոն Փո՛թթեր: Մենք օգտագործում ենք միեղջյուրի մազեր, փյունիկի պոչափետուրներ և վիշապի սրտալարեր: Ձեք գտնի երկու միանման օլիվանդերյան փայտիկ, այդպիսիք պարզապես գոյություն չունեն, ճիշտ ինչպես գոյություն չունեն երկու միանման միեղջյուր, երկու միանման փյունիկ կամ երկու միանման վիշապ: Եվ, անշուշտ, երբեք հաջողության չեք հասնի ուրիշ դյուրի կամ վիուկի կախարդական փայտիկով:

Հարրին հանկարծ կռահեց, որ մետրաչափ ժապավենը, որն այդ պահին նրա քթանցքների միջև ընկած տարածությունն էր չափում, բացարձակապես ինքնուրույն էր անում իր գործը, առանց տիրոջ միջամտության: Պարոն Օլիվանդերը դարակից դարակ էր անցնում, տարբեր տուփեր հավաքելով:

— Բավական է, — ասաց նա, և մետրաչափ ժապավենը կծիկ դարձավ ու մնաց հատակին:

— Ահա՛, պարոն Փո՛թթեր, ապա փորձե՛ք այս մեկը, խնդրե՛մ: Հաճաբենի և վիշապի սրտալար, ինը մատնաչափ: Հաճելի է շոշափվում ձեռքի մեջ: Պարզապես վերցրե՛ք և օդի մեջ մի ալիք նկարե՛ք:

Հարրին փայտիկը ձեռքն առավ և, իրեն շատ ծիծաղելի վիճակում զգալով, ձեռքով մի ալիքաձև շարժում արեց օդի մեջ, սակայն պարոն Օլիվանդերը գրեթե նույն ակնթարթին դուրս թքրեց փայտիկը նրա ձեռքից:

— Թխկի և փյունիկի փետուր, յոթ մատնաչափ, ճիպոտի պես սլացք ունի: Փորձե՛ք...

Հարրին փորձեց, բայց հազիվ էր փայտիկը վեր բարձրացրել, երբ պարոն Օլիվանդերը հետ թքրեց այն նրա ձեռքից:

— Ո՛չ, ո՛չ... Ա՛յ, այս մեկը փորձեք՝ էբոնիտ և միեղջյուրի մազ, ութ և կես մատնաչափ, զսպանակի պես առածգական է: Փորձե՛ք, փորձե՛ք...

Հարրին փորձեց: Կրկին փորձեց, հետո կրկին ու կրկին: Նա գաղափար անգամ չունեի, թե պարոն Օլիվանդերն ի՞նչ էր փնտրում: Փորձված փայտիկների տուփերի կույտն աճում էր ու աճում՝ շարվելով երկարամեջք աթոռի նստատեղի վրա, իսկ պարոն Օլիվանդերը որքան ավելի շատ փայտիկներ էր իջեցնում դարակներից, կարծես, այնքան ավելի մեծ հաճույք էր ստանում իր գործից:

— Ա՛յ, դժվար հաճախո՛րդ եմ ասել... Բայց մի՛ անհանգստացեք, սիրելի՛ս, բոլորովին մի՛ անհանգստացեք: Ես կգտնեմ ձեզ կատարելապես համապատասխանող փայտիկը: Պետք է որ այստեղ մոտերքում լինի: Այո՛... Իսկ ինչու՞ ոչ... Արտասովոր համակցություն է, անշուշտ. փշարմավ և փյունիկի փետուր, տասնմեկ մատնաչափ, ողորկ ու ճկուն:

Հարրին փայտիկը ձեռքը վերցրեց: Մատների մեջ հանկարծ ջերմություն զգաց: Նա փայտիկը գլխից վեր բարձրացրեց ու սլացիկ ցած իջեցրեց փոշոտ օդի մեջ, և հանկարծ կարմիր ու դեղին կայծերի մի խուրձ հրավառության պես դուրս ժայթքեց փայտիկի ծայրից՝ կրկնելով նրա շարժման հետագիծը, և բազմաթիվ լույսային խոպոպներ սփռվեցին շուրջը՝ ողողելով սենյակի փոշոտ պատերը:

— Բրավո՛... Հենց այն է, ինչ պետք է... Ինքն է, որ կա... Ա՛խ, ինչ հիասքանչ ստացվեց... Շատ լավ, շատ լավ... Սակայն ի՛նչ զարմանալի է... Իսկապես, զարմանալի է...

Նա Հարրիի փայտիկը հետ դրեց տուփի մեջ և տուփը փաթաթեց դարչնագույն թղթով, շարունակելով մրմնջալ. «Զարմանալի է... Զարմանալի է...»:

— Ներեցե՛ք, — ասաց Հարրին, — իսկ ի՞նչն է զարմանալի:

Պարոն Օլիվանդերը իր գունատ հայացքը գամեց Հարրիի դեմքին:

— Ես հիշում եմ իմ երբևէ վաճառած յուրաքանչյուր փայտիկը, պարոն Փոֆթեր, բացարձակապես ամեն մեկը: Նախախնամություն է դա, թե պատահականություն, սակայն այն փյունիկը, որի փետուրը դրված է ձեր փայտիկի մեջ, ընդամենը երկու փետուր էր տվել: Ջարմանալի է իսկապես, որ այս փայտիկը ձեզ վիճակվեց, մինչդեռ նրա երկվորյակը... հըմ, նրա երկվորյակ փայտիկն է այդ սպին թողել ձեր ճակատին:

Հարրին թուքը կուլ տվեց:

— Այո՛, տասներեք և կես մատնաչափ, կարմիր կենի կամ կարմրածառ... Ջարմանալի է, իսկապես, թե ինչպես են նման բաները պատահում: Փայտիկն է ընտրում հրաշագործին, մի՛ մոռացեք... Կարծում եմ, որ պետք է մեծ գործեր ակնկալենք ձեզնից, պարոն Փոֆթեր... Ի վերջո, Նա Ում-անունը-չպետք-է-ասվի, իրականում, իսկապես մեծ գործեր արեց, թեև, անշուշտ, զարհուրելի... Օ՛հ, այո՛... Շա՛տ զարհուրելի, սակայն հիրավի մե՛ծ գործեր:

Հարրիի մարմնով մի անսպասելի դող անցավ: Նա բնավ համոզված չէր, որ պարոն Օլիվանդերն իրեն դուր եկավ: Հարրին յոթ ոսկյա գալեոն վճարեց իր կախարդական փայտիկի համար, և պարոն Օլիվանդերը գլուխը խոնարհեց ու խանութից դուրս ուղեկցեց նրանց:

Հետկեսօրյա արևն արդեն ցած էր իջնում դեպի հորիզոն, երբ Հարրին ու Հագրիդը սկսեցին վերադառնալ Շեղածիզ փողոցով, անցան աղյուսե պատով ու հետնադռնից մտան «Ծակ տաշտ» սրճարանը, որտեղ արդեն գրեթե ոչ ոք չկար: Հարրին բոլորովին չէր խոսում: Նա նույնիսկ չէր էլ նկատում մետրոյում մարդկանց ապշահար հայացքները, որ ուղեկցում էին տարօրինակ զույգին՝ բեռնված բազմաթիվ տարօրինակ փաթեթներով ու վանդակի մեջ քնած բվով: Եվս մեկ շարժասանդուղք դեպի վեր, և նրանք վերջապես հայտնվեցին Փեդինգթոն կայարանում: Հարրին հասկացավ, թե իրենք ուր են հասել միայն այն ժամանակ, երբ Հագրիդը թեթևակի թփթփացրեց նրա ուսին:

— Մի քիչ ժամանակ ունենք մինչև գնացքիդ մեկնելը, կարող եմք մի կտոր հաց ուտել, — ասաց նա:

Հագրիդը երկու համբուրգեր գնեց, և բրդուջներն ուտելու համար նրանք նստեցին կայարանի բացօթյա սրճարանում: Հարրին անընդհատ նայում էր շուրջը: Ամեն ինչ նրա աչքին շատ անսովոր էր թվում:

— Քեզ լավ չես զգու՞մ, Հա՛րրի: Աչքիս ինչ-որ շատ լուռումուռջ ես երևում, — ասաց Հագրիդը:

Հարրին համոզված չէր, որ կկարողանա բացատրել իր վիճակը: Նա իր կյանքում ամենալավ ծննդյան օրն էր անցկացրել, սակայն անախորժակ ծամում էր իր համբուրգերը՝ փորձելով հարմար բառեր գտնել իրեն պառակտող զգացմունքներն արտահայտելու համար:

— Բոլորը կարծում են, որ ես առանձնահատուկ տղա եմ, — վերջապես ասաց նա, — բոլոր մարդիկ «Ծակ տաշտում», պրոֆեսոր Քուիրելը, պարոն Օլիվանդերը... բայց ես ընդհանրապես ոչինչ չգիտեմ հրաշագործության մասին: Ինչպե՞ս կարող եմ նրանք ինձնից մեծ գործեր սպասել: Ես հանրահայտ եմ, բայց նույնիսկ չեմ էլ հիշում, թե ինչի համար եմ հանրահայտ դարձել: Ես չգիտեմ, թե ինչ է կատարվել, երբ Վոլ... կներես, ուզում էի ասել այն գիշեր, երբ ծնողներս մահացան:

Հագրիդը՝ սեղանին հենվելով, թեքվեց նրա կողմը: Վայրի մորուքի ու թավ հոնքերի տակից նրա դեմքը մի բարի ժպիտ էր ճառագում:

— Անհոգ եղի՛ր, Հա՛րրի: Դու ամեն ինչ շատ արագ կսովորես: Բոլորն էլ Հոգվարթսում քեզ պես են սկսում: Դու ուղղակի եղի՛ր էնպիսին, ինչպիսին կաս, ու ամեն ինչ ինքն իրեն կստացվի: Ես գիտեմ, թե ինչքան դժվար է քեզ համար: Դու մեկուսացված ես եղել, իսկ մենակ լինելը բոլորովին էլ հեշտ չէ: Ես հո լավ գիտեմ, թե ինչքան դժվար է: Բայց դու Հոգվարթսում մենակ չես լինի ու հիանալի կզգաս քեզ: Ես ինքս Հոգվարթսում շատ լավ կյանք եմ ունեցել, փաստորեն մինչև հիմա էլ էնտեղ եմ... ու ինձ շատ երջանիկ եմ զգում:

Հագրիդը Հարրիին օգնեց գնացք նստել, որը նրան պետք է հետ տաներ Ղարգլիների մոտ, հետո նրա ձեռքը մի ծրար տվեց:

— Հոգվարթս գալու քո տոմսը, — ասաց նա, — սեպտեմբերի մեկին՝ Քինգզ Քրոս կայարանից: Ամեն ինչ գրված է տոմսիդ վրա: Թե Ղարգլիների հետ որևէ խնդիր ունենաս, ինձ անմիջապես իմաց կտաս: Մի նամակ կուղարկես բվիդ հետ: Նա գիտի, թե ինձ ինչպես գտնի... Շուտով կհանդիպենք: Ցտեսություն, Հա՛րրի...

Գնացքը դուրս գլորվեց կայարանից: Հարրին ուզում էր մինչև վերջին պահը դիտել Հագրիդին և նստած տեղից կանգնեց ու քիթը հպեց պատուհանի ապակուն, սակայն աչքը թարթելուն պես, Հագրիդը չքվեց:

Գլուխ 6. Երկաթուղային կառավարող թիվ «9 և 3/4»

Դարգվիների հետ ապրած վերջին օգոստոսը Հարրիի համար բավականին տաղտկալի անցավ: Ճիշտ է, Հագրիդի հետ ծանոթանալուց հետո Դադլին այնքան վախեցած էր, որ առանց ծնողների Հարրիի հետ նույն սենյակում մենակ չէր մնում, իսկ մորաքույր Պետունիան ու քեռի Վերնոնը Հարրիին ո՛չ խորդանոցի մեջ էին փակում, ո՛չ ստիպում էին որևէ գործ անել, ո՛չ էլ բղավում էին նրա վրա, ինչպես առաջ: Իրականում, նրանք ընդհանրապես չէին էլ խոսում նրա հետ: Միաժամանակ և՛ սարսափահար, և՛ կատաղած, նրանք իրենց այնպես էին պահում, ասես Հարրիի զբաղեցրած աթոռը պարզապես դատարկ էր: Թեև առաջվա համեմատությամբ նման կարգավիճակը բազմաթիվ առումներով հաճելի բարեփոխում էր, սակայն շատ շուտով Հարրիի կյանքը բավականին տխուր ու ձանձրալի դարձավ:

Հարրին օրվա մեծ մասն անց էր կացնում իր ննջասենյակում: Բարեբախտաբար, նա արդեն մենակ չէր ու, թեև չխոսող, բայց գոնե իրեն լսող զրուցակից ընկեր ուներ. դա բևեռային ձյունաձերմակ բուն էր, որին Հագրիդն էր նվիրել նրա ծննդյան տասնմեկերորդ տարեդարձի առթիվ: Նա իր բվի անունը դրեց Հեդվիգ: Այդ անունը կարդացել էր «Հրաշագործության պատմությունը» դասագրքում:

Հարրիի դպրոցական դասագրքերն անչափ հետաքրքիր էին: Նա մահճակալին պառկած կարդում էր մինչև ուշ գիշեր, մինչ Հեդվիգն ուզածի չափ ներս ու դուրս էր թռչում բաց պատուհանից: Բարեբախտաբար, մորաքույր Պետունիան նույնիսկ փոշեկուլով չէր մտնում Հարրիի սենյակը, որովհետև Հեդվիգը գիշերային որսից շարունակ սատկած մկներ էր նվեր բերում իր տիրոջը: Ամեն գիշեր քնելուց առաջ, Հարրին ևս մեկ խազ էր գծում պատին փակցված թղթի կտորի վրա՝ նշելով անցած օրերը և հաշվելով, թե քանի օր էր մնացել մինչև սեպտեմբերի 1-ը:

Օգոստոսի վերջին օրը նա մտածեց, որ ճիշտ կանի, եթե մորաքրոջ ու մորաքրոջ ամուսնու հետ խոսի հաջորդ օրը Քինգզ Քրոս կայարան գնալու մասին, և իր ննջասենյակից իջավ հյուրասենյակ, որտեղ Դարգվիները

հեռուստատեսային վիկտորինա էին դիտում: Նա թեթև հազաց, որ հայտնի իր ներկայության մասին: Ղաղիկն ծղրտաց ու դուրս փախավ սենյակից:

— Ըհ-հը՛մ... Քեռի Վերնո՞ն...

Քեռի Վերնոնը մռնչաց ի նշան, որ լսում է:

— Ը՛ր... Ես պետք է վաղը ժամը տասն անց կեսին Քինգզ Քրոս կայարանում լինեմ Հոգվարթս գնալու համար:

Քեռի Վերնոնը կրկին մռնչաց:

— Կարո՞ղ եք ինձ մեքենայով այնտեղ հասցնել:

Կրկին մռնչոց, և Հարրին ենթադրեց, որ դա դրական պատասխան էր նշանակում:

— Շնորհակալություն՛ն:

Նա արդեն պատրաստվում էր վերադառնալ իր ննջասենյակը, երբ քեռի Վերնոնը վերջապես խոսեց:

— Տարօրինակ չէ՞, արդյոք, հրաշագործության դպրոց գնացքով գնալը: Բոլոր թռչող խալիկները ցեցը կերե՞լ է, ինչ է...

Հարրին ոչինչ չասաց:

— Ինչևէ, որտե՞ղ է գտնվում այդ դպրոցը...

— Չգիտեմ, — ասաց Հարրին՝ ինքն էլ առաջին անգամ մտածելով այդ մասին: Նա գրպանից հանեց Հագրիդի տված տոմսը:

— Ես պետք է նստեմ ժամը տասնմեկին մեկնող գնացքը թիվ ինը և երեք քառորդ երկաթուղային կառամատույցից, — կարդաց նա:

Մորաքրոջ ու մորաքրոջ ամուսնու հայացքները սառեցին օդի մեջ:

— Ո՞ր կառամատույցից...

— Ինը և երեք քառորդ:

— Հիմար բաներ ես ասում. ինը և երեք քառորդ կառամատույց չի լինում:

— Տոմսիս վրա այդպես է գրված:

— Ի՛նչ ապուշություն... Խելքները լրիվ թռցրել են... Ղեհ, ի՞նչ ասեմ... Ինքդ կտեսնես... Շատ լավ, մենք քեզ կտանենք Քինգզ Քրոս կայարան: Միևնույն է, այսպես, թե այնպես վաղը Լոնդոն ենք գնալու, թե չէ շատ ինձ պետք էր...

— Իսկ դուք ինչու՞ եք Լոնդոն գնալու, — հարցրեց Հարրին, պարզապես քաղաքավարի լինելու համար:

— Ղադլիին հիվանդանոց ենք տանում, — մռայլ ասաց քեռի Վերնոնը,
— պետք է մինչև դպրոց գնալը հեռացնել այդ անիծյալ պոչը:

ՅՈՐՁ

Հաջորդ առավոտյան Հարրին արթնացավ ուղիղ ժամը հինգին և, չափազանց հուզված ու անհանգիստ լինելով, էլ չկարողացավ քնել: Նա վեր կացավ, հագավ իր ջինսե շալվարը, որովհետև չէր ուզում կայարան գնալ դյութական համազգեստով և որոշեց երկար սև պարեգոտը հագնել գնացքի մեջ: Կրկին ստուգեց հոգվարթյան պիտույքների իր ցանկը, արդյոք ոչինչ չի՞ մոռացել, արդյոք ամուրի է փակված Հեդվիգի վանդակը, իսկ հետո սենյակում երկու ժամ հետուառաջ քայլեց՝ սպասելով մինչև Ղարզլիներն արթնանան: Եվս երկու ժամ անց Հարրիի հսկայական ծանր ճամպուրկն արդեն բարձված էր Ղարզլիների մեքենայի բեռնախցիկի մեջ, մորաքույր Պետունիան մի կերպ համոզել էր Ղադլիին նստել Հարրիի կողքին՝ հետևի նստարանին, և նրանք արդեն սլանում էին խճուղով դեպի Լոնդոն:

Քինգզ Քրոս կայարան հասան տասն անց կեսին: Քեռի Վերնոնը Հարրիի ճամպուրկը դրեց մի շարժասայլակի վրա և անձամբ քեց երկաթուղային կառամատույցների ուղղությամբ: Հարրին մի պահ մտածեց, որ քեռի Վերնոնը ինչ-որ անսովոր բարի է իր նկատմամբ, սակայն նրա սիրալիրության բուն պատճառը շատ շուտով պարզ դարձավ: Երկաթուղային կառամատույցներին հասնելուն պես, քեռի Վերնոնը շեշտակի կանգ առավ՝ թիվ 9 և թիվ 10 երկաթուղային կայանների փոսերն անջատող երկկողմանի կառամատույցի մեջտեղում կանգնած աղյուսաշար հաստ սյան դիմաց և, չարախնդորեն քնծիծաղելով, ասաց.

— Ղե՛հ, տղա, հասա՛նք... Խնդրեմ՝ կառամատույց թիվ 9 և կառամատույց թիվ 10... Քո կառամատույցը պետք է ինչ-որ տեղ սրանց արանքում լինի, սակայն, ինչպես տեսնում ես, երևի դեռ չեն հասցրել կառուցել:

Նա միանգամայն իրավացի էր, անշուշտ: Հենց նրանց դիմաց սկսվող երկկողմանի կառամատույցի մի կողմից՝ երկաթուղային կայանի փոսի վերևում կախված մեծ ցուցանակի վրա պարզ երևում էր թիվ 9-ը, իսկ կառամատույցի մյուս կողմի երկաթուղային կայանի փոսի վերևում, ճիշտ

նույնպիսի ցուցանակի վրա երևում էր թիվ 10-ը: Երկու ցուցանակների միջև կառամատույցի լայն հարթակից բացի ուրիշ ոչինչ չկար:

— Քեզ բարի կիսամյակ... — ասաց քեռի Վերնոնը հաղթական չարանենգ ժպիտով ու հեռացավ՝ էլ ուրիշ ոչինչ չասելով: Հարրին հետ շրջվեց ու տեսավ, թե ինչպես էր Դարզլիների մեքենան հեռանում կայարանից: Բոլոր երեքն էլ մեքենայի մեջ նստած ծիծաղում էին: Հարրիի լեզուն չորացավ: Ի՞նչ է անելու այստեղ մեն-մենակ: Նրա վրա արդեն սկսել էին խեթ-խեթ նայել Հեդվիգի պատճառով: Պետք էր մեկնումեկին հարցնել:

Նա կանգնեցրեց իր կողքով անցնող երկաթուղային հսկիչին, բայց չհամարձակվեց հարցնել թիվ ինը և երեք քառորդ երկաթուղային կառամատույցի մասին: Հսկիչը երբեք չէր լսել Հոգվարթս տեղանունը և, երբ Հարրին չկարողացավ անգամ նկարագրել, թե երկրի ո՞ր աշխարհագրական մասում է գտնվում այդ վայրը, հսկիչը սկսեց նյարդայնանալ, ասես Հարրին դիտավորյալ ինքն իրեն ապուշի տեղ էր դրել: Հետզհետե հուսահատվելով, Հարրին հարցրեց ժամը տասնմեկին մեկնող գնացքի մասին, սակայն հսկիչն ասաց, որ ժամը տասնմեկին մեկնող գնացք ընդհանրապես չկա: Ի վերջո, հսկիչը պարզապես հեռացավ՝ քթի տակ մրթմրթալով բան ու գործ չունեցողների և ուրիշի ժամանակը վատնողների մասին: Հարրին իր բոլոր ներքին ուժերը լարել էր, որպեսզի խուճապի չմատնվի: Եթե հավատար ժամանումների ու մեկնումների չվատախտակի վերևում կախված մեծ ժամացույցին, նրան ընդամենը տասը րոպե էր մնացել Հոգվարթս մեկնող գնացքը նստելու համար, իսկ նա գաղափար անգամ չունեւ, թե ինչպես է դա անելու: Կանգնած էր կայարանի մեջտեղում՝ մի հսկա ծանր ճամպուրուկով, որն ինքը հագիվ էր կարողանում տեղից շարժել, գրպանը լեցուն դյութական աշխարհի մետաղադրամներով, ձեռքին մի մեծ թռչնավանդակ՝ մեջն էլ իսկական կենդանի բու:

Հագրիդը երևի մոռացել էր նրան ասել, թե ինքն ինչ պետք է անի կայարանում, օրինակ թրխկթրխկացնի սրահի մեջտեղում սալահատակի աստղաձև նախշի աջից երրորդ վանդակին, ինչպես Շեղածիգ փողոց տանող աղյուսե պատի վրա: Նա սկսեց մտածել, որ գուցե պետք է հանել կախարդական փայտիկը և հարվածել թիվ 9 և թիվ 10 երկաթուղային կառամատույցների արանքում կանգնած աղյուսաշար սյանը:

Այդ պահին մի խումբ մարդիկ անցան նրա կողքով, և նրա ականջին մի քանի բառեր հասան նրանց խոսակցությունից:

— ...Այդպես էլ գիտեի, որ կայարանը լեփ-լեցուն է լինելու մազլներով...

Հարրին արագ հետ շրջվեց: Մի թմբիկ կին խոսում էր չորս կարմրահեր պատանիների հետ: Նրանցից յուրաքանչյուրը՝ ճիշտ Հարրիի պես, շարժասայլակին դրված մի մեծ ճամպուրակ էր հրում, և նրանք էլ վանդակի մեջ մի բու ունեին:

Սեփական սրտխփոցից խլացած, Հարրին իր ճամպուրակն արագ քշեց նրանց հետևից: Նրանք կանգ առան: Հարրին նույնպես կանգնեց այնքան մոտ, որ լսի նրանց խոսակցությունը:

— Ո՞ր կառամատույցից եք գնալու, — հարցրեց տղաների մայրը:

— Ինը և երեք քառորդ, — անհամբեր ասաց մոր ձեռքը բռնած նույնպես կարմրահեր մի աղջնակ. — Մա՛մ, ես էլ գնամ, ի՛նչ կլինի...

— Դու դեռ փոքր ես, Ջինի, իսկ հիմա քեզ պարկեշտ պահիր: Փե՛րսի, դու առաջինը կգնաս:

Տղաներից տեսքով ավագը քայլեց թիվ 9 և թիվ 10 երկաթուղային կայաններն անջատող երկկողմանի կառամատույցի ուղղությամբ: Հարրին ուշի-ուշով, աչքերն առանց թարթելու նայում էր նրա հետևից, որպեսզի հանկարծ ոչինչ բաց չթողնի: Սակայն հենց այն պահին, երբ տղան հասավ երկկողմանի կառամատույցի հարթակը մեջտեղից երկու մասի բաժանող մեծ աղյուսաշար սյանը, տուրիստների մի մեծ ամբոխ օտարալեզու ժխորով առաջ անցավ Հարրիից, և մինչև նրանց վերջին ուսապարկը դուրս կգար տեսադաշտից, ավագ կարմրահերն արդեն անհետացել էր:

— Ֆրե՛դ, հաջորդը դու ես, — ասաց թմբիկ կինը՝ դիմելով կարմրահեր երկվորյակներից մեկին:

— Ես Ֆրեդը չեմ, ես Ջորջն եմ... Ո՛վ դու, կին արարած, որ մայր ես մեզ անգին, միթե չե՞ս ճանաչում, թե արդեն մոռացա՞ր, քո խոհեմ ու պարկեշտ որդյակ՝ Ջորջին... — ակնհայտ դերասանական տաղանդ ցուցադրելով, մենախոսեց երկվորյակներից մեկը:

— Ա՛խ, Ջո՛րջ, սիրելի՛ս, ների՛ր ինձ, խնդրում եմ — ասաց մայրը մեղավոր ծայնով:

— Դեհ, որ անկեղծ լինենք, ես իրականում բոլորովին էլ Ջորջը չեմ... Ես Ֆրեդն եմ, թմբիկ՛կս, — ասաց տղան և առաջ շարժվեց:

Երկվորյակ եղբայրը նրա հետևից բղավեց, որ շտապի, և երևի նա իսկապես շտապեց, որովհետև մեկ վայրկյան անց այս մեկն էլ չքացավ, սակայն այդ ինչպե՞ս արեց:

Հետո երրորդ եղբայրը շարժվեց կառամատույցի հարթակը երկու մասի բաժանող սյան ուղղությամբ և հաջորդ ակնթարթին նույնպես անէացավ օդի մեջ: Ուրիշ կերպ անհնար էր նկարագրել այդ երևույթը: Հարրին խոր շունչ քաշեց և հավաքելով իր ամբողջ համարձակությունը մոտեցավ կառամատույցին դեռ կանգնած կարմրահերներին:

— Ներեցե՛ք, — ասաց Հարրին դիմելով թմբիկ կնոջը:

— Ողջու՛յն, սիրելի՛ս, — ժպտալով ասաց կինը, — առաջին անգամ ե՞ս Հոգվարթս մեկնում: Ռոնը նույնպես առաջին դասարան է գնում այս տարի:

Նա մատնացույց արեց իր որդիներից վերջինին և ամենակրտսերին: Տղան բարձրահասակ էր, նիհար, լող-լող ու պեպենոտ, մեծ ձեռքերով, մեծ ոտքերով ու երկարուկ սուր քթով:

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — և ճիշտն ասած... ճիշտն ասած ես չգիտեմ, թե ինչպես...

— Ինչպես մտնես թիվ ինը և երեք քառորդ կառամատու՞յց, — գլուխը քաջալերիչ վերուվար անելով, սիրալիր ասաց կինը, և Հարրին շնորհակալությամբ գլխով արեց:

— Անհանգստանալու կարիք չկա, ընդամենը պետք է քայլես թիվ 9 և թիվ 10 կառամատույցների արանքում գտնվող սյան միջով: Կանգ չառնես ու չվախենաս, որ կարող ես խփվել սյանը, դա շատ կարևոր է: Եթե հուզված ես, լավ կլինի մի փոքր թափ վերցնես ու այստեղից արագ գնաս: Դե՛հ, առաջ անցի՛ր, նախ դու գնա՛, իսկ Ռոնը կգա քո հետևից:

— Ը-հը... լավ, — ասաց Հարրին, թեև ներսից նրա սիրտն ու ոգին տակնուվրա էին լինում, իսկ ականջները խշշում էին արյան ճնշումից:

Նա իր շարժասայլակը թեքեց և ուղիղ նայեց անթափանց սյանը: Սյունը շատ ամուր ու անսասան տեսք ուներ: Հարրին սկսեց քայլել սյան ուղղությամբ, ինչը սակայն այնքան էլ հեշտ չէր: Նախ շարժասայլակը բավականին ծանր էր, կարծես դա քիչ էր, դեռ անցորդներն էլ, դեպի թիվ 9 կամ թիվ 10 երկաթուղային կառամատույցներ ուղղվելիս, աջից ու ձախից հրմշտում էին նրան: Հարրին արագացրեց քայլերը. մի քանի վայրկյանից նա կընդհարվի սյանը, և ահա թե երբ կսկսվեն նրա իսկական

անհաջողությունները: Սակայն Հոգվարթս չհասնելու վախն այնքան ուժեղ էր, որ գերազանցում էր նրա մյուս բոլոր երկյուղները: Շարժասայլակն արդեն մեծ արագություն էր հավաքել: Սյունը անողոքաբար մոտենում էր: Նա արդեն չէր հասցնի և չէր էլ կարող կանգնեցնել ծանր շարժասայլակը: Սայլակն ինքն էր նրան քաշում իր հետևից: Մի ոտնաչափ էր մնացել... Հարրին աչքերը փակեց՝ պատրաստվելով հարվածին...

Հարված չեղավ... Նա շարունակում էր վազել շարժասայլակի հետևից... Հարրին աչքերը բացեց...

Մարդկանցով լեփ-լեցուն կառամատույցի մոտ կանգնած էր մի ալ կարմիր փայլիլուն շոգեքարշ: Կառամատույցի բարձր ծածկի տակ կախված ցուցանակն ազդարարում էր.

«Հոգվարթսի ձեպընթաց, ժամը 11:00»

Հարրին հետ նայեց և սյան տեղում տեսավ մի մետաղակուռ կամարակապ անցում, որի կամարից կախված էր՝ «Երկթուղային կառամատույց թիվ 9 և 3/4» ցուցանակը:

Նա անցել էր:

Շոգեքարշի շարժիչներից դուրս եկող գոլորշին գալարվում էր կառամատույցի վրա կանգնած աշխույժ շատախոսող մարդկանց գլխավերևում, իսկ հնարավոր բոլոր գունդերանգներով բազմաթիվ կատուներ խլրտում էին նրանց ոտքերի տակ: Բվերը, կարծես բարկացած ու գրգռված, բղլտոցներ էին փոխանակում և մերթնդներ լսելի անհանգիստ վայում-բայում էին ժխորի և ծանր ճամպրուկների դղրդոցի մեջ:

Առաջին հինգ վազոններն արդեն լեփ-լեցուն էին ուսանողներով, որոնցից շատերը պատուհաններից կախված վերջին հրահանգներն ու ուղերձներն էին փոխանակում իրենց ընտանիքների հետ: Շատերը դեռ հրմշտվում էին տեղավորվելու համար: Հարրին իր շարժասայլակը կառամատույցով առաջ հրեց՝ վազոններից մեկում ազատ տեղ փնտրելով: Նա անցավ մի կլորաթուշ տղայի կողքով, որն ասում էր.

— Տա՛ատ, դողոշս էլի կորել է:

— Օ՛հ, Նե՛վիլ, — լսվեց մի տարեց կնոջ հոգոցը:

Մազերը բազմաթիվ մանր հյուսքեր արած, «դրեդ» սանրվածքով մի պատանի կանգնած էր՝ շրջապատված երիտասարդների մի փոքր խմբով:

— Դեհ, ցույց տու՛ր, Լի՛... Շուտ արա՛, ցույց տու՛ր..

Հյուսքերով տղան մի փոքր բացեց ձեռքերի մեջ պահած տուփի կափարիչը, և նրան շրջապատող պատանիները ձվձվոցով ու գոռգոռոցով հետ ցատկեցին, երբ մի երկար փրչոտ թաթ դուրս ցցվեց տուփի միջից:

Հարրին առաջ էր շտապում ամբոխի միջով՝ ազատ տեղ փնտրելով վագոնների մեջ, մինչև, վերջապես, գնացքի վերջին վագոնում մի դատարկ բաժանմունք տեսավ: Նա նախ Հեդվիգի վանդակը դրեց սրահակի մեջ ու հետո սկսեց աստիճաններով դեպի վեր հրել իր ճամպուկը: Նա փորձեց ծանր ճամպուկը դնել առաջին աստիճանի վրա, բայց միայն ճամպուկի մի կողմը կարողացավ հագիվ մի փոքր բարձրացնել և երկու անգամ ցած գցեց՝ անչափ ցավացնելով ոտքը:

— Օգնություն է պետք, — կարմրահեր երկվորյակներից մեկն էր, որոնց հետևից նա մտել էր երկաթուղային կառամատույց:

— Օ՛հ, այո, խնդրում եմ, — ծանր հոգոցով ասաց Հարրին:

— Հո՛յ, Ֆրե՛դ, էստեղ արի՛... Գործ կա:

Հարրին ու երկվորյակները երեքով վերջապես բարձրացրին ու գնացքի մեջ մտցրին ճամպուկը և խցկեցին ազատ խցիկի նստարաններից մեկի տակ:

— Շնորհակալություն՛ն, — ասաց Հարրին, մազերը քրտնած ճակատից մի կողմ տանելով:

— Դա ի՞նչ է, — ասաց տղաներից մեկը, մատով ցույց տալով Հարրիի կայծականման սպին:

— Հոպ-պա-պա՛, — ասաց մյուս երկվորյակը, — ախր, դու...

— Ինքն է, — ասաց առաջին երկվորյակը. — Դու չե՞ս... — շարունակեց նա դիմելով Հարրիին:

— Ի՞նչը, — ասաց Հարրին:

— Հարրի Փոթթերը, — միաձայն ասացին երկվորյակները:

— Ա՛խ, նա՛... — ասաց Հարրին, անասելի շփոթվելով ու կարմրելով, — Օ՛հ, այո՛... Այսինքն, ուզում էի ասել, որ ես եմ:

Տղաները երկուսով աչքերը չռեցին նրա վրա, և իրավիճակը գնալով ավելի անհարմար էր դառնում, երբ, վերջապես, ի մեծագույն հանգստությամբ Հարրիի, մի բարեհունչ ձայն լսվեց դրսից:

— Ֆրե՛դ... Զո՛րջ... որտե՞ղ եք...

— Գալիս ենք, մա՛մ...

Հայացքները մի կերպ Հարրիից կտրելով, երկվորյակները դուրս ցատկեցին վագոնից:

Հարրին նստեց խցիկի պատուհանի մոտ, որտեղ կիսով չափ թաքնված, կարող էր դիտել կառամատույցին կանգնած կարմրահեր ընտանիքին և լսել, թե նրանք ինչ են խոսում հրաժեշտի պահին: Նրանց մայրիկը հենց նոր պայուսակից հանել էր թաշկինակը:

— Ռո՛ւն, քթիդ վրա ինչ-որ բիծ կա...

Ամենակրտսեր տղան փորձեց խույս տալ, սակայն մայրը նրան հմտորեն որսաց, պինդ բռնեց ու սկսեց քթի ծայրը թաշկինակով տրորել:

— Մաա՛մ, դեհ թո՛ղ... մի՛ արա... — բողոքում էր տղան՝ ապարդյուն փորձելով ազատվել մոր ձեռքերից, և ազատվեց միայն, երբ մայրն ինքը բաց թողեց նրան:

— Ույ-ու՛յ, մամայի բալիկ Ռոնիկի քիթիկին բոբոյի՛կ կա, — սվսվացրեց երկվորյակներից մեկը:

— Ջայնդ կտրի՛ր, — ասաց Ռոնը:

— Իսկ Փեթսին ու՞ր կորավ, — ասաց մայրը:

— Հրե՛ն, գալիս է:

Տղաներից ավագը մտավ տեսադաշտի մեջ: Նա արդեն հագել էր հոգվարթսյան երկար, սև, լայնափեշ պարեգոտը, որը ծածանվում էր նրա ամեն քայլի հետ: Հարրին նրա կրծքին նկատեց «Ա» տառով արծաթափայլ մի կրծքանշան:

— Չեմ կարող ձեզ հետ երկար մնալ, մա՛մ: Ավագները առաջին վագոնում են: Մեզ համար այնտեղ երկու խցիկ են առանձնացրել:

— Օ՛յ, Փե՛րսի, դու Ավա՞գ ես, — ասաց երկվորյակներից մեկը շինծու զարմանքով, — իսկ մենք գաղափար անգամ չունենք, թե ու՞մ ազգականներն ենք: Ինչպե՞ս կարելի է, Փե՛րսի, գոնե շուտ ասեիր, իմանայինք:

— Սպասի՛ր, սպասի՛ր, ինչ-որ բան մտաբերում եմ, կարծեմ նա մի անգամ արդեն ասել է մեզ այդ մասին, — ասաց մյուս երկվորյակը, — հա՛, մի անգամ:

— Թե՞, երկու անգամ...

— Հաստատ՝ երկուսից ավելի կլինեն...

— Ինքը չէ՞ր ամբողջ ամառ գլլուխներս տանում...

— Դե՛հ, վերջացրե՛ք, երկուսդ էլ, — ասաց Փերսի Ավագը:

— Այդ ինչպե՞ս է ստացվում, որ ամեն տարի Փերսին նոր համազգեստ է ունենում, — հանկարծ ընդվզեց երկվորյակներից մեկը:

— Որովհետև նա Ավագ է, — սիրասուն ժպիտով ասաց մայրիկը, ակնհայտորեն հպարտանալով իր ավագ որդիով — Դեհ, լավ, սիրելի՛ս, գնա՛ գործիդ, քեզ բարի կիսամյակ, տեղ հասնելուն պես մի բու կուղարկե՛ս ինձ:

Մայրիկը համբուրեց Փերսիի այտը, և նա հեռացավ: Հետո մայրիկը շրջվեց երկվորյակների կողմը.

— Հիմա դուք երկու՛սդ. այս տարի ձեզ կարգին կպահե՛ք: Եթե անգամ մեկ բու ինձ լուր հասցնի, որ դուք... զուգարանում հրավառություն եք սարքել կամ դրա նման մի բան...

— Ի՞նչ... հրավառություն՞ն... զուգարանո՞ւմ... Մենք զուգարանում ԴԵՌ հրավառություն չենք սարքել:

— Բայց հրաշալի գաղափար է գիտե՞ս... Մա՛մ, դու հանճար ես... Ա՛յ, շնորհակալություն հիանալի մտահղացման համար:

— Ոչ մի ծիծաղելի բան չեմ տեսնում, և ես ձեզ հետ այստեղ կատակ չեմ անում: Առավել ևս, որ այս տարի Ռոնը ձեր պատասխանատվության տակ է լինելու: Կհոգա՛ք նրա համար:

— Մի՛ անհանգստացիր, սրտիդ պատառիկ Ռոնիկ բալիկը մեզ հետ ապահով կլինի:

— Ձայնդ կտրի՛ր, — կրկին ասաց Ռոնը: Նա թեև տարիքով փոքր էր երկվորյակներից, բայց գրեթե նույն հասակի էր, ինչ նրանք, և քթի ծայրը դեռ կարմրած էր մայրիկի շփած տեղում:

— Մա՛մ, ապա կռահի՛ր, թե հենց նոր ու՞մ հանդիպեցինք գնացքի մեջ:

Հարրին անմիջապես հետ քաշվեց պատուհանից, որպեսզի ընտանիքը հանկարծ իրեն չտեսնի նրանց հետևելիս:

— Գիտե՞ս, թե ով էր այն սևահեր տղան, որ կայարանում մեր կողքին էր կանգնած:

— Ո՞վ:

— Հարրի Փոթթերը...

Հարրին լսեց փոքր աղջնակի ծայրը.

— Օ՛յ, մա՛մ, կարելի՞ է մտնել գնացք ու տեսնել նրան, մա՛մ, խնդրու՛մ եմ...

— Դու արդեն տեսել ես նրան, Ջի՛նի, և հետո դա ի՞նչ շնորհք է: Քեզ համար այստեղ կենդանաբանական այգի՞ է, ինչ է, որ գնաս աչքերդ պլշես խեղճ տղայի վրա... Համոզվա՞ծ ես, որ նա էր, Ֆրե՛դ: Ինչի՞ց իմացար:

— Հարցրի իրեն... Սպին տեսա, այստեղ՝ ճակատին... Իսկապես շատ նման է կայծակի...

— Խե՛ղճ երեխա... Ահա թե ինչու էր մենակ եկել... Ես էլ մտածեցի, այս ի՛նչ հրաշալի դաստիարակված երեխա է, այնքա՛ն քաղաքավարի հարցրեց, թե ինչպես կառամատույց դուրս գա:

— Լա՛վ, էլ այդպես մի՛ հուզվիր: Ի՞նչ ես կարծում նա կհիշի՞, թե Գիտես-թե-ով ի՞նչ տեսք ուներ:

Նրանց մայրը հանկարծ միանգամից խստացավ:

— Ֆրե՛դ, ես քեզ արգելում եմ նրան հարցնել այդ մասին: Չհամարձակվե՛ս: Կարծես, խեղճ երեխան առաջին օրը դպրոց գնալիս էլ ուրիշ հոգս չունի, ու միայն դա էր մնում պակաս, որ հիշեցնեն:

— Լա՛վ, լա՛վ, անհոգ եղի՛ր, չեմ հարցնի:

Լսվեց շոգեքարշի սուլոցը:

— Դե՛հ, շտապե՛ք ձեր տեղերը, — ասաց մայրիկը, և երեք տղաները վեր մազլցեցին վագոնի աստիճաններով: Նրանք հերթով կախվեցին վագոնի սրահակից, որպեսզի մայրիկը բոլորին հրաժեշտի համբույր տա, իսկ նրանց փոքր քույրն սկսեց լաց լինել:

— Լաց մի՛ լինի, Ջի՛նի, մենք քեզ մի երամ բու կուղարկենք:

— Մի հատ էլ Հոգվարթսի զուգարանի խուփ:

— Ջոո՛րջ...

— Կատակում եմ, մա՛մ:

Գնացքը տեղից շարժվեց: Հարրին տեսավ, թե ինչպես էր տղաների մայրը ձեռքի թաշկինակը թափահարում, իսկ նրանց քույրը՝ արցունքոտ աչքերով ծիծաղելով, վագում էր գնացքի հետևից, մինչև գնացքն այնքան արագությամբ հավաքեց, որ փոքրիկը սկսեց հետ մնալ: Հետո նա կանգնեց ու ձեռքով արեց:

Հարրին նայում էր կնոջն ու աղջնակին այնքան ժամանակ, մինչև նրանք անհետացան տեսադաշտից, երբ գնացքը կայարանից դուրս եկավ: Տները

արագ դեպի հետ էին սլանում պատուհանի կողքով: Հուզմունքի մի մակընթաց ալիք բարձրացավ Հարրիի կոկորդով: Նա չգիտեր, թե առջևում ինչ էր սպասում իրեն, սակայն ինչ էլ որ լիներ, միևնույն է, անցյալում թողածից ավելի լավ էր լինելու:

Խցիկի դուռը մի կողմ սահեց, և կարմրահերներին կրտսերը ներս մտավ Հարրիի մոտ:

— Այստեղ զբաղված է, — հարցրեց նա, մատնացույց անելով Հարրիի դիմացի նստարանը, — գնացքում ուրիշ ոչ մի ազատ տեղ չկա:

Հարրին գլուխը բացասաբար օրորեց, և տղան նստեց ազատ նստարանին: Նա նայեց Հարրիին և հայացքն արագ շրջեց դեպի պատուհանից դուրս՝ ձևացնելով, իբր բոլորովին էլ Հարրիի վրա չի ուզում նայել: Հարրին տեսավ, որ սև կետը դեռ մնացել էր նրա քթի ծայրին:

— Հե՛յ, Ռո՛ն...

Երկվորյակները ներխուժեցին խցիկ:

— Լսի՛ր, մենք գնում ենք գնացքի մեջտեղի վագոնը: Լի Զորդանը հսկա տարանտուլ է բերել հետը:

— Լավ, — քթի տակ ասաց Ռոնը:

— Հա՛րրի, — ասաց մյուս երկվորյակը, — մենք դեռ չենք ներկայացել՝ Ֆրեդ և Զորջ Ուիզլի, իսկ սա մեր եղբայր Ռոնն է: Դեռ կտեսնվե՛նք:

— Առա՛յժմ, — ասացին Ռոնն ու Հարրին, և երկվորյակներն իրենց հետևից փակեցին խցիկի դուռը:

— Ուրեմն, դու իսկապե՞ս Հարրի Փոթթերն ես, — վրա տվեց Ռոնը, ասես էլ ուժ չունեն իրեն զսպելու:

Հարրին գլխով արեց:

— Օ՛հ, ես էլ կարծեցի, թե Զորջի ու Ֆրեդի հերթական կատակներից մեկն է, — ասաց Ռոնը, — և դու իսկապես ունես այդ... դեհ, գիտես...

Նա մատնացույց արեց Հարրիի ձակատը:

Հարրին մի կողմ տարավ ձակատի մազափունջը, որ Ռոնը տեսնի իր կայծակնաձև սպին: Ռոնը հայացքը սևեռեց նրա ձակատին:

— Ուրեմն, այդտե՞ղ է Գիտես-թե-ով...

— Այո՛, — ասաց Հարրին, — բայց ես ոչինչ չեմ հիշում:

— Բոլորովին ոչի՞նչ, — ասաց Ռոնը հիասթափված:

— Դե՛հ, հիշում եմ ուժեղ կանաչ լույս ու էլ ուրիշ ոչ մի բան:

— Վաա՛ու, — ասաց Ռոնը, չռած աչքերով: Մի քանի վայրկյան նա անթարթ նայում էր Հարրիին, հետո՝ կարծես, հանկարծ գլխի ընկնելով, որ իր արածն անշնորհքություն է, հայացքն անմիջապես պատուհանից դուրս ուղղեց:

— Ձեր ընտանիքում բոլո՞րն են հրաշագործ կախարդներ, — հարցրեց Հարրին, որի համար Ռոնը նույնքան հետաքրքիր էր, որքան ինքը՝ Ռոնի համար:

— Այո, — ասաց Ռոնը, — ընդհանուր առմամբ, կարելի է այդպես ասել: Մայրիկի մորաքրոջ տղաներից մեկը մազլ է և հաշվապահ է աշխատում, բայց մենք նրա մասին գրեթե չենք խոսում:

— Ուրեմն դու պետք է արդեն շատ կախարդանքներ իմանաս:

Ակնհայտ էր, որ Ուիզլիները այն հին, տոհմիկ հրաշագործական ընտանիքներից էին, որոնց մասին խոսում էր Շեղաձիգ փողոցի գունատ տղան:

— Ես քո մասին լսել եմ, որ մազլների մոտ ես ապրել, ինչպիսի՞ն են նրանք:

— Ահավոր... Իհարկե ոչ բոլորը, բայց իմ մորաքույրը, մորաքրոջ ամուսինը ու նրանց տղան ամենավատ տեսակիցն են: Երնե՛կ ես էլ երեք կախարդ եղբայր ունենայի:

— Հինգ, — ասաց Ռոնը մռայլ տեսքով: Չգիտես ինչու այդ հարստությունը նրան այնքան էլ չէր ուրախացնում:

— Ես մեր ընտանիքից վեցերորդն եմ Հոգվարթս գնում: Կարելի է ասել, որ մեծ ժառանգություն եմ ստացել եղբայրներիցս և պիտի անցնեմ նրանց բացած ճանապարհով: Բիլն ու Չարլին արդեն ավարտել են: Բիլը դպրոցի առաջին աշակերտն էր, իսկ Չարլին իր միաբանության քվիդիչի թիմի կապիտանն էր: Հիմա Փերսին Ավագ է: Ճիշտ է, Ֆրեդն ու Ջորջը շատ են անկարգություն անում, բայց նրանք բավականին լավ են սովորում և, բոլորի կարծիքով, շատ ուրախ տղերք են: Բոլորն ինձնից սպասում են, որ եթե մյուսներից լավը չլինեմ, ապա առնվազն նրանցից հետ չպիտի մնամ, բայց ինչ էլ որ անեմ, միևնույն է, մեծ բան չի լինի, որովհետև բոլոր լավ բաները նրանք արդեն ինձնից առաջ արել են: Եթե ինձ նման հինգ եղբայր ունենաս, քեզ երբեք ոչ մի նոր բան չի հասնի: Ինձ միայն հասնում են Բիլի հազած

համազգեստները, Չարլիի հին կախարդական փայտիկը և Փերսիի դպրոցական կենդանին՝ նրա զառամյալ մոխրագույն առնետը:

Ռոնը ձեռքը տարավ բաձկոնի ներսի գրպանը և պոչից բռնած դուրս հանեց տեսքից բոքոն հիշեցնող մի արտակարգ գեր մոխրագույն առնետ, որը խոր քնած էր:

— Սրա անունը Բոքոն է: Բացարձակապես անպետք արարած է, գրեթե երբեք չի արթնանում, անդադար քնած է: Հայրիկը Փերսիին մի բու նվիրեց նրա Ավագ ընտրվելու կապակցությամբ, բայց ինձ համար փողը չհերիք... մի խոսքով... ինձ էլ հասավ Բոքոնը:

Ռոնի ականջները հանկարծ կարմրեցին: Կարծես նա ինքն իրենից դժգոհ էր չափազանց շատ խոսելու համար, որովհետև հայացքը կրկին պատուհանից դուրս ուղղեց:

Հարրին ասաց, որ ինքը չի կարծում, թե նոր բու գնելու հնարավորություն չունենալը ամոթալի բան է — բոլորովին էլ ո՛չ: Ի վերջո, մեկ ամիս առաջ ինքն էլ գրպանում ոչինչ չունեի և իր ամբողջ կյանքում ոչինչ չէր ունեցել: Եվ նա պատմեց Ռոնին, թե ինչպես ծնված օրվանից միշտ հագել է իր մորաքրոջ որդի Ղադլիի մաշեցրած կամ նրա համար արդեն փոքրացած հագուստները, որոնք, ամեն ինչից բացի, նաև չորս անգամ ավելի մեծ էին իր չափերից: Ղեռ ավելին, մինչև իր տասնմեկերորդ տարեդարձը երբեք կյանքում նույնիսկ կարգին ծննդյան նվեր էլ չէր ստացել: Այս պատմությունը կարծես փոքր-ինչ բարձրացրեց Ռոնի տրամադրությունը:

— ...Եվ քանի դեռ Հագրիդն ինձ չէր պատմել, ես ընդհանրապես ոչինչ չգիտեի ծնողներիս, իմ կախարդ լինելու կամ Վոլդեմորթի մասին:

Ռոնի շունչը կտրվեց:

— Ի՞նչ եղավ, — ասաց Հարրին:

— Ղու ասացիր Գիտես-թե-ում անունը, — ասաց Ռոնը, միաժամանակ և՛ հիացած, և՛ ցնցված, — ես կարծում էի, որ ով-ով բայց առնվազն դու պետք է բոլորից շատ...

— Ես բոլորովին էլ չէի ուզում ցույց տալ, թե՛ տեսե՛ք-տեսե՛ք, ի՞նչ խիզախն եմ ես, որ բարձրաձայն ասում եմ նրա անունը, ես պարզապես չգիտեի, որ պետք չէ այդ անունը բարձրաձայն ասել: Տեսնու՞մ ես, թե ինչքան բան դեռ չգիտեմ... Գրագ կգամ, — ասաց Հարրին առաջին անգամ բարձրաձայն արտահայտելով այն միտքը, որը վերջերս գրեթե երբեք չէր

լքում իրեն և անդադար պահում էր մտատանջության մեջ, — գրագ կգամ, որ ես դասարանում ամենավատ աշակերտն եմ լինելու:

— Չե՛ս լինի, մի՛ անհանգստացիր: Բազմաթիվ աշակերտներ լրիվ մագլական ընտանիքներից են գալիս և ամեն ինչ բավականին արագ են սովորում:

Մինչ նրանք գրուցում էին, գնացքն արդեն դուրս էր եկել Լոնդոնից և սլանում էր դաշտերով, որտեղ կովեր ու ոչխարներ էին արածում: Միառժամանակ, լուռումունջ նստած, նրանք նայում էին պատուհանի մոտով սլացող արտերին ու մարգագետիններին:

Մոտավորապես տասներկուսն անց կեսին միջանցքում աղմուկ բարձրացավ, և փոսիկավոր այտերով, ժպտադեմ մի կին բացեց նրանց խցիկի դուռն ու ասաց.

— Որևէ բան կցանկանա՞ք գնել շարժասայլակից, սիրելիներ՛ս:

Հարրին, որն առավոտվանից ընդհանրապես չէր նախաճաշել, անմիջապես ոտքի կանգնեց, բայց Ռոնի ականջները կրկին կարմրեցին, և նա կմկմաց, որ իր հետ սենդվիչներ է բերել: Հարրին դուրս եկավ միջանցք:

Դարզլիները նրան երբեք փող չէին տալիս քաղցրավենիք գնելու համար, և այժմ, ոսկյա ու արծաթյա մետաղադրամներով լի գրպանով, նա պատրաստվում էր այնքան «Մարս» ու «Սնիքերս» գնել, ինչքան կկարողանար հետը ներս տանել: Սակայն կնոջ մոտ «Մարս» ու «Սնիքերս» շոկոլադե սալիկներ չկային: Շարժասայլակի վրա կային «Բերթի-Բոթի-ամեն-համի-սիսեռահատիկներով» տոպրակներ, «Դրաբլի-սուպեր-պղպջող-փչովի-ծամոնի» տուփիկներ, շոկոլադե գորտեր, դդումով քաղցր կարկանդակներ, տարբեր մրգային խյուսերով կաթսայածև կեքսեր, շաքարած հատապտուղներով ու թանձր օշարակներով լցված խրթխրթան գլանակներ և մի շարք այլ անծանոթ ու տարօրինակ քաղցրավենիքներ, որոնք Հարրին կյանքում ո՛չ տեսել էր, ո՛չ էլ համտես արել: Նա ամեն ինչից քիչ-քիչ վերցրեց, որ ոչինչ բաց չթողնի, և կնոջը վճարեց տասնմեկ արծաթյա սիքել և յոթ բրոնզե նաթ:

Ռոնը ապշադեմ նայում էր, թե ինչպես էր Հարրին այդ ամենը ներս բերում ու լցնում ազատ նստարաններից մեկի վրա:

— Կա-չկա լավ քաղցած ես:

— Ուղղակի սովամահ եմ լինում, — ասաց Հարրին՝ մի մեծ կտոր կծելով դդումով քաղցր կարկանդակից:

Ռոնը, իր հերթին, ուսապարկից մի ուռած թղթե տոպրակ էր հանել ու բացել սեղանի վրա: Մեջը չորս բրդուձ կար: Նա դրանցից մեկը բացեց ու ասաց.

— Մայրիկը միշտ մոռանում է, որ ես ապխտած միս չեմ սիրում:

— Արի՛ փոխանակենք, ա՛յ, սրանով — ասաց Հարրին, վերցնելով դդումով մի քաղցր կարկանդակ, — դեհ, վերցրու՛, համտես արա՛:

— Դժվար թե սա քեզ դուր գա, լրիվ չոր է, մայոնեզ էլ վրան չկա... — ասաց Ռոնը, հետո շփոթվելով, արագ ավելացրեց — խեղճը մոռացել է, գիտե՞ս, ուղղակի չի հասցնում, պատկերացնու՞մ ես թե ինչքա՞ն դժվար է հինգ երեխայի հետ:

— Դեհ, մի կարկանդակ վերցրու՛, էլ մի՛ ստիպիր, որ խնդրեմ քեզ, — ասաց Հարրին, որը մինչ այդ կյանքում երբեք ոչինչ չէր ունեցել ուրիշի հետ կիսելու համար և, եթե անկեղծ լինենք, նույնիսկ չէր ունեցել այնպիսի մի ընկեր, ում հետ որևէ բան կուզենար կիսել: Դա մի շատ հաճելի զգացում էր, այդպես նստել Ռոնի հետ և հերթով փորձել բոլոր կարկանդակներն ու կոնֆետները (բրդուձներն անմխիթար մոռացված մնացին սեղանին):

— Իսկ սա ի՞նչ է, — հարցրեց Հարրին, բարձրացնելով շոկոլադե գորտերով տոպրակը, — սրանք, հուսով եմ, իսկական գորտեր չեն, չէ՞, — նա այնպիսի զգացում ուներ, ասես արդեն ոչինչ չէր կարող զարմացնել իրեն:

— Ո՛չ, — ժպտալով ասաց Ռոնը, — գորտերը շոկոլադից են, իսկ ա՛յ, քարտերը հանկարծ դեն չգցես, ուշադիր կլինես՝ ինձ պակասում է Ագրիպան:

— Ինչ՞ը, — ասաց Հարրին:

— Օ՛հ, իհարկե, դժվար թե դու իմանաս: Շոկոլադե գորտերի մեջ քարտեր կան... Դեհ, գիտես, հավաքածուի համար՝ բոլոր հանրահայտ դյուբերի, դյուբանույշների, կախարդների ու վիուկների նկարներով: Ես արդեն մոտ հինգ հարյուր հատ ունեմ դրանցից, բայց դեռ ոչ մի անգամ ձեռքս չեմ ընկել ո՛չ Ագրիպան, ո՛չ էլ Պտղոմեոսը:

Հարրին բացեց շոկոլադե գորտի մի փաթեթ և հանեց դրա մեջ դրված քարտը: Այնտեղ մի տարեց մարդ էր պատկերված: Մարդը կիսալուսնաձև ապակիներով ակնոց էր կրում, երկար ու կեռ քիթ ուներ, իսկ դեմքը բոլորում

էին ալիքածն թափվող արծաթափայլ մազերը, մորուքն ու բեղերը: Նկարի տակ գրված էր մարդու անունը՝ Ալբուս Դամբլդոր:

— Ուրեմն այս մարդն է Դամբլդորը, — հարցրեց Հարրին:

— Միայն չասես, թե երբեք ոչինչ չես լսել Դամբլդորի մասին, — ասաց Ռոնը, — կարելի՞ է մի գորտ վերցնել, գուցե բախտս բերի ու Ագրիպային հանեն... Շնորհակալությո՛ւն:

Հարրին շրջեց իր քարտը և կարդաց.

Ալբուս Դամբլդոր

Ալբուս Դամբլդորը ներկայումս Հոգվարթսի տնօրենն է, և շատերը նրան համարում են մեր ժամանակների մեծագույն հրաշագործներից ու տաղանդավոր դյուբախմաններից մեկը:

Պրոֆեսոր Դամբլդորը հատկապես հայտնի է սև մոգ Գրինդելվալդի դեմ 1945թ. մենամարտում տարած հաղթանակով, վիշապի արյան օգտագործման տասներկու եղանակների հայտնագործության և ալքիմիայի բնագավառում իր հանրահայտ գործընկեր՝ Նիքոլայոս Ֆլամերի հետ ձեռք բերած մեծ նվաճումների համար:

Պրոֆեսոր Դամբլդորը սիրում է դասական կամերային երաժշտություն: Նրա նախընտրած մարզաձևը ավտոմատ կեղեկբանն է:»

Հարրին հետ շրջեց նկարը և մեծագույն զարմանքով տեսավ, որ Դամբլդորի դեմքն անհետացել է:

— Էս ու՞ր կորավ... — բացականչեց Հարրին:

— Դեհ, հո ամբողջ օրը չի լռվի մնա նկարի մեջ, — ասաց Ռոնը, — ոչի՛նչ, դեռ կվերադառնա: Է՛հ... կրկին Մորգանան է: Ես արդեն վեց հատ Մորգանա ունեմ: Ահա՛, վերցրու՛, կարող ես ինքդ էլ սկսել հավաքել:

Ռոնի աչքերը կրկին կանգնեցին շոկոլադե գորտերի վրա, որոնք դեռ իրենց փաթեթների մեջ էին:

— Հյուրասիրվի՛ր, էլի վերցրու՛, — ասաց Հարրին, — բայց գիտե՞ս, մագլների մոտ մարդիկ լուսանկարի միջից ոչ մի տեղ չեն հեռանում:

— Իսկապե՞ս... Ինչ է, բոլորովին նույնիսկ չեն էլ շարժվու՞մ, — Ռոնը շատ զարմացած էր երևում. — Ի՞նչ տարօրինակ է:

Հարրին աչքերը լայն չռեց, երբ Դամբլդորը կրկին հայտնվեց նկարի մեջ և նույնիսկ մի թեթև ժպտաց իրեն: Ռոնին իրականում ավելի շատ հետաքրքրում էր շոկոլադե ուտելը, քան հանրահայտ դյուբերի ու վիուկների նկարներին նայելը: Իսկ Հարրին արդեն շատ շուտով նկարների մի ամբողջ հավաքածու ուներ, որտեղ կային ոչ միայն Դամբլդորի ու Մորգանայի քարտերը, այլ նաև Վուդքրոֆտցի Հենգիստի, Կիրկեի, Ալբերիկ Գրանիոնի, Պարացելսիուսի և Մեռլինի նկարները: Վերջապես նա աչքը կտրեց քիթը քորող դրուիդ քրմուհի Քլիոդնայի նկարից և ուշադրությունը կենտրոնացրեց «Բերթի-Բոթի-ամեն-համի-սիսեռահատիկների» տոպրակի վրա:

— Դրանց հետ պետք է շա՛տ զգույշ լինես, — ասաց Ռոնը Հարրին, — երբ ասում են «ամեն համի», տառացիորեն նկատի ունեն իսկապես ամեն համի, այսինքն՝ կարող ես հանդիպել բոլոր սովորական կոնֆետային համերին՝ շոկոլադի, մանանեխի, դարչինի, նարնջի մարմելադի, մեղրով ընկույզի, բայց մեկ էլ հանկարծ, մի այնպիսի համ կպատահի, որ բոլորովին պատրաստ չես կամ ուղղակի այնքան զգվելի է, որ սիրտդ կխառնի. օրինակ՝ խաշած սպանախի, ձկան յուղի, դառը վարունգի, թթված կաթի, հավի փորոտիքի կամ հում թոքի: Ջորջը հավատացնում է, որ մի անգամ իրեն... ու՛րհ... մեքենայի յուղի համ է պատահել, իսկ Ֆրեդն ասում է, որ իրեն... ահը՛խք... խլինքի համ է պատահել:

Ռոնը վերցրեց մի կանաչ սիսեռահատիկ, բոլոր կողմերից ուշադիր զննեց և մի կողմից թեթևակի կծեց:

— Թու՛հ... Ասացի չէ՞... Այս մեկը խաշած կաղամբի համ ուներ:

Նրանք բավականին ուրախ ժամանակ անցկացրին ամեն-համի-սիսեռահատիկներ համտեսելով: Հարրին հերթով համտես արեց կարմրացրած հացի, կոկոսի, խաշած լոբու, ելակի, կծոխուրի, քարրիի, հնձած խոտի, սուրճի, ձկան պահածոյի համերով սիսեռահատիկներ և նույնիսկ այնքան խիզախ գտնվեց, որ մի փոքր կծեց տարօրինակ մոխրագույն սիսեռահատիկից, որին Ռոնը վախենում էր ձեռք տալ, և որը, պարզվեց, ընդամենը կծու պղպեղի համ ուներ:

Պատուհանի կողքով սլացող բնապատկերը գնալով ավելի վայրի էր դառնում: Կոկիկ մշակված դաշտերն ու մարգագետիններն այլևս չէին երևում, հիմնականում խիտ անտառներ էին, ոլորապտույտ գետեր և մուգ կանաչ բլուրներ:

Խցիկի դուռը թակեցին և այն կլորաթուշ տղան, որին Հարրին հանդիպել էր երկաթուղային կառամատույցի վրա, արցունքոտ աչքերով մտավ ներս:

— Ներեցե՛ք, դուք պատահաբար դողոշ չե՞ք տեսել, — հարցրեց նա:

Երբ տղաները գլուխները բացասաբար օրորեցին, նա լացակումած բողոքեց.

— Կրկին կորցրել եմ դողոշիս: Ախր անընդհատ փախչում է ինձնից:

— Հետ կգա՛, ոչի՛նչ, — ասաց Հարրին:

— Հա՛, — ասաց տղան թշվառ տեսքով, — եթե հանկարծ տեսնեք նրան... — ու հեռացավ:

— Չեմ հասկանում, թե ինչու է այդպես տառապում, — ասաց Ռոնը, — եթե ինձ դողոշ նվիրած լինեին, ես նրան հնարավորին արագ կկորցնեի: Ի՞նչ ասեմ... ինձ իմ Բոքոնն էլ հերիք է, որ ծայնս կտրեմ:

Առնետը Ռոնի գոգին մուշ-մուշ քնած ֆսացնում էր՝ բեղիկները շարժելով:

— Եթե անգամ սատկի էլ, միևնույն է տարբերությունը չես զգա, — ասաց Ռոնը զզվանքով: — Երեկ նույնիսկ փորձեցի նրան դեղին դարձնել, որ մի քիչ ավելի հետաքրքիր տեսք ունենա, բայց կախարդանքը չստացվեց... Տե՛ս...

Նա ձեռքը կոխեց ճամպուրակի մեջ ու մի քիչ խառնշտելուց հետո դուրս քաշեց մի բավականին ծեծված ու մաշմշկած տեսքով կախարդական փայտիկ, որի մի ծայրից էլ դուրս ընկած ինչ-որ սպիտակ բան էր պսպղում:

— Միեղջյուրի մազն էլ արդեն գրեթե դուրս է գալիս, — ասես ներողություն խնդրելով, ասաց Ռոնը, — ինչե՛կ...

Նա արդեն բարձրացրել էր իր փայտիկը, երբ խցիկի դուռը, կողքի սահելով, նորից բացվեց: Ղարծյալ դողոշը կորցրած տղան էր, սակայն այս անգամ մի աղջկա հետ: Աղջկա հագին արդեն հոգվարթսյան սև պարեգոտն էր:

— Ոչ ոք դողոշ չի՞ տեսել: Նեվիլը կորցրել է իր դողոշին, — ասաց աղջիկը: Նա շատ ինքնավստահ ու կարգադրիչ ծայն ուներ,

շագանակագույն խիտ մազերը սաղարթախիտ թփի պես պսակում էին գլուխը, իսկ վերին շրթունքի տակից մի փոքր դուրս ցցված երևում էին սպիտակ ատամները:

— Մենք արդեն ասել ենք նրան, որ ոչ մի դոդոշ էլ չենք տեսել, — ասաց Ռոնը, բայց աղջիկը նրան չէր լսում, միայն անթարթ նայում էր նրա ձեռքի փայտիկին:

— Ա՛հ, դուք ուրեմն այստեղ կախարդանքով եք զբաղված, ապա մի տեսնե՛նք:

Աղջիկը նստեց: Ռոնը անակնկալի եկավ:

— Է՛հ, ինչ արած...

Նա կոկորդը մաքրեց ու...

Արև իջնի ջրաղացի քարին,
Կարմիր կակաչ բուսնի սարին,
Սարի գլխին կանաչ եղևնի,
Թող էս հիմար առնետը դեղնի:

Ռոնը թափահարեց իր փայտիկը, բայց ոչինչ չփոխվեց: Բոքոնը մնաց մոխրագույն և խոր քնած:

— Դու համոզվա՞ծ ես, որ ասածդ իսկական հմայախոսք էր, — ասաց աղջիկը: — Հը՛մ, եթե իսկական էր, ուրեմն այնքան էլ հաջողը չէր: Ես ինքս վարժվելու համար արդեն փորձել եմ մի քանի պարզ հմայախոսքեր, և ինձ մոտ ամեն ինչ ստացվել է: Իմ ընտանիքում ոչ ոք երբեք կախարդանքի հետ գործ չի ունեցել: Ինձ համար այնպիսի անակնկալ էր, երբ նամակը ստացա, բայց ես, իհարկե, անչափ ուրախացա: Ինչպե՛ս կարող էի չուրախանալ, չէ՞ որ Հոգվարթսը հրաշագործության ու դյուրագիտության աշխարհում երբևէ եղած լավագույն դպրոցն է: Ես արդեն հասցրել եմ ծայրից ծայր անգիր անել մեր ցուցակում գրված բոլոր դասագրքերը, հուսով եմ, որ առնվազն սկզբում այդքանը բավարար կլինի բարձր առաջադիմություն ունենալու համար: Հա՛, ի միջիայլոց , ես Հերմիոնա Գրեյնջերն եմ, իսկ դուք ովքե՞ր եք:

Այս ամենը նա շատ արագ ասաց:

Հարրին նայեց Ռոնի երեսին և նրա դեմքի ապշահար արտահայտությունից գոհունակությամբ կռահեց, որ նա էլ, իր պես, բոլոր գրքերն անգիր չէր արել:

— Ես Ռոն Ուիզլին եմ, — ատամների արանքից կրճտացրեց Ռոնը:

— Հարրի Փոթթեր, — ներկայացավ Հարրին:

— Իսկապե՞ս, այդ դու՞ ես, — ասաց Հերմիոնան, — կարող ես չկասկածել, որ ես քո մասին ամեն ինչ գիտեմ: Ես մի քանի լրացուցիչ գրքեր եմ գնել ընդհանուր ընթերցանության համար, և քո մասին գրված է «Հրաշագործության ժամանակակից պատմությունը», «Սև մոգական արվեստների վերելքն ու անկումը» և «Քսաներորդ դարի մեծ կախարդական իրադարձությունները» գրքերում:

— Իսկապե՞ս, իմ մասին է գրված... — ասաց Հարրին ապշահար:

— Տե՛ր աստված, մի՞թե դու ոչինչ չգիտես: Ես քո տեղը լինեի, վաղուց արդեն ամեն ինչ տակնուվրա էի արել, — ասաց Հերմիոնան, — իսկ դուք գիտե՞ք արդեն, թե որ միաբանությունից եք լինելու: Ես բոլորին հարցնում եմ և հույս ունեմ, որ ինքս Գրիֆինդոր կընտրվեմ: Օ՛հ, աստվա՛ծ իմ, ինչքա՛ն եմ ուզում Գրիֆինդոր ընտրվել, բոլորն ասում են, որ դա լավագույն Տունն է: Դամբլդորն ինքը, լսել եմ, Գրիֆինդորից է եղել, սակայն Ռեյվենքլոն նույնպես վատ չէր լինի... Ինչևէ, մենք գնանք Նեվիլի դողոշին փնտրելու: Իսկ դուք երկուսդ լավ կանեք ձեր համազգեստներն արդեն հագնեք, կարծում եմ, շուտով տեղ կհասնենք:

Եվ նա դուրս եկավ՝ իր հետ տանելով դողոշ կորցրած տղային:

— Ինչ Միաբանություն էլ, որ ընկնեմ, միայն թե սրա հետ նույն Տանը չլինեմ... — ասաց Ռոնը և իր փայտիկը հետ շարտեց ճամպրուկի մեջ, — Ապուշ դյութասելուկ էր: Ջորջն էր սովորեցրել, բայց համոզված եմ, որ նա շատ լավ էլ գիտեր, որ դա անպետք բան է, և ուղղակի ուզում էր ծիծաղել ինձ վրա:

— Իսկ քո եղբայրները ո՞ր Տանից են, — հարցրեց Հարրին:

— Գրիֆինդոր, — ասաց Ռոնը, կրկին մռայլ տրամադրությամբ, — մայրիկս ու հայրիկս էլ են Գրիֆինդորից եղել: Չգիտեմ, թե ինչ կասեն բոլորը, եթե ես հանկարծ Գրիֆինդոր չընտրվեմ: Չեմ կարծում, թե Ռեյվենքլոն շատ վատ կլիներ, բայց ուղղակի չեմ ուզում պատկերացնել, թե ինչ կլինի մերոնց հետ, եթե ինձ հանկարծ Սլիդերին ընտրեն:

— Դա այն միաբանությունն է, որտեղ Վոլ... ուզում էի ասել Գիտես-թե-
ով է սովորե՞լ:

— Հա՛, — ասաց Ռոնը ու հետ ընկավ իր նստարանի վրա բավականին
մռայլ ու մտահոգ տեսքով:

— Տե՛ս, կարծես Բոքոնի բեղերի ծայրերը փոքր-ինչ դեղնել են, — ասաց
Հարրին՝ փորձելով Ռոնի մտքերը շեղել միաբանություններից: — Իսկ ի՞նչ են
անում քո մեծ եղբայրները դպրոցն ավարտելուց հետո:

Հարրին անչափ հետաքրքրում էր, թե ինչով են զբաղվում
կախարդները հրաշագործական կրթություն ստանալուց հետո:

— Չարլին Ռումինիայում վիշապների կենսաձևն է ուսումնասիրում, իսկ
Բիլը Գրինգոթսում է աշխատում և հիմա գործուղման է գնացել Աֆրիկա.
բանկի համար ինչ-որ գործ է անում այնտեղ, — ասաց Ռոնը, — Գրինգոթսի
մասին լսել ես, չէ՞: Մի քանի օր անդադար գրում էին «Մարգարե»
օրաթերթում, բայց դժվար թե մազլների մոտ այդ թերթը կարդալու
հնարավորություն լինի: Ինչ-որ մեկը փորձել է կողոպտել Գրինգոթսի մեծ
ապահովության պահոցներից մեկը:

Հարրին անթարթ նայեց Ռոնին:

— Իսկապե՞ս... և ի՞նչ է պատահել գողի հետ:

— Ոչ մի բան էլ չի պատահել. գողերը չեն բռնվել: Ահա թե ինչու է
այդքան մեծ աղմուկ բարձրացել: Պապան ասում է, որ գողը պետք է շատ
հզոր սև ուժերի տեր մոգ լինի, եթե համարձակվել է քիթը Գրինգոթս խոթել:
Սակայն ամենատարօրինակն այն է, որ գողերը ոչինչ չեն տարել, ա՛յ, թե ինչ:
Իհարկե, բոլորն անչափ վախեցած են: Երբ նման բան է կատարվում,
մարդիկ սկսում են ամեն ինչից վախենալ: Ո՞վ իմանա, գուցե դրա հետևում
Գիտես-թե-ով է կանգնած:

Հարրին սկսեց մտքում ծանրութեթև անել այդ նորությունը: Նա ինքը
սկսել էր ինչ-որ անհանգստություն զգալ ամեն անգամ, երբ նշվում էր
Գիտես-թե-ում անունը: Նա ենթադրեց, որ դա երևի հրաշագործական
աշխարհի մտնելու նախապայմաններից մեկն էր, սակայն ինքը կնախընտրեր
պարզապես Վոլդեմորթ ասել՝ առանց որևէ խորհրդավորության:

— Ո՞րն է քո սիրած քվիդիչի թիմը, — հարցրեց Ռոնը:

— Հը՛մ... Ճիշտն ասած, ես ոչ մեկին չգիտեմ, — խոստովանեց Հարրին:

— Ինչպե՞ս թե, — ապշահար բացականչեց Ռոնը: — Օ՛հ, դու դեռ կտեսնե՛ս, դա աշխարհում ամենալավ խաղն է, — և նա սկսեց ոգևորված պատմել Հարրիին խաղի կանոնների մասին, որը խաղում են չորս գնդակներով և ամեն կողմից յոթ խաղացողներով, և թե ով ինչ է անում խաղի ժամանակ: Սկսեց նկարագրել այն առավել հանրահայտ խաղերը, որոնք ինքը տեսել էր իր եղբայրների հետ միասին, և թե ինչ մարզական ցախավել կուզենար ունենալ, եթե հարուստ լիներ: Նա արդեն նկարագրում էր իր տեսած խաղերի ամենահետաքրքիր դրվագները, երբ խցիկի դուռը կրկին կողմ սահեց, և այս անգամ ներս մտնողները դողոշը կորցրած Նեվիլ անունով տղան ու Հերմիոնա Գրեյնջերը չէին:

Երեք տղաներ մտան ներս, որոնցից մեկին Հարրին անմիջապես ճանաչեց: Դա այն գունատ տղան էր մադամ Մալթինի խանութից: Այս անգամ նա Հարրիին շատ ավելի մեծ հետաքրքրությամբ էր նայում, քան Շեղածիգ փողոցում հանդիպած ժամանակ:

— Ուրեմն դա ճի՞շտ է, — ասաց նա, — ամբողջ գնացքում խոսում են, որ Հարրի Փոթթերը գտնվում է այս խցիկում: Ուրեմն դու ե՞ս Հարրի Փոթթերը:

— Այո՛, — ասաց Հարրին և նայեց մյուս երկուսին: Նրանք բավականին ամրակազմ ու թիկնեղ տղաներ էին և անբարեհամբույր տեսք ունեին: Գունատ տղայի երկու կողմերում կանգնելով, այնպիսի տպավորություն էին ստեղծում, ասես նրա թիկնապահները լիներին:

— Օ՛հ, սա Քրեբն է, իսկ սա՝ Գոյլը, — անտարբեր ասաց գունատ տղան՝ նկատելով, թե Հարրին ուր է նայում, — իմ անունը Մալֆոյ է, Դրաքո Մալֆոյ:

Ռոնը թեթևակի հազաց, որը շատ նման էր քմծիծաղը ծածկելուն: Դրաքո Մալֆոյը նայեց նրան:

— Գուցե մտածեցիր, որ իմ անունը ծիծաղելի է հնչու՞մ: Կարիք չկա հարցնելու, թե դու ով ես: Հայրս ինձ պատմել է, որ բոլոր Ուիզլիները կարմրահեր են, պեպենոտ և այնքան շատ են, որ հազիվ ծայրը ծայրին են հասցնում, որ սովից չմեռնեն:

Նա շրջվեց Հարրիի կողմը:

— Փո՛թթեր, դու շուտով կհասկանաս, որ որոշ մոգական ընտանիքներ շատ ավելի մեծ արժանիքներ ունեն, քան մյուսները: Անշուշտ, դու միայն

արժանավոր մարդկանց հետ կընկերանաս: Ես կօգնեմ քեզ, որ բոլորին ճանաչես:

Նա ձեռքն առաջ մեկնեց, որ Հարրիի ձեռքը սեղմի, սակայն Հարրին նրա ձեռքը չբռնեց:

— Շնորհակալություն, ես ինքս գլուխ կհանեմ, թե ով է արժանի կամ անարժան, — սառն ասաց Հարրին:

Դրաքո Մալֆոյը չկարմրեց, բայց մի վարդագույն շողք անցավ նրա այտերի վրայով:

— Ես քո փոխարեն զգույշ կլինեի, Փոֆթեր, — ասաց նա շատ դանդաղ, — եթե իհարկե, մի քիչ քաղաքավարություն չսովորես, վաղ թե ուշ կարժանանաս ծնողներիդ ճակատագրին: Նրանք էլ չգիտեին, թե ինչն էր լավ իրենց համար: Եթե շարունակես շփվել Ուիզլիների ու Հագրիդի նման թափափուկների հետ, հետևանքները շատ շուտով կզգաս մաշկիդ վրա:

Հարրին ու Ռոնը երկուսով ոտքի կանգնեցին: Ռոնի դեմքը մազերի գույնի պես կարմիր էր:

— Հապա, կրկնի՛ր ասածդ, — հրամայեց Ռոնը:

— Օ՛յ, դուք պատրաստվում եք կռվել՞ մեզ հետ, — արհամարհանքով ասաց Մալֆոյը:

— Եթե միայն անմիջապես չհեռանաք այստեղից, — ասաց Հարրին ավելի խիզախ ձայնով, քան կսպասեր ինքն իրենից, որովհետև Քրեբն ու Գոյլը շատ ավելի ամրակազմ ու թիկնեղ էին, քան ինքն ու Ռոնը:

— Բայց մենք բոլորովին էլ հեռանալու ցանկություն չունենք, չէ՞ տղաներ: Մենք արդեն կերել վերջացրել ենք, ինչ ունեինք, իսկ դուք այստեղ դեռ հյուրասիրության մե՛ծ պաշար ունեք:

Գոյլը ձեռքը մեկնեց նստարանի վրա դրված շոկոլադե գորտերին: Ռոնը առաջ նետվեց, բայց մինչև նա կհասցներ դիպչել անգամ Գոյլին, վերջինս մի սարսափելի աղաղակով հետ ցատկեց:

Բոքոն առնետը ատամներով կախվել էր նրա մատից: Առնետի սուր ատամները մխրձվել էին Գոյլի միջնամատի հողի մեջ: Քրեբն ու Մալֆոյը հետ քաշվեցին, իսկ Գոյլը ոռնում էր՝ ձեռքը աջ ու ձախ թափահարելով և Բոքոնին օդի մեջ պտտեցնելով: Վերջապես, Բոքոնը ծնոտները բացեց և Գոյլի մատից պոկվելով մի կողմ թռավ ու թրմփոցով խփվեց փակ պատուհանին, իսկ երեք տղաները խուճապահար դուրս փախան խցիկից:

Երևի նրանց թվաց, որ կոնֆետների մեջ ուրիշ առնետներ էլ կան թաքնված, կամ երևի լսեցին միջանցքում խցիկի դռանը մոտեցող ոտնաձայները, որովհետև նրանց փախուստից հետո մեկ վայրկյան անց ներս մտավ Հերմիոնա Գրեյնջերը:

— Այդ ի՞նչ էր կատարվում այստեղ, — հարցրեց նա՝ նայելով հատակին թափթփված կոնֆետներին և Բոքոնին պոչից բռնած վեր բարձրացնող Ռոնին:

— Կարծես թե ուշքը գնացել է, — ասաց Ռոնը և մոտիկից ուշադիր գննեց Բոքոնին: — Օ՛հ, ո՛չ, աչքերիս չեմ հավատում, էս ապուշը նորից քնել է...

Եվ, իսկապես, Բոքոնը կրկին խոր քնած էր:

— Դու Մալֆոյին ճանաչու՞մ էիր:

Հարրին նկարագրեց Մալֆոյի հետ իր առաջին հանդիպումը Շեղաձիգ փողոցում:

— Ես լսել եմ նրա ընտանիքի մասին, — մռայլվելով ասաց Ռոնը, — նրանք առաջիններից էին, որ Գիտես-թե-ում անհետանալուց հետո վերադարձան մեր կողմը: Ասացին, իբր իրենց դյուբել էին, բայց հայրիկս դրան բոլորովին չի հավատում: Նա ասում է, որ Մալֆոյի հորը որևէ պատրվակ պետք էլ չէր սև ուժերի կողմն անցնելու համար:

Ռոնը շրջվեց դեպի Հերմիոնան, որը դեռ կանգնած էր խցիկի շեմին.

— Ինչո՞վ կարող եմք օգտակար լինել ձեզ, օրիո՛րդ:

— Դուք լավ կանե՛ք շտապ հագնեք ձեր պարեգոտները: Ես գալիս եմ շոգեքարշի մեքենավարի մոտից, և նա ինձ ասաց, որ շատ շուտով տեղ կհասնենք: Հուսով եմ դուք այստեղ չէիք կռվում: Մենք դեռ տեղ չենք հասել, իսկ դուք արդեն գլխներիդ փորձանք եք բերում:

— Բոքոնն էր կռվում, ոչ թե մենք, — ասաց Ռոնը, դեմքը խոժոռելով Հերմիոնայի վրա, — իսկ դու միգուցե դուրս գաս այստեղից, որպեսզի մենք մեր համազգեստները հագնենք:

— Իհարկե, ինչ խոսք, ես ձեզ մոտ մտա միայն այն պատճառով, որ դրսում մարդիկ իրենց փոքր երեխաների պես էին պահում և խելագարի նման վազվզում էին միջանցքով, — ասաց Հերմիոնան նեղացած ձայնով, — իսկ քո քթին, ի միջիայլոց, ինչ-որ սև բիծ կա, եթե չգիտես:

Ռոնը Հերմիոնայի հետևից հայացքով կայծակներ արծակեց: Հարրին դուրս նայեց պատուհանից: Արդեն մթնում էր: Հորիզոնի գծով մուգ մորեգույն երկնքի վրա դեռ երևում էին սարերի ու անտառների կատարների ուրվագծերը: Գնացքը կարծես դանդաղեցնում էր ընթացքը:

Հարրին ու Ռոնը հանեցին բաձկոնները և հագան երկար սև պարեգոտները: Ռոնի պարեգոտը մի փոքր կարճ էր նրա հասակի համար, և լայնեզր փեշի տակից երևում էր նրա նեղ մարզական շալվարը:

Շոգեքարշի մեքենավարի ծայնը արծագանքի պես տարածվեց ամբողջ գնացքով.

— Հոգվարթս կհասնենք հինգ րոպեից: Բոլորին խնդրում ենք պայուսակներն ու իրերը թողնել գնացքի մեջ, դրանք ավելի ուշ կբերվեն դպրոց:

Հարրիի ստամոքսը կծկվեց հուզմունքից: Նա տեսավ, որ Ռոնը նույնպես գունատվել էր պեպենների տակ: Նրանք իրենց գրպանները լցրին մնացած կոնֆետներն ու քաղցրավենիքը և միացան միջանցքով դեպի առաջին վագոնը շարժվող բազմությանը:

Գնացքը դանդաղեցրեց ընթացքը և վերջապես կանգ առավ: Բոլորը շարժվեցին դեպի դուռը և իրար հետևից դուրս եկան աղոտ լուսավորված մի փոքր կառամատույցի վրա: Հարրին սկսեց դողալ գիշերային սառը օդից: Հետո ուսանողների գլուխներից վեր մթության մեջ, օդում վերուվար ցատկոտելով, մի լապտեր մոտեցավ, և Հարրին լսեց իրեն արդեն ծանոթ մի ծայն.

— Առաջին դասարանցիներ... առաջին դասարանցիներ, բոլորդ էս կո՛ղմը... Հա՛րրի, էստեղ ե՞ս... Ամեն ինչ կարգի՞ն է:

Հագրիդի խոշոր մազմզոտ դեմքը փարոսի պես հայտնվեց աշակերտների գլխավերևում:

— Դե՛հ, բոլորդ իմ հետևից... Էլ չմնա՞ց առաջին դասարանցի... Էստեղ զգույշ քայլե՛ք... Ոտքերի տակ նայե՛ք... Առաջին դասարանցիներ, իմ հետևից...

Սայթաքելով ու սահելով, նրանք գնացին Հագրիդի հետևից բավականին նեղ ու զառիվայր մի արահետով: Երկու կողմից այնքան մութ էր, որ Հարրին մտածեց, թե արահետը երևի անցնում է խիտ անտառի միջով:

Գրեթե ոչ ոք չէր խոսում: Նեվիլը՝ այն տղան, որը կորցրել էր իր դոդոշին, մեկ-երկու անգամ ուժեղ փռշտաց:

— Մի վայրկյանից բոլորդ առաջին անգամ կտեսնեք Հոգվարթսը, — բղավեց Հագրիդը՝ ուսի վրայով հետ նայելով, — ա՛յ, հիմա էստեղ կթեքվենք, ու...

Ամբոխից լսվեց մի հիացական «Ուուու՛ու...»

Նեղ արահետը հանկարծ դուրս եկավ մի մեծ սև լճի մոտ: Լճի դիմացի ափին, բարձր ժայռի վրա բազմաթիվ աշտարակներով, կլոր ու բրգաձև գմբեթներով և կայծկտող անթիվ պատուհաններով, աստղաշատ երկնքի մեջ հստակ ուրվագծված, կանգնած էր մի հսկայական ամրոց:

— Ամեն նավակում չո՛րս հոգի... Չորս հոգուց ավելի մարդ չնստի՝ մի նավակի մեջ, — բղավեց Հագրիդը ձեռքով ցույց տալով ափին մոտ ջրի վրա հանդարտ կանգնած նավակների փոքրիկ նավատորմը: Հարրիի ու Ռոնի հետևից նույն նավակը նստեցին Նեվիլն ու Հերմիոնան:

— Բոլորը տեղավորվեցի՞ն... — բղավեց Հագրիդը, որն իր անձնական նավակն ուներ: — Ուրեմն, ԱՌԱ՛Ջ:

Եվ փոքրիկ նավատորմը միանգամից առաջ շարժվեց՝ սահելով լճի ապակու պես հարթ մակերեսի վրայով: Բոլորը լուռ դիտում էին երկնքի մեջ վեր խոյացող ամրոցը: Հետզհետե ամրոցի ուրվագծերն ավելի ու ավելի էին բարձրանում նրանց գլխավերևում մինչ նավակները մոտենում էին ամրոցի տակ մթության մեջ նշմարվող լճափնյա ժայռին:

— Գլուխներիդ իջեցրե՛ք, — բղավեց Հագրիդը, երբ առաջին նավակները մոտեցան առափնյա ժայռին: Բոլորը գլուխներն իջեցրին, ու նավակները նրանց առաջ տարան ուռենիների ճյուղերի վարագույրի միջով, որը ծածկում էր ժայռի մեջ թաքնված մի լայն բացվածք: Նավակները շարունակեցին ընթանալ մի մութ թունելով և խորանալով ամրոցի տակ, հասան յուրատեսակ ստորգետնյա նավամատույցի, որտեղ բոլորը դուրս եկան նավակներից ու կանգնեցին քարքարոտ ափին:

— Հո՛յ, տղա՛... էս քո դոդոշը չի՞, — ասաց Հագրիդը, որը նավակներն էր ստուգում՝ մինչ բոլորն ափ էին դուրս գալիս:

— Թրևո՛ր, — բղավեց Նեվիլը՝ երանության մեջ ձեռքերն առաջ պարզելով:

Հետո բոլորն արահետով մագլցեցին դեպի վեր՝ հետևելով Հագրիդի լապտերին և վերջապես, դուրս եկան հավասար խուզված ու խոնավ խոտով ծածկված մի հարթակի վրա, ուղիղ ամրոցի ստվերի մեջ:

Առաջին դասարանցիների փոքրիկ ջոկատը Հագրիդի առաջնորդությամբ վեր բարձրացավ քարե աստիճաններով և խմբվեց կաղնու փայտից պատրաստված հսկայական դռան առաջ:

— Բոլորդ էստե՞ղ եք: Դու, տղա՛, հո դողոշիդ նորից չե՞ս կորցրել...

Հագրիդը բարձրացրեց իր աժդահա բռնոցքը և երեք անգամ թակեց ամրոցի դուռը:

Գլուխ 7. Տեսակավորող գլխարկը

Դուռն անմիջապես բացվեց: Մի բարձրահասակ սևահեր վիուկ՝ հագին վառ զմրուխտագույն պարեգոտ, կանգնած էր դռան մեջ: Նա շատ խիստ դեմք ուներ, և Հարրին մտածեց, վա՛յ նրան, ով այս կնոջը երբևէ կբարկացնի:

— Առաջին դասարանցիներն են, պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալ, — ասաց Հագրիդը:

— Շնորհակալությու՛ն, Հա՛գրիդ: Այստեղից ես ինքս կուղեկցեմ նրանց:

Նա դուռը կրնկի վրա բացեց և բոլորին ձեռքով ներս հրավիրեց: Նախասրահն այնքան մեծ էր, որ Դարզլինների տունն ամբողջությամբ կտեղավորվեր այդտեղ: Քարե պատերը լուսավորված էին բոցկտող ջահերով, ճիշտ այնպես, ինչպես Գրինգոթսում: Առաստաղն այնքան բարձր էր, որ նույնիսկ չէր երևում, և մի վեհաշուք մարմարյա աստիճանաշար տանում էր դեպի վերևի հարկերը:

Նրանք հետևեցին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալին՝ շախմատածն սալահատակով նախասրահի միջով: Աջի վրա բացվող դռնից Հարրին հարյուրավոր ձայների խուլ գվվոց լսեց: Ամենայն հավանականությամբ, անբողջ դպրոցն արդեն այնտեղ էր հավաքվել: Սակայն պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը բոլոր առաջին դասարանցիներին ուղեկցեց ժխորածայն դահլիճի դիմաց գտնվող մի դատարկ, գողտրիկ հյուրասենյակ: Բոլորը խիտ խմբվեցին սենյակի կենտրոնում, իրար ավելի մոտ կանգնելով, քան կնախընտրեին սովորական իրավիճակում, և սկսեցին անհանգիստ աջ ու ձախ նայել:

— Բարի գալու՛ստ Հոգվարթս, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Շուտով կսկսվի նոր ուսումնական տարվա բացման առթիվ տոնական ընթրիքը: Սակայն մինչև Մեծ դահլիճում ձեր համապատասխան տեղերը զբաղեցնելը, ձեզնից յուրաքանչյուրը պետք է տեսակավորման արարողություն անցնի և ընտրվի չորս միաբանություններից մեկում: Տեսակավորումը շատ կարևոր արարողություն է, որովհետև այստեղ անցկացրած ամբողջ ժամանակի ընթացքում ձեր միաբանությունը ձեր տունն ու ընտանիքն է լինելու: Ձեր միաբանության մյուս անդամների հետ

միասին դուք ապրելու և սովորելու եք ձեր Տանը, քնելու եք ձեր Տան ննջարանում և ձեր ազատ ժամանակն անց եք կացնելու ձեր Տան Ընդհանուր սենյակում, այն Տան, ուր քիչ հետո կընտրվեք տեսակավորման արարողության միջոցով:

— Չորս միաբանությունները կամ չորս Տները կոչվում են՝ Գրիֆինդոր, Հաֆլըփաֆ, Ռեյվենքլո և Սլիդերին: Յուրաքանչյուր Տուն ունի իր վեհաշունչ պատմությունը, և ամեն Տուն ժամանակին տվել է հզոր ու փառապանծ հրաշագործների բազմաթիվ սերունդներ: Հոգվարթսում գտնվելու ժամանակ ձեր հաղթանակներն ու հաջողությունները միավորներ կավելացնեն ձեր Տան առաջադիմության ընդհանուր հաշվին, իսկ դպրոցի ներքին կանոնակարգի յուրաքանչյուր խախտման կամ յուրաքանչյուրիդ ուսումնական անհաջողությունների համար միավորներ կհանվեն ձեր միաբանության ընդհանուր հաշվից: Ուսումնական տարվա վերջում ամենաշատ միավորներ ունեցող միաբանությունը կհաղթի Հոգվարթսի Միաբանությունների գավաթի մրցույթում և կստանա Լավագույն տուն հաղթական կոչումը: Դա մեծ պատիվ է բոլորի համար: Հուսով եմ, որ ձեզնից յուրաքանչյուրը միայն հաղթական միավորներ կբերի իր Տանը, անկախ այն բանից, թե որ միաբանությունում կընտրվի:

— Տեսակավորման արարողությունը կսկսվի մի քանի րոպեից, և ամբողջ դպրոցը կմասնակցի այդ ավանդական արարողությանը: Քանի դեռ սպասում եք, խորհուրդ եմ տալիս. ինքներդ ձեզ հավաքե՛ք ու կենտրոնացրե՛ք ձեր մտքերը, — պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հայացքը մի պահ կանգնեց Նեվիլի պարեգոտի վրա, որը կոճկված էր նրա ձախ ականջի տակ, հետո զննախույզ անցավ Ռոնի քթի սև բծի վրայով: Հարրին ապարդյուն փորձեց հարթեցնել ճակատի անհնազանդ մազափունջը: — Ես կվերադառնամ, երբ ամեն ինչ պատրաստ կլինի, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — խնդրում եմ չաղմկե՛ք:

Նա դուրս եկավ սրահից: Հարրին թուքը կուլ տվեց:

— Իսկ այդ ինչպե՞ս են մեզ տեսակավորելու միաբանությունների միջև, — հարցրեց նա Ռոնին:

— Կարծում եմ, որ քննության նման մի բան պիտի լինի: Ճիշտ է, Ֆրեդը վախեցնում էր, որ դա շատ ցավոտ փորձություն է, բայց համոզված եմ, որ նա, ինչպես միշտ, ստեր էր դուրս տալիս:

Հարրիի սիրտը տազնապահար խլրտաց: Քննություն... Ամբողջ դպրոցի առաջ... Բայց ախր ինքը դեռ ոչ մի կախարդանք չգիտի, ի՞նչ պիտի անի բոլորի առջև անգոր կանգնած... Նման փորձությունը նրա մտքով իսկ չէր անցնում, այն էլ հենց տեղ հասնելու պահին: Նա մտատանջ նայեց շուրջը և տեսավ, որ մյուսները նույնպես սարսափահար աչքերով նայում էին իրար երեսի: Գրեթե ոչ ոք չէր խոսում բացի Հերմիոնա Գրեյնջերից, որը մեկը մյուսի հետևից արագ-արագ շնչում էր անգիր արած բոլոր հմայախոսքերն ու դյուբաղոթքները՝ փորձելով կռահել, թե դրանցից ո՞ր մեկն է իրեն պետք գալու: Հարրին՝ բոլոր ուժերը լարած, ջանում էր չլսել նրան: Նա իր կյանքում երբեք այդքան անհանգիստ ու տազնապահար դեռ չէր եղել, նույնիսկ այն ժամանակ, երբ Դարգլիներին պետք է փոխանցեր դպրոցի տնօրենի երկտողը, որտեղ ասվում էր, որ Հարրին, հայտնի չէ թե ինչպես, սակայն միանգամայն ակնհայտ և անհերքելի կապ ունի ուսուցչուհու սև կեղծամը երկնագույն դարձնելու անպատկառ, խուլիգանական արարքի հետ: Նա աչքը չէր կտրում դռնից: Ամեն վայրկյան պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կարող էր ներս մտնել և իրեն հանձնել ձակատագրի քմահաճույթին:

Հետո մի այնպիսի բան պատահեց, որ նա անակնկալից տեղում վեր ցատկեց, իսկ հյուրասենյակում կանգնածներից մի քանիսը սարսափահար աղաղակեցին:

— Սա ի՞նչ է...

Հարրիի շունչը կտրվեց: Մի պահ հյուրասենյակում բոլոր կանգնածները դադարեցին շնչել: Մոտավորապես քսան ուրվականներ դուրս ճախրեցին հյուրասենյակի հետևի պատից: Սադաֆի պես ձեփ-ձերմակ, մշուշափայլ ամպերի նման օդի մեջ լողալով, նրանք անցնում էին հյուրասենյակի միջով, ակնհայտորեն շատ զբաղված ինչ-որ հարց քննարկելով, և ոչ մի ուշադրություն չէին դարձնում սենյակում խմբված առաջին դասարանցիների վրա: Նրանցից մի քանիսը կլանված վիճաբանում էին ինչ-որ բանի մասին: Կաթոլիկ վանականի կարճահասակ, գիրուկ մի ուրվական ասում էր.

— Ներեցե՛ք և մոռացե՛ք, ես կարծում եմ, որ մենք պարտավոր ենք նրան ևս մեկ հնարավորություն տալ:

— Ասկետ եղբա՛յր, սիրելի՛ս, մի՞թե այդ Փիվզ կոչեցյալը վաղուց արդեն չի սպառել մեր ներողամտությունն ու համբերատարությունը: Բավական չէ՞, արդյոք, հնարավորություն տանք նրան: Նա զագրելի բամբասանքներ է

տարածում բոլորիս հետևից: Բոլորին կեղտոտ մականուններ է տալիս և, ի վերջո, եթե անկեղծ լինենք, նա նույնիսկ իսկական ուրվական էլ չի... Սրանք ովքե՞ր են... Ի՞նչ եք անում այստեղ հավաքված, — ասաց Եվրոպական Վերածնունդի դարաշրջանի պալատական մոդայով նեղ տաբաթ և օսլայած ծալքերով ժանյակե լայնեզր օձիք հագած, ակնհայտորեն XVI դարի մի ուրվական, որը վերջապես նկատեց սենյակի մեջտեղում խմբված պատանիներին:

Ոչ ոք չպատասխանեց:

— Նոր ուսանողներն են... — ասաց գիրուկ վանականի ուրվականը՝ ժպտադեմ շրջվելով նրանց կողմը, — Սպասում եք տեսակավորման արարողությանը, չէ՞:

Մի քանիսը լուռ գլխով արեցին:

— Հուսով եմ, կհանդիպենք Հաֆըլփաֆում, — ասաց գիրուկ վանականի ուրվականը, որին մյուս ուրվականներն Ասկետ եղբայր էին կոչում, — ես էլ եմ այդ միաբանությունից եղել:

— Առաջ շարժվե՛ք, դուրս եկե՛ք այստեղից, — ասաց մի խիստ ծայր: — Տեսակավորման արարողությունը հիմա կսկսվի:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն արդեն վերադարձել էր: Մեկը մյուսի հետևից ուրվականները դուրս ճախրեցին հյուրասենյակի դիմացի պատի միջով:

— Շարք կանգնե՛ք, — կարգադրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը առաջին դասարանցիներին, — և հետևե՛ք ինձ:

Ոտքերը ծանր քարշ տալով, ասես արձիճով լցված լինեին, Հարրին շարք կանգնեց ցորենագույն մազերով մի տղայի հետևից, Ռոնն էլ կանգնեց Հարրիի հետևից, և նրանք շարքով քայլելով, դուրս եկան սենյակից, կրկին անցան հսկայական վեհաշուք նախասրահով և մի գույգ մեծ դռներով մտան Մեծ դահլիճ:

Հարրին երբևէ նույնիսկ չէր պատկերացրել նման արտակարգ գեղեցիկ, զարմանահրաշ ու շլացնող հարդարանքով դահլիճ: Ամբողջ տարածքը լուսավորված էր տասնյակ հազարավոր մոմերով, որոնք ճախրում էին օդի մեջ՝ չորս հսկայական ուղղանկյուն սեղաններից վեր որոշակի բարձրության վրա: Դպրոցի բոլոր ուսանողները նստած էին այդ չորս սեղանների շուրջը: Սեղաններին ծայրից ծայր շարված էին շողշողուն ոսկյա սկահակներ, ափսեներ ու գավաթներ: Դահլիճի խորքում, չորս ուղղանկյուն սեղանների

ուղղահայաց, քիչ ավելի բարձր պատվանդանի վրա դրված էր մեկ ուրիշ երկար սեղան, որի մոտ նստած էին ուսուցիչները: Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը նրանց ուղեկցեց դեպի դահլիճի սկիզբը, որտեղ նրանք շարք կանգնեցին ուսանողների չորս երկար սեղանների և ուսուցիչների բարձր սեղանի միջև՝ դեմքով դեպի ուսանողները և մեջքով դեպի ուսուցիչների սեղանը: Նրանց ուղղված հարյուրավոր դեմքերը մոմերի լույսից նմանվել էին լուսարձակող լապտերների: Ուսանողների մեջ այստեղ-այնտեղ տեղավորված ուրվականները շողշողում էին մշուշված արծաթափայլով: Իրեն ուղղված հարյուրավոր հայացքներից աչքերը փախցնելու համար, Հարրին գլուխը վեր բարձրացրեց և տեսավ սև, ասես թավշյա, առաստաղը՝ ծայրից ծայր սփռված հազարավոր աստղերի կետիկներով: Նա լսեց Հերմիոնայի շշնջոցը.

— Առաստաղը կախարդված է, որպեսզի ճիշտ այնպիսի տեսք ունենա, ինչպես տանիքից վեր տարածվող երկինքը: Ես այդ մասին կարդացել եմ «Հոգվարթսի տարեգրությունը» գրքում:

Դժվար էր պատկերացնել, որ այնտեղ ընդհանրապես առաստաղ կար, և որ Մեծ դահլիճը պարզապես բաց երկնքի տակ չէր գտնվում:

Հարրին արագ իջեցրեց հայացքը: Մինչ այդ, պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը առաջին դասարանցիների շարքի առաջ մի աթոռակ տեղադրեց, իսկ աթոռակի վրա դրեց մի սրածայր մոգական գլխարկ: Դա շատ հնամաշ, բազում տեղերում կարկատված ու խիստ կեղտոտ գլխարկ էր: Մորաքույր Պետունիան նման գլխարկ նույնիսկ դեռան շեմից էլ ներս չէր թողնի:

Հարրին անհանգիստ մտածում էր, որ գուցե իրենք պետք է հերթով փորձեն՝ գլխարկի միջից նապաստակ հանել: Սակայն նկատելով, որ դահլիճում բոլոր գտնվողների հայացքները գամված են գլխարկին, նա նույնպես հայացքն ուղղեց դրա վրա: Մի քանի վայրկյան կատարյալ լռություն տիրեց: Հետո գլխարկը ցնցվեց, լայնեզր բոլորքի մոտ ծալքերից մեկը բերանի նման լայն բացվեց, և գլխարկը սկսեց երգել.

Գուցե մտածես գեղեցիկ չեմ ես,
Եվ կսխալվես, թե տեսածով դատես:
Երդվում եմ կոտրած ճարմանդովս միակ,
Որ չկա աշխարհում ինձ նման գլխարկ:
Բայց թե կասկածես ու շատ փնտրտես,
Քիթս կկտրեմ, թե ուրիշը գտնես:
Դեն նետե՛ք բերետ, փափախ ու կեպի՝
Գլխարկներ դատարկ, ապուշ, անհոգի:
ԵՍ եմ այստեղ միայն կարևոր, ամենագետ ու գլխավոր,
Գլխարկն եմ ես անգուգական, իմաստուն ու զորավոր:

Տեսակավորող Գլխարկն եմ ես,
Գլխարկների արքան հեռատես:
Թե վստահես ու գլխիդ ինձ դնես,
Ճակատագիրդ կպատմեն ես քեզ:
Դու երբեք ինձնից ոչինչ չես թաքցնի,
Դի՛ր գլխիդ վստահ ու մի՛ վարանի:
Կասեն քեզ շիտակ, թե ուր կգնաս,
Ինչ գործեր կանես, ում կընկերանաս:

Գուցե սպասու՞մ եմ քեզ Գրիֆինդորում,
Որ տվել է բազում դյուրագներ քաջանուն,
Նրանց սիրտը խիզախ է, ոգին՝ անկոտրում,
Փա՛ռք ու պատիվ են Գրիֆինդոր բերում:
Թե արդարամիտ ես ու համբերատար,
Գործիդ նվիրված ու կարգապահ,
Գուցե մտնե՞ս Հաֆլուփաֆ ընտանիք,

Փա՛ռք ձեզ, արդար հաֆըլփաֆցիք:
Գուցե ընտրվես դու Ռեյվենքլո տուն,
Թե խելքդ է ուսյալ, և միտքդ՝ գիտուն,
Գրքի բարեկամ ես ու իրավ ջանասեր,
Փա՛ռք Ռեյվենքլո տանն իմաստասեր:
Անշուշտ կգտնես ընկերներ բազում,
Թե չես պարտվում երբեք ու չես նահանջում,
Կընտրվես ճարպիկ, խորամանկ Սլիդերին,
Փա՛ռք սլիդերինցի հնարամիտներին:
Դի՛ր ինձ գլխիդ ու մի՛ տատանվիր,
Թո՛ղ ճշմարիտ ընտրություն կատարվի,
Ինձնից լավ ու ազնիվ բարեկամ դու չունես,
Տեսակավորող Գլխարկն եմ ես:

Միահամուռ ծափահարությունների ալեկոծություն ճայթեց ամբողջ դահլիճում: Գլխարկը գլուխ տալու նման մի շարժում արեց՝ իր սրածայր գագաթը թեքելով հերթով բոլոր չորս սեղանների ուղղությամբ, և հետո կրկին լուռումունջ անշարժացավ տեղում:

— Ուրեմն մենք ընդամենը պետք է այդ գլխարկը գլխներիս դնենք, — շշնջաց Ռոնը Հարրիի ականջին, — ես կսպանեմ այդ սրիկա Ֆրեդին, նա ինձ հեքիաթներ էր պատմում տրոլի հետ մենամարտելու մասին:

Հարրին հագիվ ժպտաց: Անշուշտ գլխարկը գլխին դնելը շատ ավելի լավ հեռանկար էր, քան կախարդանք անելը, բայց նա իրականում շատ կուզենար, որ նույնիսկ գլխարկը գլխին դնելու արարողությունը կատարվեր ոչ այդքան շատ մարդկանց ներկայությամբ: Գլխարկը կարծես չափազանց շատ բան էր պահանջում իրենից: Հարրին իրեն ո՛չ խիզախ ու անկոտրում էր համարում, ո՛չ արդարամիտ ու համբերատար, ո՛չ գիտուն ու իմաստասեր, ո՛չ էլ ճարպիկ ու հնարամիտ: Ա՛յ, եթե գլխարկը մի այնպիսի միաբանություն առաջարկեր, որը միավորում էր գլխապտույտ և

սրտխառնոց ունեցողներին, դա ճիշտ և ճիշտ հարմար կլիներ իրեն այդ պահին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մի քայլ առաջ եկավ՝ ձեռքին բռնած մագաղաթի մի երկար փաթեթ:

— Ում անունը կարդամ, թող դուրս գա շարքից, գլխարկը դնի գլխին ու հանգիստ նստի աթոռակին տեսակավորման համար, — ասաց նա:

— Ա՛բոթ, Հա՛ննա...

Հարդագույն հյուսքերով կարմրաթուշ մի աղջիկ դուրս եկավ շարքից, գլխին դրեց գլխարկը և նստեց աթոռակին: Գլխարկը նրա գլխին այնքան մեծ էր, որ լրիվ ծածկեց աչքերն ու քիթը: Մի պահ լռություն տիրեց...

— ՀԱ՛ՖԸԼՓԱՖ... — բարձր բղավեց գլխարկը:

Աջ կողմի սեղանն ալեկոծվեց բացականչություններով և ողջույնի ծափահարություններով: Մինչ Հաննան գնում էր նստելու հաֆըլփաֆցիների սեղանի մոտ, Հարրին տեսավ, թե ինչպես էր գիրուկ վանականի ուրվականը ուրախ-ուրախ ձեռքով անում նրան:

— Բո՛ւնգ, Սյու՛զան...

— ՀԱ՛ՖԸԼՓԱՖ... — կրկին բղավեց գլխարկը և Սյուզանը՝ սայթաքելով վազեց նստելու Հաննայի կողքին:

— Բրու՛թ, Թե՛րրի ...

— ՌԵ՛ՅՎԵՆՔԼՈ...

Այս անգամ ծախից առաջին սեղանը դղրդաց ծափահարություններով: Մի քանի ռեյվենքլոցիներ ոտքի կանգնեցին և սեղմեցին Թերրիի ձեռքը, երբ նա մոտեցավ միաբանության սեղանին:

Բրոքելիդրսթ Մենդին նույնպես գնաց Ռեյվենքլո միաբանություն, բայց Բրաուն Լավենդերը դարձավ այդ երեկո առաջին նորընտիր գրիֆինդորցին, և այս անգամ ծախից վերջին սեղանը ճայթեց ողջույնի ծափահարություններով: Հարրին տեսավ, թե ինչպես էին Ռոնի երկվորյակ եղբայրները տեղից քաջալերիչ վանկարկում:

Միլիսենթ Բուլսթրոուդը դարձավ սլիգերինցի: Միգուցե դա Հարրիի երևակայության արդյունքն էր, ի վերջո, այն ամենից հետո, ինչ արդեն լսել էր նրանց մասին, բայց Սլիգերին միաբանության ժողովուրդը նրան շատ անհամակրելի ու անհետաքրքիր թվաց:

Ակնհայտորեն, նա սկսել էր շատ վատ զգալ իրեն: Հարրին հիշեց, թե ինչպես էին դպրոցում ֆուտբոլի կամ բասկետբոլի խաղերի ժամանակ դպրոցական մարզական կապիտանները թիմ հավաքում: Նրան միշտ վերջինն էին ընտրում, բայց ոչ այն պատճառով, որ ինքը բոլորից թույլն էր կամ լավ չէր խաղում, այլ միայն այն պատճառով, որ ոչ ոք չէր ուզում Դադլիի հետ գլուխ դնել և ցույց տալ, թե համակրում է Հարրին:

— Ֆինչ-Ֆլեյշի Ջա'սթին...

— ՀԱ՛ՖԸԼՓԱՖ...

Հարրին նկատեց, որ գլխարկը երբեմն անմիջապես էր բղավում միաբանության անունը, սակայն երբեմն որոշումը կայացնում էր միայն որոշ ժամանակ մտածելուց հետո: Շեյմոս Ֆինիգանը՝ այն ցորենագույն մազերով տղան, որը շարքում Հարրիից առաջ էր կանգնած, գրեթե մի ամբողջ րոպե նստած մնաց աթոռակին, մինչև գլխարկը վերջապես որոշեց նրան Գրիֆինդոր ուղարկել:

— Գրե'յնջեր Հերմիո'նա...

Հերմիոնան գրեթե վազելով մոտեցավ աթոռակին և գլխարկն արագ դրեց գլխին

— ԳՐԻ՛ՖԻՆԴՈՐ... — բղավեց գլխարկը, և Ռոնը դժգոհ մռնչաց:

Մի սարսափելի միտք ծակեց Հարրիի ուղեղը: Սովորաբար նման մտքերը ծագում են հատկապես այն ժամանակ, երբ գերլարված ու ծայրահեղ նյարդային ես լինում: Իսկ եթե հանկարծ գլխարկն իրեն ընդհանրապես ոչ մի միաբանություն չուղարկի՞... Իսկ եթե հանկարծ ինքը՝ գլխարկը մինչև քթի ծայրը գլխին դրած, մի ժամ նստած մնա աթոռակին, ու ոչ մի բան չկատարվի, և պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը գլխարկը վերցնի նրա գլխից ու ասի, որ մեծ սխալմունք է կատարվել, և որ ինքը պետք է անմիջապես գնացք նստի ու վերադառնա այնտեղ, որտեղից եկել է...

Երբ Նեվիլ Լոնգբոթոմին, այն տղային, որն անդադար կորցնում էր իր դողոշին, կանչեցին աթոռակի մոտ, նա հաջողացրեց ճանապարհին մի լավ գլուխկոնձի տալ: Գլխարկը երկար ժամանակ լուռ էր, երևի դժվարանում էր որոշել Նեվիլի միաբանությունը: Եվ, երբ վերջապես գլխարկը բղավեց «ԳՐԻ՛ՖԻՆԴՈՐ», Նեվիլն ուրախությունից ամեն ինչ մոռացած գլխարկը գլխին վազեց գրիֆինդորցիների մոտ և համընդհանուր քրքիջի տակ ստիպված եղավ վերադառնալ ու հանձնել այն Մորագ ՄըքՂագլին:

Դրաքո Մալֆոյը գոռոզ ու ամբարտավան տեսքով առաջ քայլեց, երբ հնչեց նրա անունը և անմիջապես արժանացավ իր երազանքին. գլխարկը դիպչելով նրա ճակատին հապշտապ աղաղակեց «ՍԼԻ՝ՋԵՐԻՆ»:

Մալֆոյը, ինքն իրենից գոհ, գնաց միանալու իր ընկերներ Քրեբին ու Գոյլին, ովքեր մինչ այդ արդեն ընտրվել էին Սլիզբերին:

Շատ մարդ չէր մնացել սպասողների շարքում:

Մուն... Նոթ... Փարքինսոն... և երկվորյակ աղջիկներ՝ Փաթիլ... և Փաթիլ... հետո Սալի-Էնն Փերքսը... և հետո, վերջապես...

— Փոթթեր Հա՛րրի...

Երբ Հարրին առաջ քայլեց, ամբողջ դահլիճով շշուկների փոթորիկ բարձրացավ:

— Փոթթեր ասա՞ց...

— Այն Փոթթերը հո չէ՞...

— Հարրի Փոթթերն այստե՞ղ է...

Վերջինը, ինչ տեսավ Հարրին գլխարկը գլխին դնելուց առաջ, մարդկանց հետաքրքրված, հուզախառն դեմքերն էին: Նրանցից շատերը տեղում կանգնել էին, որպեսզի Հարրիին ավելի լավ տեսնեն: Հաջորդ վայրկյանին գլխարկի ձագարի սև խավարը պարուրեց նրան: Հարրին սպասում էր:

— Հը՛մ, — մի ցածր ձայն ասաց նրա ականջին, — Դժվար խնդիր է... Ես կասեի, շա՛տ դժվար... Խիզախ ես, խոսք չկա, տեսնում եմ... Ուղեղդ էլ վատ չի աշխատում... Տաղանդներ ունես, օ՛հ, իհարկե... Այդպես էլ կա... Այո՛... և ինքնահաստատման անհագուրդ ծարավ եմ տեսնում... Դե՛հ, ի՞նչ ասեմ... Շա՛տ հետաքրքիր է... Հիմա ես ու՞ր ուղարկեմ քեզ:

Հարրին ամուր բռնեց աթոռակի կողերը և մտածեց.

«Ո՛չ Սլիզբերին, միայն ո՛չ Սլիզբերին, խնդրու՛մ եմ»:

— Ո՛չ Սլիզբերին, ասում ես, — կրկնեց ցածր ձայնը նրա ականջի մեջ, — համոզվա՞ծ ես... Դու կարող ես մեծ հրաշագործ դառնալ՝ Սլիզբերին գնալով: Հաջողություն ու փառք է սպասվում քեզ Սլիզբերինի ճանապարհին, գիտե՞ս... Ամեն ինչ տեսնում եմ այստեղ՝ գլխիդ մեջ, և Սլիզբերինը կօգնի քեզ մեծ հրաշագործ դառնալ. ոչ մի կասկած չունեմ դրանում... Հը, համաձայն չե՞ս... Դեհ, ինչ արած, եթե համոզված ես, ուրեմն թող լինի ԳՐԻ՝ՖԻՆԴՈՐ...

Հարրին լսեց, ինչպես գլխարկը վերջին բառը բարձրաձայն բղավեց՝ ի լուր ամբողջ դահլիճի: Նա գլխարկը գլխից հանեց և օրորվելով քայլեց դեպի Գրիֆինդորի սեղանը: Ինչպիսի՜ երանության մեջ էր... Նա ընտրվել էր և ընտրվել էր ոչ թե Սլիդերին, այլ՝ Գրիֆինդոր: Նա նույնիսկ չնկատեց էլ, որ մինչև իր ընտրվելը նման աղմկալի ու բարձրագույն ողջույնների դեռ ոչ ոք չէր արժանացել: Փերսի Ավագը տեղից վեր ցատկեց և ջերմեռանդորեն թափահարեց նրա ձեռքը, իսկ Ուիզլի երկվորյակները ձայնալարերի ամբողջ ուժով վանկարկում էին:

«Փոթ-թե-րը-մեզ-հե՛տ-է, Փոթ-թե-րը-մեզ-հե՛տ-է...»:

Հարրին նստեց սեղանի մոտ՝ այն ժանյակավոր լայնեզր օձիքով ուրվականի դիմաց, ում արդեն տեսել էր փոքր հյուրասենյակում սպասելիս: Ուրվականը իր թափանցիկ ձեռքն առաջ մեկնեց ու քաջալերիչ թիթիացրեց Հարրիի դաստակին, իսկ վերջինիս այնպիսի զարհուրելի զգացում պարուրեց, ասես ձեռքը մտցրել էր մի դույլ սառցակալած ջրի մեջ:

Այժմ նա բավականին լավ էր տեսնում ուսուցիչների բարձր սեղանը: Սեղանի ծայրին, իրեն առավել մոտ, նստած էր Հագրիդը, որն աչքերով նրա հայացքը որսալով, երկու բութ մատը վեր ցցած քաջալերիչ ուղջույն ուղարկեց նրան: Հարրին ի պատասխան ժպտաց Հագրիդին: Բարձր սեղանի մեջտեղում մի մեծ ոսկյա գահի վրա նստած էր Ալբուս Դամբլդորը: Հարրին անմիջապես ճանաչեց նրան՝ գնացքում շոկոլադե գորտի փաթեթից հանած նկարով: Դամբլդորի արծաթափայլ մագերը նույնիսկ ավելի ուժեղ էին արտացոլում մոմերի լույսը, քան մշուշափառ ուրվականները: Հարրին ճանաչեց նաև պրոֆեսոր Քուիրելին՝ «Ծակ տաշտ» սրճարանում հանդիպած նյարդային երիտասարդին: Նա շատ հետաքրքիր տոնական տեսք ուներ՝ գլխին փաթաթած հսկայական մորեգույն չալմայով:

Չտեսակավորվածների շարքի մեջ ընդամենը երեքն էին մնացել: Լիսա Թարփինը ընտրվեց Ռեյվենքլո, ու նրանից հետո եկավ Ռոնի հերթը: Ռոնի դեմքը լարվածությունից արդեն կանաչավուն երանգ էր ստացել: Հարրին մատները խաչաձևեց սեղանի տակ, և մի վայրկյան անց գլխարկը բղավեց «ԳՐԻ՜ՖԻՆԴՈՐ»:

Հարրին մյուսների հետ միասին ջերմեռանդորեն ծափահարում էր, մինչ Ռոնը եկավ ու ծանր հոգոցով փլվեց նրա կողքին:

— Ապրե՛ս, Ռո՛ն, գերազանց էր, — Հարրիի ուսի վրայով հպարտ-հպարտ ասաց Փերսի Ուիզլին, մինչ շարքի մեջ առաջին դասարանցիներից վերջինը՝ Բլեյզ Ջաքինին ընտրվում էր Սլիդերին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն իր մագաղաթը փաթաթեց և Տեսակավորող գլխարկը դուրս տարավ դահլիճից:

Հարրին նայեց իր դիմաց դրված ոսկյա դատարկ ափսեին և միայն այդ պահին հասկացավ, թե ինչքան քաղցած էր: Դդումով քաղցր կարկանդակները կարծես երեկ կերած լինեին:

Ալբուս Դամբլդորը ոտքի էր կանգնել թևերը լայն տարածած և սեր ու ջերմություն ճառագող հայացքով գլուխ էր տալիս ուսանողներին, ասես ուզում էր գրկած լինել դահլիճում բոլոր նստածներին, որոնցից իրեն ավելի հարազատ ու սիրելի ոչ ոք չկար աշխարհում:

— Բարո՛վ եք եկել, — ասաց նա: — Բոլորին ցանկանում եմ բարի ուսումնական տարի Հոգվարթսում: Մինչև մեր տոնական ընթրիքն սկսելը ես կցանկանայի մի երկու խոսք ասել: Եվ ահա դրանք. «Ջուրը պղպջաց կճուճի ձաքից, Կայծակը ծաղկեց կայծքարի ծակից...» Շնորհակալությու՛ն:

Դամբլդորը հետ նստեց իր տեղը: Բոլորը ծափահարեցին և բարձրագույն ողջունեցին: Հարրին չգիտեր՝ ծիծաղե՞ր, թե ոչ:

— Երևի մի քիչ խելքը թռցրել է, — զգուշորեն հարցրեց նա իր կողքին նստած Փերսիին:

— Ո՞վ է խելքը թռցրել, — ցրված ասաց Փերսին, — նա հանձար է, աշխարհի մեծագույն հրաշագործը... Բայց դու ճիշտ ես ասում, բոլոր հանձարներն էլ մի քիչ խելքները թռցրած են: Տապակած կարտոֆիլ, Հա՛րրի...

Հարրիի ծնոտը կախ ընկավ: Սեղանին շարված բոլոր ափսեներն ու սկահակները բերնեբերան լցված էին տաք գոլորշի արծակող և ախորժաբեր բուրմունք տարածող տարբեր տեսակի ուտեստներով, իսկ Փերսին նրան էր փոխանցում տապակած կարտոֆիլի կարմրադեղին շերտիկներով լի մի մեծ ափսե: Հարրին դեռ երբեք միաժամանակ չէր տեսել իր բոլոր սիրած ուտելիքները, այն էլ այդքան մեծ քանակությամբ ու մի սեղանի վրա. էլ խորոված մսի հյութեղ կտորներ, էլ համեմունքներով տապակած հավեր, էլ խոզի ու գառան կարմրացրած կողիկներ, երշիկներ, խոզապուխտ և հորթի տապակած փափուկ կրծքամիս, շոգեխաշած կարտոֆիլ, խորոված

կարտոֆիլ, մսի մանր կտորներով յորքշիրյան հյութեղ փուղինգ, կանաչ ոլոռ, գազար, լոլիկ, թանձր, համեմված նրբահամ սոուսներ և, չգիտես ինչու, նաև անանուխի կոնֆետներ:

Թեև Ղարզլիները Հարրիին քաղցած չէին պահում, սակայն նա գրեթե երբեք սեղանի մոտ չէր հասցնում ուտել այն, ինչն իսկապես ուզում էր: Ղաղլին միշտ շտապում էր Հարրիից առաջ սեղանից վերցնել այն ամենը, ինչ Հարրին կուզենար ուտել, նույնիսկ եթե ինքը դա չէր սիրում կամ արդեն այնքան էր կերել, որ քիչ էր մնում պայթեր: Հարրին ամեն ինչից քիչ-քիչ դրեց իր ափսեի մեջ, անտեսելով միայն անանուխի կոնֆետները, և սկսեց ուտել:

Ամեն ինչ աննկարագրելի համեղ էր:

— Տեսքից շատ համեղ է երևում, — տխուր ասաց ժանյակավոր լայնեզր օծիքով ուրվականը՝ դիտելով, թե ինչպես է Հարրին դանակով կտրում մի մեծ կտոր տապակած հորթի միս:

— Իսկ դու՞ք...

— Ես գրեթե չորս հարյուր տարի ոչինչ չեմ կերել, — ասաց ուրվականը, — դեհ, անշուշտ, ես դրա կարիքը չունեմ, սակայն երբեմն-երբեմն մի տեսակ կարոտում ես... Ա՛հ, կարծես դեռ չեմ ներկայացել: Լորդ Նիքոլաս դե Միմսի-Փորփինգթոն, ձեր խոնարի ծառան, Գրիֆինդոր աշտարակի մշտաբնակ ուրվականը:

— Ես գիտեմ, դուք ով եք, — հանկարծ ասաց Ռոնը, — եղբայրներս ինձ պատմել են ձեր մասին, դուք Գրեթե-Անգլուխ-Նիքն եք:

— Ես կգերադասեի, որ ինձ դիմեք Սըր Նիքոլաս դե Միմսի, — խստաշունչ սկսեց ուրվականը, սակայն շիկահեր Շեյմոս Ֆինիգանը ընդհատեց նրան.

— Գրեթե անգլու՞խ... Այդ ինչպես կարելի է գրեթե անգլուխ լինել:

Սըր Նիքոլասը ծայրահեղ սրտնեղած ու ձանձրացած տեսք ընդունեց: Ակնհայտորեն նրանց փոքրիկ դատարկ գրույցը բոլորովին էլ այն ուղղությամբ չէր ընթանում, ինչ նա կցանկանար:

— Ահա այսպե՛ս, — գրգռված ասաց նա, բռնեց իր ձախ ականջից ու ներքև քաշեց: Նրա ամբողջ գլուխը պոկվեց վզից և ծխնիների վրա պտտվող կափարիչի պես կողքի թեքվելով, ընկավ ձախ ուսի վրա՝ բացելով վզի հորիզոնական կտրվածքը: Ամենայն հավանականությամբ, ինչ-որ մեկը փորձել էր գլխատել նրան, բայց իր գործը լավ չէր արել: Ներկաների

դեմքերի կաթվածահար արտահայտությունը մի պահ գոհունակությամբ դիտելուց հետո Գրեթե-Անգլուխ-Նիքը բաց թողեց իր ականջը, և գլուխն իսկապես կափարիչի պես հետ ընկավ իր տեղը: Նա հազաց ու ասաց.

— Դեհ, ի՞նչ... ուրեմն դու՞ք եք մեր նոր գրիֆինդորցիները... Հուսով եմ, ձեր օգնությամբ վերջապես կկարողանանք այս տարի հաղթել Միաբանությունների Գավաթի մրցույթում: Գրիֆինդորը երբեք դեռ այսքան երկար չի պարտվել: Սլիզբերինը արդեն վեցերորդ տարին անընդմեջ շահում է Գավաթը: Եվ Արյունարբու Բարոնը անտանելի մեծամտացել է... Նա Սլիզբերին տան ուրվականն է:

Հարրին գլուխների վրայով նայեց Սլիզբերինի սեղանին և գրեթե դեմ-դիմաց տեսավ սեղանի մոտ նստած մի ահարկու ուրվականի՝ օդի մեջ սառած դատարկ հայացքով, ոսկրոտ քարացած դեմքով և միջնադարյա հագուստի վրա արծաթագույն մեծ բծերով, որոնք նրա ողջ ժամանակ, ամենայն հավանականությամբ, արյան հետքեր էին եղել: Նա նստած էր Մալֆոյի կողքին, և Հարրին գոհունակությամբ նկատեց, որ վերջինս նման սեղանակցի ներկայությունից բնավ երջանիկ չէր զգում իրեն:

— Ինչպե՞ս է հաջողացրել այդպես արյունոտվել, — անչափ հետաքրքրված հարցրեց Շեյմոսը:

— Ես նրան երբեք չեմ հարցրել, — նրբանկատորեն պատասխանեց Գրեթե-Անգլուխ-Նիքը:

Երբ բոլորն ուզածի չափ կերան-կշտացան, ուտելիքների մնացորդները կամացուկ անհետացան ափսեներից, և ամբողջ սպասքը սեղանի վրա մնաց առաջվա պես մաքուր ու փայլփլուն: Մի վայրկյան անց սեղանը լցվեց զանազան աղանդերներով: Սկուտեղների վրա հայտնվեցին բոլոր երևակայելի համերի պաղպաղակների մեծ գնդեր, մրգերով կարկանդակներ, մեղրով և ընկույզով փախլավաներ, շոկոլադով լցված էկլերներ, մուրաբայով բլիթներ, քաղցր կաթնախյուսով փափուկ բիսկվիթներ, շոկոլադե տրյուֆելներ, տարբեր տեսակի շաքարած հատապտուղներ, բոլոր գույների ախորժատես դոնդողներ, բրնձով ու չամիչով փուդինգներ և այլն, և այլն...

Մինչ Հարրին մեղրով փախլավա էր համտեսում, սեղանակիցների միջև զրույցը ծավալվեց ընտանիքների մասին:

— Ես կես ու կես եմ, — ասաց Շեյմոսը, — Հայրս մազլ է, իսկ մայրս՝ դյութանույշ: Մայրիկս հորս բան չէր ասել իր վիուկային ծագման մասին,

մինչև իմ ծնվելը: Պատկերացնում եք, ինչպիսի ցնցում պիտի ապրած լինի խեղճ հայրիկս:

Բոլորն անհոգ ծիծաղեցին:

— Իսկ դու՞, Նե՛վիլ, — հարցրեց Ռոնը:

— Դեհ, ինձ տատս է պահել մեծացրել, իսկ նա վիուկ է, — ասաց Նեվիլը, — թեև նրա մասին ավելի ճիշտ կլինի ասել, որ դյութանույշ է: Սակայն մեր ամբողջ ընտանիքը ծնվածս օրվանից համոզված էր, որ ես բացարձակ մազլ եմ: Իմ մեծ հորեղբայր Ալջին շարունակ փորձում էր ինձ անակնկալի բերել, որպեսզի վախի կամ հուզմունքի միջոցով ինքնըստինքյան ինչ-որ հրաշք կորզի ինձնից: Նույնիսկ մի անգամ Բլեքփուլ լճի նավամատույցից ինձ դիտավորյալ հրեց, գցեց ջուրը: Պատկերացնում եք, քիչ էր մնում խեղդվեի: Բայց ինչ էլ անում էր, ոչինչ չէր ստացվում, մինչև չդարձա ութ տարեկան: Մի օր մեծ հորեղբայր Ալջին եկել էր տատիս հետ թեյ խմելու և, չհամակերպվելով իմ մազլական ապագայի հետ, ինչպես միշտ, ուզում էր մի փորձանք բերեր գլխիս: Այս անգամ՝ կրունկներիցս բռնած, ինձ կախ էր տվել երկրորդ հարկի պատուհանից, որպեսզի ես, վերջապես, վախից մի բան անեմ: Այդ պահին՝ թեյի սեղանի մոտ նստած, մեծ հորաքույր Էնիդան նրան առաջարկեց մի կտոր հարած սպիտակուցով ու շոկոլադե խյուսով նրա սիրած «Մորենգո» տորթից, իսկ նա ուրախությունից ինձ մոռացավ ու պատահաբար բաց թողեց, ես էլ ռետինե գնդակի պես վերուվար թռչելով անցա ամբողջ այգիով ու գլորվեցի մինչև խճուղի: Այդ օրը մեր ամբողջ ընտանիքի ուրախությանը չափ ու սահման չկար: Տատս ուրախությունից նույնիսկ լաց էր լինում: Դուք պետք է նրանց դեմքերի արտահայտությունը տեսնեիք, երբ ես Հոգվարթսում սովորելու հրավերով նամակ ստացա, որովհետև, հասկանում եք, նրանք բոլորը համոզված էին, որ իմ մեջ բավականաչափ հրաշագործական ուժ չկա այստեղ սովորելու համար: Մեծ հորեղբայր Ալջին այնքան էր ուրախացել, որ ինձ մի դոդոշ նվիրեց:

Հարրիի մյուս կողմում նստած Փերսի Ուիզլին ու Հերմիոնա Գրեյնջերը խոսում էին դասերից: («Օ՛հ, հուսով եմ, որ դասերն անմիջապես կսկսվեն, այնքա՛ն սովորելու բան կա... Ինձ հատկապես հետաքրքրում են կերպափոխության, այսինքն տրանսֆիգուրացիայի դասերը... Դեհ, գիտե՞ք՝ երբ ինչ-որ մի բան վերածում ես մեկ ուրիշ բանի: Անշուշտ, դա պետք է որ

շատ դժվար լինի», «Դուք հո միանգամից դժվար բաներից չեք սկսելու, սկզբում լուցկու հատիկներից ասեղ պիտի սարքեք ու դրա նման բաներ...»)

Հարրին, որը համեղ ուտելիքից ու ջերմությունից արդեն թմրել էր ու քնել էր ուզում, կրկին նայեց ուսուցիչների բարձր սեղանին: Հագրիդը կենտրոնացած ինչ-որ բան էր խմում իր գավաթից: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը գրուցում էր պրոֆեսոր Ղամբլդորի հետ: Պրոֆեսոր Քուիրելն իր անհեթեթ չալմայով, մեջքով դեպի Հարրին նստած, գրուցում էր մեկ ուրիշ ուսուցչի հետ: Այդ ուսուցիչը խորաթափանց մռայլ հայացքով, գունատ մաշկով և ցայտուն արծվային քթով երիտասարդ տղամարդ էր, և նրա սև, փայլուն մազերը հարթ կիսված էին ձակատի երկու կողմերի վրա ու ծանր թափվելով, հասնում էին մինչև ուսերը:

Դա շատ հանկարծակի կատարվեց: Արծվաքիթ ուսուցիչը հանկարծ Քուիրելի գլխի փաթեցի վրայով նայեց ուղիղ Հարրիի աչքերի մեջ, և մի սուր այրող ցավ անցավ Հարրիի ձակատի սպիով:

— Ա՛խ... — ճչաց Հարրին՝ ձեռքով բռնելով ձակատը:

— Ի՞նչ եղավ, — հարցրեց Փերսին:

— Վ-վ-ոչինչ...

Ցավը նույնքան արագ անցավ, որքան և անսպասելի սկսվել էր: Ավելի դժվար էր ազատվել այն զգացումից, որը համակեց Հարրիին արծվաքիթ ուսուցչի հայացքից: Նա համոզված էր, որ այդ ուսուցիչը, չգիտես ինչու, բոլորովին չի համակրում իրեն:

— Ո՞վ է այն սևահեր մարդը, որը խոսում է պրոֆեսոր Քուիրելի հետ, — հարցրեց Հարրին Փերսիից:

— Օ՛հ, ինչ է, արդեն ծանոթ ես Քուիրելի հետ, իսկապե՞ս: Հը՛ր... Նման գրուցակցի կողքին հազիվ թե որևէ մեկն իրեն լավ զգա, թեև մյուս կողմից դժվար է Քուիրելից ավելի նյարդային մեկին պատկերացնել: Ինչևէ, նրա կողքինը պրոֆեսոր Սնեյփն է՝ Սլիզերինի Ավագ դասախոսը և հմայադեղերի ու կախարդական թուրմերի վարպետը: Սնեյփը հմայաթուրմերի պատրաստման և օգտագործման կիրառական դասընթացն է վարում, սակայն բոլորը գիտեն, որ նա չի սիրում իր առարկան և աչքը Քուիրելի տեղի վրա է: Օ՛ո, այդ Սնեյփը շա՛տ բան գիտի սև ուժերի ու սև արվեստների մասին:

Հարրին միառժամանակ հայացքը պահեց Սնեյփի վրա, սակայն վերջինս նրա կողմն այլևս չնայեց:

Վերջապես, փուղինգներն էլ անհետացան, ու պրոֆեսոր Ղամբլդորը կրկին ոտքի կանգնեց: Ղահլիճում բացարձակ լռություն տիրեց:

— Հը-հը-մ... Այժմ, երբ բոլորս կշտացանք ու հագեցանք, ևս երկու խոսք պիտի ասեմ. այս անգամ ուսումնական տարվա սկիզբն ազդարարող մի քանի կազմակերպական հրահանգներ... Առաջին դասարանցիները պետք է նկատի ունենան, որ ամրոցի մոտ գտնվող անտառ մտնելը խստիվ արգելվում է բոլոր աշակերտների համար: Բարձր դասարանցիներից մի քանիսին չէր խանգարի երկրորդ ականջին էլ օղ անել այդ արգելանքը, — Ղամբլդորի առկայծող աչքերը փայլատակեցին Ուիզլի երկվորյակների ուղղությամբ: — Դրանից բացի, պարոն Ֆիլչը, մեր ամրոցի պարետը, խնդրել է ինձ զգուշացնել ձեզ, որ ամրոցի միջանցքներում դասերից և պարապմունքներից դուրս հրաշագործելը նույնպես խստիվ արգելվում է, — շարունակեց Ղամբլդորը: — Քվիդիչի փորձնական խաղերը կսկսվեն կիսամյակի երկրորդ շաբաթվա ընթացքում: Միաբանությունների թիմերում խաղալ ցանկացողները թող մոտենան մադամ Հուչին: Եվ, վերջապես, պետք է բոլորիդ պաշտոնապես զգուշացնեմ, որ այս տարի ամրոցի աջ թևի երրորդ հարկի միջանցքը հայտարարվում է արգելված գոտի բոլոր նրանց համար, ովքեր չեն ցանկանում մեռնել տանջալից և անփառունակ մահով:

Հարրին ծիծաղեց, բայց նրանից բացի ուրիշ ծիծաղող գրեթե չկար:

— Լու՞րջ է ասում, ինչ է, — հարցրեց նա Փերսին:

— Անշուշտ չի կատակում, — պատասխանեց Փերսին, հոնքերը կիտելով, — սակայն, դա շատ տարօրինակ է, որովհետև նա սովորաբար բացատրում է, թե ինչու չի կարելի այն՝ ինչն արգելվում է: Անտառ գնալ չի կարելի, որովհետև այն լի է վտանգավոր գազաններով... Դեհ, դա բոլորը գիտեն: Սակայն երրորդ հարկի միջա՞նցքը... Այդ ինչու՞ չի կարելի... Գոնե մեզ՝ Ավագներիս, պետք է տեղեկացներ:

— Իսկ այժմ, մինչև քնելու գնալը, եկե՛ք միասին երգենք մեր դպրոցական հիմնը, — բացականչեց Ղամբլդորը: (Հարրին նկատեց, որ մյուս ուսուցիչների դեմքերի ժպիտները մի տեսակ շինծու, քարացած դիմակների վերածվեցին):

Դամբլդորն իր կախարդական փայտիկի ծայրով օդի մեջ մի թեթև շարժում կատարեց, ասես ուզում էր փայտիկի ծայրին նստած ճանճը քշել, և մի երկար բարակ ոսկյա ժապավեն դուրս թռավ փայտիկի ծայրից ու բարձր օդի մեջ գալարվեց սեղանների վրա՝ վերածվելով ոսկյա ալիքի պես օդում դանդաղ օրորվող բառերի:

— Ամեն մեկը երգում է իր սիրած մեղեդիով, — ասաց Դամբլդորը, — դեհ, սկսեցի՛նք, երեք-ույու-չո՛րս...

Եվ ամբողջ դպրոցը խառնաձայն, խառնատակտ ու խառներանգ ծայնարկեց.

Հո՛գվարթս, Հո՛գվարթս, գիտության պարտեզ,
Մեր հին հարազատ, մի քիչ խելք տու՛ր մեզ:
Թե ծեր ու ճաղատ, թե ջահել, անփո՛րձ,
Մեր ուղեղները քեզ՝ գիտության պահո՛ց:
Մեր քամահար ու դատարկ գլուխների մեջ,
Դիվահար փետուրներ են պտտվում անվե՛րջ.
Մեր գիժ գլուխները՝ ճանճերով լեցուն
Դու ուսում լցրու, փորձ ու հմտությու՛ն:
Գիտելիք տուր մեզ, կյանք սովորեցրու,
Ինչ մոռացել ենք, նորից հիշեցրու:
Դու քո գործն արա, մենք մեր խոսքի տերն ենք.
Այնքան սովորե՛նք, գիտությամբ փթթե՛նք,
Մինչև ուսումից բացարձակ փտե՛նք:

Բնականաբար, բոլորը երգն ավարտեցին տարբեր ժամանակներում: Վերջապես, մնացին միայն Ուիզլի երկվորյակները, ովքեր, երգում էին ինչ-որ շատ դանդաղ, թաղման քայլերգի տակ: Դամբլդորը նրանց վերջին մի քանի տողերը համբերատար դիրիժորեց իր կախարդական փայտիկով, իսկ երբ

նրանք էլ վերջացրին, ինքը, թերևս, ամենաբարձր ծափահարողներից մեկն էր:

— Ա՛խ, երաժշտություն... — ասաց նա, — աչքերը սրբելով, — դա մի հրաշք է, որին չի հասնի և ոչ մի հրաշագործություն: Իսկ հիմա՝ քնելու՛, բոլորդ դեպի ննջարաննե՛րը:

Գրիֆինդորցի առաջին դասարանցիները Փերսիի հետևից գնացին զվարճախոս ամբոխի միջով և դուրս եկան Մեծ դահլիճից, անցան նախասրահով ու սկսեցին վեր բարձրանալ մարմարյա աստիճաններով: Հարրիի ոտքերը կրկին, ասես արձիճով լցված լինեին, բայց այս անգամ պատճառը հոգնածությունն ու առատ ընթրիքն էին: Նա այնքան հոգնած էր, ու քունն այնպես էր տանում, որ նույնիսկ չէր էլ զարմանում, որ միջանցքների պատերին կախված դիմանկարներում պատկերված մարդիկ ինչ-որ բան էին շնչում միմյանց ու մատնացույց անում իրենց: Չզարմացավ, երբ Փերսին երկու անգամ նրանց անցկացրեց գաղտնադռների միջով, որոնցից մեկը գտնվում էր պատի մեջ պտտվող հայելու շրջանակի հետևում, իսկ մյուսը՝ պատից կախված հսկայական գորգի հետևում: Հորանջելով ու ոտքերը հագիվ քարշ տալով, նրանք բարձրանում էին աստիճաններով, և Հարրին մտածում էր, թե դեռ ինչքան են գնալու մինչև իրենց ննջարան հասնեն, երբ նրանց փոքրիկ խումբը հանկարծ կանգ առավ:

Առջևում օդի մեջ ձախրում էին մի գույզ ձեռնափայտեր, և երբ Փերսին մի քայլ առաջ արեց, ձեռնափայտերը ակնհայտ սպառնալից դիրք ընդունեցին և սկսեցին հարձակվել Փերսիի վրա:

— Փիվզն է, — շնչաց Փերսին առաջին դասարանցիներին, — ամրոցի փոլթերգեյստը, — և Փերսին՝ ձայնը բարձրացնելով, խրոխտ բղավեց, — Փի՛վզ... ապա մի ցույց տու՛ր քեզ:

Ի պատասխան լսվեց մի բավականին գռեհիկ ձայն, որը, եթե պարկեշտ լեզվով նկարագրելու լինենք, կարելի էր նմանեցնել միայն ծակված փուչիկից միանգամից դուրս ժայթքող օդի փռնչոցին:

— Ի՞նչ է, ուզում ես, որ գնամ Արյունարբու Բարոնի մո՞տ... — խիստ ձայնով բղավեց Փերսին:

Այս անգամ թղթի տոպրակի ճայթյուն հիշեցնող ձայն լսվեց, և մի գաճաճ հայտնվեց օդի մեջ՝ ուղիղ նրանց դիմաց: Գաճաճը ծալապատիկ նստած ձախրում էր օդում՝ իրար խփելով ձեռքերի մեջ բռնած երկար

ծեռնափայտերը: Նա իր մանրիկ, չար աչքերով զննում էր բոլոր կանգնածներին ու հսկայական անատամ բերանով ծամածռություններ էր անում:

— Ուուուուու՜ու... — ասաց նա չարանենգ կչկչոցով, — կուկուսիկ-մուկուսիկ ար-րյաջ-ջին դաս-սյարանցի՜ք... Ա՛յ, հիմա կուրախանաա՜նք...

Հանկարծ նա աչքերը չռած առաջ նետվեց ու քամի փչելով «ԲՈՒ՛ՈՒ...» գոռաց նրանց վրա: Բոլորն անակնկալից տեղում ցնցվեցին:

— Կորի՛ր այստեղից, Փի՛վզ, թե չէ Բարոնին կասեմ այս խուլիգանության մասին... Տե՛ս, հա... Ես կատակ չե՛մ անում, — բարկացած բղավեց Փերսին:

Փիվզը մի այլանդակ ծամածռությամբ լեզու ցույց տվեց նրանց ու չքվեց՝ ծեռնափայտերը զցելով Նեվիլի գլխին: Լսվեց միայն, թե ինչպես էր նա վնգոցով սլանում միջանցքներով, չրխկչրխկացնելով պատերի տակ կանգնած ասպետական զինազգեստները և զենք ու զրահները:

— Հեռու կմնաք Փիվզից և զգույշ կլինեք նրանից, — ասաց Փերսին, երբ շարունակեցին ճանապարհը, — նրա հախից միայն Արյունարբու Բարոնն է գալիս: Նրանից բացի ուրիշ ոչ ոքի չի ենթարկվում, նույնիսկ մեզ՝ Ավագներիս, բանի տեղ չի դնում: Ահա, տեղ հասանք:

Միջանցքի վերջում պատին կախված էր ամբողջ հասակով կանգնած մի աննկարագրելի չաղ կնոջ պատկերող նկար: Կնոջ հագին վարդագույն մետաքսյա լայնածավալ ու լայնափեշ շրջազգեստ էր:

— Գաղտնաբա՜ռը... — ասաց նա օպերային երգչուհու երգեցիկ առողջանությամբ:

— «Կապուտ դրակոնիս», — ասաց Փերսին, և դիմանկարը առաջ հրվեց՝ պատի մեջ բացելով մի մեծ անցում: Բոլորը ներս մագլցեցին, իսկ Նեվիլն այստեղ էլ հասցրեց գլուխկոնծի տալ: Վերջապես հայտնվեցին Գրիֆինդորի աշտարակի Ընդհանուր սենյակում, որը մի շատ հաճելի կլոր սրահ էր՝ կահավորված պատերի տակ ու մեծ բուխարու շուրջը կիսալուսնաձև շարված և տարբեր չափերի բարձերով ծածկված, հարմարավետ բազկաթոռներով:

Փերսին աղջիկներին ուղեկցեց մինչև նրանց ննջարանի դուռը, իսկ տղաներին ցույց տվեց դեպի նրանց ննջարան տանող պտուտակաձև սանդուղքը, որն ակնհայտորեն գտնվում էր ամրոցի փոքր աշտարակներից

մեկում: Տղաները վերջապես մտան իրենց ննջարանը, որտեղ տեղադրված էին հինգ հսկայական փայտյա մահճակալներ, բոլորն էլ՝ անկյուններում վեր խոյացող փայտյա ծաղկազարդ սյուներից կախված մուգ կարմիր թավշյա վարագույրներով: Նրանց ճամպրուկներն արդեն դրված էին սենյակում: Երկար խոսելու համար չափազանց հոգնած լինելով, նրանք լուռումունջ գլուխներին քաշեցին իրենց գիշերանոցներն ու թռան մահճակալների վրա:

— Օ՛խ, ի՞նչ ընթրիք էր... — տնքաց Ռոնը վարագույրի հետևից, — Բոքո՛ն, կորի՛ր այստեղից: Պատկերացնու՞մ ես, այս ապուշն իմ սավաններն է ծամում:

Հարրին ուզում էր Ռոնից հարցնել, թե աղանդերներից ո՞ր մեկն ավելի շատ դուր եկավ նրան, սակայն այդպես էլ չհասցրեց, որովհետև քունն այնքան էր տանում, որ գլուխը բարձին դնելուն պես անմիջապես քնեց:

Թերևս Հարրին ընթրիքի ժամանակ չափազանց շատ էր կերել, որովհետև մի տարօրինակ մղձավանջային երազ տեսավ: Երազում իբր գլխին դրել էր պրոֆեսոր Քուիրելի անհեթեթ չալման, որը խոսում էր իր հետ և համոզում իրեն անմիջապես հեռանալ Գրիֆինդոր միաբանությունից և մտնել Սլիդերին, որովհետև դա է իր ճակատագիրը: Հարրին չալմային ասում էր, որ ինքը չի ուզում Սլիդերինում լինել, և չալման գնալով ավելի ու ավելի էր ծանրանում նրա գլխի վրա, ու երբ Հարրին փորձեց փաթթոցը գլխից հանել, այն սկսեց ձգվել նրա ճակատի շուրջը և սեղմել քունքերը՝ անտանելի ցավ պատճառելով... Զգիտես որտեղից հանկարծ հայտնվեց Մալֆոյը և սկսեց ծիծաղել Հարրիի վրա՝ ծաղրելով, որ նա չի կարողանում ազատվել չալմայից... Ու հանկարծ Մալֆոյը դարձավ Սնեյփ անունով այն արծվաքիթ ուսուցիչը, որի ծիծաղը հետզհետե վերածվեց սառն ու դաժան, սարսափազդու քրքիջի... Հետո ինչ-որ կանաչ լույսի ճառագայթ պայթեց նրա գլխում, և Հարրին արթնացավ՝ դողալով սառը քրտինքից:

Նա շրջվեց մյուս կողքի վրա և անմիջապես նորից քնեց ու երբ հաջորդ առավոտյան արթնացավ, գիշերային մղձավանջից արդեն ոչինչ չէր հիշում:

Գլուխ 8. Հնայադեղերի վարպետը

— Էն կողմը նայի՛ր... Հրե՛ն...

— Ո՞ր մեկը...

— Էն բարձրահասակ կարմրահեր տղայի կողքին կանգնածը...

— Էն ակնոցավո՞րը...

— Դեմքը տեսա՞ր:

— Իսկ սպի՞ն, ճակատի սպին դու տեսա՞ր:

Հաջորդ առավոտյան՝ սկսած այն պահից, երբ Հարրին դուրս եկավ տղաների ննջարանից, շշուկները կրնկակոխ հետապնդում էին նրան: Աշակերտները խմբվում էին դասարանների դռների մոտ ու Հարրիին տեսնելու համար՝ իրար հրմշտելով, ծգվում, կանգնում էին ոտքերի թաթերին, կամ ևս մեկ անգամ նրա վրա նայելու համար՝ միջանցքներում իրենց ճանապարհը փոխելով, կրկին ու կրկին անցնում նրա կողքով: Հարրին անչափ շփոթվում էր դրանից: Առանց այն էլ գլուխը պտտվում էր միջանցքների լաբիրինթոսից, որովհետև ամբողջ առավոտ նյարդայնացած փորձում էր կենտրոնանալ իր դասարանը տանող ճանապարհը գտնելու վրա:

Հոգվարթսում հարյուր քառասուներկու սանդուղք կար՝ լայն ու երկար, նեղ ու ոլոր-մոլոր, կային նաև այնպիսի սանդուղքներ, որոնք ուրբաթ օրերին դեպի ուրիշ տեղ էին տանում, կային այնպիսիք, որոնց մեջտեղում ինչ-որ տեղ աստիճաններից մեկ-երկուսն անհետանալու սովորություն ունեին, և պետք էր լավ հիշել դրանց տեղը՝ ժամանակին ցատկելու և գլուխկոծի չտալու համար:

Իսկ դռները... Դռները մի ուրիշ գլխացավանք էին: Ուրեմն, կային այնպիսի դռներ, որոնք չէին բացվում, եթե դրանց շատ սիրալիր չխնդրեիր կամ եթե մատներով փաղաքշական խուտուտ չտայիր որոշակի ճիշտ տեղում: Կային այնպիսի դռներ, որ բոլորովին էլ դուռ չէին, այլ իրենց դուռ ձևացնող դատարկ պատեր, որոնք մերթնդմերթ դռան խաբուսիկ շրջանակի տեսք էին ստանում: Ասես այդ ամենը քիչ էր, դեռ ավելացրած այն, որ անտանելի դժվար էր մտապահելը, թե ինչը որտեղ էր գտնվում,

որովհետև բոլոր պատերը, դռները, անցումներն ու սանդուղքները, կարծես իրենց ինքնուրույն, անկախ կյանքով էին ապրում և երբ խելքներին փչեր, կարող էին հանկարծ ուրիշ տեղերում հայտնվել: Պատերին փակցված դիմանկարներում պատկերված մարդիկ սովորություն ունեին այցելության գնալ մեկը մյուսին, և Հարրին համոզված էր, որ ասպետական զինագզեստները և պատերին կախված զենք ու զրահները կարող էին ինքնուրույն տեղաշարժվել միջանցքներով:

Ուրվականներն իրենց հերթին էին բարդացնում կյանքը: Ամեն անգամ Հարրիի ողնաշարով մի զարհուրելի սարսուռ էր անցնում, երբ որևէ դուռ բացելիս կամ միջանցք թեքվելիս, քիթ-քթի հանդիպում կամ քսվում էր ամրոցի մշտաբնակ ուրվականներից մեկնումեկին: Գրիֆինդորի աշտարակի մշտաբնակ ուրվական Լորդ Նիքոլաս դե Միմսի-Փորփինգթոնը, նույն ինքը՝ Գրեթե-Անգլուխ-Նիքը, շատ սիրալիր էր և հաճույքով էր ճանապարհը ցույց տալիս նորեկ գրիֆինդորցիներին, սակայն փոթերգեսթ Փիվզը երկու փակ դուռ ու մի խորամանկ սանդուղք արժեր, եթե բախտդ չբերեր ու պատահաբար հանդիպեիր նրան միջանցքներում, հատկապես՝ դասերից ուշանալիս: Նա կամ թղթի աղբադուլները շուռ էր տալիս մարդկանց գլխներին, կամ գորգերն էր քաշում ոտքերի տակից, կավիճ էր փշրում աշակերտների մեջքին, կամ հետևից անտեսանելի մոտենալով, հանկարծ բռնում էր քթից ու կոկորդաձայն աղաղակում՝ «ԷՍ ՈՒՄ ՔԹԻՑ ԲՈՆԵՑԻ»:

Իսկ Փիվզից էլ վատը, եթե ընդհանրապես կարելի էր ավելի վատը լինել, ամրոցի պարետ Արգուս Ֆիլչն էր: Հարրին ու Ռոնը առաջին իսկ օրը առավոտյան հաջողացրին Ֆիլչի ճանապարհը կտրել և մեկընդմիշտ մտնել նրա «սև ցուցակի» մեջ: Ֆիլչը նրանց առաջ բուսնեց, երբ նրանք ապարդյուն փորձում էին մի դուռ բացել, որը, դժբախտաբար, պարզվեց տանում էր դեպի հենց այն երրորդ հարկի արգելված միջանցքը, որի մասին նախորդ երեկոյան հայտարարել էր պրոֆեսոր Դամբլդորը: Ֆիլչը հրաժարվեց հավատալ տղաներին, որ նրանք պարզապես մոլորվել էին ու կորցրել ճանապարհը: Նա համոզված էր, որ նրանք դիտավորյալ ուզում էին մտնել արգելված միջանցքը՝ խախտելով ընդհանուր դպրոցական հրահանգը, և սպառնում էր փակել նրանց ստորգետնյա գնդանում: Եվ հայտնի չէ, թե տղաների վերջն ինչ կլիներ, եթե պրոֆեսոր Քուիրելը, որը,

բարեբախտաբար, այդ պահին անցնում էր նույն միջանցքով, չմիջամտեր ու չփրկեր նրանց Ֆիլչի հաշվեհարդարից:

Ֆիլչը մի կատու ուներ, անունը՝ Միսիգ Նորիս, մի գջլոտ, գզգզված, փոշեգույն արարած, ճիշտ ու ճիշտ Ֆիլչի նման դուրս ընկած, բլխկան աչքերով: Կատուն ֆրֆռում էր միջանցքներով, ու վա՛յ նրան, ով համարձակվեր մի չնչին խախտում կատարել կամ ոտքի բութ մատն իսկ հանել արգելված սահմաններից դուրս. Միսիգ Նորիսը նույն պահին վնգալով անհետանում էր ու մի երկու վայրկյանից հայտնվում տիրոջ՝ պարետ Ֆիլչի ընկերակցությամբ: Վերջինս, ծանր շնչելով, արդարադատության ուրվականի պես հայտնվում էր որևէ սյան կամ արձանի ստվերից ու դատաստան տեսնում դժբախտ սահմանախախտների գլխին: Ֆիլչը բոլորից լավ գիտեր ամրոցի գաղտնի անցումներն ու դռները (բացի Ուիգլի երկվորյակներից, իհարկե) և կարող էր ուրվականի պես անակնկալ հայտնվել՝ չգիտես թե որտեղից: Ուսանողները պարզապես ատում էին նրան, և շատերի գաղտնի երազանքն էր՝ աննկատ մոտենալ ու մի լավ քացի տալ Միսիգ Նորիսին:

Այդ ամենից հետո, երբ վերջապես գտնում էիր քո դասասենյակը, սկսվում էր ամենամեծ գլխացավանքը, որը հենց դասերն էին: Հարրին շատ շուտով հասկացավ, որ կախարդական փայտիկ թափահարելն ու մի քանի ծիծաղելի բառեր արտասանելը բոլորովին էլ բավարար չեն հրաշագործելու համար և նույնիսկ, կարելի է ասել, գործի շատ աննշան մասն են կազմում:

Ամեն չորեքշաբթի կեսգիշերին նրանք իրենց աստղադիտակներով պետք է ուսումնասիրեին աստղային երկինքը և անգիր անեին տարբեր աստղերի անուններն ու մոլորակների շարժման ուղեծիրները: Շաբաթական երեք անգամ գնում էին ամրոցի հետնաբակում գտնվող ջերմոցները՝ հերբալոգիայի կամ բուսագիտության դասերին, որը վարում էր կարճահասակ, կլորամարմին ու բարեսիրտ մի կին՝ պրոֆեսոր Սաժիլը: Նրանք սովորում էին խնամել ու աճեցնել տարբեր տեսակի տարօրինակ բույսեր, սնկազգիներ և սերտում էին դրանց օգտագործման եղանակներն ու նպատակները:

Միանշանակ, ամենատաղտկալի դասը հրաշագործության պատմությունն էր: Դա միակ առարկան էր, որը դասավանդող ուսուցիչը ուրվական էր: Պրոֆեսոր Բինզը, վաղուց արդեն շատ գառամյալ ծերուկ էր,

երբ մի օր ուսուցչանոցի բուխարու առջև ննջել-մնացել էր բազկաթոռում նստած, իսկ հաջորդ առավոտյան. տեղից վեր կացել դասի գնալու համար՝ մարմինը թողնելով բազկաթոռի մեջ նստած: Բինզը քնեցնող, միալար ծայնով խոսում էր ու խոսում, մինչ աշակերտները գրչափետուրները խզխզացնելով արագ-արագ գրանցում էին հրաշագործների անուններն ու մեծ իրադարձությունների տարեթվերը և էմերիկ Չարացածին խառնում Ուրիկ Ցնդածի հետ:

Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը՝ հմայախոսքերի և դյութադոքսների ուսուցիչը, պստիկ գաճաճ էր, որը ստիպված էր կանգնել իրար վրա շարված մի քանի հաստափոր գրքերի վրա, որպեսզի իր գրասեղանի հետևից կարողանար տեսնել ամբողջ դասարանը: Առաջին դասի սկզբում նա վերցրեց աշակերտական մատյանը ու սկսեց ներկա-բացակա անել և, երբ հասավ Հարրիի անվանը, մի հուզախառն կշկշոց արձակեց ու հանկարծ անհետացավ տեսադաշտից՝ հուզմունքից սայթաքելով իր պատվանդանի վրայից:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը ամեն ինչում տարբերվում էր մյուս ուսուցիչներից: Հարրին միանգամայն ճիշտ էր, երբ նրան առաջին անգամ հանդիպելիս մտածեց՝ վա՛յ նրան, ով այդ կնոջը երբևէ կբարկացնի: Խիստ ու խելացի, նա դասարան մտնելու առաջին իսկ պահից մի լավ դաս տվեց բոլորին:

— Տրանսֆիգուրացիան Հոգվարթսում դասավանդվող ամենավտանգավոր և բարդ հրաշագործությունն է, — ասաց նա, — եթե մեկնումեկը համարձակվի իրեն անպատշաճ պահել իմ դասերի ժամանակ, անմիջապես կհեռացվի, և այլևս երբեք չի վերադառնա: Ես ձեզ զգուշացրի:

Հետո նա իր գրասեղանը վերածեց խոզի ու կրկին հետ կերպափոխեց գրասեղանի: Բոլորն անչափ տպավորված էին և անհամբերությամբ ուզում էին թույլ առաջ սկսել տրանսֆիգուրացիայի վարժությունները, սակայն շատ շուտով հասկացան, որ դեռ երկար ճանապարհ պիտի անցնեն մինչև կահույքը կենդանիների վերածելու հրաշքին մոտենալը: Բազմաթիվ բարդ ու խճճված գրառումներ կատարելուց հետո, նրանցից յուրաքանչյուրին տրվեց մեկական լուցկի և նրանք սկսեցին կատարել լուցկին ասեղի կերպափոխելու պարզագույն վարժությունը: Դասի վերջում միայն Հերմիոնա Գրեյնջերին էր հաջողվել ինչ-որ փոփոխություն մտցնել լուցկու հատիկի տեսքի մեջ:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դասարանին ցուցադրեց, թե ինչպես էր Հերմիոնայի լուցկին լրիվ արծաթափայլ ու սրածայր դարձել, և ամբողջ դասի ընթացքում իր առաջին ժպիտը պարզեց Հերմիոնային:

Ամբողջ դասարանն անհամբերությամբ սպասում էր սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասերին, սակայն պրոֆեսոր Քուիրելի դասերն ավելի շուտ զվարճալի էին, քան խորհրդավոր: Նրա լսարանից սխտորի ուժեղ հոտ էր գալիս, և բոլորն ասում էին, որ դա վամպիրներին վանելու համար էր, և հատկապես այն մեկին, որին պրոֆեսոր Քուիրելը հանդիպել էր Ռումինիայում և վախենում էր, որ մի գեղեցիկ օր այդ վամպիրը կգտնի իրեն նույնիսկ Հոգվարթսում: Քուիրելը հայտարարեց, որ իր չալման՝ գլխի փաթեցը, նվեր էր ստացել աֆրիկացի մի արքայազնից ի երախտագիտություն նրան մի ցնորված զոմբիից ազատելու համար: Սակայն դժվար թե որևէ մեկը հավատաց այդ պատմությանը, որովհետև, երբ Շեյմոս Ֆինիգանը նրա պատմածից ոգևորված խնդրեց, որ պրոֆեսոր Քուիրելը նկարագրի, թե ինքն ինչպես է հաղթել զոմբիին, Քուիրելն անմիջապես կասկարմիր կտրեց և սկսեց եղանակի մասին խոսել: Բոլորն արդեն նկատել էին, որ նրա գլխի փաթեցից նույնպես տարօրինակ հոտ էր գալիս, և Ուիզլի երկվորյակները պնդում էին, որ փաթեցն այդպես ուռած է, որովհետև բերնեբերան խցկրտված է սխտորով, որպեսզի Քուիրելը, ուր էլ գնա, իրեն պաշտպանված զգա արնախում վամպիրներից, և որ նույնիսկ քնելուց նա փաթեցը գլխից չի հանում:

Հարրիի սրտից մի մեծ քար ընկավ, երբ նա հայտնաբերեց, որ այնքան էլ հետ չի մնում մյուսներից: Երեխաներից շատերը մազլական ընտանիքներից էին եկել և իր նման մինչև վերջին օրը չէին էլ կասկածել, թե կախարդանքի կամ հրաշագործության տաղանդ ունեն: Սովորելու այնքան բան կար, որ նույնիսկ Ռոնի նման տոհմիկ հրաշագործ ընտանիքներից եկածները գրեթե ոչնչով չէին տարբերվում մյուսներից:

Ուրբաթ օրը շատ կարևոր եղավ Հարրիի ու Ռոնի համար: Նրանց վերջապես հաջողվեց առավոտյան նախաճաշին Մեծ դահլիճ իջնել առանց ճանապարհին մոլորվելու:

— Ի՞նչ ունենք այսօր, — հարցրեց Հարրին Ռոնին, շաքարավազ լցնելով իր կաթնապուրի մեջ:

— Երկու դաս «Հմայադեղ» սլիզերինցիների հետ, — ասաց Ռոնը, — Պրոֆեսոր Սնեյփը Սլիզերին տան Ավագ դասախոսն է։ Ասում են, որ նա միշտ սլիզերինցիներին է հովանավորում։ Այսօր կտեսնենք. այդպե՞ս է, թե՛ ոչ։

— Երենկ ՄըքԳոնագալն էլ մեզ հովանավորեր, — ասաց Հարրին։

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը Գրիֆինդոր տան Ավագ դասախոսն էր, սակայն դա նրան բոլորովին չէր խանգարում սարի չափ տնային աշխատանք հանձնարարել նորեկ գրիֆինդորցիներին։

Հենց այդ պահին փոստը ժամանեց։ Հարրին արդեն ընտելացել էր այդ տեսարանին, սակայն առաջին օրը առավոտյան անակնկալից ու հիացմունքից պարզապես տեղում քարացավ, երբ նախաճաշի ժամանակ հարյուրավոր բվեր թևավոր հեղեղով ներս լցվեցին Մեծ դահլիճ և սկսեցին սավառնել ու պտտվել սեղանների վրա՝ փնտրելով իրենց տերերին, և նամակներ ու փաթեթներ գցելով ուղիղ նրանց գլխներին։

Մինչ այդ Հեդվիգը Հարրիին դեռ ոչինչ չէր բերել։ Երբեմն, դպրոցական մյուս բանբեր բվերի հետ ամրոցի թռչնատուն գնալուց առաջ, նա նախաճաշի ժամին ներս էր թռչում Մեծ դահլիճ, Հարրիի ականջը կտուցով մի քիչ խուտուտ էր տալիս ու մի կտոր կարմրացրած հացիկ կտցահարում։ Սակայն այդ առավոտ Հեդվիգը վայրէջք կատարեց նարնջի ջեմի ու շաքարավազի ամանների արանքում և մի երկտող գցեց Հարրիի ափսեի վրա։ Հարրին անմիջապես բացեց երկտողը, որը, փաստորեն, Հոգվարթսում նրա ստացած առաջին նամակն էր (գրված էր գրեթե անընթեռնելի անփույթ ձեռագրով)։

Սիրելի Հարրի, ինչքան գիտեմ ուրբաթ օրը կեսօրից հետո ձեզ ազատ ժամեր են տրվում: Չէի՞ր ցանկանա ժամը հինգի կողմերը գալ ինձ մոտ՝ մի բաժակ թեյ խմելու: Շատ եմ ուզում իմանալ, թե ինչպես անցավ քո առաջին շաբաթը: Պատասխանդ ուղարկիր Հեդվիգի հետ:

Հագրիդ

Հարրին Վերցրեց Ռոնի գրչափետուրն ու երկտողի տակ խզբզեց՝

Շնորհակալություն: Մեծ հաճույքով կգամ: Առայժմ:

...Եվ Հեդվիգին կրկին գործի դրեց:

Իսկապես, մեծագույն հաջողություն էր, որ կեսօրից հետո Հարրին սպասում էր Հագրիդի հետ թեյ խմելու հեռանկարը, որովհետև հմայադեղերի դասը Հարրիի համար մինչև այդ օրը դպրոցում պատահած ամենատհաճ բանը եղավ:

Կիսամյակի բացման ընթրիքի ժամանակ Հարրիի մոտ այնպիսի տպավորություն ստեղծվեց, որ պրոֆեսոր Սնեյփը, չգիտես ինչու, բոլորովին չի համակրում իրեն: Սակայն հմայադեղերի առաջին իսկ դասից հետո Հարրին միանգամայն համոզված էր, որ պրոֆեսոր Սնեյփը ոչ թե պարզապես չի համակրում իրեն, այլ ուղղակի տանել չի կարող և, կարելի է ասել, ատելով ատում է իրեն:

Հմայադեղերի դասերն ընթանում էին ամրոցի նկուղներում գտնվող զնդաններից մեկում: Այստեղ շատ ավելի ցուրտ էր, քան ամրոցի վերևի հարկերում, և բավականին տհաճ էր և անգամ ահարկու, իսկ սպիրտի մեջ պահվող բազմաթիվ սարսափազդու արարածներով թափանցիկ անոթները, որոնք շարված էին պատերի երկայնքով կախված դարակների վրա, ավելի էին ուժեղացնում նկուղի ընդհանուր վիատեցնող, դժնդակ տպավորությունը:

Սնեյփը Ֆլիթվիքի պես դասն սկսեց ներկա-բացակայով և Ֆլիթվիքի պես կանգ առավ Հարրիի ազգանվան վրա:

— Օհ, այո՛, — ասաց նա ընդգծված սիրալիր ձայնով, — Հա՛րրի Փո՛թեր, մեր նոր նշանավոր դեմքը:

Դրաքո Մալֆոյը և նրա ընկերներ Քրեբն ու Գոյլը բերանները ծեռքով փակած ցածրաձայն հռիռացին: Սնեյփը վերջացրեց ներկա-բացական և գլուխը բարձրացնելով, նայեց դասարանին: Նրա աչքերը Հագրիդի աչքերի նման սև էին, սակայն Հագրիդի աչքերից ճառագող ջերմության ակնարկն իսկ չունեին: Սնեյփի աչքերը սառն էին, դատարկ և մութ ու անտակ թունելներ էին հիշեցնում:

— Ձեր այստեղ գտնվելու նպատակն է սովորել հմայադեղեր եփելու ճշգրիտ գիտությունը և բարդագույն արվեստը, — մի արհամարհական հայացք նետելով դասարանին՝ սկսեց նա իր դասը: Սնեյփը գրեթե շշուկով էր խոսում, սակայն նրա արտասանած յուրաքանչյուր բառը բացարձակ լսելի էր բոլորին: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի նման, պրոֆեսոր Սնեյփը կատարելապես տիրապետում էր դասարանը առանց ջանքի լուռ պահելու ուսուցչական բարձր արվեստին:

— Քանի որ այս գիտությունը կախարդական փայտիկ թափահարելու անհեթեթ վարժության հետ ոչ մի կապ չունի, ձեզնից շատերի համար բավականին դժվար կլինի պատկերացնել, որ սա հրաշալի կախարդանք է: Ես չեմ էլ ենթադրում, որ դուք ընդհանրապես կընկալեք գոլորշիներով պարուրված, պղպշող մակերեսով, մարմանդ կրակի վրա կամացուկ եռացող կաթսայի գեղեցկությունը կամ երակներով տարածվող, մարդու միտքը ոլորտող և կամքն ու զգացմունքները ստրկացնող հեղուկների անհաղթահարելի հզորությունը... Ես կարող եմ սովորեցնել ձեզ, թե ինչպես թորել հաղթանակն ու ճանաչումը, ինչպես եփել փառքը և, նույնիսկ, շշի մեջ խցանել մահը, եթե, անշուշտ, դուք ընդամենը հաստագլուխ բթամիտների մի

հերթական ամբոխ չեք, որին ես սովորաբար ստիպված եմ լինում խելք սովորեցնել:

Այս փոքրիկ ճառից հետո զնդանում տիրող լռությունը նույնիսկ ավելի ազդեցիկ դարձավ: Հարրին ու Ռոնը ապշահար իրար նայեցին: Հերմիոնա Գրեյնջերը նստած էր աթոռի ծայրին և իր ամբողջ տեսքով հուսահատ պատրաստականություն էր ցուցադրում, որ վերջապես սկսի ապացուցել, որ ինքը հաստագլուխ բթամիտներից չէ:

— Փո'թեր, — հանկարծ ասաց Սնեյփը. — Ի՞նչ կստանանք, եթե ասֆոդելի արմատի փոշի լցնենք օշինդրի թուրմի մեջ:

Ինչի՞ արմատի փոշի... Ինչի՞ թուրմի մեջ...

Հարրին նայեց Ռոնին, որն իրենից ոչ պակաս ապշահար տեսք ուներ: Հերմիոնայի ձեռքը սլացիկ վեր բարձրացավ:

— Ես չգիտեմ, սը'ր, — ասաց Հարրին:

Սնեյփի շրթունքը կծկվեց արհամարհական ժպիտի մեջ:

— Այդպե՛ս, այդպե՛ս... Միայն անունով, անշուշտ, շատ առաջ չես գնա:

Նա անտեսեց Հերմիոնայի, ցուցափայտի պես վեր ցցված, ձեռքը:

— Ապա մի կրկին փորձենք, Փո'թեր, որտե՞ղ կփնտրեք, եթե ես ձեզ հանձնարարեմ բեզոար գտնել:

Հերմիոնան ձեռքն այնքան վեր ցցեց, ինչքան հնարավոր էր՝ աթոռին նստած մնալով, սակայն Հարրին հեռավոր գաղափար իսկ չունեւ, թե ի՞նչ է իրենից ներկայացնում բեզոարը: Նա փորձում էր չնայել Մալֆոյի, Քրեբի և Գոյլի կողմը, ովքեր ցնցվում էին անձայն ծիծաղից:

— Ես չգիտեմ, սը'ր:

— Ինչպիսի՞ ինքնավստահություն, Փո'թեր, դարոց եք եկել առանց նույնիսկ մի գիրք բացելու:

Հարրին ինքն իրեն ստիպեց հայացքը չհեռացնել Սնեյփի սառն ու անբարյացակամ աչքերից: Անշուշտ նա Դարզլիների տանը եղած ժամանակ աչքի էր անցկացրել իր բոլոր գրքերը, բայց մի՞թե Սնեյփը սպասում էր, որ ինքը պետք է անգիր հիշեր «Հազար կախարդական բույսեր, հմայախոտեր ու սնկազգիներ» գրքի ամեն մի տողը:

Սնեյփը շարունակում էր անտեսել Հերմիոնայի՝ լարումից ցնցվող, պարզապես աչք ծակող, ձեռքը:

— Փո'թեր, ի՞նչ տարբերություն կա ընծախոտի և գայլապտուղի միջև:

Հերմիոնան այլևս չդիմացավ և վեր ցատկեց տեղից՝ լարի պես ձգված ձեռքը վեր ցցած, ասես անտեսանելի թելով նրա ձեռքը կապված ու կախված էր առաստաղից:

— Ես չգիտեմ, — հանգիստ ասաց Հարրին, — բայց կարծես Հերմիոնան գիտի, միգուցե նրան հարցնեք:

Երեխաներից մի քանիսը ծիծաղեցին: Հարրիի հայացքը հանդիպեց Շեյմոսին, որը գոհունակությամբ աչքով արեց նրան: Սնեյփը, սակայն, բնավ գոհ չէր:

— Նստե՛ք, — ատամների արանքից նետեց նա Հերմիոնային:

— Ի գիտություն ձեզ, Փո՛թեր, ասֆոդելի և օշինդրի խառնուրդն այնպիսի ուժեղ քնաբեր հեղուկ է, որ հաճախ այն կոչում են Կենդանի մահվան թուրմ: Բեզոարը կովկասյան վայրի այծի ստամոքսից հանված քարն է, որը կարող է փրկել ձեզ բազմաթիվ թույներից: Ինչ վերաբերում է ընծախոտին ու գայլապտղին, դրանք միևնույն բույսի տարբեր անվանումներն են, որը հայտնի է նաև ակոնիտ անունով: Դե՞հ... Ինչու՞ չեք գրի առնում:

Ամբողջ դասարանում հանկարծ խառնաժխոր սկսվեց՝ գրչափետուրների ու մագաղաթների խշխշոցից: Աղմուկի ձայնը գերազանցելով, Սնեյփն ասաց.

— Եվ մեկ միավոր կիսանվի Գրիֆինդոր տանից ձեր լկտիության համար, Փո՛թեր:

Ոչ մի հավանականություն չկար, որ այդ օրը հմայադեղերի դասին Գրիֆինդոր տան հաշիվը կբարձրանար: Գործնական վարժություն կատարելու համար Սնեյփը դասարանը զույգերի բաժանեց և ամեն զույգին տալով մեկական կաթսա, հանձնարարեց մի գործնական առաջադրանք կատարել, որի իմաստը կարմիր մկնոռ կամ չիբան բուժող պարզագույն հմայաթուրմ եփելն էր: Վարժության ընթացքում նա ստվերի պես շրջում էր շարքերով՝ իր երկար սև պարեգոտի փեշերը ծածանելով և խստահայաց դիտում, թե ինչպես են աշակերտները չորացրած եղինջ կշռում և հավանգի մեջ օձի ժանիքներ փշրում՝ քննադատելով բոլորին, բացի Մալֆոյից, որին ակնհայտորեն համակրում էր: Նա բոլորին հրավիրեց ուշադրություն դարձնել, թե Մալֆոյն ի՞նչ կատարյալ է շոգեխաշել իր պոզավոր խխունջները, երբ հենց այդ պահին վառ կանաչ գույնի ծխի քուլաներ

տարածվեցին հատակի վրա, ու ականջ ծակող խշշոց լսվեց ամբողջ զնդանում: Նեվիլն ինչ-որ կերպ հաջողացրել էր հալեցնել իր ու Շեյմոսի կաթսան ու վերածել այն մի ծռմռված անոթի, որի փափկած ու դուրս ծալվող պռունկից խշշոցով ցած էր թափվում պարունակությունը և տարածվելով զնդանի հատակին, հալեցնում մոտիկ կանգնածների կոշիկների ներբանները: Մի քանի վայրկյանից ամբողջ դասարանը կանգնած էր աթոռակների վրա: Նեվիլը, որը ոտքից գլուխ թրջվել էր հմայաթուրմով, երբ կաթսայի պարունակությունը դուրս ժայթքեց հատակին, ապշադեմ կանգնած տնքում էր ցավից, իսկ կարմիր չիբանները կատաղի արագությամբ ուռչում ու բլթում էին նրա ոտքերի ու ձեռքերի վրա:

— Ապու՛շ, — բղավեց Սնեյփը և իր կախարդական փայտիկի մի շարժումով հատակից մաքրեց հմայաթուրմի լճակներն ու ծխի քուլաները, — համոզված եմ, որ խոզուկ ոգնու ասեղները կաթսայի մեջ ես լցրել կրակը մարելուց առաջ:

Նեվիլը շարունակում էր հնգմնգալ, իսկ կարմիր մկնոռները դեռ բլթում էին նրա քթի վրա:

— Ուղեկցե՛ք նրան հիվանդանոցային աշտարակ, — Սնեյփը ատամների արանքից նետեց Շեյմոսին: Հետո նա շրջվեց դեպի Հարրին ու Ռոնը, ովքեր Նեվիլին ամենամոտն էին կանգնած:

— Դուք, Փո՛թթեր, ինչու՞ չզգուշացրիք նրան, որ կաթսան կրակի վրա թողած՝ ասեղները հմայաթուրմի մեջ չլցնի: Կարծում էիք, որ նրա սխալի շվաքից ձեր փառք ու պատիվը կուժեղանա՞... Եվս մեկ միավոր է հանվում Գրիֆինդոր տանից:

Դա արդեն չափազանց անարդարացի էր: Հարրին բերանը բացեց, որպեսզի առարկի, սակայն Ռոնը տրորեց նրա ոտքը:

— Ջայն չհանե՛ս, — շնչաց նա, — ասում եմ, որ եթե Սնեյփին հակաճառես, վերջը կարող է շատ վատ լինել:

Երբ մի ժամ անց նրանք աստիճաններով դուրս էին մազլցում զնդանից, Հարրիի մտքերն անհանգիստ թափառում էին, իսկ տրամադրությունը անչափ ընկած էր: Նրա պատճառով Գրիֆինդորը երկու միավոր կորցրեց ուսումնական կիսամյակի հենց առաջին իսկ շաբաթում: Ինչու՞ է պրոֆեսոր Սնեյփն այդքան ատում իրեն:

— Բանի տեղ մի՛ դիր, — ասաց Ռոնը, — Սնեյփը Ֆրեդի ու Ջորջի կողքով երբեք հանգիստ չի անցնում առանց Գրիֆինդորից միավորներ հանելու: Կարելի՞ է ես էլ գամ Հագրիդի մոտ:

Չորս անց կեսին նրանք երկուսով դուրս եկան ամրոցից և մարգագետնով շարժվեցին դեպի Հագրիդի փայտաշեն խրճիթը, որը գտնվում էր Արգելված անտառի եզրին: Խրճիթի դռան կողքին ընկած էին մի զույգ ռետինե կրկնակոշիկներ, իսկ պատին հենված էր մի հսկայական արբալետ:

Երբ Հարրին դուռը թակեց, ներսից լսվեց կատաղի ճանկռտոց և շան որոտածայն հաչոց: Հետո օդը ցնցվեց Հագրիդի թավ ձայնից.

«Հե՛տ կաց, ժանի՛ք... Հանգի՛ստ...», և Հագրիդի մեծ, փոչոտ դեմքը հայտնվեց դռան բացվածքի մեջ:

— Ներս համեցե՛ք... Հո՛յ, ժանի՛ք, հե՛տ կաց, — նա տղաներին ներս թողեց՝ փորձելով մի ձեռքով շան վզկալից բռնած անշարժ պահել մի հսկայական սև բողարի:

Ներսում միայն մեկ սենյակ կար: Առաստաղից կախ էին արված ապխտած մսի մեծ կտորներ և գունափետուր փասիաններ, բաց կրակի վրա կախված եռում էր պղնձյա թեյնիկը, իսկ անկյունում կանգնած էր մի հսկայական փայտյա մահճակալ՝ ծածկված բազմագույն մանր կտորներից ասեղնակարված վերմակով:

— Դեհ, ներս համեցե՛ք ու զգացե՛ք ձեզ ինչպես ձեր տանը, — ասաց Հագրիդը, բաց թողնելով ժանիքին, որը թռչկոտելով նետվեց Ռոնի կողմը և իր հսկայական թաց լեզվով սկսեց լիզել նրա ականջները: Ակնհայտ էր, որ իր տիրոջ պես, ժանիքը միայն տեսքից էր սարսափազդու:

— Սա Ռոնն է, — ասաց Հարրին, մինչ Հագրիդը եռացող ջուր էր լցնում մի մեծ թեյամանի մեջ և չրով պաքսիմատ էր դնում ափսեի վրա:

— Ուիզլի չե՞ս, — հարցրեց նա մի հայացք նետելով Ռոնի պեպեններին, — կյանքիս կեսն անցավ քո երկվորյակ եղբայրներին Արգելված անտառից դուրս քշելով:

Չրով պաքսիմատն այնքան չոր էր, որ տղաները քիչ մնաց ատամները կտրեին: Սակայն, քանի որ ակնհայտ էր, որ Հագրիդն ինքն էր թխել դրանք, Հարրին ու Ռոնը ձևացրին, իբր շատ համեղ են և Հագրիդին պատմեցին

իրենց առաջին դասերի մասին: Ժանիքը գլուխը դրել էր Հարրիի ծնկին և թուք էր ծորում նրա պարեգոտի փեշին:

Հարրին ու Ռոնը պարզապես յոթերորդ երկնքում էին, երբ Հագրիդը Ֆիլչին «մտազար պառավ այծ» անվանեց:

— Իսկ ինչ վերաբերում է էդ քնձռոտ կատվին, Միսիգ Նորիսին, ա՛յ թե, կուզենայի մի օր ծանոթացնել նրան ժանիքիս հետ: Պատկերացնու՞մ եք, ամեն անգամ, երբ ամրոց եմ մտնում, էդ գջլոտ կենդանին կրնկակոխ հետապնդում է ինձ: Չեմ կարողանում ազատվել դրանից: Ֆիլչն է դրան կարգադրում, որ ինձ հետևի:

Հարրին Հագրիդին պատմեց Սնեյփի դասի և նրա անարդարացի վերաբերմունքի մասին: Հագրիդն էլ, Ռոնի պես, Հարրիին ասաց, որ բանի տեղ չդնի, որովհետև Սնեյփն ընդհանրապես ոչ ոքի չի սիրում, և դա նրա սովորական վերաբերմունքն է բոլոր նորեկների նկատմամբ:

— Բայց, ախր նա ինձ ուղղակի ատում է:

— Հիմարությու՛ն, — ասաց Հագրիդը, — էդ ինչու՞ պիտի քեզ ատի: Ի՞նչ պատճառ ունի քեզ ատելու համար:

Սակայն Հարրին չէր կարողանում ազատվել այն մտքից, որ այդ ասելիս Հագրիդը ջանում էր աչքերը փախցնել նրա հայացքից:

— Ինչպե՞ս են քո եղբայր Չարլիի գործերը, — հարցրեց Հագրիդը Ռոնին, — ես նրան շա՛տ էի սիրում... կենդանիների հետ շփվելու մե՛ծ տաղանդ ունե՛ր:

Հարրին մտածեց, որ Հագրիդը դիտավորյալ փոխեց խոսակցության թեման, որպեսզի խուսափի իրեն ուղղակի պատասխանելուց: Մինչ Ռոնը Հագրիդին պատմում էր Ռումինիայում Չարլիի աշխատանքի՝ վիշապների կենսաձևի և վարք ու բարքի ուսումնասիրության մասին, Հարրին սեղանի վրա թեյնիկը տաք պահող ծածկոցի տակ նկատեց թղթի մի կտոր, որը հոդված էր՝ կտրված «Մարգարե» դյուբական օրաթերթի հուլիսի 31-ի համարից: Նա վերցրեց թղթի կտորը և կարդաց.

Վերջին հաղորդագրությունը Գրինգոթսում կատարված
կողոպուտի փորձի մասին

Հուլիսի 31-ին Գրինգոթսում կատարված կոտրանքով
գողության փորձի հետաքննությունը շարունակվում է:

Շատերի կարծիքով դա չար ուժերին ծառայող անհայտ
կախարդների կամ վիուկների գործն է եղել: Գրինգոթսի
գոբլիններն այսօր հայտարարեցին, որ բանկից ոչինչ չի
գողացվել: Սակայն, ինչպես պարզվեց, կոտրանքով
բացված պահոցը այդ նույն օրն ավելի վաղ արդեն
դատարկել էր պահոցի օրինական տերը:

«Մենք չենք կարող ասել, թե ինչ կար պահոցում, և
խնդրում ենք հեռու մնալ մեր գործերից, եթե չեք ուզում
անախտորժություններ ունենալ»։ ասաց Գրինգոթսի
հասարակական կապերի ներկայացուցիչը այսօր կայացած
մամլո ասուլիսի ժամանակ:

Հարրին հիշեց, որ գնացքի մեջ Ռոնը պատմում էր Գրինգոթսում
կատարված կողոպուտի փորձի մասին, սակայն Ռոնը ամսաթիվը չէր ասել
նրան:

— Հա՛գրիդ, — ասաց Հարրին, — Գրինգոթսի կողոպուտի փորձը
կատարվել է իմ ծննդյան օրը: Պատկերացնու՞մ ես, հնարավոր է նույնիսկ
հենց այն ժամանակ, երբ մենք այնտեղ էինք:

Կասկած չկար: Հագրիդն այս անգամ ակնհայտորեն աչքերը փախցրեց Հարրիից: Նա խուլ հազաց ու չրով պաքսիմատով ավսեն սեղանից վերցնելով, դեմ տվեց Հարրիին՝ այնպես, որ Հարրին նահանջի տեղ չունենալով, ստիպված մի հատ էլ վերցրեց: Հարրին կրկին կարդաց լրատվությունը՝ «...կոտորանքով բացված պահոցը պատահաբար այդ նույն օրն ավելի վաղ արդեն դատարկված է եղել...»:

Հագրիդը դատարկեց թիվ յոթ հարյուր տասներեք պահոցը, եթե միայն մի ճմրթված փոքրիկ փաթեթ հանելը կարելի էր դատարկել համարել: Արդյոք հենց դա չէ՞ր գողերի ուզածը:

Հարրին ու Ռոնը ընթրիքի համար ամրոց վերադարձան՝ գրպանները ծանրացրած չրով պաքսիմատներով, որոնցից նրանք չկարողացան հրաժարվել հանուն քաղաքավարության: Ճանապարհին Հարրին մտածում էր, որ այդ շաբաթվա դասերից և ոչ մեկն իրեն մտորելու այնքան նյութ չտվեց, որքան մեկ գավաթ թեյով Հագրիդի հետ զրույցը...

Գուցե Հագրիդը պարզապես ճիշտ ժամանակին հասցրեց վերցնել այդ փաթեթը... Հետաքրքիր է, թե որտե՞ղ է կրկին թաքցրել այն... Արդյո՞ք Հագրիդը Սնեյփի մասին ինչ-որ բան գիտի, բայց չի ցանկանում պատմել իրեն...

Գլուխ 9. Կեսգիշերային մենամարտը

Հարրիի մտքով երբեք չէր անցնի, որ ինքը երբևէ կհանդիպի մեկին, ում Ղադիից ավելի շատ կատի: Բայց դա Ղրաքո Մալֆոյին հանդիպելուց առաջ էր:

Առաջին դասարանցի գրիֆինդորցիները սլիզերինցիների հետ համատեղ միայն հմայադեղերի դասեր ունեին, այնպես որ Մալֆոյի հետ նրանք հազվադեպ էին հանդիպում, առնվազն մինչև այն օրը, երբ առավոտյան Ընդհանուր սենյակում պատին փակցված մի հայտարարություն տեսան, ինչից բոլորը հուզված աղմկեցին. «Ցախավելով թռչելու դասերը կսկսվեն այդ շաբաթ չորեքշաբթի օրը, և գրիֆինդորցիների ու սլիզերինցիների դասերը կլինեն համատեղ»:

— Սա էր մնում պակաս, — ասաց Հարրին մռայլվելով. — Ամբողջ կյանքումս հենց երազել եմ ցախավելին նստած խեղկատակություն անել Մալֆոյի ու նրա ընկերախմբի առաջ:

Մինչդեռ, ամեն ինչից շատ նա ուզում էր թռչել սովորել:

— Ղու դեռ չգիտես, թե քեզ մոտ ինչպես կստացվի, — ասաց Ռոնը խելամտորեն, — Ճիշտ է, Մալֆոյը շատ է գլուխ գովում քվիդիչ խաղալու իր հմտության մասին, սակայն ես բացարձակապես համոզված եմ, որ նրա պատմածների մեծ մասը քամի է:

Մալֆոյն իսկապես շատ էր խոսում ցախավելով թռչելու մասին: Նա ցուցադրաբար բողոքում էր, որ առաջին դասարանցիներին չեն ընդունում միաբանությունների քվիդիչի թիմերում: Նա երկար-բարակ գլուխգովան դեպքեր էր պատմում իր թռիչքային արկածներից, որոնց վերջը գրեթե միշտ նույնն էր՝ թե ինչպես ինքը կարողացավ հմտորեն խույս տալ մագլական ուղղաթիռից: Համենայնդեպս, նա միակը չէր, որ սիրում էր խոսել ցախավելով թռչելու մասին: Եթե Շեյմուս Ֆինիգանին հավատային, ուրեմն նա իր ամբողջ մանկությունն անց էր կացրել ցախավելին նստած՝ շրջակայքի սարերի ու լանջերի վրա սավառնելով: Նույնիսկ Ռոնը, եթե լսող լիներ, սիրում էր պատմել, թե ինչպես մի անգամ՝ Չարլիի հին ցախավելին նստած, քիչ մնաց ընդհարվել մի դելտապլանի հետ:

Հրաշագործ ընտանիքներից եկած բոլոր երեխաներն անդադար խոսում էին քվիդիչի մրցումների մասին: Ռոնը ֆուտբոլի մասին մեծ վիճաբանության մեջ մտավ Դին Թոմասի հետ, որը Ռոնի ու Հարրիի հետ նույն ննջարանում էր քնում: Ռոնը չէր կարողանում հասկանալ, թե ինչ հետաքրքիր բան կարող է լինել մի խաղի մեջ, որն ընդամենը մեկ գնդակով են խաղում, այն էլ ոչ ոքի թույլ չի տրվում օդում թռչել: Մի անգամ Հարրին տեսավ, թե ինչպես էր Ռոնը մատով բոթբոթում Դինի՝ «Վեստ Հեն» ֆուտբոլային թիմի պլակատում պատկերված ֆուտբոլիստներին՝ փորձելով նրանց տեղից շարժել լուսանկարի մեջ:

Նեվիլը կյանքում երբեք ցախավել չէր նստել, որովհետև տատը պարզապես ցախավելին մոտ չէր թողել նրան: Հարրին, անկեղծ ասած, մտածում էր, որ Նեվիլի տատը շատ իմաստուն կին էր, որովհետև Նեվիլին հաջողվում էր նույնիսկ երկու ոտքով գետնին ամուր կանգնած ժամանակ դժբախտ պատահարների ռեկորդ սահմանել:

Հերմիոնա Գրեյնջերը թռչելու կապակցությամբ նույնքան մտահոգված էր, որքան Նեվիլը: Դժվար թե ցախավելով թռչելը հնարավոր լիներ անգիր անել դասագրքերից, սակայն դա չէր նշանակում, որ Հերմիոնան, այդուհանդերձ, նման փորձեր չէր անում: Զորեքշաբթի օրը նախաճաշին նա բոլորին մահու չափ ծանծրացրեց՝ գրադարանում գտած «Քվիդիչի հազարամյա պատմությունը» գրքից սերտած օգտակար խորհուրդներով:

Նեվիլն ուշի-ուշով կլանում էր նրա յուրաքանչյուր բառը՝ հուսահատորեն փորձելով ինչ-որ գիտելիք ձեռք բերել, որը կարող էր օգնել իրեն ցախավելին նստած մնալ, սակայն մյուսները պարզապես թեթևացած շունչ քաշեցին, երբ Հերմիոնայի դասախոսությունն ընդհատվեց փոստի ժամանումով:

Հարրին Հագրիդի երկտողից հետո ոչ մի նամակ չէր ստացել, ինչը անշուշտ չէր վրիպել Մալֆոյի ուշադրությունից: Մալֆոյի բուն (բնականաբար, այստեղ էլ նա պետք է տարբերվեր մյուսներից. նրա բանբեր թռչունը՝ փետրավոր պոզերով, «բուբո-բուբո» կոչվող ամենախոշոր տեսակի եվրասիական դարչնագույն հազվագյուտ բվերից էր) միշտ տոպրակներով տնային քաղցրավենիք էր բերում, որոնք Մալֆոյը փառասեր պարծենկոտությամբ բացում էր հենց Սլիդերինի ընդհանուր սեղանի վրա:

Անտառային մի խարտյաշ բու Նեվիլին մի փոքր փաթեթ բերեց նրա տատից: Նեվիլը հուզված բացեց փաթեթը և միջից հանեց փոքր խնձորի չափ մի ապակյա գունդ, որը կարծես լցված էր կաթնագույն անթափանց գուլորշիով:

— Սա «Ամենամոռուկ» է, — բացատրեց նա, — տատս գիտի, որ ես ամեն ինչ մոռանում եմ, իսկ այս գնդիկը հիշեցնում է, եթե որևէ բան մոռացած ես լինում: Տեսե՛ք, ա՛յ, այսպես պինդ պահում ես ձեռքիդ մեջ ու, եթե որևէ բան մոռացել ես անել, գնդիկն անմիջապես կարմրում է, վա՛յ... — բացականչեց նա, որովհետև Ամենամոռուկը հանկարծ կապ-կարմիր էր դարձել:

Նեվիլը փորձում էր հիշել, թե այդ ինչն էր ինքը մոռացել, երբ Ղրաքո Մալֆոյը, որն անցնում էր Գրիֆինդորի սեղանի մոտով, Ամենամոռուկը թքրեց նրա ձեռքից:

Հարրին ու Ռոնը տեղից վեր ցատկեցին: Նրանց էլ հենց պատրվակ էր պետք Մալֆոյի հետ կռվի մեջ մտնելու համար, սակայն պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, որը, կարծես, բոլոր ուսուցիչներից ավելի արագ էր զգում մոտալուտ անկարգության հոտը, մի ակնթարթից հայտնվեց նրանց կողքին:

— Ի՞նչ է կատարվում այստեղ:

— Մալֆոյը վերցրել է իմ Ամենամոռուկը, պրոֆեսոր:

Մալֆոյը հոնքերը խոժոռելով գնդիկը գցեց սեղանի վրա:

— Ես ուղղակի նայում էի, — ասաց նա և գլուխն ուսերի մեջ քաշելով, աչքերը կախ, հապշտապ հեռացավ՝ իր հետևից տանելով Քրեբին ու Գոյլին:

ՅԾ ՇՁ

Այդ օրը երեք անց կեսին Հարրին, Ռոնը և մյուս գրիֆինդորցիները՝ ամրոցի գլխավոր մուտքից դուրս գալով, շտապեցին դեպի ամրոցի հետևում գտնվող մարգադաշտը: Պարզ օր էր, թեթև քամի էր փչում, և խոտը ալիք-ալիք ծածանվում էր ոտքերի տակ, երբ նրանք զառիվայր լանջով քայլում էին դեպի մարգադաշտի հակառակ կողմը՝ մոտենալով Արգելված անտառի եզրին: Հեռվում ճոճվում էին Արգելված անտառի մռայլ կատարները:

Սլիզերինգիք արդեն այնտեղ էին: Գետնին՝ ուղիղ շարքով իրարից հավասար հեռավորության վրա, ընկած էին քսան ցախավելներ: Հարրին

լսել էր, թե ինչպես էին Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլինները բողոքում դպրոցական ցախավելներից՝ ասելով, որ դրանք սկսում են անկանոն ցնցվել ու դողդողալ, եթե չափազանց բարձր ես թռչում կամ էլ միշտ թեթևակի դեպի ծախ են շեղվում:

Հայտնվեց նրանց ուսուցիչ մադամ Հուչը: Նա կարճ կտրած սպիտակ մազեր ուներ և շահենի պես դեղին աչքեր:

— Դե՛հ, ու՞մ եք սպասում, — խրոխտ ծայնով ասաց նա: — Ապա մի բոլորդ կանգնե՛ք ցախավելների մոտ... Շտապե՛ք, արա՛գ, արա՛գ...

Հարրին նայեց իր ոտքերի մոտ գետնին ընկած ցախավելին: Դա մի հին, մաշված ցախավել էր, և կոթի ծայրին կապված ավելախոտի մի քանի շյուղեր ցցված էին տարբեր ուղղություններով:

— Աջ ձեռքն առաջ պարզե՛ք ցախավելի վրա, — կարգադրեց շարքի առջև կանգնած մադամ Հուչը, — և ասացե՛ք. «Վե՛ր:»

— ՎԵ՛Ր, — բղավեցին բոլորը:

Հարրիի ցախավելը մի ակնթարթում վեր ցատկեց ու հայտնվեց նրա ձեռքի մեջ, սակայն դժվար թե նույն բանը կարելի էր ասել շատ ցախավելների մասին: Հերմիոնա Գրեյնջերի ցախավելը գետնի վրա միայն պտտվեց տեղում, իսկ Նեվիլի ցախավելն ընդհանրապես տեղից չշարժվեց: Երևի ցախավելները ձիերի պես զգում են, երբ ապագա հեծյալը վախենում է իրենցից, մտածեց Հարրին: Նեվիլի ծայնի մեջ մի ելևէջ պարզորոշ ասում էր, որ այդ պահին նրա ամենամեծ ցանկությունը զույգ ոտքով գետնի վրա կանգնած մնալն էր:

Հետո մադամ Հուչը նրանց ցույց տվեց, թե ինչպես պետք է հեծնել ցախավելը, որպեսզի հետևի ծայրից ցած չսահեն և քայլեց շարքի երկայնքով՝ ստուգելով և ցույց տալով ցախավելը բռնելու ճիշտ ձևը: Հարրին ու Ռոնը հրճվեցին, երբ նա Մալֆոյին ասաց, որ վերջինս տարիներ շարունակ սխալ է բռնել ցախավելի կոթը:

— Իսկ հիմա, երբ սուլեմ, բոլորդ մի ոտքով կհարվածեք գետնին ու վեր կբարձրանաք, — ասաց մադամ Հուչը, — աշխատեք ցախավելը կայուն պահել օդի մեջ: Մի քանի ոտնաչափ կբարձրանաք գետնից և վայրէջք կկատարեք՝ թեթևակի առաջ թեքվելով: Դե՛հ, պատրա՛ստ... երե՛ք... երկու՛... շֆյուուու՛ու...

Սակայն Նեվիլը՝ հուզված, նյարդային ու վախեցած, որ բոլորը վեր կթռչեն, իսկ ինքը կմնա տեղում անշարժ կանգնած, ավելի շուտ էր ոտքով հարվածել գետնին, քան մադամ Հուչը կհասցներ սուլիչը մոտեցնել շրթունքներին:

— Հետ արի՛, տղա՛... — բղավեց նա, սակայն Նեվիլը ուղիղ դեպի վեր էր սլանում՝ շփոթ դուրս թռած խցանի պես, ահա անցավ տասներկու ոտնաչափ... քսան ոտնաչափ... Հարրին տեսավ, Նեվիլի վախից սպիտակած դեմքը և սարսափահար հայացքը՝ ուղղված դեպի ներքև փախչող գետնին, տեսավ, թե ինչպես նրա ձեռքը թուլացավ ու սահեց ցախավելի կոթից...

Վյուուու՛մմմ... և Նեվիլն ուժեղ թրմփոցով ու մի զգվելի ճրթոցով երեսնիվայր փռվեց խոտերի վրա: Նրա ցախավելը շարունակում էր վեր սլանալ, հետո սկսեց ծուլորեն ճախրել դեպի Արգելված անտառի կողմը և շուտով անհետացավ ծառերի մութ կատարների հետևում:

Մադամ Հուչը, Նեվիլի պես սպիտակ դեմքով, կռացավ վերջինիս վրա:

Հարրին լսեց, ինչպես նա մտահոգված ասաց,

— Դաստակն է կոտրվել... Դեհ, տղա՛ս, վե՛ր կաց... Փա՛ռք աստծո, էժան պրծար, կարող էր և ավելի վատ լինել:

Մադամ Հուչը շրջվեց դեպի մյուսները:

— Ոչ մեկը տեղից չշարժվի՛, մինչև այս տղային տանեն հիվանդանոցային աշտարակ ու վերադառնան: Ցախավելները հանգիստ կթողնեք գետնին, թե չէ Հոգվարթսից ավելի արագ դուրս կթռչեք, քան կհասցնեք ասել «քվիդիչ»: Գնացի՛նք, սիրելի՛ս:

Նեվիլն արցունքներից թաց երեսով, առողջ ձեռքով կոտրված դաստակը կրծքին սեղմած, կաղալով առաջ շարժվեց, իսկ մադամ Հուչը հոգատարությամբ գրկեց նրա ուսը:

Հագիվ էին նրանք այնքան հեռացել, որ չլսեն մյուսների խոսակցությունը, երբ Մալֆոյն սկսեց փորը բռնած հռհռալ:

— Տեսա՞ք, թե ինչ դեմք ուներ՝ տանձի պես գետնին փռվելիս:

Մյուս սլիզերինցիք միացան նրա ծիծաղին:

— Վերջացրու՛, Մալֆոյ, — նետեց Փարվաթի Փաթիլը:

— Օյ-օ՛յ... Մի տեսե՛ք, թե ո՛վ է Լոնգբորոմին պաշտպանում, — ասաց սուր դիմագծերով մի սլիզերինցի աղջիկ՝ Փանսի Փարքինսոնը, — մտքովս էլ չէր անցնի, որ դու սիրում ես լացկան մամայի-բալիկներին, Փարվա՛թի:

— Նայե՛ք, — ասաց Մալֆոյը և առաջ ցատկելով ինչ-որ բան վերցրեց խոտերի միջից, — սա էն ապուշ գնդիկն է, որ Լոնգբորոմի տատն էր ուղարկել:

Ամենամոռուկը շողշողաց արևի տակ, երբ Մալֆոյն այն վեր բարձրացրեց խոտերի միջից:

— Այստեղ տու՛ր դա, Մալֆոյ, — ասաց Հարրին հանգիստ ձայնով: Բոլորը սսկվեցին ու նայեցին նրանց վրա:

Մալֆոյը չարանենգ ժպտաց:

— Ես մի ապահով տեղ կդնեմ այն, որ Լոնգբորոմը հետո ինքն անձամբ վերցնի, ի՞նչ կասեք է՛ն բարձր ծառի մասին, հը՞...

— Այստեղ տու՛ր, — բղավեց Հարրին, սակայն Մալֆոյն արդեն հեծնել էր իր ցախավելը և օդ բարձրացել: Նա բոլորովին էլ սուտ չէր ասում և իսկապես լավ էր թռչում: Հասնելով անտառի եզրի կաղնու ամենաբարձր ճյուղերին նա բղավեց դեպի ներքև.

— Արի՛ ու ինքդ վերցրու, Փո՛թեր:

Հարրին ձեռքն առավ իր ցախավելը:

— Ո՛չ, — բղավեց Հերմիոնա Գրեյնջերը, — մադամ Հուչն ասաց, որ տեղից չշարժվենք, դու բոլորիս գլխին փորձանք կբերե՛ս:

Հարրին բանի տեղ չդրեց նրա խոսքերը: Արյունը խփում էր ականջներին: Նա հեծնեց ցախավելը և ոտքի ուժեղ հարվածով ինքն իրեն դեպի վեր հրեց: Քամին սլացավ նրա մազերի միջով ու ծածանեց պարեգուտի փեշերը: Բուռն հիացմունքի մակընթացության մեջ նա հասկացավ, որ վերջապես գտել է մի բան, ինչը կարող է լավ անել՝ առանց երկար սովորելու: Դա այնքա՛ն հեշտ էր ու անսահման հրաշալի: Նա մի փոքր դեպի վեր ցցեց ցախավելի կոթը, որ ավելի մեծ բարձրության հասնի և առաջ սլանալով, լսեց գետնին կանգնած աղջիկների ճիչերն ու ծղրտոցները և Ռոնի հիացական սուլոցը:

Նա շեշտակի շրջեց իր ցախավելը և Մալֆոյին դեմ-դիմաց կանգնեց օդի մեջ: Մալֆոյն ապշահար տեսք ուներ:

— Այստեղ տու՛ր, թե չէ ցախավելից ցած կգլորեն քեզ:

— Օ՛յ, հենց այդպե՞ս, — ասաց Մալֆոյը՝ փորձելով ժպտալ, սակայն դեմքի արտահայտությունը մատնում էր նրա խուճապային մտահոգությունը:

Հարրին անբացատրելիորեն գիտեր, թե ինչ էր պետք անել: Նա իրանով առաջ թեքվեց և երկու ձեռքով ամուր բռնեց իր ցախավելի կոթը, որը նիզակի պես առաջ սլացավ Մալֆոյի ուղղությամբ: Մալֆոյը հագիվ հասցրեց ճիշտ ժամանակին մի կողմ քաշվել: Հարրին կտրուկ շրջադարձ կատարեց և ցախավելն անշարժ կանգնեցրեց օդի մեջ: Ներքևից ծափահարության ծայներ լսվեցին:

— Այստեղ Քրեբն ու Գոյլը օգնության չեն հասնի քեզ, Մա՛լֆոյ, — բղավեց Հարրին:

Կարծես միևնույն միտքն անցավ նաև Մալֆոյի ուղեղով, սակայն հայացքն անհանգիստ շուրջը պտտելով, նա հանկարծ նենգորեն ժպտաց:

— Դեհ, բռնի՛ր, թե կարող ես, — բղավեց նա և նույն պահին ձեռքում բռնած գնդիկն ամբողջ ուժով վեր նետեց ու տեղում պտտվելով, հետ սլացավ դեպի գետին:

Հարրին, ասես դանդաղեցրած ընթացքով, տեսավ, թե ինչպես գնդիկը վեր բարձրացավ, մի պահ կանգ առավ օդի մեջ և սկսեց ցած ընկնել: Հարրին առաջ թեքվեց և իր ցախավելի կոթը սուր անկյան տակ ուղղեց գնդիկի անկման ուղղահայացին շեղածիզ և հաջորդ վայրկյանին Հարրին արդեն արագություն հավաքելով ցած էր սլանում դեպի ընկնող գնդիկը: Ականջների մեջ սուլող քամին խառնվում էր տեսարանը դիտողների ճիչերին: Նա առաջ մեկնեց ձեռքը, գետնից ընդամենը մեկ ոտնաչափ բարձրության վրա բռնեց գնդիկը և նույն վայրկյանին թեքելով իր ցախավելի կոթը, փափուկ վայրեջք կատարեց խոտերի վրա՝ Ամենանմոռուկն ապահով բռնած ձեռքի մեջ:

— ՀԱ՛ՐՐԻ ՓՈ՛ԹԹԵՐ...

Հարրիի սիրտն ավելի արագ ցած ընկավ, քան քիչ առաջ ինքը ցած էր սլանում՝ ցախավելին նստած: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մարգագետնով վազում էր դեպի նրանց կողմը: Հարրին ցախավելից իջավ՝ ամբողջ մարմնով դողալով:

— Երբե՛ք... Հոգվարթսում... Ինչքան հիշում եմ ինձ, դեռ երբե՛ք...

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն այն աստիճան ցնցված էր, որ խոսք չէր գտնում, իսկ նրա ակնոցը կատաղի փայլ էր ճաճանջում:

— Ինչպիսի՜ համարձակություն... Դուք պարզապես կարող էիք ձեր վիզը կոտրել...

— Նա մեղք չուներ, պրոֆեսոր...

— Լռություն՝ն, օրիորդ Փա՛թիլ:

— Բայց Մալֆոյը...

— Բավական է պարոն Ուի՛զլի: Իսկ դուք, Փո՛թեր, հետևե՛ք ինձ:

Հարրին հասցրեց տեսնել Մալֆոյի, Քրեբի ու Գոյլի հաղթական դեմքերը և լուռումունջ գնաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալի հետևից՝ քայլելով վերջինիս եռանդուն քայլքից խոտերի մեջ սեպածն ակիքներով բացվող ճեղքով: Նա համոզված էր, որ իրեն հեռացնելու են դպրոցից: Ուզում էր ինչ-որ բան ասել իրեն պաշտպանելու համար, սակայն ծայնը չգիտես թե ուր էր կորել: Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալն առանց նրան նայելու հաստատուն քայլերով առաջ էր գնում: Հարրին ստիպված էր վազել պրոֆեսորի հետևից: Ինքն արդեն չափն անցել էր: Իսկապես, երկու շաբաթ էլ չդիմացավ: Տասը թռպեից նրան կուղարկեն իրերը հավաքելու: Ի՞նչ կասեն Դարզլիները, երբ նա դժբախտ ու ողորմելի կանգնի նրանց շքամուտքի դռան առաջ:

Ահա մտան ամրոց, վեր բարձրացան շքեղ մարմարյա աստիճաններով, իսկ պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը շարունակում էր առաջ գնալ առանց մեկ բառ իսկ ասելու: Նա թափով բացում էր ճանապարհին պատահած դռներն ու առաջ անցնում միջանցքներով, մինչ Հարրին մանր քայլերով, իրեն անսահման դժբախտ զգալով, վազում էր նրա հետևից: Միգուցե իրեն Դամբլդորի մո՞տ է տանում... Հարրին մտածեց Հագրիդի մասին, որին ժամանակին հեռացրել էին, սակայն թույլ էին տվել, որ Հոգվարթսում մնա որպես դարպասների պահապան: Միգուցե իրե՞ն էլ թույլ կտան մնալ ու դառնալ Հագրիդի օգնականը: Հարրիի ստամոքսը կծկվեց, երբ նա պատկերացրեց, թե ինչպես է ինքը Հագրիդի պայուսակը նրա հետևից քարշ տալիս հանդավարներով, մինչ Ռոնը և մյուսները տարիների ընթացքում հրաշագործ կախարդներ են դառնում:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը կանգ առավ լսարաններից մեկի դռան առաջ, բացեց դուռը և գլուխը ներս մտցրեց:

— Ներեցե՛ք, պրոֆեսոր Ֆլի՛թվիք, կարո՞ղ եմ արդյոք մի թռպեով դուրս խնդրել Վուդին:

Հարրին հուզմունքից «Վուդի» փոխարեն «գուրգ» լսեց, և նրա սիրտը սարսափից կանգ առավ: Դա ի՞նչ էր: Նա հո չի պատրաստվում այդ գուրգով իր հետ դատաստան տեսնել:

Սակայն պարզվեց, որ Վուդը բավականին հաճելի պատանի էր, թիկնեղ ու ամրակազմ, որը փոքր-ինչ շփոթված տեսքով դուրս եկավ Ֆլիթվիքի լսարանից:

— Երկուսդ էլ եկեք իմ հետևից, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը, և նրանք միասին գնացին միջանցքով: Վուդը հետաքրքրված, կողքանց զննում էր Հարրին:

— Այստե՛ղ:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը մատնացույց արեց մի լսարան, որտեղ ոչ ոք չկար բացի Փիվզից, որը զբաղված էր գրատախտակին կեղտոտ հայիոյանքների խզբզելով:

— Դուրս կորի՛ր այստեղից, Փի՛վզ, — մռնչաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը: Փիվզը կավիճը նետեց մի մետաղյա աղբադուլի մեջ, որից ուժեղ զրնգոց եկավ, և քթի տակ մրթմրթալով, դուրս թռավ լսարանից: Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը դուռը շրխկոցով փակեց նրա հետևից և շրջվեց դեպի երկու տղաները՝ կանգնելով նրանց դեմ-դիմաց:

— Փո՛թթեր, սա Օլիվեր Վուդն է: Վու՛դ, ես ձեզ համար Որսորդ եմ գտել:

Վուդի դեմքի արտահայտությունը հետաքրքրված մտահոգությունից փոխվեց հիացական գոհունակության:

— Լուրջ ե՞ք ասում, պրոֆե՛սոր:

— Միանգամայն, — կտրուկ ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը: — Տղան բնածին տաղանդ ունի: Ես կյանքումս դեռ նման բան չեի տեսել: Առաջին անգամն էիր ցախավելի վրա, չէ՞, Փո՛թթեր:

Հարրին լուռ գլխով արեց: Նա բացարձակապես չէր հասկանում, թե ինչ էր կատարվում, բայց մի բան, առնվազն, պարզ էր, որ նրան չեն պատրաստվում հեռացնել դպրոցից, և նա վերջապես սկսեց զգալ բամբակ դարձած, թմրած ոտքերը:

— Նա մի փոքր գնդակ բռնեց հիսուն ոտնաչափ գլխիվայր անկումից հետո, — Վուդին հաղորդեց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը, — նույնիսկ չքսվեց էլ գետնին: Նույնիսկ Չարլի Ուիզլին նման բան չէր կարողանա անել:

Վուդն այնպիսի տեսք ուներ, ասես նրա բոլոր երազանքները միանգամից իրականացան:

— Երբևէ քվիդիչի խաղ տեսե՞լ ես, Փո՛թեր, — հուզված հարցրեց նա:

— Վուդը Գրիֆինդորի թիմի կապիտանն է, — բացատրեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը:

— Նույնիսկ մարմնի կառուցվածքով իսկական Որսորդ է, — ասաց Վուդը՝ պտտվելով Հարրիի շուրջը և ոտքից գլուխ գննելով նրան բոլոր կողմերից, — թեթև է, արագաշարժ, նրան մի պատշաճ ցախավել է պետք, պրոֆե՛սոր... «Նիմֆուս երկու հազար» կամ առնվազն «Մաքրասփյուռ յոթ»...

— Ես կխոսեմ պրոֆեսոր Դամբլդորի հետ, և մենք կտեսնենք, արդյոք կարելի՞ է բացառության կարգով խախտել առաջին դասարանցիների համար սահմանված կարգը: Մեզ անպայմանորեն անհրաժեշտ է անցյալ տարվանից ավելի լավ թիմ ունենալ: Ինչպիսի՞ խայտառակ պարտություն կրեցինք Սլիդերինի դեմ վերջին խաղում: Ես մի քանի շաբաթ չէի կարողանում աչքերս բարձրացնել Սեվերուս Սնեյփի երեսին:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ակնոցի վրայով խիստ նայեց Հարրիին:

— Ես ուզում եմ, որ ինձ միշտ զեկուցեն քո ջանասեր մարզումների մասին, Փո՛թեր, այլապես կարող եմ միտքս փոխել և պատժել քեզ:

Հետո նա հանկարծ ժպտաց:

— Հայրդ կհպարտանար քեզնով, նա ինքը գերազանց էր քվիդիչ խաղում:

— Չի՛ կարող պատահել... Կատա՛կ ես անում:

Ճաշի ժամն էր: Հարրին հենց նոր էր պատմել Ռոնին, թե ինչ տեղի ունեցավ, երբ նա պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի հետ մարզադաշտից ամրոց գնաց: Ռոնի մտով թավաբլիթը օդի մեջ, կես ճանապարհին, կախված մնացել էր պատառաքաղի վրա, սակայն նա բոլորովին մոռացել էր ուտելու մասին:

— Որսո՞րդ, — շարունակեց նա, — բայց չէ՞ որ առաջին դասարանցիներին երբեք... Ուրեմն դու կլինես միաբանության թիմում տարիքով ամենափոքր խաղացողը, երևի թե վերջին...

— ...Հարյուր տարում, — շարունակեց Հարրին, մտվ թավաբլիթը ախորժակով խոթելով բերանը: Ցերեկվա իրադարձություններից հետո նա իրեն անչափ քաղցած էր զգում, — Վուդն այդպես ասաց:

Ոոհնը այնքան ապշահար էր, այնքան ցնցված, որ պարզապես անշարժ նստած, աչքերը չռել էր Հարրիի վրա:

— Մարզումները կսկսեն հաջորդ շաբաթ, — ասաց Հարրին, — միայն թե ոչ ոքի չասես, Վուդն ուզում է, որ առայժմ դա գաղտնիք մնա:

Այդ պահին Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլինները մտան Մեծ դահլիճ, հեռվից տեսան Հարրիին և շտապեցին նրա կողմը:

— Ապրե՛ս, — ասաց Ջորջը ցածրաձայն, — Վուդը մեզ ամեն ինչ պատմեց: Մենք էլ ենք թիմում, մենք Պաշտպաններ ենք:

— Արդեն չեմ կասկածում, որ այս տարի մենք կհաղթենք Քվիդիչի գավաթի մրցույթում, — ասաց Ֆրեդը: — Ինչ Չարլին ավարտեց-գնաց, մենք միայն պարտվել ենք, բայց այս տարվա թիմը կատարյալ է լինելու: Ի՛նչ տպավորություն ես թողել Վուդի վրա, Հա՛րրի, պարզապես տեղում թռչկոտում էր քո մասին պատմելիս:

— Դե՛հ, մենք գնացինք: Լի Ջորդանը երդվում է, որ դպրոցից դուրս տանող մի նոր գաղտնի ճանապարհ է գտել:

— Գրագ կգամ, թե դա չլինի այն գաղտնուղին, որը մենք ամրոցում եղած առաջին իսկ շաբաթում հայտնաբերեցինք Գրեգոր Ջլամուլի արձանի հետևում: Մենք գնացինք... Կտեսնվե՛նք:

Հագիվ էին Ֆրեդն ու Ջորջն անհետացել, երբ տեսադաշտում հայտնվեց մեկ ուրիշ, բնավ ոչ ողջունելի, անձնավորություն՝ Մալֆոյը, իր Քրեբ և Գոյլ թիկնապահների ուղեկցությամբ:

— Վերջին ընթրի՞քն ես վայելում, Փո՛թթեր: Ե՞րբ է մեկնում քեզ սիրելի մագլներիդ մոտ տանող գնացքը:

— Շատ ավելի խիզախ ես երևում, երբ երկու ոտքով կանգնած ես գետնին ու շրջապատված քո փոքրիկ ընկերներով, — սառն ու հանդարտ ասաց Հարրին: Անշուշտ, Քրեբի ու Գոյլի արտաքինում ոչ մի փոքրիկ բան չկար, բայց քանի որ ուսուցչական սեղանի շուրջը բազմաթիվ ուսուցիչներ էին նստած, բոլորի աչքերի առաջ՝ ատամներ կրճտացնելուց և բռունցքներ սեղմելուց բացի, նրանք ուրիշ ոչինչ չէին կարող անել:

— Ես քեզ մեն-մենակ կհաղթեմ առանց դժվարության, երբ ուզենաս, — ասաց Մալֆոյը, — հենց այս գիշեր, եթե չես վախենում: Ղյութերի մենամարտ՝ միայն կախարդական փայտիկներ, առանց հպումի: Ի՞նչ է, երբեք չե՞ս լսել ղյութերի մենամարտի մասին:

— Իհարկե լսել է, — ասաց Ռոնը շրջվելով, — ես նրա մարտավական եմ, իսկ քոնն ո՞վ է:

Մալֆոյը նայեց Քրեբին ու Գոյլին՝ հայացքով համեմատելով նրանց չափերը:

— Քրեբը, — վերջապես ասաց նա, — ուրեմն կհանդիպենք կեսգիշերին, Ջինագարդերի դահլիճում, այնտեղ միշտ բաց է:

Երբ Մալֆոյը հեռացավ, Հարրին ու Ռոնը իրար երեսի նայեցին:

— Ի՞նչ ղյութերի մենամարտ, — ասաց Հարրին, — այդ ի՞նչ էիր ասում, ի՞նչ է նշանակում, որ դու իմ մարտավական ես:

— Դեհ, մարտավական նրա համար է, որ հոգա քո մարմնի համար, եթե սպանվես մենամարտում, — ասաց Ռոնը ինչքան կարող էր անտարբեր ծայնով և վերջապես կերավ իր սառած թավաբլիթի կտորը: Սակայն, նկատելով Հարրիի դեմքի արտահայտությունը, արագ ավելացրեց, — բայց մարդիկ միայն իսկական մենամարտերում են մեռնում... Դեհ, գիտե՛ս, իսկական ղյութերի միջև կատարվող: Դու ու Մալֆոյը շատ-շատ մի քանի կայծ կուղարկեք իրար վրա, ու դրանով մենամարտը կավարտվի: Ձեզնից ոչ մեկը բավականաչափ հրաշագործություն դեռ չգիտի մյուսին լուրջ վնաս հասցնելու համար: Ինչն է, գրագ կգամ, նա համոզված էր, որ դու կիրաժարվես:

— Իսկ եթե ես հանկարծ փայտիկս թափահարեմ, ու ոչինչ չստացվի՞:

— Մի կողմ կնետես փայտիկդ ու բռնեցքով մի լավ կհասցնես նրա քրին, — առաջարկեց Ռոնը:

— Ներեցե՛ք...

Տղաները երկուսով միասին գլուխները վեր բարձրացրին: Հերմիոնա Գրեյնջերն էր:

— Վերջապես, թողնելու՞ եմ, թե՛ ոչ, որ մարդ հանգիստ մի կտոր հաց ուտի, — սրտնեղած ասաց Ռոնը:

Հերմիոնան մի արհամարհական հայացք նետեց Ռոնին և դիմեց Հարրիին:

— Ես չէի կարող չլսել, թե ինչի մասին էիք խոսում դու և Մալֆոյը...

— Գրագ կգամ, որ շատ լավ էլ կարող էիր, — մրթմրթաց Ռոնը:

— ...Եվ պարտավոր եմ ասել քեզ, որ չի կարելի գիշերով թափառել ամրոցում: Ապա մտածի՛ր, թե քանի միավոր կհանեն Գրիֆինդորից, եթե հանկարծ բռնվես, իսկ դու անպայման կբռնվես: Մի՞թե կարելի է իրականում այդքան եսասեր լինել:

— Իրականում դա քեզ ընդհանրապես չի վերաբերում, — ասաց Հարրին:

— Ցտեսություն՝ն, — ասաց Ռոնը:

ՅՈՐ

«Ինչևէ, դժվար թե կարելի է այսօրվա վերջը հաջող անվանել», — մտածեց Հարրին, երբ շատ ավելի ուշ արթուն պառկած, լսում էր, թե ինչպես են Դինն ու Շեյմոսն անուշ-անուշ ֆսֆսացնում խոր քնի մեջ (Նեվիլը դեռ չէր վերադարձել հիվանդանոցային աշտարակից): Ամբողջ երեկո Ռոնը Հարրիին խորհուրդներ էր տալիս. «Եթե նա փորձի անեծք նետել վրադ, դու ուղղակի խույս տուր, ես անեծքին բլոկ դնելու ձևը չեմ հիշում»:

Ամենայն հավանականությամբ, առաջին իսկ միջանցքում նրանց կբռնեն Ֆիլչը կամ Միսիգ Նորիսը: Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես խաղ էր անում ճակատագրի հետ այն էլ մեկ օրվա մեջ արդեն երկրորդ անգամ՝ կրկին խախտելով դպրոցի կանոնակարգը: Մյուս կողմից, մթության մեջ շարունակ աչքերի առջև էր գալիս Մալֆոյի չարանենգ ժպիտը, իսկ դա մի հարմար առիթ էր վերջապես երես առ երես նրան հանդիպելու ու մի լավ քոթակելու համար: Ինչպե՞ս կարելի էր բաց թողնել նման հնարավորությունը:

— Ժամը տասնմեկն անց կես է, — շնչաց Ռոնը, — լավ կանենք շտապենք:

Նրանք արագ հագան իրենց տնային պարեգոտները, վերցրին կախարդական փայտիկներն ու գողեգող անցան ննջարանով, հետո իջան աշտարակի պտուտակած աստիճաններով և մտան Գրիֆինդոր տան Ընդհանուր սենյակը: Մի քանի ածուխներ դեռ կայծկլտում էին բուխարու մեջ՝ խորհրդավոր լույս սփռելով բազկաթոռների վրա, որոնք աղոտ լույսից

նմանվել էին սև սապատավոր ստվերների: Նրանք գրեթե հասել էին Չաղ Կոմսուհու դիմանկարի շրջանակին, երբ մի ձայն խոսեց ամենամոտ կանգնած բազկաթռռի միջից:

— Աչքերիս չեմ հավատում, Հա՛րրի... Ուրեմն դու, այնուամենայնիվ, պատրաստվում ես ուզածդ անել:

Լամպերից մեկը թրթռոցով լուսավորվեց: Բազկաթռռի մեջ՝ վարդագույն տնային պարեգոտով, հոնքերը կիտած նստած էր Հերմիոնա Գրեյնջերը:

— Դու՛... — ասաց Ռոնը կատաղած, — գնա՛ քնելու...

— Ես լավ կանեի եղբորդ ասեի, — հակահարված տվեց Հերմիոնան, — Փերսին Ավագ է, նա այս ամենին վերջ կտար:

Հարրին իր ականջներին չէր հավատում:

Մի՞թե աշխարհում կան նման մարդիկ, որ ի վիճակի են այդպես լկտիաբար քիթները խոթել ուրիշների գործերի մեջ:

— Գնացի՛նք, — ասաց նա Ռոնին: Հարրին հրեց Չաղ Կոմսուհու դիմանկարի շրջանակը և մազլցեց բացվածքի մեջ:

Սակայն Հերմիոնան չէր պատրաստվում հեշտությամբ տեղի տալ: Նա Ռոնի հետևից դուրս եկավ դիմանկարի անցքով՝ բարկացած սագի պես ֆշշացնելով տղաների վրա:

— Դուք բոլորովին չեք մտածում Գրիֆինդորի մասին, դուք միայն ձեր հիմար փառասիրությանն եք հագուրդ տալիս: Ես չեմ ուզում, որ Սլիդերինը հաղթի Միաբանությունների Գավաթի մրցույթում: Դուք կկորցնեք այն բոլոր միավորները, որ ես բերել եմ Գրիֆինդորին՝ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի դասերին կերպափոխության մի քանի հմայախոսք իմանալու համար:

— Հետ գնա՛...

— Շատ բարի, բայց ես ձեզ զգուշացրի, չմոռանաք, թե ինչ ասացի ձեզ, երբ վաղը գնացքում նստած տուն վերադառնալու ճանապարհին կլինեք: Դուք այնպիսի...

Բայց նրանք այդպես էլ չիմացան, թե իրենք այնպիսի ինչ են, որովհետև Հերմիոնան շրջվել էր, որպեսզի Չաղ Կոմսուհու դիմանկարի միջով հետ գնա, սակայն հանդիպել էր նկարի դատարկ շրջանակին: Չաղ Կոմսուհին գիշերային այցելության էր գնացել, և Հերմիոնան, փաստորեն, տղաների հետ միասին մնաց Գրիֆինդոր աշտարակից դուրս՝ փակված:

— Դեհ, ասացե՛ք խնդրեմ, հիմա ես ի՞նչ եմ անելու — ասաց նա գրեթե ճշալով:

— Դա արդեն քո գործն է: Մենք պետք է գնանք և շատ ուշ ենք վերադառնալու:

Նրանք դեռ միջանցքը չէին անցել, երբ Հերմիոնն ասավ նրանց հետևից:

— Ես գալիս եմ ձեզ հետ, — ասաց նա:

— Ո՛չ, դու մեզ հետ չե՛ս գալիս:

— Ի՞նչ եք կարծում, ես պետք է այստեղ կանգնեմ ու սպասեմ, թե ե՞րբ է ֆիլչն ինձ բռնելու: Եթե նա երեքիս միասին բռնի, ես պարզապես ճշմարտությունը կասեմ նրան: Կասեմ, որ փորձում էի ձեզ հետ պահել, իսկ դուք իմ խոսքերը կհաստատեք:

— Դու դեռ համարձակվու՞մ ես... — հարձակվեց Ռոնը:

— Ձայներդ կտրե՛ք, երկուսդ էլ, — կտրուկ ասաց Հարրին, — ես ինչ-որ բան լսեցի:

Իսկապես ինչ-որ ֆսֆսոցի նման ծայն էր գալիս:

— Միսիզ Նորի՞սն է, — վերջապես շնչեց Ռոնը՝ մթության մեջ աչքերը կկոցելով:

Սակայն դա Միսիզ Նորիսը չէր, այլ՝ Նեվիլը: Նա հենց գետնին կլոր կծկված խոր քնած էր, բայց հանկարծ ցնցվելով արթնացավ, երբ նրանք մոտեցան:

— Փա՛ռք աստծո, դուք ինձ գտաք: Մի քանի ժամ է, ինչ այստեղ եմ: Չէի կարողանում հիշել նոր գաղտնաբառը, որ ներս մտնեմ:

— Ցածր խոսի՛ր, Նե՛վիլ, գաղտնաբառը «Խոզի մշութ» է, բայց այն քեզ հիմա չի օգնի, Չադ Կոմսուիին ինչ-որ տեղ է գնացել:

— Ձեռքդ ինչպե՞ս է, — հարցրեց Հարրին:

— Հրաշալի, — ասաց Նեվիլը ցույց տալով նրանց իր դաստակը, — մադամ Պոմֆրին մի թոպելում բուժեց:

— Շատ լավ... Նե՛վիլ, մենք հիմա մի տեղ ենք գնում... հետո կտեսնվենք:

— Ինձ մենակ մի՛ թողեք, — ասաց Նեվիլը՝ ոտքի կանգնելով, — չեմ ուզում այստեղ մենակ մնալ: Արյունարբու Բարոնը արդեն երկու անգամ անցավ այս միջանցքով:

Ռոնը նայեց իր ժամացույցին ու մի կատաղած հայացք նետեց Հերմիոնայի ու Նեվիլի վրա:

— Եթե ձեզնից մեկնումեկի պատճառով մենք բռնվենք, երդվում եմ, որ ամբողջ կյանքումս չեմ հանգստանա մինչև չսովորեմ «ուրվականների անեծքը», որի մասին Քուիրելն էր պատմում, ու չկատարեմ երկուսիդ վրա:

Հերմիոնան բերանը բացեց, որ, ամենայն հավանականությամբ, Ռոնին ասի, թե իրականում ինչպես է պետք կատարել «ուրվականների անեծքը», բայց Հարրին ֆշշացրեց նրա վրա, որ ծայն չհանի, ու ձեռքով բոլորին առաջ կանչեց:

Նրանք, սյունից սյուն վազելով, շարժվեցին բարձր պատուհաններից ընկնող լուսնային լույսի հատվածներով լուսավորված միջանցքներով: Ցանկացած անկյունից կարող էին հայտնվել Ֆիլչը կամ Միսիգ Նորիսը, սակայն նրանց բախտը դեռ բերում էր: Նրանք աստիճաններից մեկով արագ իջան երրորդ հարկ և մատների ծայրերի վրա գաղտագողի մոտեցան Ջինագարդերի դահլիճին:

Մալֆոյն ու Քրեբլը դեռ չէին եկել: Ջինագարդերի բյուրեղապակյա պատվանդաններն ու ապակեպատ պահարանները՝ շողշողում էին ողողված լուսնային լույսով: Բազմաթիվ գավաթները, վահանները, սկահակները, զինանշաններն ու արձանները արծաթափայլ ու ոսկեփայլ լույս էին սփռում մթության մեջ: Նրանք առաջ անցան՝ աշխատելով դուրս չգալ պատի ստվերից և աչք չկտրելով դահլիճի երկու ծայրերում գտնվող դռներից: Հարրին, համենայնդեպս, հանեց իր կախարդական փայտիկը, որպեսզի անակնկալի չգա, եթե Մալֆոյը հանկարծ ներս ցատկի ու անմիջապես սկսի մենամարտել: Ռոպենները դանդաղ էին անցնում:

— Ուշանում են... Միգուցե Մալֆոյը վախեցել է ու չի գա, — շշնջաց Ռոնը:

Հանկարծ պատի հետևից մի ձայն ստիպեց բոլորին տեղում ցնցվել: Հարրին արդեն բարձրացրել էր իր կախարդական փայտիկը, երբ ինչ-որ մեկն սկսեց խոսել կողքի սենյակում, սակայն դա Մալֆոյը չէր:

— Մի լավ հոտոտի՛ր շուրջդ, թավշաթաթի՛կս, այստեղ մի տեղ պիտի լինեն այդ ապիկարները, հաստատ թաքնվել են որմնախորշերից մեկում:

Խոսողը Ֆիլչն էր և խոսում էր իր կատվի հետ: Սարսափը պատեց բոլորին: Հարրին ձեռքը նյարդայնացած թափահարեց մյուսների վրա,

որպեսզի նրանք կարողացածին չափ արագ հետևեն իրեն: Նրանք կծկված, շունչները պահած, լուռումունջ շտապեցին դեպի սրահի հակառակ կողմում գտնվող դուռը: Հազիվ էին Նեվիլի պարեգոտի փեշերն անհետացել դռան շրջանակից, երբ Ֆիլչը մտավ Ջինազարդերի դահլիճ:

— Այստեղ մոտերքում են... Տեսնեմ, թե ու՞ր պիտի փախչեն — լսվեց Ֆիլչի մրթմրթոցը, որը հավանաբար որոշել էր դարանակալել նրանց:

— Այս կողմը, — բերանը անձայն բացուխուփ անելով ասաց Հարրին մյուսներին, և քառյակը ոտքերի մատների վրա սկսեց գաղտագողի անցնել մի երկար միջանցքով, որը լի էր ասպետական զինագգեստներով և զենքերով: Նրանք լսում էին, թե ինչպես են մոտենում իրենց հետապնդող Ֆիլչի ոտնաձայները: Հանկարծ Նեվիլը վախեցած ծղրտոց հանեց, խուճապահար առաջ նետվեց, անմիջապես սայթաքեց ու ընկնելիս կախվեց Ռոնի մեջքից, և նրանք երկուսով ամբողջ թափով ընդհարվեցին մի ասպետական զինագգեստի հետ:

Խլացուցիչ աղմուկը բավական էր ամբողջ ամրոցն արթնացնելու համար:

— ՎԱԶԵՑԻՆՔ, — բղավեց Հարրին, և չորսն էլ՝ հազիվ կրունկները գետնին կպցնելով ու հետ չնայելով, նետվեցին միջանցքն ի վար: Նրանք քամու պես անցան դռան երկու կողմերում կանգնած զինագգեստների կողքով ու գլխապատառ սլացան հաջորդ միջանցքով, հետո՝ հաջորդով: Հարրին առաջնորդում էր՝ գաղափար իսկ չունենալով, թե որտեղ են, կամ ուր են գնում: Նրանք առանց կանգ առնելու կտրեցին-անցան մի վարագույրի միջով և հայտնվեցին մի գաղտնի անցուղում, գլորվելով առաջ անցան և մյուս կողմից դուրս թռան ինչ-որ տեղ իրենց Հմայախոսքերի լսարանի մոտակայքում, որն ինչքան իրենք հիշում էին, պետք է թերևս մի քանի հարյուր մետր հեռու լիներ Ջինազարդերի դահլիճից:

— Կարծես պոկվեցինք նրանից, — շնչակտուր ասաց Հարրին՝ հենվելով սառը պատին և սրբելով ճակատի քրտինքը:

Նեվիլը կծկվել, պազել էր հատակին և ֆսֆսացնելով ու թուք ցայտելով, շնչահեղձ էր լինում:

— Ասում էի, չէ՞, — վրա տվեց Հերմիոնան, ձգելով իր օձիքի կապիչների ծայրերը, — ես ձեզ ի՞նչ էի ասում...

— Հիմա պետք է ինչքան կարող ենք արագ հետ գնանք Գրիֆինդորի աշտարակը, — ասաց Ռոնը:

— Մալֆոյն ուղղակի խաղ խաղաց ձեր գլխին, — ասաց Հերմիոնան Հարրիին: — Հիմա գոնե հասկացա՞ք: Նա չէր էլ պատրաստվում ձեզ հետ հանդիպման գալ, իսկ Ֆիլչը գիտեր, որ Ջինագարդերի դահլիճում մարդ պիտի լինի կեսգիշերին: Մալֆոյն էր նրան ասել, անշուշտ:

Հարրին մտածեց, որ աղջիկը, ամենայն հավանականությամբ, ճիշտ էր, սակայն ինքը չէր պատրաստվում դա խոստովանել:

— Գնացի՛նք:

Սակայն ասելն ավելի հեշտ էր, քան անելը: Տասը քայլ էլ չէին արել, երբ դիմացի լսարանի դուռը ճռռոցով բացվեց, և ինչ-որ սովեր դուրս թռավ մութ բացվածքից ու շեշտակի անցավ նրանց գլուխների վրայով:

Փիվզն էր: Նա անմիջապես տեսավ քառյակին ու հաճույքից կչկչաց:

— Ձայն չհանե՛ս, Փի՛վզ, խնդրում եմ, քո պատճառով մեզ կարող են հեռացնել դպրոցից:

Փիվզը գոհունակությամբ քրթմնջաց:

— Էս ի՞նչ զբոսանքի եք ելել կեսգիշերին, նունուշիկ-մունուշիկ ար-ոյա-ջին դաս-սյարանցի՛ք, — շրթունքները լիզելով սվսվացրեց Փիվզն ու կախվեց նրանց գլխավերևում: — Հոպ-պա-պա՛... Չարաճճի-չարաճճի, դուռ-լուսամուտ կխճճի... Լոլո-լոլո ականջ դնի, իսկ որսորդը հո՛պ կբռնի՛... Ա՛յ, կբռնի՛... ա՛յ, կբռնի՛... — ձեռքերն իրար շփելով շարունակում էր հրճվել գաճաճը:

— Չի բռնի, եթե մեզ չմատնես, Փի՛վզ, խնդրու՛մ ենք...

— Ո՛չ, ես պարզապես պարտավոր եմ հայտնել պարոն Ֆիլչին, ես ուղղակի չեմ կարող նրան չտեղեկացնել: Ի վերջո, չէ՞ որ դա իմ սուրբ պարտականությունն է, — ասաց Փիվզը բարոյագետ քարոզչի անմեղագույն ձայնով, մինչ նրա նեղիկ աչքերը չարանենգ փայլ էին առկայծում: — Ի միջիայլոց, սիրելիներ՛ս, դա ձեր իսկ բարօրության համար է, հասկանու՞մ եք... Ինչպե՞ս կարելի է...

— Ապա մի կորի՛ր այստեղից, — բղավեց Ռոնը ձեռքը բարձրացնելով Փիվզի վրա...

Եվ դա մեծագույն սխալ էր:

— ՈՒՍԱՆՈՂՆԵՐ ԵՆ ԴՐՍՈՒՄ ԿԵՍԳԻՇԵՐԻՆ... — անսպասելի բարձր ձայնով ոռնաց Փիվզը, իսկ նրա աղաղակի արձագանքը տասնապատիկ ուժգնությամբ զրնգաց ամրոցի հեռավոր սրահներում, — ՈՒՍԱՆՈՂՆԵՐ ԵՆ ՇՐՋՈՒՄ ՄԻՋԱՆՑՔՆԵՐՈՒՄ...

Գլուխներն իջեցնելով ու Փիվզի տակով փախչելով, նրանք առաջ վազեցին սառած ոտքերում եղած ամբողջ ուժով և հանկարծ ընդհարվեցին մի դռան, որը կողպեքով փակ էր:

— Վե՛րջ, — հուսահատված տնքաց Ռոնը, մինչ նրանք անօգնական հրում էին փակ դուռը, — մենք ստացանք մեր արժանին... Վերջներս եկավ:

Նրանք հստակ լսում էին Ֆիլչի ոտնաձայները, որը կարողացածին չափ արագ վազում էր Փիվզի աղաղակների ուղղությամբ:

— Օ՛Ֆ, մի կողմ քաշվե՛ք, — սրտնեղած մրթմրթաց Հերմիոնան, — նա Հարրիի ձեռքից խլեց նրա կախարդական փայտիկը, թեթև հարվածեց կողպեքին ու շնչաց. ԱՆՀՈՄՈՐԱ...

Կողպեքը շրխկաց ու դուռը կրնկի վրա բացվեց: Նրանք չորսով միանգամից ներս խցկվեցին, դուռը փակեցին ու չորս ականջներով հպվեցին դռանը՝ լսելու, թե ինչ էր կատարվում միջանցքում:

— Ո՞ր կողմը գնացին, Փի՛վզ, — ասում էր Ֆիլչը, — շու՛տ արա, ասա՛...

— Ասա՛ խըն-դը-րյու՛մ եմ...

— Ինձ հետ խաղեր չխաղա՛ս, Փի՛վզ, դեհ, ասա՛, ո՞ր կողմը գնացին:

— Ոչինչ էլ չեմ ասի, մինչև չասես՝ խըն-դը-րյու՛մ եմ, — ասաց Փիվզն իր զգվելի ծղրտան ձայնով:

— Շատ լավ, խնդրում եմ:

— ՉԵՄ ԱՍԻ՛, հա՛... հաաաա՛-հա-հա-հա, ասացի չէ՞, որ չեմ ասի, մինչև չասես՝ «խըն-դը-րյու՛մ եմ», — իսկ հետո լսվեց, թե ինչպես էր Փիվզը վնգալով հեռու սլանում, իսկ Ֆիլչը՝ կատաղած հայհոյում:

— Նա համոզված է, որ այս դուռը կողպեքով փակված է, — շնչաց Հարրին: — Կարծում եմ, կալստանք... Նե՛վիլ, ի՞նչ ես քաշում, դեհ, բա՛ց թող ձեռքս, — Նեվիլն արդեն մի ամբողջ լուրջ ջղածիգ քաշում էր Հարրիի թևքից:

— Ի՞նչ...

Հարրին շրջվեց... ու տեսավ, թե ինչ... Մի պահ նրան թվաց, թե ինքը քնած է ու մղձավանջ է տեսնում: Դա արդեն չափազանց շատ էր այն ամենից հետո, ինչ պատահել էր այդ օրվա ընթացքում:

Նրանք ոչ թե սենյակում էին, ինչպես նա ենթադրում էր, այլ ինչ-որ միջանցքում: Դա հենց այն երրորդ հարկի արգելված միջանցքն էր, որի մասին ասել էր պրոֆեսոր Դամբլդորը: Եվ հիմա նրանք արդեն գիտեին, թե ինչու էր այն արգելված:

Նրանք նայում էին ուղիղ մի հրեշավոր հսկայական շան աչքերի մեջ: Շունը իր անճոռնի աժդահա մարմնով լցրել էր առաստաղի ու հատակի միջև եղած ամբողջ տարածությունը: Շունը երեք գլուխ ուներ, երեք զույգ կատաղած պտտվող աչքեր, երեք պլպլան թաց քիթ, որոնք դողդողալով օդն էին հոտոտում նրանց ուղղությամբ, երեք լայնեզր երախ, որոնց ծայրերից ցցված դեղին ժանիքներից հաստ պարանների պես ցած էր ծորում թուրը:

Շունը անշարժ կանգնած նրանց էր դիտում իր երեք զույգ աչքերով, և Հարրին գիտեր, որ իրենց դեռ ողջ լինելու միակ պատճառն այն էր, որ շունը պարզապես անակնկալի էր եկել իրենց հանկարծակի հայտնվելուց: Սակայն կենդանին արագ ուշքի էր գալիս, և կասկած անգամ չէր կարող լինել, թե ինչ էին նշանակում այդ հուժկու, որոտի պես հետզհետե ուժգնացող, գրմռոցները:

Հարրին ձանկեց դռան բռնակը. մահ թե՛ Ֆիլչ ընտրության մեջ նա գերադասում էր Ֆիլչին:

Նրանք հետ-հետ քայլելով ու սայթաքելով, բոլորը միասին մի կերպ դուրս խցկվեցին դռան բացվածքով, ու Հարրին դուռը շրխկոցով փակեց: Քառյակը գլխապատառ վազեց միջանցքով՝ ոտքերի տակ գետինը չզգալով ու գրեթե թռչելով: Ֆիլչը երևի շտապել էր գիշերային կարգը խախտողներին ուրիշ տեղ փնտրելու, որովհետև ձանապարհին քառյակը ոչ մի տեղ չհանդիպեց նրան: Իրականում Ֆիլչը նրանց շատ քիչ էր հուզում: Բոլոր չորսի միակ ցանկությունը այդ հրեշից հնարավորինս հեռու լինելն էր: Նրանք չդադարեցրին վազել՝ մինչև հասան յոթերորդ հարկում Չառլ Կոմսուիու դիմանկարին:

— Աստված իմ, այդ ու՞ր էիք գնացել գիշերվա այս ժամին, — հարցրեց Չառլ Կոմսուիին՝ զննելով նրանց ուսերից կախված տնային հագուստներն ու կարմրած, քրտնահար դեմքերը:

— Կարևոր չէ՛... «Խոզի մռու՛թ», «Խոզի մռու՛թ», — շտապ բղավեց Հարրին, և դիմանկարը կրնկի վրա բացվեց: Նրանք անցումով մազլցեցին

իրենց ընդհանուր սենյակը և ուժասպառ ու դողդոջուն ծնկներով փլվեցին բազկաթոռների մեջ:

Բավականին երկար ժամանակ նրանցից ոչ մեկը չէր կարողանում ծայն հանել: Նեվիլն այնպիսի տեսք ուներ, ասես ամբողջ կյանքում ընդմիջտ համր էր մնալու:

— Խելքները թռցրել են, ինչ է... Ինչպե՞ս կարելի է դրա նման մի արարածի պահել դպրոցում, — վերջապես ասաց Ռոնը, — այդ գազանին ակնհայտորեն վազք ու վարժություն է պետք մաքուր օդում, ոչ թե փակված մնալ դպրոցի միջանցքում:

Հերմիոնան արդեն շունչը տեղն էր բերել և վերականգնել էր իր հարձակողական տրամադրությունը:

— Դուք աչք չունե՞ք, դուք ձեր շուրջը երբեք չեք նայու՞մ... Աչքերն ինչի՞ համար են, — շշպռեց Հերմիոնան, — չտեսա՞ք, թե ինչի վրա էր կանգնած այդ կենդանին:

— Հատակի վրա... չէ՞ր կանգնած, — կասկածանքով հարցրեց Հարրին, — ես ճիշտն ասած ուշադրություն չդարձրի նրա ոտքերին, քանի որ ուշք ու միտքս գլուխներն էին:

— Ո՛չ, հատակի վրա չէր կանգնած, այլ՝ գաղտնադռան: Ակնհայտորեն նա ինչ-որ բան է պահպանում այնտեղ:

Հերմիոնան տեղից վեր կացավ, հայացքով կայծակներ ժայթելով նրանց վրա:

— Հուսով եմ, որ գոհ եք ձեր արածից: Մենք կարող էինք մեռնել և նույնիսկ ավելի վատ՝ հեռացվել դպրոցից: Իսկ հիմա, եթե չեք առարկում, ես գնում եմ քնելու:

Ռոնը բերանը բաց նայեց նրա հետևից:

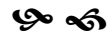
— Ո՛չ, մենք չենք առարկում, — վերջապես ասաց նա, — կարելի է կարծել, որ գոռով էինք քեզ քարշ տվել, տարել մեզ հետ:

Սակայն Հերմիոնայի խոսքերը Հարրին նոր նյութ տվեցին մտորումների համար, և երկար ժամանակ անկողնում պառկած, նա չէր կարողանում ազատվել անհանգիստ մտքերից:

Պարզ էր, որ շունը ինչ-որ բան էր պահպանում... Իսկ ի՞նչ էր ասում Հագրիդը, երբ իրենք միասին Շեղաձիգ փողոց էին գնացել գնումների համար...

«Գրինգոթսը աշխարհում ամենաապահով տեղն է, եթե ուզենաս որևէ բան պահել, Հոգվարթսը չհաշված, իհարկե...»

Հարրին արդեն գիտեր, թե որտեղ է թաքցված այն փոքրիկ ճմրթված փաթեթը, որը Հագրիդը հանեց թիվ յոթ հարյուր տասներեք պահոցից:

Գլուխ 10. Բոլոր սրբերի օրը

Մալֆոյն աչքերին չէր հավատում, երբ հաջորդ առավոտյան դպրոցի միջանցքներում տեսավ Ռոնին ու Հարրիին: Տղաները, թեև հոգնած էին անցած գիշերվա դեպքերից հետո ու չէին հասցրել մի կուշտ քնել, բայց շատ բարձր տրամադրություն ունեին: Իսկապես, արկածախնդիր գիշերվա հաջորդ առավոտյան եռագլուխ շան հետ հանդիպումը տղաներին պարզապես մի կատարյալ արկած էր թվում, և նրանք արդեն պատրաստ էին բազում նոր արկածների:

Առավոտյան Հարրին առաջին հերթին Ռոնին պատմեց այն փոքրիկ փաթեթի մասին, որն իր կարծիքով Գրինգոթսից տեղափոխվել էր Հոգվարթս և թաքցվել արգելված միջանցքում՝ եռագլուխ գազանի պահպանած գաղտնադռան տակ, և նրանք միասին գլուխ էին ջարդում՝ մտածելով, թե ինչ կարող էր լինել այդ փաթեթում, որ նման հզոր պաշտպանության կարիք ուներ:

— ...Կամ իսկապես շատ արժեքավոր մի բան է, կամ՝ շատ վտանգավոր, — ասաց Ռոնը:

— ...Կամ էլ երկուսը միասին, — ավելացրեց Հարրին:

Սակայն, քանի որ այդ խորհրդավոր առարկայի մասին նրանք ընդամենը գիտեին, որ այն տեղավորվում էր հազիվ հինգ մատնաչափ երկարություն ունեցող փաթեթի մեջ՝ առանց լրացուցիչ տեղեկությունների անհնար էր կռահել, թե ինչ կարող էր թաքցված լինել գաղտնադռան տակ:

Ո՛չ Նեվիլին, ո՛չ էլ Հերմիոնային բացարձակապես չէին հետաքրքրում ո՛չ գաղտնադուռը, ո՛չ էլ շան պահպանիչ առաքելությունը: Նեվիլի միակ ցանկությունը այդ գազանին այլևս երբեք չհանդիպելն էր: Իսկ Հերմիոնան հրաժարվում էր խոսել Հարրիի ու Ռոնի հետ, բայց քանի որ նա բոլոր բժախնդիր գիտունիկների պես միշտ խրատներ էր կարդում տղաների գլխին, նրանք միայն ուրախ էին այդ ցուցադրական լռության համար: Նրանց ուշքն ու միտքը Մալֆոյի հետ հաշիվները մաքրելն էր, և ի մեծագույն ուրախություն տղաների, մեկ շաբաթ անց այդ հնարավորությունը ինքն իրեն ժամանեց առավոտյան փոստի հետ:

Մինչ բվերը սովորականի պես փետրավոր հեղեղի նման լցվեցին դահլիճ, բոլորի ուշադրությունն անմիջապես գրավեց մի բարակ, երկար փաթեթ, որը բերում էին միանգամից վեց հյուսիսամերիկյան բարձրականչ բվեր (այդ տեսակին յուրահատուկ են ոչ այնքան մեծ մարմինն ու գլխի կողքերից ականջների պես ցցված փետրավոր պոզիկները): Հարրին, անշուշտ, բոլորի պես անչափ հետաքրքրվեց, թե ինչ կարող էր լինել այդ բարակ, երկար փաթեթի մեջ և պատկերացրեք, թե ինչքա՛ն զարմացավ, երբ բվերի վեցյակը վայրէջք կատարեց մեծ սեղանի վրա ուղիղ իր դիմաց ու փաթեթը զցեց նրա առաջ՝ ամբողջ նախաճաշը ցաքուցրիվ թափելով հատակին: Հազիվ էր փետրավոր վեցյակը հեռացել, երբ մեկ ուրիշ բու մի նամակ զցեց փաթեթի վրա:

Բարեբախտաբար, Հարրին առաջին հերթին բացեց նամակը, որովհետև այնտեղ գրված էր.

Փաթեթը սեղանի վրա չբացե՛ս:

Փաթեթի մեջ քո նոր «Նիմբուս երկու հազարն» է, սակայն ես չեմ ուզում, որ ուրիշներն իմանան, թե դու ցախավել ունես, այլապես բոլոր առաջին դասարանցիները նույնպես կցանկանան ցախավել ունենալ:

Դասերից հետո, ժամը յոթին Օլիվեր Վուդը քեզ կսպասի քվիդիչի մարզադաշտում: Այսօրվանից կսկսես մարզումները:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալ

Հարրին՝ հազիվ թաքցնելով հրավառության պես աչքերից ժայթքող ուրախությունը, երկտողը փոխանցեց Ռոնին:

— Նիմբուս երկու հազար... — տնքաց Ռոնը նախանձաթոր հիացմունքով, — կյանքումս նույնիսկ մոտիկից էլ չեմ տեսել:

Նրանք արագ դուրս եկան Մեծ դահլիճից՝ շտապելով մինչև դասերի սկսվելը մի ապահով տեղում բացել փաթեթը, սակայն շքամուտքի սրահին հասնելուն պես հայտնաբերեցին, որ դեպի վեր տանող աստիճանների հարթակին՝ մարտական տրամադրությամբ դիրքավորված են Քրեբն ու Գոյլը, իսկ Մալֆոյը՝ որմնախորշից անակնկալ հայտնվելով, փաթեթը թռցրեց Հարրիի ձեռքից և սկսեց շոշափել այն:

— Սա ցախավել է... — գիտակի տոնով ասաց նա՝ նախանձի ու չարախնդության խառն արտահայտությամբ և փաթեթը հետ նետեց Հարրիին: — Այս անգամ հեշտ չես պրծնի, Փո՛թեր: Առաջին դասարանցիներին չի թույլատրվում ցախավել ունենալ:

Ռոնը էլ չդիմացավ:

— Ի միջիայլոց, սա քեզ համար ինչ-որ հին, քնձոտ ցախավել չի, — ասաց նա, — այլ՝ «Նիմբուս երկու հազար»: Քոնը ի՞նչ էր, Մալֆոյ... «Գիսաստղ երկու հարյուր վաթսու՞ն»... — Ռոնը մինչև ականջները հասնող ժպիտով նայեց Հարրիին: — «Գիսաստղերը» միայն տեսքից են շքեղ, բայց «Նիմբուս երկու հազարին» չեն հասնի:

— Դու ի՞նչ գիտես ցախավելների մասին, Ուի՛զլի, դու սկի կոթի կեսն էլ չես կարող ունենալ, — ի պատասխան արհամարհանքով նետեց Մալֆոյը, — հաստատ մի ցախավելը բոլոր եղբայրներով շյուղ առ շյուղ եք հավաքել:

Մինչև Ռոնը կհասցներ պատասխանել, Մալֆոյի արմունկի տակից հայտնվեց պրոֆեսոր Ֆլիթվիլը:

— Հուսով եմ դուք այստեղ չե՞ք վիճաբանում, տղանե՛ր, — ծղրտաց նա:

— Փոթերն այսօր ցախավել է ստացել, — արագ հայտարարեց Մալֆոյը:

— Այո՛, այո՛... Գիտեմ, — ասաց պրոֆեսոր Ֆլիթվիլը, լայնաժպիտ նայելով Հարրիին, — Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ինձ պատմեց հատուկ հանգամանքների մասին: Փո՛թեր, իսկ ի՞նչ մոդելի է:

— «Նիմբուս երկու հազար», սը՛ր, — պատասխանեց Հարրին ուժերի գերագույն լարումով ջանալով զսպել ծիծաղը Մալֆոյի ապշադեմ զարմանքի վրա, — և ի միջիայլոց, պետք է խոստովանեմ, որ միայն շնորհիվ Մալֆոյի ես արժանացա այս ցախավելին, — ավելացրեց նա:

Հարրին ու Ռոնը, Մալֆոյի ականհայտ կատաղության ու շփոթմունքի վրա ծիծաղից շնչահեղձ լինելով, շարունակեցին բարձրանալ աստիճաններով:

— Բայց, իսկապես, — վերջապես ասաց Հարրին, երբ նրանք հասան մարմարյա աստիճանների վերջին հարթակին, — եթե Մալֆոյը Նեվիլի Ամենամոռուկը չթոցներ, ինձ թիմի մեջ չէին ընդունի:

— Կարելի է ենթադրել, որ քո կարծիքով քեզ պարզևատրել են դպրոցի կանոնակարգը խախտելու համար, — մի խիստ բարկացած ձայն լսվեց նրանց հետևից: Հերմիոնան հաստատուն քայլերով բարձրանում էր աստիճաններով՝ անբարյացակամ հայացքով ծայրից ծայր չափելով Հարրիի ձեռքի փաթեթը:

— Իսկ ես կարծում էի, որ դու մեզ հետ չես խոսում, — ասաց Հարրին:

— Հա՛, ի՞նչ կարիք կա... Այդպես էլ շարունակի՛ր, մենք մեզ այնքա՛ն լավ ենք զգում առանց քո ելույթների, — ասաց Ռոնը:

Հերմիոնան քիթը վեր ցցած հեռացավ գոռոզ քայլվածքով:

Ամբողջ օրը Հարրին մեծ ձիգեր էր գործադրում ուշքն ու միտքը դասերի վրա պահելու համար: Նրա միտքն անդադար սավառնում էր դեպի ննջարանների աշտարակը և մտնում մահճակալի տակ, որտեղ դրված էր ցախավելը կամ՝ թռչուն-զնուն դեպի քվիդիչի մարզադաշտը, որտեղ այդ օրը երեկոյան ինքը պետք է սկսեր քվիդիչ խաղալ սովորել: Դասերից հետո նա ճաշը կուլ տվեց առանց կերածի համը զգալու և Ռոնի հետ միասին սլացավ դեպի ննջարան՝ «Նիմֆուս երկու հազարի» փաթեթը վերջապես բացելու համար:

— Վաա՛նու... — անկեղծ հիացմունքով տնքաց Ռոնը, երբ ցախավելը փաթեթից դուրս սահեց Հարրիի մահճակալի վրա:

Նույնիսկ Հարրիի կարծիքով, որը ցախավելների տեսակներից դեռ բան չէր հասկանում, «Նիմֆուսը» հիասքանչ տեսք ուներ: Ողորկ ու փայլուն՝ կարմիր փայտից հղկված կոթով, որի մի ծայրին հավասար, խիտ շարքերով՝ պոչի պես պառկած էին ավելախոտի շյուղերը, իսկ կոթի վրա ոսկեզօծ տառերով փորագրված էր՝ «Նիմֆուս երկու հազար»:

Ժամը յոթին մոտ Հարրին դուրս եկավ ամրոցից և քայլերն ուղղեց դեպի մթնշաղի մեջ հեռվում նշմարվող քվիդիչի մարզադաշտը: Մինչ այդ նա մարզադաշտում երբեք չէր եղել: Դաշտի շուրջը բարձր պատվանդանների վրա տեղադրված էին հարյուրավոր նստարաններ: Պատվանդաններն այնքան բարձր էին կառուցված, որպեսզի հանդիսատեսները կարողանային տեսնել, թե ինչ է կատարվում բարձր երկնքում: Մարզադաշտի երկու կողմերում կանգնեցված էին երեքական ոսկեգույն բարձր ցցայուներ, որոնցից յուրաքանչյուրի գլխին մեկական մեծ օղ կար: Դրանք Հարրին հիշեցրին այն մազլական մանկական խաղալիքը, որոնցով երեխաները օձառի պղպջակներ են փչում, միայն մի տարբերությամբ, որ սրանք քսան մետրանոց հսկայական սյուներ էին, ծայրերին՝ երկու մետրանոց օղերով:

Չափազանց անհամբեր լինելով Վուդին սպասելու համար, Հարրին հեծնեց իր ցախավելը և ոտքով ինքն իրեն վեր հրեց: Ինչպիսի՜ զգացում էր... Նա արագասլաց թռավ մարզադաշտի վրայով, մի քանի անգամ անցավ դարպասային սյուների վրա ցցված օղերի միջով և արագություն հավաքելով, անհոգ վերուվար սավառնեց դաշտի վրա: «Նիմբուս երկու հազարը»՝ թեթևակի հպումից հնազանդվելով, տանում էր նրան, ուր ուզեր:

— Հե՛յ, Փոթթե՛ր, ցած իջի՛ր:

Օլիվեր Վուդը եկել էր: Նա թևի տակ դրած, իր հետ բերել էր մի մեծ փայտյա արկղ: Հարրին վայրէջք կատարեց նրա կողքին:

— Հիանալի է, — ասաց Վուդը, աչքերը փայլեցնելով, — հիմա արդեն հասկանում եմ, թե ՄըքԳոնագալն ինչ էր ուզում ասել: Դու իսկապես բնածին տաղանդ ես: Այսօր ես քեզ ընդամենը կպատմեմ խաղի կանոնների մասին, իսկ թիմի մարզումներին կմիանաս սկսած մեր հաջորդ պարապմունքից՝ շաբաթական երեք անգամ:

Նա բացեց արկղը: Ներսում տարբեր չափերի չորս գնդակներ կային:

— Ուրեմն, այսպես, — ասաց Վուդը, — քվիդիչի կանոնները բավականին պարզ են ու հասկանալի, թեև խաղալն այնքան էլ հեշտ չէ: Ամեն կողմում յոթ խաղացող կա: Երեքը կոչվում են Հետախույզներ:

— Երեքը Հետախույզ են, — կրկնեց Հարրին, մինչ Վուդը արկղից հանում էր մոտավորապես ֆուտբոլի գնդակի մեծության վառ կարմիր գույնի մի գնդակ:

— Այս գնդակը կոչվում է Բրդուձ, — ասաց Վուդը, — Հետախույզներն իրար են նետում Բրդուձը և փորձում են գոլ խփել՝ գնդակը հակառակորդի ցցասյուներից որևէ մեկի օղի մեջ զցելով: Ամեն անգամ, երբ Բրդուձն անցնում է օղի միջով, թիմը տասը միավոր է շահում: Հասցնում ես հիշել:

— Հետախույզներն իրար են նետում Բրդուձը և պետք է դրանով գոլ խփեն ցցասյուների վերևի օղերի միջով, — անգիր արած դասի պես կրկնեց Հարրին, — դա կարելի է ինչ-որ տեղ նմանեցնել ցախավելներին նստած վեց զամբյուղով բասկետբոլ խաղալուն, չէ՞:

— Ինչի՞ն... բասկետբոլն ինչ է... — ասաց Վուդը հետաքրքրված:

— Մոռացա՛նք, — անհամբեր ասաց Հարրին:

— Շարունակե՛նք: Ամեն կողմում կա մեկ խաղացող, որին Դարպասապահ են ասում: Գրիֆինդորի Դարպասապահը ես եմ: Իմ խնդիրն է պտտվել մեր օղերի շուրջը և թույլ չտալ, որ հակառակորդը մեզ գոլ խփի:

— Երեք Հետախույզ, մեկ Դարպասապահ, — ասաց Հարրին, որը հաստատական մտադիր էր ամեն ինչ առաջին իսկ օրվանից սովորել, — և խաղում են Բրդուձով: Լա՛վ, այդքանը հասկացա, իսկ սրա՞նք ինչի համար են, — Հարրին մատնացույց արեց արկղի մեջ մնացած մյուս երեք գնդակները:

— Հիմա ցույց կտամ... Ապա ձեռքդ վերցրու՛ սա:

Նա Հարրիին տվեց մի ոչ մեծ հաստիկ մական:

— Հիմա ես քեզ ցույց կտամ, թե Բրետներն ինչ են անում, — ասաց Վուդը, — ա՛յ, այս երկուսը կոչվում են Բրետներ:

Նա Հարրիին ցույց տվեց արկղի մեջ մնացած ծյուրի պես սև ու Բրդուձից քիչ փոքր երկու միատեսակ գնդակները: Հարրին նկատեց, որ այդ երկու գնդակները, ասես կենդանի լինեին և անդադար փորձում էին դուրս փախչել արկղի մեջ իրենց ամուր պահող մետաղյա ճաղավանդակ փականներից:

— Հետ կանգնի՛ր, — զգուշացրեց Վուդը Հարրիին: Նա կռացավ ու բացեց Բրետներից մեկի փականը:

Նույն վայրկյանին սև գնդակը վեր սլացավ և, ասես նշան բռնած, նետվեց ուղիղ դեպի Հարրիի քիթը: Հարրին անակնկալից շփոթված, ձեռքի մականով ինչքան ուժ ուներ հարվածեց գնդակին, որն անկանոն զիգզագներով հետ սլացավ դեպի երկինք, խելագարի պես պտտվեց նրանց

գլխավերևում և նշան բռնեց Վուդին, որը ցատկեց գնդակի վրա և հաջողացրեց գնդակն օդում գրկելով գետնին գամել:

— Տեսա՞ր, — շնչասպառ ասաց Վուդը և թափափոցեց Բրետին խցկեց արկղի մեջ ու փականը նորից ապահով հետ գցեց գնդակի վրա, — Բրետներն ինքնուրույն թռչում են խաղաղաշտում և փորձում ցախավելից ցած գլորել խաղացողներին: Ահա թե ինչու ամեն մի թիմում կան ևս երկու խաղացողներ՝ Պաշտպանները: Մեր Պաշտպանները Ուիզլի երկվորյակներն են: Նրանք պաշտպանում են մեր կողմի խաղացողներին Բրետներից և փորձում են հարվածելով դրանց ուղարկել հակառակորդ թիմի խաղացողների վրա: Հը՞... Ամեն ինչ պա՞րզ է...

— Երեք հետախույզները փորձում են գոլ խփել Բրդուժով, դարպասապահը պահպանում է ցցասյուների օղերը, իսկ պաշտպանները թիմի խաղացողներին պաշտպանում են Բրետներից, — արագ կրկնեց Հարրին:

— Հիանալի է, — ասաց Վուդը:

— Ըրը... իսկ այդ Բրետները երբեք ոչ մեկի չ՞են սպանել, — հարցրեց Հարրին՝ հուսալով, որ իր հարցը չափազանց ակնհայտորեն չէր մատնում հարցնողի անհանգստությունը:

— Հոգվարթսում՝ երբեք: Ամենածանր պատահարները մի քանի ջարդված ծնոտներ են եղել, բարեբախտաբար դրանից վատ բան դեռ չի եղել: Իսկ հիմա խոսենք թիմի վերջին անդամի մասին, որը Որսորդն է: Մեր Որսորդը դու ես: Դու չպետք է մտածես ո՛չ Բրդուժի, ո՛չ էլ Բրետների մասին...

— Եթե իհարկե դրանք իմ գլուխը չջարդեն:

— Անհոգ եղի՛ր, Ուիզլիները Բրետների հախից կգան: Կարելի է ասել, որ նրանք հենց իրենք մի գույգ մարդաչափ բրետներ են:

Վուդը ծեռքը մտցրեց արկղի մեջ և դուրս հանեց վերջին գնդակը, որը հազիվ մի մեծ ընկույզի չափ կլիներ: Այդ գնդակը փայլուն ուսկեզույն էր և երկու կողմերից ճպուռի թևերի պես թափանցիկ, թրթռացող թևիկներ ուներ:

— Սա, — ասաց Վուդը, — Ոսկյա Բանբերն է, և սա ամենակարևոր գնդակն է: Սրան ավելի դժվար է բռնելը՝ համեմատած Բրդուժի ու Բրետների հետ, որովհետև Բանբերը շատ ավելի արագ է թռչում և օդի մեջ գրեթե անտեսանելի է: Որսորդի խնդիրը Բանբերին բռնելն է: Դու պետք է

անդադար պատվես Հետախույզների ու Պաշտպանների արանքում, խույս տաս Բրետներից ու Բրդուճից և հասցնես Բանբերին ավելի շուտ բռնել, քան կբռնի հակառակորդ թիմի Որսորդը, որովհետև այն թիմը, որի Որսորդը կբռնի Բանբերին, լրացուցիչ հարյուր հիսուն միավոր է ստանում: Այնպես որ, Բանբերին բռնող թիմը գրեթե միշտ հաղթում է: Ահա թե ինչու Որսորդներին բոլորից շատ են հարվածներ հասնում: Խաղն ավարտվում է միայն այն ժամանակ, երբ թիմերից մեկի Որսորդը բռնում է Բանբերին, այսինքն տեսականորեն խաղը կարող է տարիներ տևել: Եթե չեմ սխալվում, պատմության մեջ ամենաերկար խաղը տևել է երեք ամիս: Պատկերացնում ես, խաղի ժամանակ ստիպված են եղել անդադար փոխարինողներ մտցնել, որպեսզի հիմնական խաղացողները կարողանան հանգստանալ ու մի քիչ քնել: Դեհ, առայժմ այսքանը: Հարցեր կա՞ն:

Հարրին գլուխն օրորեց: Նա շատ լավ էր հասկացել, թե ինչ պիտի աներ, սակայն ամբողջ խնդիրը հենց անելու մեջ էր: Ա՛յ, թե անելն էլ այդքան հեշտ լինե՞ր...

— Մենք Բանբերին դեռ ձեռք չենք տա, — ասաց Վուդը, զգուշորեն հետ դնելով Բանբերին արկղի մեջ և հոգատարությամբ փակելով նրա բնիկը: — Արդեն շատ մութ է, կարող ենք նույնիսկ կորցնել այն: Իսկ հիմա կփորձենք մարզվել ա՛յ սրանցով:

Նա գրպանից հանեց մի տոպրակ գուլֆի հասարակ գնդակներ, և մի քանի րոպե անց Վուդն ու Հարրին արդեն օդի մեջ էին, և Վուդը ուժերի ներածի չափ հեռու էր նետում գնդակները, իսկ Հարրին պիտի հասներ դրանց հետևից ու բռներ:

Հարրին նույնիսկ մեկ գնդակ էլ բաց չթողեց, իսկ Վուդը երանության մեջ էր: Կես ժամ անց մութն արդեն այնքան էր խտացել, որ նրանք այլևս չէին կարող շարունակել:

— Այս տարի Քվիդիչի գավաթի վրա մեր անունն է լինելու, — երջանիկ ժպտալով ասաց Վուդը, երբ վերադառնում էին ամրոց: — Չեմ զարմանա, եթե դու գերազանցես անգամ Չարլի Ուիգլիին, իսկ նա կարող էր Անգլիայի հավաքականում խաղալ, եթե չտարվեր վիշապներով:

Հարրին գրեթե չէր նկատում, թե ինչպես է անցնում ժամանակը: Պատճառն այն էր, որ նրա օրերը դասերից բացի արդեն շաբաթական երեք անգամ ծանրաբեռնված էին նաև քվիդիչի մարզումներով: Դժվար էր հավատալ, որ ընդամենը երկու ամիս էր անցել, ինչ ինքը Հոգվարթսում էր: Ամրոցն արդեն հարազատ տուն էր դարձել նրա համար, մինչդեռ Բեկտենինների նրբանցքի առանձնատունը այդպես էլ չդարձավ: Դասերը նույնպես հետզհետե ավելի հետաքրքիր էին դառնում և օրեցօր բարդանում էին:

Բոլոր սրբերի օրվա առավոտյան նրանք արթնացան խորոված դդումի ախորժաբեր հոտից, որը տարածվել էր ամրոցի բոլոր միջանցքներում: Օրը շարունակվում էր նույնպիսի հաճելի անակնկալներով: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը հմայախոսքերի դասին ասաց, որ, իր կարծիքով, դասարանն արդեն պատրաստ է սկսելու լեվիտացիայի, այսինքն՝ իրերը օդ բարձրացնելու վարժությունները, մի բան, որին նրանք բոլորն անհամբերությամբ էին սպասում այն օրվանից, երբ տեսան, թե ինչպես պրոֆեսոր Ֆլիթվիքն օդ բարձրացրեց Նեվիլի դոդոշին՝ ստիպելով նրան սավառնել ամբողջ դասարանում: Վարժությունը կատարելու համար պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը դասարանը բաժանեց զույգերի: Հարրիի զույգը Շեյմոս Ֆինիգանն էր (ինչը Հարրիի համար պարզապես փրկություն էր, որովհետև Նեվիլը աչքը չէր կտրում նրանից՝ հույս ունենալով վարժության ժամանակ նրա զույգը լինել): Իսկ Ռոնի զույգը Հերմիոնա Գրեյնջերն էր: Դժվար էր ասել, թե նրանցից ո՞ր մեկն էր ավելի վրդովված այդ հանգամանքով: Հերմիոնան տղաների հետ չէր խոսել այն օրվանից, ինչ Հարրին ստացել էր իր ցախավելը:

— Իսկ հիմա հիշե՛ք դաստակի այն գեղեցիկ շարժումը, որը բազմիցս կատարել ենք անցած դասերին, — կչկչաց պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը, ինչպես միշտ, հաստափոր գրքերից շարված իր պատվանդանի վրա կանգնած, — ալի՛ք և խա՛գ... Հիշե՛ք՝ ալի՛ք և խա՛գ... Ալի՛ք և խա՛գ... Շատ կարևոր է նաև կախարդական բառերը ճիշտ արտասանելը, երբեք չմոռանաք Կախարդ Բարուֆիոյին, որը «ս»-ի փոխարեն «ֆ» ասաց և հայտնվեց գետնին՝ վայրի գոմեշի սմբակներով գամված:

Ինչևէ, իսկապես շատ դժվար էր: Հարրին ու Շեյմոսը մի գլուխ ալիք ու խազ էին անում, սակայն այն փետուրը, որը նրանք պետք է օդ

բարձրացնեին համառորեն անշարժ մնում էր սեղանին ընկած, ասես ծանր արձիճից ծուլված լիներ: Շեյմոսը համբերությունը կորցրեց և փորձելով կախարդական փայտիկի ծայրով վեր հրել փետուրը, պարզապես հրդեհեց այն, և Հարրին ստիպված եղավ իր գլխարկով հանգցնել սեղանին բռնկված խարույկը:

Հարևան սեղանի մոտ նստած Ռոնի բախտն ավելի շատ էր բերում:

— Վի՛ին-գար-դյու՛մ լեվյոսա՛ւ, — բղավում էր նա՝ իր երկար ձեռքերը հողմաղացի թևերի պես թափահարելով:

— Դու սխալ ես արտասանում, — Հարրին լսեց Հերմիոնայի արհամարհական փնչոցը: — Պետք է ասել. վին-գա՛ր-դիում լեվի-օ՛-սա, «գար»-ը երկար ու շեշտված արտասանիր:

— Դեհ, որ էդքան խելոքն ես, ուրեմն ինքդ էլ արա՛, — մռնչաց Ռոնը:

Հերմիոնան վեր քշտեց իր պարեգոտի թևքերը, օդի մեջ փայտիկով նրբասլաց ալիք ու խազ նկարեց ու ասաց. — Վինգա՛րդիում լեվիօ՛ւսա:

Նրանց փետուրն անմիջապես վեր բարձրացավ սեղանից և կանգնեց օդում՝ գլուխներից մոտավորապես մեկ մետր բարձրության վրա:

— Օ՛յ, վերջապե՛ս... Հիանալի՛ է, — բացականչեց պրոֆեսոր Ֆլիթվիլը՝ ծափահարելով, — բոլորդ այս կողմը նայեք, օրիորդ Գրեյնջերի մոտ ստացվեց:

Մինչև դասի վերջը Ռոնը կատաղությունից տեղ չէր գտնում իրեն:

— Ջարմանալի չէ, որ նրան ոչ ոք չի սիրում, — ասաց նա Հարրիին, երբ դասերից հետո միջանցքով առաջ էին շարժվում աշակերտների ամբոխի միջով, — նա իսկական մղձավանջ է:

Ինչ-որ մեկն այդ պահին դիպավ Հարրիի ուսին, և հետ շրջվելով նա տեսավ, որ Հերմիոնան էր: Հարրին հասցրեց մի թեթև հայացք նետել Հերմիոնայի դեմքին և անակնկալի եկավ. նրա դեմքը ողողված էր արցունքներով:

— Գիտե՞ս, կարծես, նա լսեց քեզ:

— Հետո՞ ինչ... — ասաց Ռոնը, սակայն ինքն էլ փոքր-ինչ շփոթված տեսք ուներ, — երևի նկատել է, վերջապես, որ ոչ մի ընկեր չունի:

Հաջորդ դասին Հերմիոնան չեկավ: Կեսօրից հետո նույնպես ոչ մի տեղ չերևաց:

Բոլոր սրբերի օրվա առթիվ տոնական ընթրիքի համար Մեծ դահլիճ իջնելիս, Հարրին ու Ռոնը լսեցին, թե ինչպես Փարվաթի Փաթիլն ասում էր իր ընկերուհի Լավենդերին, որ Հերմիոնան լաց է լինում աղջիկների զուգարանում և ուզում է, որ իրեն հանգիստ թողնեն։ Ռոնը Փարվաթիի խոսքերից ավելի շփոթված տեսք ընդունեց, սակայն հաջորդ պահին նրանք արդեն մտել էին Մեծ դահլիճ, և Բոլոր սրբերի օրվա առթիվ դահլիճի հարդարանքի տեսքից Հերմիոնան միանգամից դուրս թռավ նրանց մտքից։

Հազարավոր կենդանի չղջիկներ կախված էին պատերից ու առաստաղից և հարյուրավոր չղջիկների երամներ մութ ամպերի պես սավառնում էին սեղանների վրա, իսկ նրանց թևերի խփխփոցից բարձրացած քամուց՝ գանգեր հիշեցնող, դատարկ դդումների մեջ վառվող մոմերի լույսը տազնապալի թրթռում էր։

Խնջույքի հյուրասիրությունը այնպես հանկարծ հայտնվեց սեղաններին շարված ոսկյա ավսենների վրա, ինչպես կիսամյակի բացման տոնական ընթրիքի ժամանակ։

Սակայն հազիվ էր Հարրին հասցրել մի կտոր մսով լցոնած կարտոֆիլ համտեսել, երբ պրոֆեսոր Քուիրելը վազեվազ, շնչակտուր ներս ընկավ Մեծ դահլիճ։ Նրա գլխի փաթեցը մի կողմի վրա էր թեքվել, իսկ դեմքն այլալված էր սարսափից։ Բոլորը մի պահ լռեցին՝ հայացքներով հետևելով նրան, մինչ նա ոտքերը հարբածի պես ծանր քարշ տալով, մոտենում էր Դամբլդորի աթոռին և, ուսուցիչների սեղանին հենվելով, վերջապես մի կերպ ասաց.

— Տրոլը դուրս է եկ-կեկ-կե՛ել զնդա-ա՛ն-նից... պետք է շտապել, թե չ-ըչ-ըչ-չէ...

Բայց չհասցնելով ասել՝ թե չէ ինչ, Քուիրելը ուշաթափվելով փռվեց հատակին։

Նույն վայրկյանին հռնդալից ժխոր բարձրացավ դահլիճում։ Պրոֆեսոր Դամբլդորը ստիպված եղավ մի քանի կարմրաճաճանչ կայծակներ ուղարկել իր կախարդական փայտիկի ծայրից՝ դահլիճում կարգուկանոնը վերականգնելու համար։

— Ավագնե՛ր, — որոտաձայն բղավեց նա, — անմիջապես ուղեկցեք ձեր հովանավորյալներին հանրակացարանների աշտարակները։

Փերսին իր տարերքի մեջ էր։

— Առաջին դասարանցիներ, իմ հետևի՛ց... Իրարից հեռու չգնա՛ք: Տրոլից վախենալու բան չի լինի, եթե հետևեք իմ հրամաններին... Իմ հետևից եկե՛ք իրար ձեռք բռնած... Գնացի՛նք: Ճանապարհ տվե՛ք առաջին դասարանցիներին: Ներեցե՛ք, ես Ավագ եմ, թույլ տվե՛ք...

— Բայց ինչպե՞ս կարող էր տրոլը դպրոց մտնել, կամ ի՞նչ գործ ունի տրոլը դպրոցի զնդաններում, — հարցրեց Հարրին, երբ նրանք բարձրանում էին աստիճաններով:

— Ինձ մի՛ հարցրու... Ընդհանրապես, ասում են, որ դրանք շատ բթամիտ արարածներ են, — ասաց Ռոնը, — գուցե Փիվզն է նրան ներս թողել, որպես Բոլոր սրբերի օրվա չար կատակ...

Նրանք անցնում էին տարբեր ուղղություններով շտապող մարդկանց խմբերի միջով և երբ հավասարվեցին խուճապահար ու շփոթված հաֆըլփաֆցիների խմբին, Հարրին հանկարծ բռնեց Ռոնի ձեռքը:

— Լսի՛ր... իսկ որտե՞ղ է Հերմիոնան...

— Իսկ ու՞ր պիտի լիներ:

— Նա ոչինչ չգիտի տրոլի մասին:

Ռոնը շրթունքը կծեց:

— Հը՞... Ի՞նչ անենք հիմա... Ամեն դեպքում լավ կլինի, որ Փերսին մեզ չտեսնի:

Գլուխները կախելով, նրանք շրջվեցին ու միացան հակառակ ուղղությամբ շտապող հաֆըլփաֆցիների խմբին, հետո աննկատ սողոսկեցին մի դատարկ կողմնատար միջանցք ու շտապեցին դեպի աղջիկների գուգարանը: Հագիվ էին միջանցքից ձախ թեքվել, երբ իրենց հետևից եկող արագ քայլերի ձայն լսեցին:

— Փե՛րսին է, — ֆշշացրեց Ռոնը՝ Հարրին թևքից քաշելով գրիֆինի քարե արձանի ստվերի մեջ:

Արձանի հետևից նրանք տեսան սակայն ոչ թե Փերսին, այլ Սնեյփին: Նա շեշտակի անցավ միջանցքով ու անհետացավ տեսադաշտից:

— Այդ ու՞ր գնաց, — շշնջաց Հարրին, — իսկ ինչու՞ մյուս ուսուցիչների հետ չի:

— Ի՞նչ իմանամ:

Աշխատելով չաղմկել, նրանք անցան հաջորդ միջանցքով, հետևելով Սնեյփի հետզհետե թուլացող ոտնաձայներին:

— Նա գնում է դեպի երրորդ հարկը, — ասաց Հարրին, սակայն Ռոնը ձեռքը վեր բարձրացրեց:

— Հոտ չե՞ս առնում:

Հարրին հոտոտեց օդը, և մի զզվելի գարշահոտ խփեց նրա քթանցքերին: Գարշահոտը նման էր հին, քրտնաչոր գուլպաների և չմաքրվող հանրային զուգարանի խառը նեխահոտին:

Իսկ հետո նրանք լսեցին այդ արարածի խուլ բղբղոցն ու հսկայական ոտնաթաթերի ծանրաքաշ դմփդմփոցը: Ռոնը մատնացույց արեց դեպի ձախ՝ միջանցքի խորքը, որտեղից ինչ-որ անորոշ զանգված էր գալիս նրանց ուղղությամբ: Տղաները նետվեցին ստվերի մեջ և սկսեցին դիտել այն, ինչը միջանցքի մթից դուրս գալով, հայտնվեց լուսնի լույսով ողողված սրահի մեջ:

Ջարհուրելի տեսարան էր: Դա երեք ու կես մետր բարձրություն ունեւ, հողագույն մաշկ և դուրս ընկած փորով տծև, անճոռնի մարմին, որը հսկայական ժայռաբեկոր էր հիշեցնում՝ գազաթին ցցված կոկոսի չափ փոքր ճաղատ գլխով: Ոտքերը կարճ էին, ծառի բների պես հաստ ու տծև և հենվում էին լայն ու եղջրանման եղունգներով անճոռնի հսկայական թաթերի վրա: Դրանից անտանելի հոտ էր փչում: Դրա ձեռքին մի հսկայական փայտյա մահակ կար, որը նա հատակին քսելով քարշ էր տալիս իր հետևից, որովհետև ձեռքերը մարմնի համեմատ անհամաչափ երկար էին:

Տրոլը հանկարծ կանգնեց բաց դռներից մեկի մոտ և գլուխը ներս մտցրեց: Կարծես ինչ-որ բանով հետաքրքրված, մի պահ կանգ առավ ու տարուբերեց երկար ականջները, երևի իր պնդուկի չափ ուղեղով ինչ-որ բան էր մտածում: Հետո նա դռան բացվածքով դանդաղ ներս խցկվեց:

— Բանալին կողպեքի մեջ է, — շնչաց Հարրին, — մենք կարող ենք նրան փակել այդ սենյակում:

— Լավ գաղափար է, — ասաց Ռոնը ցնցվելով:

Սարսափից լարված ու ջղաձգվող մկաններով նրանք շարժվեցին դեպի կիսաբաց դուռը: Բերանները չորացել էին, նույնիսկ օդը, ասես, կաշկանդում էր նրանց առանց այն էլ անսահման դանդաղ թվացող շարժումները: Այդ պահին նրանք միայն մի բանի մասին էին մտածում, որ հանկարծ տրոլի խելքին չփչի հետ դառնալ ու դռնից դուրս գալ: Վերջապես, ամբողջ քաջությունը հավաքելով, Հարրին մեծ ցատկով հասավ դռանը, շրխկոցով փակեց այն ու պտտեց կողպեքի մեջ խրված բանալին:

— Հաա՛...

Իրենց հաղթանակով հիացած, նրանք սկսեցին հետ վազել միջանցքով, բայց հազիվ էին հասել անկյունին, երբ մի զրնգուն ձիչ խախտեց միջանցքի լռությունը, որից երկուսի սրտերն էլ մի պահ դադարեցին բաբախել: Սարսափահար, անօգնական ձիչը գալիս էր հենց այն սենյակից, որն իրենք մի քանի վայրկյան առաջ բարեհաջող փակեցին բանալիով:

— Օ՛հ, ո՛չ... — ասաց Ռոնը քաթանի պես գունատվելով:

— Ախր դա աղջիկների զուգարանն էր, — իր կռահումից կարկամած՝ խռպոտ ձայնով շնչաց Հարրին:

— Հերմիոնան... — ասացին երկուսով:

Բնականաբար, դա միակ բանն էր, ինչը նրանք բոլորովին չէին ցանկանա անել այդ պահին, սակայն մի՞թե ընտրություն ունեին: Կրունկների վրա շրջվելով նրանք նետվեցին դեպի դուռը և խուճապից դողացող ծեռքերով մի կերպ բռնելով բանալին կողպեքի անցքի մեջ վերջապես պտտեցրին այն: Հարրին դուռը թափով մի կողմ իրեց, ու նրանք երկուսով ներս վազեցին:

Հերմիոնա Գրեյնջերը ծեփվել էր նրանց դիմացի պատին և այնպիսի տեսք ուներ, ասես ուր որ է պիտի ուշաթափվեր: Տրոլը դանդաղ շարժվում էր նրա ուղղությամբ, ճանապարհին ջարդուփշուր անելով պատերից կախված լվացարանները:

— Ուշադրությունը շեղի՛ր, — հուսահատ ձչաց Հարրին և գետնից մի խողովակ վերցնելով ինչքան ուժ ուներ խփեց պատին:

Տրոլը կանգնեց Հերմիոնայից մոտ երկու մետր հեռավորության վրա: Նա դանդաղ շրջվեց, ապուշ-ապուշ թարթելով մանրիկ աչքերը, որ տեսնի, թե ինչն էր աղմուկի պատճառը: Նրա բզեզահատիկ չար աչքերը կանգնեցին Հարրիի վրա: Մի պահ տրոլը տատանվեց, հետո վերջապես որոշեց Հարրիի կողմը գնալ և առաջ շարժվելով, իր հսկայական մահակը բարձրացրեց գետնից:

— Հե՛յ, անուղե՛ղ... — ինչքան ուժ ուներ բղավեց Ռոնը սրահի մյուս ծայրից և մեկ ուրիշ մետաղյա խողովակ վերցնելով շարտեց տրոլի վրա: Տրոլը կարծես չնկատեց էլ իր ուսին հասցրած հարվածը, սակայն լսեց Ռոնի ձիչը և կրկին դանդալոշ տեսքով կանգ առավ տեղում ու իր անճոռնի մռութը շրջեց դեպի Ռոնը՝ Հարրիին ժամանակ տալով, որ թիկունքից շրջանցի իրեն:

— Փախի՛ր, փախի՛ր... — բղավեց Հարրին փորձելով Հերմիոնային քաշել դեպի դուռը, բայց Հերմիոնան սարսափից այլայլված դեմքով, հիպնոսվածի նման անշարժ ծեփված էր պատին:

Ճիչերից ու ծայների արծագանքներից տրոլն ասես ցնորվեց: Նա մի կատաղած ոռնոց հանեց ու շարժվեց դեպի Ռոնը, որն այդ պահին նրան ամենամոտն էր կանգնած ու փախչելու տեղ չուներ: Առանց երկար մտածելու Հարրին մի շատ խիզախ ու խելահեղ բան արեց: Նա վազքով թափ առավ, բարձր թռավ ու ծեռքերով հետևից կախվեց տրոլի վզից: Տրոլը, անշուշտ, չնկատեց էլ իր վզից կախված Հարրիին, սակայն նույնիսկ տրոլը չի կարող չնկատել, եթե մի երկար փայտի կտոր խոթեն նրա քթանցքի մեջ, իսկ Հարրիի կախարդական փայտիկը դեռ նրա ծեռքի մեջ էր, և երբ նա հետևից վեր ցատկելով կախվեց տրոլի վզից, փայտիկն ուղիղ մտավ տրոլի քթանցքներից մեկի մեջ ու մինչև վերջ ներս խրվեց:

Հարրին մահացու վտանգի տակ կախված էր տրոլի վզից, իսկ տրոլը՝ ցավից տնքալով, օդի մեջ պտտեցնում էր իր մահակը: Ամեն վայրկյան տրոլը կարող էր Հարրիին գետնով տալ կամ մահակով մահաբեր հարված հասցնել:

Հերմիոնայի ոտքերը դավաճանեցին նրան, և նա ուժասպառ փլվեց հատակին: Ռոնը դուրս քաշեց իր կախարդական փայտիկը՝ գաղափար անգամ չունենալով, թե ինչ է պատրաստվում անել և, ասես կողքից ինքն իրեն լսեց՝ ուղեղին եկած առաջին իսկ հմայախոսքն արտասանելիս.

— Վինգա՛րդիում լեվիո՛սա...

Հանկարծ մահակը դուրս թռավ տրոլի ծեռքից, բարձրացավ օդի մեջ ու դանդաղ դեպի ներքև շուռ գալով, զզվելի ճրթոցով ընկավ ուղիղ տրոլի գլխին: Տրոլը տեղում կանգնած ճոճվեց ու երեսնիվայր փռվեց գետնին մի այնպիսի դղրոյունով, ասես երկրաշարժ եղավ:

Հարրին ոտքի կանգնեց: Նա ամբողջ մարմնով դողում էր և շնչահեղձ էր լինում: Ռոնը կանգնած էր փայտիկը ծեռքի մեջ բարձր պահած՝ ապշահար նայելով իր արածին:

Առաջինը խոսեց Հերմիոնան:

— Մեռա՞ծ է:

— Չեմ կարծում, — ասաց Հարրին, — երևի պարզապես նոքաուտի մեջ է ընկել:

Նա կռացավ ու իր փայտիկը դուրս քաշեց տրոլի քթից: Ամբողջ փայտիկը ծածկված էր սոսնձամանման մոխրագույն լորձով:

— Էըը՛ըղղղղ... տրոլի խլի՛նք...

Նա փայտիկը մաքրեց տրոլի շավարի վրա:

Հանկարծ մեծ աղմուկ բարձրացավ, և բոլոր երեքը գլուխները շրջեցին մոտեցող ոտնաձայների և բացվող դռների շըմփ-շըմփոցի կողմը: Նրանք չէին էլ մտածել, թե ինչ հռնդալից աղմուկ են բարձրացրել ամբողջ ամրոցում, սակայն անշուշտ, տրոլի ոռնոցն ու մռնչումները և տապալվելու դղրդյունը պետք է ամենուրեք լսված լինեին: Հաջորդ պահին պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը մրրիկի պես ներխուժեց սենյակ, իսկ նրա հետևից՝ Սնեյփն ու ամբողջ աղմուկ-աղաղակի հեղինակ Քուիրելը: Վերջինս մի հայացք գցելով տրոլի վրա, սիրտը բռնեց ու նստեց զուգարանակոնքերից մեկի վրա, որ նորից չուշաթափվի:

Սնեյփը թեքվեց երեսնիվայր տապալված տրոլի վրա: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը անթարթ նայում էր Ռոնին ու Հարրիին, որը երբեք նրան այդքան բարկացած չէր տեսել: Նրա շրթունքներն անգամ սպիտակել էին: Գրիֆինդորի համար հիսուն միավոր շահելու հույսերը արագ ցնդեցին Հարրիի մտքից:

— Ինչի՞ մասին էիք դուք մտածում, — ասաց պրոֆեսորը բարկությունից և անհանգստությունից դողդողացող ձայնով: Հարրին նայեց Ռոնին, որը դեռ կանգնած էր փայտիկը օդի մեջ բարձր պահած: — Ձեր բախտը բերել է, որ ողջ եք մնացել: Ինչու՞ ձեր ննջարանում չեք:

Սնեյփն իր սևեռուն, խորաթափանց հայացքով ոտքից գլուխ արագ զննեց Հարրիին, որը գլուխը կախեց՝ մտածելով, որ Ռոնը լավ կաներ փայտիկը գոնե իջեցներ: Այդ պահին մի բարալիկ ձայն լսվեց սենյակի ստվերապատ մասից:

— Պրոֆեսոր ՄըքԳո՛նագալ, խնդրում եմ... Նրանք եկել էին ինձ փնտրելու:

— Օրիորդ Գրե՛յնջեր...

Հերմիոնան վերջապես կարողացել էր ոտքի կանգնել:

— Ես հիմարաբար մենակ գնացի տրոլին նայելու, որովհետև ես այնքան ինքնավստահ էի, որ կարող եմ ինքս մենակ հաղթել տրոլին... Ա՛խ,

ինչ հիմարն եմ ես... Հասկանում եք, ես կարծում էի, որ այն ամենը, ինչ կարդացել եմ տրոլների մասին, բավարար կլինի նրան հաղթելու համար...

Ռոնի ձեռքից փայտիկը ցած ընկավ: Հերմիոնա Գրեյնջերը անմեղ աչքերով սուտ է ասում ուսուցչի՞ն...

— Եթե նրանք ինձ չգտնեին, ես արդեն մեռած կլինեի: Հարրին իր փայտիկը խրեց տրոլի քթի մեջ, իսկ Ռոնը տրոլի գլխին խփեց հենց նրա մահակով: Նրանք պարզապես ժամանակ չունեին որևէ մեկին օգնության կանչելու համար: Տրոլն արդեն քիչ էր մնում իմ վերջը տար, երբ նրանք օգնության հասան:

Հարրին ու Ռոնը փորձեցին այնպիսի տեսք ընդունել, ասես իրենք բոլորովին էլ առաջին անգամ չէին լսում այդ պատմությունը:

— Աա՛հ... այդ դեպքում, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը սևեռուն հայացքով զննելով եռյակին, — օրիորդ Գրեյնջեր, դուք հիմար աղջիկ եք, ինչպե՞ս կարող էիք մտածել, որ ի գորու եք մեն-մենակ հաղթել լեռնային տրոլին:

Հերմիոնան գլուխը կախեց: Հարրին պապանձվել էր: Ամենից քիչ նա Հերմիոնայից կսպասեր որևէ անհարգի կամ օրինազանց արարք, և ահա խնդրե՛մ, Հերմիոնան՝ բոլորի առաջ կանգնած, ստեր էր մոգոնում իրենց փորձանքից ազատելու համար: Դա նույնն էր, ինչ եթե Սնեյփը դասի ժամանակ հանկարծ սկսեր աշակերտներին կոնֆետ բաժանել:

— Օրիորդ Գրեյնջեր, հինգ միավոր կհանվի Գրիֆինդորից ձեր ինքնավստահ և անշրջահայաց արարքի համար, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Ես շատ հիասթափված եմ ձեզնից: Եթե դուք չեք վնասվել, անմիջապես գնացեք Գրիֆինդորի աշտարակը: Բոլոր աշակերտներն ընթրիքը շարունակում են իրենց հանրակացարանային աշտարակներում:

Հերմիոնան լուռումունջ գնաց:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը շրջվեց դեպի Հարրին ու Ռոնը.

— Այդուհանդերձ, ձեր բախտն իսկապես բերել է: Դժվար թե շատ առաջին դասարանցիներ հիմք ունենան պարծենալու, որ կարողացել են լեռնային տրոլի հախից գալ: Ձեզնից յուրաքանչյուրին կշնորհվի հինգական միավոր Գրիֆինդորի հաշվին: Եվ այս ամենի մասին ես կգեկուցեմ պրոֆեսոր Դամբլդորին: Կարո՞ղ եք գնալ:

Տղաները դուրս շտապեցին և առանց մի խոսք իսկ փոխանակելու կտրեցին անցան ամբողջ ճանապարհը՝ մինչև յոթերորդ հարկ: Ամեն ինչից բացի մեծագույն հաջողություն էր տրուի գարշահոտից վերջապես ազատվելը:

— Մեզ պետք է տասը միավորից էլ շատ տային, — փնթփնթաց Ռոնը:

— Հինգ, ուզում ես ասել, եթե Հերմիոնայի համար հանած հինգ միավորն էլ հաշվենք:

— Ա՛յ, չէի սպասի նրանից, որ մեզ էդպես փորձանքից կազատի, — խոստովանեց Ռոնը, — բայց համաձայն չե՞ս, որ մենք փրկեցինք նրա կյանքը:

— Թերևս նրան փրկելու կարիք էլ չլիներ, եթե մենք այդ հրեշին Հերմիոնայի հետ նույն սենյակում չփակեինք, — հիշեցրեց նրան Հարրին:

Նրանք արդեն հասել էին Չաղ Կոմսուիու դիմանկարին:

— «Խոզի մռութ», — ասացին ու ներս մտան:

Ընդհանուր սենյակը մարդաշատ էր ու աղմկոտ: Բոլորը զբաղված էին ընթրիքով, որը աշակերտների հետևից ուղարկվել էր ննջարանային աշտարակները:

Հերմիոնան, սակայն, դռան մոտ միայնակ կանգնած նրանց էր սպասում: Մի պահ բոլորի համար շատ անհարմար լռություն տիրեց: Հետո առանց իրար աչքերի մեջ նայելու բոլորը միմյանց «շնորհակալություն» ասացին և շտապեցին մոտենալ սեղանին՝ ափսեներ վերցնելու:

Այդ պահից սկսած Հերմիոնա Գրեյնջերը դարձավ նրանց հարազատ ընկերը:

Կյանքում պատահում են այնպիսի փորձություններ, որոնք հաղթահարելով, ի վերջո, չես կարող չհամակրել նրանց, ովքեր քո կողքին են եղել փորձության պահին: Իսկ երեք ու կես մետրանոց լեռնային տրուին հաղթելը, անշուշտ, նման փորձություններից է:

Գլուխ 11. Քվիդիչը

Եկավ նոյեմբեր ամիսը: Եղանակը ցրտեց: Ղարոցը շրջապատող սարալանջերը սառցային երկնագույն դարձան, իսկ ամրոցի լիճը պատվեց պողպատի պես կարծր սառույցով: Ամեն առավոտ գետինը ծածկվում էր եղյամի հաստ շերտով: Ամեն օր վերևի հարկերի պատուհաններից քվիդիչի մարզադաշտում կարելի էր տեսնել Հագրիդին՝ զգեստավորված ձմեռային հանդերձանքով. խլուրդի մորթուց կարված երկար մուշտակով, ձեռքերին՝ ճագարի մորթիով երիզված ձեռնոցներ, իսկ ոտքերին՝ կուղբի մորթիով ջերմացված հսկայական երկարաճիտ կոշիկներ: Ամեն առավոտ ծեփն նա մարզադաշտում սառցագերծում էր քվիդիչի ցախավելները:

Քվիդիչի խաղաշրջանը սկսվել էր: Շաբաթ օրը, գրեթե երկու ամիս ջանասիրաբար մարզվելուց հետո, Հարրիին պետք է առաջին անգամ մասնակցեր Գրիֆինդորն ընդդեմ Սլիդերինի՝ Քվիդիչի գավաթի քառորդ եզրափակիչ խաղին: Եթե Գրիֆինդորը հաղթի այդ խաղում, ապա Միաբանությունների գավաթի մրցույթում նրանք կբարձրանան երկրորդ տեղը:

Գրեթե ոչ ոք Հարրիին քվիդիչ խաղալուց դեռ չէր տեսել, որովհետև Վուդը որոշել էր Հարրիի շնորհքն ու տաղանդը, որպես գաղտնի զենք, մինչև վերջին պահը չբացահայտել: Սակայն այն լուրը, որ Հարրիին քվիդիչի մրցումներում Որսորդ է խաղալու, այդուհանդերձ, ինչ-որ կերպ տարածվել էր դպրոցում, և Հարրիի համար դժվար էր ասել, թե ի՞նչն էր ավելի վատ՝ երբ մարդիկ իրեն հորդորում էին չանհանգստանալ, որովհետև իրենք համոզված են, որ նա գերազանց է խաղալու, թե՛ երբ ասում էին, որ չանհանգստանա, որովհետև իրենք կազմ ու պատրաստ կանգնած են լինելու դաշտում ու, եթե հանկարծ ցախավելից ցած ընկնի, նրա տակ փափուկ բարձ կդնեն:

Հարրիի համար իսկապես մեծ հաջողություն էր Հերմիոնայի հետ ընկերանալը: Նա արդեն չէր պատկերացնում, թե ինչպես էր գլուխ հանելու բոլոր տնային աշխատանքներից՝ առանց Հերմիոնայի օգնության, մանավանդ որ վերջին օրերին Վուդը պարզապես խելագար չափերի էր հասցրել լրացուցիչ մարզումների թիվը:

Հերմիոնան Հարրիին տվել էր «Քվիդիչի հազարամյա պատմությունը» գիրքը, որը, պարզվեց, բավականին հետաքրքիր ընթերցանյութ էր: Այդ գրքից Հարրին իմացավ, որ քվիդիչի խաղի ժամանակ կարելի է յոթ հարյուր քառասուն վեց տեսակի խախտում կատարել, և որ այդ բոլոր յոթ հարյուր քառասուն վեց տեսակի խախտումները թույլ են տրվել 1473թ. Աշխարհի գավաթի մրցույթի կիսաեզրափակիչ խաղերից մեկի ժամանակ: Այդ գրքից նա իմացավ, որ Ռոսորդները թիմերի ամենափոքր և ամենաարագաշարժ խաղացողներն են, և որ քվիդիչի խաղերի ժամանակ ամենալուրջ պատահարներն ու վնասվածքները հենց Ռոսորդների հետ են պատահում, որ, թեև քվիդիչի պատմության մեջ խաղի ժամանակ մարդկային զոհեր չատ հազվադեպ են եղել, սակայն դեպքեր են եղել, երբ դատավորները խաղի ընթացքում հանկարծ անհետացել են և հայտնաբերվել միայն մի քանի ամիս անց, ինչ-որ տեղ, Սահարայի անապատում:

Այն օրվանից, ինչ Հարրին ու Ռոնը փրկեցին Հերմիոնային լեռնային տրոլից, նա սկսել էր ավելի հանգիստ վերաբերվել դպրոցի կանոնակարգը խախտող արարքներին, և, կարծես, բնավորությունն էլ էր փոխվել դեպի լավը: Հարրիի առաջին քվիդիչի խաղից մեկ օր առաջ, դասամիջոցներից մեկի ժամանակ, նրանք երեքով զբոսնում էին սառցակալած բակում, և Հերմիոնան նրանց համար մի վառ երկնագույն խարույկ էր ստեղծագործել, որը կարելի էր՝ մուրաբայի բանկայի մեջ ձեռքով բռնած, տանել ուր ուզենաս: Նրանք կանգնած տաքանում էին՝ մեջքները դեպի խարույկը դարձրած, երբ Սնեյփը՝ ինչ-որ տեղ շտապելով, շեշտակի անցավ բակով: Հարրին անմիջապես նկատեց, որ Սնեյփը կաղում էր: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան մոտեցան իրար, որպեսզի խարույկը Սնեյփի աչքից թաքցնեն, որովհետև համոզված էին, որ դժվար թե դա թույլատրելի արարք էր: Դժբախտաբար նրանց մեղավոր դեմքերը ինչ-որ շատ կասկածելի թվացին Սնեյփին: Նա կանգ առավ ու շրջվեց դեպի եռյակը: Ճիշտ է, կրակը նա չէր տեսել, սակայն միևնույն է, կարծես ինչ-որ պատրվակ էր փնտրում նրանց խրատելու կամ նույնիսկ պատժելու համար:

— Ի՞նչ կա ձեռքիդ, Փո՛թթեր:

Հարրիի ձեռքին «Քվիդիչի հազարամյա պատմությունը» գիրքն էր: Հարրին գիրքը ցույց տվեց նրան:

— Գրադարանի գրքերը դպրոցից դուրս տանել չի թույլատրվում, — ասաց Սնեյիը, — Ինձ տուր այդ գիրքը: Եվ հինգ միավոր է հանվում Գրիֆինդորից:

— Նա ինքը հենց այս պահին հնարեց այդ կանոնը, — բարկացած մրթմրթաց Հարրին, մինչ Սնեյիը կաղալով հեռանում էր, — Հետաքրքիր է, ի՞նչ է պատահել նրա ոտքին:

— Ի՞նչ իմանամ, բայց հուսով եմ, որ գոնե մի լավ ցավում է, — դառնացած ասաց Ռոնը:

ՅԾ ԸՋ

Այդ երեկո Գրիֆինդորի Ընդհանուր սենյակը շատ մարդաշատ էր ու աղմկոտ: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան միասին նստած էին մի պատուհանի մոտ: Հերմիոնան ստուգում էր Հարրիի ու Ռոնի հմայախոսքերի դասի տնային աշխատանքները: Նա երբեք թույլ չէր տալիս, որ տղաներն իրենից արտագրեն:

— Էլ ինչպե՞ս եք ինքներդ սովորելու, — ասում էր նա, սակայն խնդրելով, որ Հերմիոնան գոնե ընթերցի իրենց գրավոր աշխատանքները, տղաները, միևնույն է, իմանում էին ճիշտ պատասխանները:

Հարրին իրեն տեղ չէր գտնում: Նա պետք է հետ վերցնեի «Քվիդիչի հազարամյա պատմությունը» գիրքը, որպեսզի՝ ուղեղն ինչ-որ բանով զբաղեցնելով, ինքն իրեն շեղեր հաջորդ օրը կայանալիք խաղից: Իսկ ինչու՞ պետք է ինքն ընդհանրապես վախենար Սնեյիից: Տեղից կանգնելով, նա Ռոնին ու Հերմիոնային ասաց, որ պատրաստվում է գնալ Սնեյիի մոտ և խնդրել, որ նա գիրքն իրեն վերադարձնի:

— Եթե գլուխդ քոր է գալիս... բայց հույս չունենաս, թե մենք կգանք քեզ հետ, — ասացին նրանք երկուսով, սակայն Հարրին մտածում էր, որ Սնեյին իրեն չի մերժի, եթե ինքը նրան դիմի մյուս ուսուցիչների ներկայությամբ:

Հարրին դուրս եկավ Գրիֆինդորի աշտարակից և մի քանի հարկ իջնելով, ուղղվեց դեպի ուսուցչանոց ու տեղ հասնելով, թակեց դուռը: Պատասխան չեղավ: Նա կրկին թակեց: Կրկին ոչ մի պատասխան:

Գուցե Սնեյիը ինչ-որ տեղ ներսում է թողել գիրքը, մտածեց Հարրին: Փորձը դեռ փորձանք չէ: Նա դուռն առաջ հրեց և գլուխը ներս մտցրեց: Մի հետաքրքիր տեսարան բացվեց նրա աչքերի առաջ:

Ներսում միայն Սնեյփն ու Ֆիլչն էին: Սնեյփը ծնկներից վեր էր բարձրացրել իր պարեգոտը: Նրա ոտքերից մեկն արյունոտված էր ու ծնկից ներքև ծածկված էր զարհուրելի խորաբաց վերքերով: Ֆիլչը փորձում էր վիրակապ դնել Սնեյփի վերքերի վրա:

— Անիծյալ կենդանի, — ասում էր Սնեյփը, — Հետաքրքիր է, ինչպես կարող է, ընդհանրապես, որևէ մեկն աչքը պահել միանգամից երեք գլխի վրա:

Հարրին փորձեց դուռն անձայն փակել, սակայն...

— ՓՈՐԹԹԵՐ...

Սնեյփի դեմքը կատաղությունից այլալվել էր: Նա պարեգոտի փեշն արագ ցած գցեց՝ վիրավոր ոտքը ծածկելու համար: Հարրին հապշտապ թոթովեց.

— Ես ուզում էի իմանալ, չե՞մ կարող, արդյոք, գիրքս հետ վերցնել:

— ԴՈՒՐՍ ԿՈՐԻՐ ԱՅՍԵՂԻՑ, ԴՈՒՐՍ...

Հարրին շտապեց հեռանալ, քանի դեռ Սնեյփը դարձյալ միավորներ չէր հանել Գրիֆինդորից: Վազբով աստիճաններով բարձրանալով՝ նա վերադարձավ ու կարմրատակած մտավ իրենց Ընդհանուր սենյակը:

— Հաջողվե՞ց վերցնել, — հարցրեց Ռոնը, երբ Հարրին միացավ նրանց:
— Ի՞նչ պատահեց:

Ցածր շշուկով Հարրին պատմեց տեսածը:

— Դուք հասկանու՞մ եք, դա ինչ է նշանակում, — վերջացրեց նա շնչակտուր, — դա նշանակում է, որ Բոլոր սրբերի տոնի օրը նա փորձում էր անցնել եռագլուխ շան կողքով: Ահա՛ թե ուր էր գնում, երբ մենք նրան տեսանք երրորդ հարկի միջանցքում: Նա ուզում է թռցնել այն, ինչը պահպանում է այդ շունը: Եվ ես գրագ կգամ իմ ցախավելի վրա, որ այդ նա էր ներս թողել տրուին՝ խուճապ բարձրացնելու համար:

Հերմիոնայի աչքերը գնալով ավելի ու ավելի էին չռվում:

— Ո՛չ, չի՛ կարող պատահել, — ասաց նա, — իհարկե, Սնեյփն այնքան էլ հաճելի մարդ չէ, սակայն ես համոզված եմ, որ նա երբեք չի փորձի գողանալ մի բան, որը Դամբլդորն ուզում է ապահով թաքցնել:

— Անկեղծ ասած, Հերմիո՛նա, քեզ որ լսենք, բոլոր ուսուցիչներն էլ սրբեր են, — վրա տվեց Ռոնը, — ես համաձայն եմ Հարրիի հետ: Իսկ

Սնեյփից ի՞նչ ասես կարելի է սպասել: Սակայն ի՞նչ է նրա ուզածը, և ի՞նչ է պահպանում այդ շունը:

Հարրին անկողին մտավ՝ մտատանջվելով նույն մտորումներից: Նեվիլը բարձրաձայն խռնփացնում էր, իսկ Հարրին չէր կարողանում քնել: Նա փորձում էր ազատվել իրեն պաշարող անհանգիստ մտքերից: Չէ՞ որ մի քանի ժամից պիտի դաշտ դուրս գար՝ առաջին անգամ քվիդիչ խաղալու համար: Նրան պարզապես անհրաժեշտ էր քնել: Սակայն բնավ հեշտ չէր մոռանալ Սնեյփի դեմքի այլայլված արտահայտությունը, երբ նա Հարրին տեսավ ուսուցչանոցի դռան մեջ:

Հաջորդ առավոտյան երկինքը ջինջ էր ու սառը: Մեծ դահլիճը լցված էր տապակած երշիկի ախորժաբեր բուրմունքով և աշխույժ ժխորով: Բոլորը զվարթ շատախոսում էին՝ ակնկալելով մի հիանալի քվիդիչային խաղ տեսնել:

— Դու պետք է մի բան ուտես:

— Չեմ ուզում:

— Մի կտոր կարմրացրած հացիկ վերցրու, — չէր հանդարտվում Հերմիոնան:

— Քաղցած չեմ, — համառում էր Հարրին:

Իրականում նա իրեն բավականին վատ էր զգում: Մի ժամից պիտի դուրս գար խաղադաշտ:

— Հա՛րրի, քեզ պետք է ուժ հավաքել, — ասաց Շեյմուս Ֆինիգանը, — որսորդներին միշտ բոլորից շատ է հասնում հակառակորդ թիմից:

— Շնորհակալ եմ, Շե՛յմուս, — ասաց Հարրին՝ դիտելով, թե ինչպես է Շեյմոսն իր ափսեի մեջ երշիկի վրա կետչուպ լցնում:

Ժամը տասնմեկին մոտ գրեթե ամբողջ դպրոցն արդեն լցվել էր քվիդիչի մարզադաշտ և տեղեր զբաղեցրել մարզահրապարակի շուրջը հանդիսատեսների համար կառուցված բարձրահարթակների վրա:

Ուսանողներից շատերը գինված էին մեծ հեռադիտակներով: Թեև նստարանները բավականին բարձր էին տեղադրված, միևնույն է, երբեմն դժվար էր լինում տեսնել, թե ինչ էր կատարվում հեռու երկնքում:

Ռոնը և Հերմիոնան՝ Նեվիլի, Շեյմուսի ու «Վեստ Հեմի» սիրահար Դինի հետ միասին, բարձրացան Գրիֆինդորի կողմնակիցների բարձրահարթակի նստարանների ամենավերին շարքը: Հարրիին հաճելի անակնկալ անելու համար, նրանք Բոքոնի քրքրած սավաններից մեկի վրա մեծ տառերով մի ոգեպնդիչ պլակատ էին պատրաստել՝ «ՓՈԹԹԵՐ ՀՈՒՊ ՏՈՒՐ», իսկ Դինը, որը լավ էր նկարում, տառերի տակ մի իսկական մեծ գրիֆինդորյան առյուծ էր նկարել: Հերմիոնան էլ մի փոքրիկ անմեղ հրաշագործություն էր արել, որի շնորհիվ տառերը պարբերաբար փոխում էին գույները:

Իսկ այդ պահին հանդերձարանում Հարրին ու գրիֆինդորի թիմի մյուս անդամները հագնում էին իրենց քվիդիչյան մարզական ալ կարմիր համազգեստը (Սլիզերինի համազգեստը կանաչ գույնի էր):

Վուդը կոկորդը մաքրեց, որպեսզի ներկաների ուշադրությունը իր վրա հրավիրի:

— Օքե՛յ, տղանե՛ր, — ասաց նա...

— Եվ աղջիկնե՛ր, — ավելացրեց հետախույզ Անջելինա Ջոնսոնը:

— Եվ աղջիկնե՛ր, — համաձայնեց Վուդը, — ահա եկել է պահը...

— Մե՛ծ պահը, — ճշտեց Ֆրեդ Ուիզլին:

— Այն պահը, որին բոլորս վաղուց սպասում էինք, — շարունակեց Ջորջը:

— Մենք Օլիվերի ճառը անգիր գիտենք, — ասաց Ֆրեդը Հարրիին, — անցած տարի էլ ենք թիմում եղել:

— Դու՛ք, երկու՛տդ... ձայներդ կտրե՛ք, — ասաց Վուդը: — Այս տարվա մեր թիմը Գրիֆինդորի անցած վեց տարիների լավագույն թիմն է: Մենք հաղթելու ենք: Ես դրանում չեմ կասկածում:

Նա աչքերը փայլեցնելով, հայացքը դեմքից դեմք դարձրեց, ասես ուզում էր շարունակել. թե չէ տեսե՛ք, հա՛...

— Լավ... Ժամանակն է... Հաջողությու՛ն բոլորիս:

Հարրին Ֆրեդի ու Ջորջի հետևից դուրս եկավ հանդերձարանից և վախենալով, որ ծնկները կարող են դավաճանել իրեն, հռնդալից

ողջույնների ու ծափահարությունների տակ քայլեց դեպի մարզահրապարակի կենտրոնը:

Դատավորը մադամ Հուլն էր: Նա կանգնած էր մարզահրապարակի կենտրոնում և, իր ցախավելը ձեռքին, սպասում էր երկու թիմերի խաղացողներին:

— Ջգուշացնում եմ բոլորիդ՝ միայն արդարացի ու ազնիվ խաղ, — ասաց նա, երբ բոլորը հավաքվեցին նրա շուրջը: Հարրին նկատեց, որ նրա խոսքն ուղղված էր հատկապես Սլիզերինի կապիտան, հինգերորդ դասարանցի Մարկուս Ֆլինտին: Հարրին մտածեց, որ Ֆլինտը կարծես մի քանի կաթիլ տրոլի արյուն ունի երակներում:

Աչքի ծայրով նա նկատեց հանդիսատեսների բարձրահարթակներից մեկի գլխին ծածանվող ոգեպնդիչ պլակատը՝ «ՓՈԹԹԵՐ ՀՈՒՊ ՏՈՒՐ», և նրա սիրտը ջերմացավ: Նա իրեն սկսեց ավելի համարձակ զգալ:

— Հեծնե՛ք ցախավելները, խնդրում եմ:

Հարրին հեծնեց իր «Նիմբուս երկու հազարը»:

Մադամ Հուլն ուժեղ սուլեց իր արծաթյա սուլիչով:

Տասնհինգ ցախավելներ վեր սլացան և կախվեցին օդում մարզադաշտի վրա: Խաղն սկսվեց:

— ...Եվ Բրդուճն անմիջապես հայտնվեց գրիֆինդորցի հետախույզ Անջելինա Ջոնսոնի ձեռքում... Ի՞նչ գերազանց հետախույզ է այդ աղջիկը և, անկեղծ ասած, բավականին հրապուրիչ...

— ԶՈ՛ՐԴԱՆ...

— Ներեցե՛ք, պրոֆեսոր:

Խաղը մեկնաբանում էր Ուիզլի երկվորյակների ընկեր Լի Ջորդանը՝ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի խիստ հսկողության տակ:

— Ահա նա նետի պես սլացավ խաղացողների միջով... Գեղեցիկ փոխանցում Ալիսիա Սփինեթին... Օլիվեր Վուդի հիանալի հայտնագործությունը, որն անցած խաղաշրջանում, ավաղ, մնաց պահեստային... Գնդակը հետ անցավ Ջոնսոնին... Ոո՛ղջ... Բրդուճը հիմա Սլիզերինի մոտ է... Սլիզերինի կապիտան Մարկուս Ֆլինտը զավթեց Բրդուճն ու անցավ հակահարձակման... Ֆլինտը արծվի նման սլացավ դեպի Գրիֆինդորի դարպասները, ևս մեկ վարկյան և, գո... Ավ-վաղ, նրան կանգնեցրեց Գրիֆինդորի դարպասապահ Վուդի գերազանց հարվածը, և

Բրդուճն անցավ Գրիֆինդորի խաղացողներին... Ահա առաջ է անցնում Գրիֆինդորի հետախույզ Քեթի Բելը... Ի՞նչ գեղեցիկ խաբս տվեց՝ հենց Ֆլինտի քթի տակ սուզվելով... Ահա նա կրկին շեղաձիգ վեր է սլանում Սլիզերինի դարպասների առաջ... Ուու՛ուֆֆ... Հարվածը հաստատ շա՛տ ցավոտ էր... Բրետը հասավ ուղիղ ծոծրակին... Բրդուճին կրկին տիրացան սլիզերինցիք... Ադրիան Փյուսին է սլանում դեպի հակառակորդի դարպասները... Բայց նրան կանգնեցնում է Երկրորդ Բրետը... Որը նրա հետևից հասավ Ֆրեդ թե՞ Ջորջ Ուիզլիի հարվածով, այստեղից չի երևում, որ մեկի... Ճիշտ ժամանակին էր գրիֆինդորցի Պաշտպանի հարվածը... Ինչևէ, Բրդուճը կրկին Ջոնսոնի մոտ է... Առջևում դաշտն ազատ է... Եվ նա առաջ է նետվում՝ իսկական հրթիռի պես կտրելով օդը... Խույս է տալիս հաջորդ Բրետից.... Դարպասները դատարկ են... Դեհ, Անջելի՛նա, քեզ տեսնե՛նք... Դարպասապահ Բլեթչին սուզվում է և... վրիպու՛մ... ԳՐԻՖԻՆԴՈՐ ԳՈՐՈՐՈՒԼ...

Գրիֆինդորցիների ողջույնի աղաղակները ցնցեցին օդը, միաժամանակ ուղեկցվելով Սլիզերինի կողմնակիցների հիասթափված բվկոցներով:

— Հո՛յ, տղե՛րք, նեղ արեք՝ տեղ արեք:

— Հա՛գրիդ:

Ռոնն ու Հերմիոնան սեղմվեցին իրար՝ Հագրիդին նստարանի վրա տեղ տալու համար:

— Իմ խրճիթից էի նայում, — ասաց Հագրիդը թփթիացնելով վզից կախված մեծ հեռադիտակին, — բայց տանից նույնը չէ, ինչ մարգասերների ամբոխի միջից նայելը: Ի՞նչ եղավ... Բանքերը դեռ չի՞ երևացել:

— Հը՛-ըմ, — ասաց Ռոնը, — մինչև այժմ Հարրին դեռ անելիք էլ գրեթե չի ունեցել:

— Է՛հ, գոնե առայժմ փորձանքից հեռու է եղել, դա էլ քիչ բան չի, — ասաց Հագրիդը՝ բարձրացնելով հեռադիտակը և ուղղելով դեպի երկնքում բարձր սավառնող, հազիվ նշմարվող մի կետիկ, որը Հարրին էր:

Երկնքում, խաղաղաշտի վրա, բոլորից բարձր Հարրին էր սավառնում՝ աչքը շահենի պես շուրջը պտտեցնելով ու փնտրելով Բանքերը: Դա մտնում էր Վուդի խաղային մարտավարության մեջ:

— Ոտքի տակ չընկնե՛ս, մինչև չտեսնես Բանբերը, — ասել էր Վուդը, — մեզ պետք չէ, որ քեզ վրա ժամանակից շուտ ուշադրություն դարձնեն, թե չէ կդառնաս նրանց ամբողջ թիմի հարձակման նշանակետը:

Երբ Անջելինան գոլ խփեց, Հարրին օդում մի քանի անգամ գլխադարձ հանգույց արեց՝ իրեն պառակտող զգացմունքներին ելք տալու և նյարդերը հանգստացնելու համար: Հիմա նա կրկին վերադարձել էր իր դիտակետը և ուշիուշով որևէ նշան էր փնտրում Բանբերից: Մի անգամ կարծես ոսկեփայլ շողք առկայծեց օդի մեջ, սակայն դա Ուիլլիներից մեկի ձեռքի ժամացույցի արտացոլումն էր: Մի անգամ էլ Բրետներից մեկը որոշեց նրա կողմը գալ՝ օդը կտրելով թնդանոթից արծակած գնդակի նման, որևէ ուրիշ բանի հետ հնարավոր չէր դրան համեմատել, բայց Հարրին իր մահակի հարվածով հետ շարտեց այն ու Ֆրեդ Ուիլլին վնգալով անցավ նրա կողքով՝ հետապնդելով Բրետին:

— Ո՞նց ես, Հա՛րրի, պինդ կա՛ց... — հասցրեց բղավել Ֆրեդը՝ Բրետը կատաղի հարվածով ուղարկելով Մարկուս Ֆլինտի կողմը:

— Գնդակը Սլիզերինի մոտ է, — ասում էր այդ պահին Լի Ջորդանը, — Հետախույզ Փյուսին խաբս տվեց ու հեռացավ երկու Բրետներից... երկու Ուիլլիներից... Հետախույզ Բելից և սլացավ դեպի... Մի րոպե... Ինչ-որ բան փայլեց օդի մեջ... Բանբերը չէ՞ր...

Անհանգիստ մրմունջի ալիք անցավ մարզասերների շարքերով, երբ Ադրիան Փյուսին կորցրեց Բրդուձը՝ ուշադրությունը շեղելով իր ձախ ականջի կողքով սվվոցով անցած ոսկեփայլ կետիկի վրա:

Հարրին տեսավ: Հուզմունքի մի հախուռն բռնկումով նա ցած սուզվեց՝ ոսկեփայլ ճառագայթի ուղղությամբ: Սլիզերինի որսորդ Թերենս Հիգգը նույնպես տեսել էր: Վիզ-վզի կպած նրանք քամու պես սլացան Բանբերի ուղղությամբ: Կարծես բոլոր հետախույզները մի պահ մոռացան, թե ինչ պետք է անեին և կախվեցին օդի մեջ՝ դիտելով իրավիճակը:

Հարրին Թերենսից արագ էր: Նա ուղիղ իր առջևում տեսնում էր փոքրիկ կլոր կետիկը՝ թափանցիկ թրթռացող թևիկներով: Նա մի փոքր էլ արագություն տվեց իր ցախավելին...

ՎՎՀԱԱ՛ԱՄՄՄ... Կատաղության մի հռնոյուն բարձրացավ ներքևից, ալեկոծելով Գրիֆինդորի մարզասերների շարքերը: Մարկուս Ֆլինտը դիտավորյալ կտրել էր Հարրիի ճանապարհը, և Հարրիի ցախավելը,

չհասցնելով արագությունը իջեցնել, տեղում կատաղի պտույտներ էր գործում: Հարրին կենաց ու մահու կռիվ էր տալիս՝ փորձելով խելագար գալարապտույտի մեջ ձեռքից բաց չթողնել ցախավելի կոթը:

— ԽԱԽՏՈՒՄ, — միաձայն ճչացին գրիֆինդորցիները:

Մադամ Հուչը բարկացած ինչ-որ բան ասաց Ֆլինտին և կարգադրեց տուգանային ազատ հարված Սլիզերինի դարպասների մոտ: Սակայն այդ ամբողջ խառնաշփոթի մեջ Ոսկյա Բանբերը, անշուշտ, արդեն չքացել էր:

Ներքևից՝ Գրիֆինդորի մարզասերների բարձրահարթակից, Դին Թոմասը թոքերի ամբողջ ուժով գոռում էր.

— Դատավոր՝որ, խաղից դուրս հանի՛ր դրա՛ն... կարմիր քա՛արտ ցույց տու՛ուր :

— Սա հո ֆուտբոլ չի, Դին, — հիշեցրեց նրան Ռոնը, — քվիդիչում ոչ ոքի խաղից չեն հեռացնում: Իսկ կարմիր քարտն ի՞նչ է նշանակում:

Սակայն Հագրիդը Դինի կողմից էր:

— Պարտավոր են փոխել կանոնները, Ֆլինտը կարող էր Հարրին ցախավելից ցած գլորել:

Լի Ջորդանի համար անչափ դժվար էր անկողնակալ լինելը:

— Այսպիսով, այդ ականհայտ ու զազրելի խախտումից հետո...

— Ջո՛րդան, — խիստ բղավեց պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալը:

— Ուզում էի ասել այդ բացահայտ ու լկտի խախտումից հետո...

— Ջո՛րդան, վերջին անգամ եմ զգուշացնում:

— Հասկացա, հասկացա... Ֆլինտը քիչ մնաց սպաներ Գրիֆինդորի Որսորդին... Դեհ, ինչ կա որ... Ում հետ ասես կպատահի... Ինչևէ, Գրիֆինդորը տուգանային հարված է իրականացնում... Գնդակը Սփինեթի մոտ է... Նա հետ է փոխանցում... Խաղը շարունակվում է... Վարում են գրիֆինդորցիք...

ՁԾ

Դա սկսվեց այն պահին, երբ Հարրին հազիվ խույս տվեց մեկ այլ Բրետից, որը սպառնալից վնագոցով անցավ նրա գլխի մոտով: Նրա ցախավելը հանկարծ շեշտակի ծառս եղավ: Մի վայրկյան նրան թվաց, թե ուր որ է ցած է ընկնելու: Հարրին երկու ձեռքերով ու ծնկներով ամուր կառչեց ցախավելից: Նման բան նրա հետ դեռ ոչ մի անգամ չէր պատահել:

Դա նորից կրկնվեց: Այնպիսի տպավերություն էր, ասես ցախավելն ուզում էր ցած գցել նրան: Սակայն «Նիմփուս երկու հազարների» մոտ հենց այնպես, հանկարծակի, հեծյալին ցած գցելու ցանկություն չի առաջանում: Հարրին փորձեց ցախավելն ուղղել դեպի Գրիֆինդորի դարպասային սյունաձողերը: Նա նույնիսկ մտածեց նշան անել Վուդին, որ թայմ-աութ վերցնի, սակայն հանկարծ հասկացավ, որ լրիվ կորցրել է ցախավելի ղեկավարությունը և նույնիսկ չի կարող շրջել այն իր ուզած ուղղությամբ: Նա ընդհանրապես չէր կարողանում կառավարել ցախավելը, որը խելագար զիզագներ էր կատարում օդի մեջ և մերթնդներթ այնպես շեշտակի ծառս լինում ու ցնցվում, որ Հարրին հազիվ էր կարողանում ցախավելին կառչած մնալ:

Լին շարունակում էր մեկնաբանել խաղը:

— Գնդակը Սլիդերինի մոտ է... Ֆլինտն է՝ Բրդուճով... Փոխանցում Սփինեթին... Կրկին փոխանցում Բելին... Բելը քթին հարված ստացավ Բրետով... Հուսով եմ, որ քիթը ջարդվեց... Կատակ եմ անում, պրոֆե՛սոր... Օ՛ո, ո՛չ... Գո՛ւ... Սլիդերինը հավասարեցրեց հաշիվը...

Սլիդերինցիք ցնծում էին:

Թվում էր, թե ոչ ոք չէր էլ նկատել, որ Հարրիի ցախավելն իրեն շատ տարօրինակ էր պահում: Իսկ ցախավելը Հարրիին հետզհետե ավելի ու ավելի վեր էր բարձրացնում երկնքի մեջ և հեռացնում խաղադաշտից, անդադար ցնցվելով ու ծառս լինելով:

— Չգիտեմ, թե Հարրին իր կարծիքով ինչ է անում, — անհանգստացած փնթփնթաց Հագրիդը: Նա իր հեռադիտակով հետևում էր Հարրիին, — եթե բան չիմանայի, պիտի մտածեի, որ նա կորցրել է ցախավելի ղեկավարությունը... Բայց, ախր, նման բան չի կարող պատահել...

Հանկարծ բարձրահարթակների վրա բոլոր նստածները միանգամից սկսեցին մատով ցույց տալ օդի մեջ ճանձի պես անկանոն թռվռացող Հարրիին: Նրա ցախավելն սկսել էր կրկին ու կրկին պտտվել տեղում, մինչ Հարրին՝ իր վերջին ուժերը լարելով, փորձում էր կառչած մնալ ցախավելի կոթից: Հետո հանդիսատեսները սարսափահար շունչները պահեցին: Հարրիի ցախավելը մի կատաղի ցնցում արեց, որից նա դուրս թռավ ցախավելի վրայից: Հաջորդ վայրկյանին նա՝ մի ձեռքով ցախավելի կոթից կախված, ճոճվում էր օդի մեջ հսկայական բարձրության վրա:

— Այս ի՞նչ եղավ, գուցե ցախավելի հետ ինչ-որ բան պատահեց, երբ Հարրին ընդհարվեց Ֆլինտի հետ, — անհանգիստ շնչաց Շեյմոսը:

— Անհնար է, — ասաց Հագրիդը դողացող ձայնով, — ցախավելի վրա ոչինչ չի կարող ազդել բացի հզոր սև մագիայից, — ոչ մի երեխա նման բան չի կարող անել «Նիմփուս երկու հագարի» հետ:

Այդ խոսքերի վրա Հերմիոնան Հագրիդի ձեռքից դուրս թռցրեց հեռադիտակը, սակայն Հարրիի վրա նայելու փոխարեն նա սկսեց խուճապահար ինչ-որ բան փնտրել հանդիսատեսների ամբոխի մեջ:

— Ի՞նչ ես անում, — հողագույն դեմքով տնքաց Ռոնը:

— Այդպես էլ գիտեի, — վերջապես արտաշնչեց Հերմիոնան, — Սնեյփին է... Ապա մի այս կողմը նայե՛ք:

Ռոնը նրա ձեռքից ձանկեց հեռադիտակը: Սնեյփը նստած էր նրանց դիմացի բաժրահարթակի ուղիղ մեջտեղում: Նա աչքերը գամել էր Հարրիի վրա ու գրեթե անշարժ շրթունքներով անդադար ինչ-որ բան էր մրմնջում:

— Նա ինչ-որ վատ բան է անում... Չարադյութում է Հարրիի ցախավելը, — ասաց Հերմիոնան:

— Հիմա ի՞նչ ենք անելու...

— Ես գիտեմ, ինչ պետք է անել:

Մինչև Ռոնը կհասցներ մի խոսք ասել, Հերմիոնան չքացավ: Ռոնը հեռադիտակը նորից ուղղեց Հարրիի վրա: Նրա ցախավելն այնպես ուժեղ էր ճոճվում, որ անհնար էր հավատալ, թե Հարրին կարող է ավելի երկար դիմանալ: Բոլոր հանդիսատեսները ոտքի էին կանգնել և սարսափից այլայլված դեմքերով հետևում էին Հարրիին, մինչ Ուիզլի եղբայրները փորձում էին նրան էվակուացնել իրենցից մեկնումեկի ցախավելի վրա: Բայց ոչինչ չէր ստացվում, որովհետև ամեն անգամ, երբ նրանք մոտենում էին Հարրիին նրա ցախավելը կատաղի ծառս էր լինում և ավելի էր վեր բարձրանում: Ուիզլիները սկսեցին պտտվել Հարրիի տակ, ակնհայտորեն հույս ունենալով բռնել նրան, եթե նա՝ չկարողանալով այլևս կախված մնալ ցախավելի կոթից, ցած ընկներ: Մինչ այդ Մարկուս Ֆլինտն իր ձեռքն էր վերցրել Բրդուճը և բոլորի համար աննկատ հինգ անգամ հեշտ ու հանգիստ գոլ էր խփել Գրիֆինդորի դարպասներով:

— Դեհ, շու՛տ արա, Հերմիոնա, — հուսահատ շնչաց Ռոնը:

Հերմիոնան որքան կարող էր արագ հասել էր դիմացի հարթակին, որտեղ նստած էր Սնեյփը, և նրա հետևի նստարանի վրա բոլորին աջ ու ձախ հրմշտելով՝ մոտենում էր Սնեյփի նստած տեղին: Հերմիոնան նույնիսկ չկանգնեց, որպեսզի պրոֆեսոր Քուիրելից ներողություն խնդրի, որի կողքով անցնելիս, պատահաբար այնպես ուժեղ հրեց նրան, որ վերջինս հավասարակշռությունը կորցնելով, ամբողջ մարմնով ընկավ դիմացի շարքում նստածների վրա: Հասնելով Սնեյփին, Հերմիոնան կռացավ նրա նստարանի տակ, հանեց իր կախարդական փայտիկը և մի քանի հատուկ բառեր շնչաց: Նրա փայտիկի ծայրից վառ կապույտ կրակի լեզուներ ժայթքեցին Սնեյփի պարեգոտի փեշին:

Մի քանի վայրկյան անց Սնեյփը վերջապես գլխի ընկավ, որ իր պարեգոտն այրվում է: Նրա տագնապահար աղաղակից Հերմիոնան հասկացավ, որ իր գործն արել է և հաջորդ վայրկյանին արագ շարժումով կրակի բոլոր բոցերը մինչև վերջին կայծը հավաքեց իր գրպանից հանած մի փոքր բանկայի մեջ ու կորամեջք հետ շտապեց նստարանների հետևով, այնպես որ Սնեյփը չհասկացավ էլ, թե ինչ կատարվեց: Սակայն այդքանն արդեն բավական էր: Երկնքում Հարրիին ակնհայտորեն հաջողվեց կրկին սանձել իր ցախավելը:

— Նե՛վիլ, կարող ես աչքերդ բացել, — ասաց Ռոնը: Վերջին հինգ րոպեների ընթացքում Նեվիլը՝ դեմքը Հագրիդի բաձկոնի մեջ խրած, աղիողորմ հեծկլտում էր:

Հարրին, արագություն հավաքելով, ցած էր սլանում դեպի մարգահրապարակը: Երբ վերջապես տեսանելի դարձան նրա դեմքն ու ձեռքերը, բոլորը նկատեցին, որ նա մի ձեռքով հանկարծ արագ փակեց բերանը, ասես սիրտը խառնում էր և ուր որ է պիտի ործկար: Հարրին վայրէջք կատարեց միանգամից չորս վերջույթների վրա: Չորեքթաթ գետնին հենված, նա հանկարծ հազաց, ու ինչ-որ դեղին բան դուրս թռավ նրա բերանից ուղիղ ձեռքի մեջ:

— Բանբերն ինձ մո՛տ է, — բղավեց նա գլխից բարձր թափահարելով ոսկեգույն գնդակը, և խաղն ավարտվեց բացարձակ խառնաշփոթի մեջ:

— Բայց ախր նա չի բռնել գնդակը, նա ուղղակի կուլ է տվել այն, — խաղից արդեն քսան թուփե անց կոկորդաձայն դեռ բողոքում էր Ֆլինտը, սակայն դա ոչնչով չէր կարող օգնել Սլիգերին թիմին:

Հարրին խաղի ոչ մի կանոն չէր խախտել, և Լի Ջորդանը շարունակում էր ուրախ-ուրախ ազդարարել խաղի արդյունքը՝ Գրիֆինդորը հաղթեց հարյուր յոթանասուն - վաթսուն հաշվով: Սակայն Հարրին այդ ամենից ոչինչ չէր լսում: Հագրիդը նրան, Ռոնին ու Հերմիոնային տարել էր իր խրճիթը և շաքարով մուգ թեյ էր հյուրասիրում:

— Սնեյփն էր, — բացատրում էր Ռոնը, — ես ու Հերմիոնան տեսանք, թե նա ինչպես էր կախարդում: Նա չարադյութում էր քո ցախավելը և քթի տակ անընդհատ մոգական դյութադոթ էր մրմնջում՝ առանց քեզնից աչքը կտրելու:

— Հիմարություն, — ասաց Հագրիդը, որը մի բառ էլ չէր լսել այն ամենից, ինչ կատարվել էր նրա քթի տակ՝ բարձրահարթակի վրա: — Ի՞նչ շահ ունի Սնեյփը նման բան անելու համար:

Հարրին, Ռոնը ու Հերմիոնան իրար երեսի նայեցին՝ մտածելով, թե ինչ կարելի է ասել նրան համոզելու համար: Հարրին վերջապես որոշեց ասել ճշմարտությունը:

— Ես մի բան եմ իմացել նրա մասին, — ասաց նա Հագրիդին, — Բոլոր սրբերի օրը նա փորձում էր անցնել եռագլուխ շան մոտով: Եվ շունը վիրավորել էր նրան: Մենք կարծում ենք, որ Սնեյփն ուզում է գողանալ այն, ինչը պահպանում է այդ շունը:

Թեյնիկը ցած ընկավ Հագրիդի ձեռքից:

— Իսկ դուք որտեղի՞ց գիտեք Խավիկի մասին:

— Խավիկի՞...

— Հա՛, նա իմն է, մի լեռնական որսորդից եմ առել պանդուկում, դեռ անցած տարի: Ես նրան պարտքով տվել եմ Դամբլդորին, որ պահպանի...

— Ի՞նչը... — անհամբեր հարցրեց Հարրին:

— Էլ հարցեր չտա՛ք, հերի՛ք է, — ասաց Հագրիդը շփոթվելով, — դա մեծ գաղտնիք է, ա՛յ, թե ինչ:

— Բայց Սնեյփն ուզում է գողանալ այն:

— Հիմարություն, Սնեյփը Հոգվարթսի ուսուցիչներից է, նա երբեք նման բան չի անի:

— Այդ դեպքում ինչու՞ էր քիչ առաջ փորձում սպանել Հարրիին, — հարձակվեց Հերմիոնան:

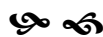
Կեսօրվա իրադարձություններն ակնհայտորեն փոխել էին նրա կարծիքը Սնեյփի մասին:

— Ես անմիջապես ճանաչում եմ ցանկացած չար դյուրադրոք կամ անեծք, Հա՛գրիդ: Ես այնքա՛ն բան եմ կարդացել դրանց մասին: Չար անեծքի համար պետք է աչքդ չկտրես քո թիրախից, իսկ ես տեսա, թե ինչպես էր Սնեյփն առանց աչք կտրելու նայում Հարրիին:

— Ասում եմ ձեզ՝ դուք սխալվում եք, — համբերությունը կորցնելով, տաքացած ասաց Հագրիդը, — չգիտեմ, թե ինչու էր Հարրիի ցախավելն էդպես գժվել, սակայն Սնեյփը երբեք չի փորձի որևէ ուսանողի վնաս հասցնել: Հիմա ինձ լսե՛ք, բոլոր երեքդ էլ... Դուք քթերդ խոթում եք էնպիսի բաների մեջ, որոնք ձեզ բոլորովին չեն վերաբերում: Իսկ դա շա՛տ վտանգավոր է: Ուրեմն ասածս ականջներիդ օղ արե՛ք և մեկընդմիջտ մոռացե՛ք՝ թե՛ էդ շանը, և թե՛ ինչ է նա էնտեղ պահպանում... Դա ձեր գործը չի՛... Դա միայն Դամբլդորի ու Նիքոլայոս Ֆլամերի գործն է...

— Ահ-հա՛, — ասաց Հարրին, — ուրեմն այս գործի մեջ մեկն էլ կա՝ Նիքոլայոս Ֆլամեր անունով...

Հագրիդի շփոթմունքն ու բարկությունը չափ ու սահման չունեին, բայց ամենից շատ նա բարկացած էր ինքն իր վրա:

Գլուխ 12. «Իրենքնագարե» հայելին

Ծննդյան տոները մոտենում էին: Մի առավոտ, դեկտեմբերի կեսերին, ամբողջ Հոգվարթսն արթնացավ ու տեսավ շրջակայքը մինչև հորիզոն մի քանի ոտնաչափ ձյունով ծածկված: Լիճը լրիվ սառցակալել էր, իսկ Ուիգլի երկվորյակները պատժվել էին հերթական լկտի չարաձծիության համար: Այս անգամ նրանք չափն արդեն անցել էին: Մի քանի ձնագնդիկներ էին չարադյուրել, որպեսզի դրանք աննկատ պտտվեն Քուիրելի գլխի փաթեցի շուրջն ու հարվածելով չալման ցած գլորեն խեղճի գլխից: Մի քանի բվեր, որոնք իրենց տերերին անձնագրի հավատարմությամբ ծառայելով, ձնաբուքի միջով փոստը Հոգվարթս էին հասցրել, այն աստիճան էին ուժասպառ եղել ու ցրտահարվել, որ Հագրիդն իր խրճիթում բվերի վերականգնողական հիվանդանոց էր կազմակերպել՝ խեղճ թռչուններին ուշքի բերելու համար:

Բոլորն անհամբերությամբ սպասում էին արձակուրդներին: Մինչ Գրիֆինդորի Ընդհանուր սենյակի և Մեծ դահլիճի բուխարիներում օրնիբուն թեժ կրակ էր ճարճատում, սառը, միջանցիկ քամիները վնգում էին միջանցքներում, իսկ սառնաշունչ բուքը զրնգացնում էր դասասենյակների պատուհանները: Ամենադաժանը պրոֆեսոր Սնեյփի դասերն էին, որոնք անցնում էին նկուղի զննաններում: Աշակերտները գոլորշու թանձր քուլաներ էին արտաշնչում, և բոլորն աշխատում էին հնարավորինս մոտ կանգնել իրենց տաք կաթսաներին:

Հնայադեղերի դասերից մեկի ժամանակ Դրաքո Մալֆոյը՝ ցուցադրաբար նայելով Հարրիի կողմը, կեղծ սրտացավ ծայնով բարձրաձայն ելույթ ունեցավ.

— Շա՛տ եմ ցավում բոլոր նրանց համար, ովքեր ստիպված են լինելու Ծննդյան տոները Հոգվարթսում անցկացնել, որովհետև տանը նրանց չեն սպասում:

Քրեբն ու Գոյլը ցածրաձայն քրքջացին: Հարրին, որն այդ պահին զբաղված էր ծովային պերկեսի փոշիացրած թեփուկներ կշռելով, բանի տեղ չդրեց նրան: Քվիդդիչի խաղից հետո Մալֆոյը նույնիսկ ավելի անտանելի էր

դարձել և ավելի լկտի էր պահում իրեն, քան երբևէ: Սլիզերինի պարտությունից վրդովված ու Հարրիի հաջողության համար նախանձից պայթելով, նա փորձել էր բոլորին ծիծաղեցնել՝ ասելով, որ քվիդիչի հաջորդ խաղին Հարրիի փոխարեն, որպես Որսորդ, կարելի է խաղացնել որևէ լայնաբերան անտառային գորտի: Սակայն ոչ ոք չէր ծիծաղել, որովհետև բոլորն էլ անչափ տպավորված էին Հարրիի խաղով և չէին կարող առանց հիացմունքի հիշել, թե նա ինչպես կարողացավ վայր չընկնել կատաղած ցախավելից: Այդպիսով, Մալֆոյը՝ նախանձից ու կատաղությունից խորովվելով, սկսել էր Հարրիին երեսով տալ նրա ընտանեկան կացությունը:

Եվ իսկապես, Ծննդյան տոներին Հարրին չէր պատրաստվում վերադառնալ Բեկտենինների նրբանցքը: Դրանից մեկ շաբաթ առաջ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը դիմել էր բոլորին՝ խնդրելով ցուցակագրվել, եթե արձակուրդներին մնալու են դպրոցում, և Հարրին անմիջապես իր անունը գրել էր այդ ցուցակում: Նա ինքն իրեն բոլորովին էլ վատ չէր զգում, ընդհակառակը, նրան սպասում էր իր կյանքում թերևս ամենաերջանիկ Ծննդյան տոների հեռանկարը: Ռոնը ու նրա եղբայրները նույնպես մնալու էին դպրոցում, որովհետև նրանց ծնողները, տեր և տիկին Ուիզլիները, մեկնելու էին Ռումինիա՝ իրենց ավագ որդիներից մեկին, Չարլիին, այցելելու համար:

Երբ հմայադեղերի դասից հետո Ռոնն ու Հարրին նեղ քարե աստիճաններով վեր բարձրացան ու դուրս եկան գնդաններից, դեպի Մեծ դահլիճ տանող միջանցքում հայտնաբերեցին անցումը լրիվ փակող մի հսկայական եղևնի: Եղևնու տակ ծանրաքայլ դոփող աժդահա ոտքերից և բարձր փնջոցներից նրանք գլխի ընկան, որ եղևնու հետևում Հագրիդն էր:

— Ողջուն, Հա՛գրիդ, օգնություն պետք չէ՞, — բղավեց Ռոնը, գլուխը ձյուղերի մեջ խոթելով:

— Նե՛րհ... Յոլա կտանեմ... Շնորհակալությու՛ն, Ռո՛ն:

— Գուցե արագացնե՞ք այդտեղ ու ճանապարհի տաք մեզ, — նրանց հետևից լսվեց Մալֆոյի սառը, սրտնեղած ձայնը, — Ուի՛զլի, ի՞նչ ես անում այդտեղ... Կա-չկա ապագա մասնագիտությունդ ես փորձում, որպես հանդավարների պահապանի տեղակալ: Երևի հույս ունես, որ դպրոցն ավարտելուց հետո քեզ շքեղ կարիերա կառաջարկեն ընդհուպ մինչև Հոգվարթսի հանդավարների Գլխավոր պահապանի պաշտոնը: Կարելի է

հասկանալ: Հագրիդի խրճիթը հաստատ աչքիդ ապարանք է թվացել քո ընտանիքի խղճուկ կացարանի համեմատ:

Ռոնը նետվեց Մալֆոյի վրա ճիշտ այն պահին, երբ Սնեյփն աստիճաններով դուրս էր գալիս գնդանից:

— ՌԻԻՉԼԻ...

Ռոնը բաց թողեց Մալֆոյի պարեգոտի օձիքը:

— Մալֆոյը նրան հրահրեց, պրոֆեսոր Սնեյփի, — ասաց Հագրիդը՝ իր հսկայական փրչոտ դեմքը դուրս հանելով եղևնու ճյուղերի հետևից, — Մալֆոյը վիրավորեց նրա ընտանիքին:

— Նույնիսկ եթե իսկապես այդպես է, Հա՛գրիդ, միևնույն է, կռվելը Հոգվարթսի կանոնների լուրջ խախտում է, — հանդարտ, շողմնաձայն ասաց Սնեյփը: — Հինգ միավոր է հանվում Գրիֆինդորից, և շնորհակալ եղե՛ք, որ էժան պրծաք, Ուի՛զլի: Արագացրե՛ք, առաջ անցե՛ք բոլորդ:

Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը հաղթական գոռոզ ժպիտներով առաջ անցան եղևնու ճյուղերի միջով, դիտավորյալ փշրելով կանաչ ոստիկները և ցաքուցրիվ անելով եղևնու ասեղները:

— Ես նրան ի վերջո ցույց կտամ... Վաղ թե ուշ, միևնույն է, ցույց կտամ, — Մալֆոյի հետևից ատամները կրճտացրեց Ռոնը:

— Ես նրանց երկուսին էլ ատում եմ՝ Մալֆոյին ու Սնեյփին:

— Դեհ, լա՛վ, լա՛վ... տրամադրությունների մի՛ փչացրեք... Սուրբ Ծնունդ է էսօր, տղե՛րք... — ասաց Հագրիդը, — Գիտե՞ք ինչ, ժողովու՛րդ, եկե՛ք միասին գնանք Մեծ դահլիճ... Ի՛նչ տեսարան է...

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան հետևեցին Հագրիդին ու նրա փարթամ եղևնուն դեպի Մեծ դահլիճ, որտեղ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ու պրոֆեսոր Ֆլիթվիթը զբաղված էին դահլիճի տոնական հարդարանքով:

— Ա՛հ, Հա՛գրիդ, վերջին ծա՞ռն ես բերել... Այնտեղ դի՛ր, այն դատարկ անկյունում...

Դահլիճը հիասքանչ տեսք ուներ: Բոլոր պատերը դրասանգված էին սպիտակ ձագոմի ու փշարմավի կոկիկ կտրատված ճյուղերով և ամենաքիչը տասներկու տոնական զարդարված եղևնիներ էին տեղադրված դահլիճի տարբեր մասերում: Մի քանիսը դրասանգված էին գոհարների պես շողշողացող սառցասեղների շղթաներով, մյուսները ջերմացնող լույս էին սփռում՝ զարդարված հարյուրավոր մոմիկներով:

— Քանի՞ օր է մնացել մինչև արձակուրդները, — հարցրեց Հագրիդը:

— Մեկ օր, — ասաց Հերմիոնան, — Եվ դա ինձ մի բան հիշեցրեց: Հա՛րրի, Ռո՛ն, մենք ընդամենը կես ժամ ունենք այսօր ճաշից առաջ: Պետք է գրադարան մտնենք:

— Օ՛հ, իսկապես, ճիշտ ես ասում, — ասաց Ռոնը՝ աչքը կտրելով պրոֆեսոր Ֆլիթվիթից, որը ոսկյա պղպջակներ էր հանում իր կախարդական փայտիկի ծայրից ու դրանցով զարդարում նոր բերված եղևնին:

— Գրադարա՞ն, — ասաց Հագրիդը ուղեկցելով նրանց Մեծ դահլիճից դուրս, — երբ արձակուրդներին ընդամենը մեկ օր է մնացե՞լ... Մի քիչ շատ չե՞ք տարվել ուսման ծարավով:

— Օ՛հ, մենք դաս չենք անելու, — ասաց Հարրին զվարթ-զվարթ: — Այն օրվանից, ինչ դու տվեցիր Նիքոլայոս Ֆլամերի անունը, մենք քրքրում ենք գրադարանի բոլոր գրքերը նրա մասին որևէ տեղեկություն գտնելու համար:

— Դուք ինչ եք անու՞մ... — Հագրիդը ցնցված էր: — Ի՛նձ լսեք, ես ձեզ արդեն ասել եմ, որ քթերդ ամեն տեղ չխոթե՛ք: Ձեզ բոլորովին չի վերաբերում, թե էդ շունն էնտեղ ինչ է պահպանում:

— Մենք պարզապես ուզում ենք իմանալ, թե ով է Նիքոլայոս Ֆլամերը, ուրիշ ոչինչ, — ասաց Հերմիոնան:

— Եթե, իհարկե, դու այնքան սիրալիր չգտնվես, ու մեր ջանքերը խնայելով, ինքդ չասես, թե ով է նա, — ավելացրեց Հարրին: — Մենք արդեն հարյուրից ավելի գիրք ենք թերթել ու դեռ ոչ մի տեղ չենք գտել նրա անունը: Դեհ, լա՛վ, գոնե մի փոքր հուշող բան ասա՛... Ախր ես համոզված եմ, որ ինչ-որ տեղ կարդացել եմ այդ անունը:

— Ես ոչինչ էլ չեմ ասի, — հակաճառություն չհանդուրժող տոնով կտրեց Հագրիդը:

— Ինչ արած, այդ դեպքում ուրեմն մենք ինքներս կգտնենք, — ասաց Ռոնը և մռայլ ու խոժոռ Հագրիդին մենակ թողնելով, նրանք շտապեցին դեպի գրադարան:

Իսկապես, այն օրվանից, ինչ Հագրիդը բերանից թռցրել էր Նիքոլայոս Ֆլամերի անունը, նրանք բոլոր մատչելի գրքերի մեջ անխոնջ փնտրում էին Ֆլամեր ազգանունը: Այլ կերպ էլ ինչպե՞ս կարող էին հասկանալ, թե Սնեյփին ինչ էր ուզում գողանալ: Ամբողջ խնդիրն այն էր, որ շատ դժվար էր որոշել, թե որտեղից էր պետք սկսել որոնումները, առանց իմանալու, թե Ֆլամերն

ի՞նչ կարող էր արած լինել, որպեսզի արժանի լիներ գրքերի մեջ գրանցվելու պատվին:

Նիքոլայոս Ֆլամեր անունը չկար ո՛չ «Քսաներորդ դարի մեծ հրաշագործները», ո՛չ «Մեր ժամանակների նշանավոր հրաշագործ դեմքերը» գրքերում: Նրա անունը չկար նաև «Ժամանակակից կարևորագույն հրաշագործական հայտնագործությունները» և «Հրաշագիտության ժամանակակից նվաճումների ուսումնասիրությունը» գրքերում: Անշուշտ, նրանց տրամադրության տակ կար դեռ ամբողջ հսկայական գրադարանը իր տասնյակ հազարավոր հատորներով, հազարավոր գրադարաններով և հարյուրավոր գրապահարաններով:

Հերմիոնան որոնում էր ուշադրության արժանի թեմաների և վերնագրերի, իր մշակած ու համակարգած ցուցակով, իսկ Ռոնը պարզապես անցնում էր շարքերով և ձեռքը գցում առաջին իսկ պատահած գրքին: Մինչ այդ Հարրին հետախուզության գնաց Արգելված մաս: Նա միառժամանակ աչքերով անցնում էր գրքերի կազմերի վրայով՝ մտորելով արդյո՞ք Ֆլամեր անունը հենց այդ գրքերի մեջ է, թե՛ ոչ: Դժբախտաբար Արգելված մասից որևէ գիրք վերցնելու համար պետք էր ուսուցիչներից որևէ մեկից թույլատրող երկտող ունենալ, իսկ նա գիտեր, որ նման թույլտվություն իրեն երբեք չեն տա: Արգելված մասում հավաքված են այն գրքերը, որոնք հզոր սև մագիա են պարունակում, իսկ սև մագիա չեն դասավանդում Հոգվարթսում և այդ գրքերը թույլատրվում է ընթերցել միայն սև ուժերից պաշտպանություն ուսումնասիրող բարձր դասարանցիներին:

— Ի՞նչ ես փնտրում այստեղ, տղա՛ս:

— Ոչինչ, — ասաց Հարրին:

Գրադարանավար մադամ Փինսը նրա վրա թափահարեց իր ձեռքի փոշեհավաք փետուրը.

— Այստեղ դու անելիք չունես, տղա՛ս: Առաջ անցի՛ր, դուրս արի՛ այստեղից:

Իրենից դժգոհ, որ չկարողացավ արագ մի խելքին մոտ պատասխան հորինել, Հարրին դուրս եկավ գրադարանից: Նրանք երեքով արդեն նախօրոք պայմանավորվել էին, որ մադամ Փինսից ոչ մի բան չեն հարցնելու Ֆլամերի մասին: Թեև համոզված էին, որ մադամ Փինսը, անշուշտ, կկարողանար պատասխանել իրենց հարցին, սակայն վախենում էին, որ

այսպես, թե այնպես, դա ի վերջո կհասնի Սնեյիի ականջին, ինչը բնավ ցանկալի չէր:

Հարրին մյուս երկուսին սպասեց գրադարանին հարող միջանցքում, սակայն մեծ հույսեր չէր կապում նրանց հաջողության հետ: Արդեն երկու շաբաթ էր, ինչ երեքով որոնումների մեջ էին, բայց, քանի որ դրանք սահմանափակվում էին միայն դասերից դուրս հատ ու կենտ կարճատև պահերով, զարմանալի չէր, որ նրանք դեռ հաջողության չէին հասել: Նրանց ընդամենը մի քանի ժամ էր պետք, որպեսզի առանց մադամ Փինսի շնչառությունը ծոծրակին զգալու, հնարավորություն ունենային հանգիստ փորփրել գրադարանում:

Հինգ րոպե անց Ռոնը և Հերմիոնան՝ գլուխները բացասաբար թափ տալով, մոտեցան Հարրիին, և նրանք երեքով գնացին ճաշելու:

— Դուք կշարունակեք առանց ինձ փնտրել, չէ՞, — ասաց Հերմիոնան, — և մի բու կուղարկեք ինձ, երբ նորություն ունենաք:

— Իսկ մինչ այդ, դու կարող ես հարցնել քո ծնողներին, արդյոք, նրանք որևէ բան գիտե՞ն Նիքոլայոս Ֆլամերի մասին թե՛ ոչ, — ասաց Ռոնը, — նրանցից հարցնելը վտանգավոր չի լինի:

— Բացարձակապես վտանգավոր չի լինի, մանավանդ, որ նրանք երկուսն էլ ատամնաբույժ են:

ՅՈՐՁ

Սակայն արձակուրդների սկսվելուն պես Ռոնն ու Հարրին մոռացան Ֆլամերի մասին, որովհետև նրանց օրերն այնքա՛ն լեցուն էին հաճելի ժամանցով: Ամբողջ ննջարանը նրանց տրամադրության տակ էր, և Ընդհանուր սենյակը գրեթե դատարկ էր՝ համեմատած սովորական օրերի հետ: Այնպես որ, բուխարուն ամենամոտ դրված բոլոր լավագույն բազկաթոռներն իրենցն էին: Նրանք ժամերով նստում էին բուխարու կրակի առաջ և կրակխառնիչի վրա խորովում ճաշի սեղանից մնացած հացի կտորները, թխվածքաբլիթները, պաստեղի խորանարդիկները և երկար-բարակ զրուցում տարբեր բաների մասին, որոնցից ամենազվարճալին Մալֆոյի հետ հաշվեհարդար տեսնելու համար պլաններ կազմելն էր՝ և որքան աներևակայելի, այնքան ավելի բավարարող:

Ռոնը սկսել էր Հարրիին սովորեցնել հրաշագործական շախմատ խաղալ, որը լրիվ նույն խաղն էր, ինչ մագլական շախմատը, միայն այն տարբերությամբ, որ հրաշագործական շախմատի խաղաքարերը կենդանի էին: Եվ դա այնպիսի տպավորություն էր ստեղծում, ասես խաղացողը սպարապետի պես կռվի է ուղարկում իր զինվորներին: Յուրաքանչյուր խաղացող պետք է ունենար իր շախմատային զորքը, որը խաղից հետո երբեք չէր կարելի թողնել հակառակորդի շախմատային զորքի հետ նույն տուփի մեջ: Ռոնի շախմատամարտիկները հին էին և բավականին մաշմշկած, ավելի ճիշտ կլիներ ասել՝ ծեծված-ջարդված: Ինչպես նրա ունեցած ամեն ինչը, շախմատի հավաքակազմը նույնպես ժամանակին պատկանել էր նրա ընտանիքի մյուս անդամներից մեկին: Շախմատամարտիկների հավաքակազմը եղել էր նրա պապինը:

Ինչևէ, շախմատի հին, փորձված զինվորները հիանալի էին խաղում: Ռոնը նրանց բոլորին այնքան լավ էր ճանաչում, որ նրա համար բոլորովին դժվար չէր հնազանդեցնել իր մարտիկներին ու ստիպել, որ իր ուզածն անեն:

Հարրին խաղում էր Շեյմուս Ֆինիգանից՝ մինչև արձակուրդների վերջը վերցրած շախմատամարտիկներով, և վերջիններս նրան բոլորովին չէին հնազանդվում: Մի կողմից ինքը Հարրին այնքան էլ լավ խաղացող չէր, և կարծես դա քիչ էր, շախմատամարտիկները նրան անդադար տարբեր խորհուրդներ էին գոռոռում, իսկ դա այնքան էր շփոթեցնում Հարրիին, որ նա գրեթե միշտ պարտվում էր. «Քո կարծիքով, դու ինչ ես անում, հը՞... Ու՞ր ես ինձ ուղարկում... Աչք չունե՞ս, ինչ է... Չես տեսնու՞մ, որ Ձի է... Ախր գլուխս կուտի... Սրա՛ն ուղարկի՛ր, ա՛յ սրան... Դրան մենք կարող ենք զոհել...» և այլն, և այլն:

Սուրբ Ծննդյան տոնի նախօրյակին Հարրին անկողին մտավ՝ մտքում պատկերացնելով հաջորդ օրվա համեղ ուտելիքներն ու զվարճությունները, սակայն բոլորովին չմտածելով, որ կարող է նաև նվերներ ստանալ: Իսկ հաջորդ առավոտյան, երբ արթնացավ, առաջինը, ինչ աչքովն ընկավ, մահճակալի վրա իր ոտքերի տակ կիտված փաթեթների փոքր կույտն էր:

— Շնորհավո՛ր Սուրբ Ծնունդ, — քնաթաթախ ասաց Ռոնը, մինչ Հարրին՝ արագ դուրս թռչելով մահճակալից, ուսերին էր զցում իր տնային պարեգոտը:

— Քո տոնն էլ շնորհավո՛ր լինի, — ասաց Հարրին. — Չե՞ս գա այս կողմը նայես... Այստեղ կարծես նվերներ կան:

— Նվերներ կա՞ն, ասում ես... Բա էլ ի՞նչ պիտի լիներ, կաղամբի գլուխ... — մրթմրթաց Ռոնը, չգիտես ինչու ոչ տոնական տրամադրությամբ ու շրջվեց դեպի իր նվերները, որոնք Հարրիի նվերներից ակնհայտորեն ավելի շատ էին:

Հարրին վերցրեց վերևի փաթեթը՝ դարչնագույն թղթով փաթաթված և վրան խզբզված՝ «Հարրիին՝ Հագրիդից»: Մեջը ձեռքով պատրաստված, ոչ այնքան լավ հղկված, մի փայտյա սրինգ էր: Ակնհայտորեն, Հագրիդն ինքն էր սարքել այդ սրինգը: Հարրին փչեց, և սրինգից դուրս եկած ծայնը բվի վայուն հիշեցրեց:

Երկրորդ, շատ փոքր փաթեթի պարունակությունը մի երկտող էր.

Ստացանք քո ուղերձը:

Փաթեթին կից կգտնես Սուրբ Ծննդյան տոնի քո
նվերը՝ քեռի Վերնոնից և մորաքույր Պետունիայից

Երկտողին սոսնձապատ երիզով ամրացված էր հիսուն պենսանոց մի մետաղադրամ:

— Շատ սիրալիկ է, — ասաց Հարրին:

Ռոնը հիացած էր հիսուն պենսանոց մետաղադրամի տեսքով:

— Վա՛նու... Ի՞նչ տարօրինակ ձև ունի... Սա ի՞նչ է, իսկապե՞ս փող է...

— Վերցրու՛ քեզ, — ասաց Հարրին ծիծաղելով Ռոնի հիացմունքի վրա: — Դեհ, Հագրիդը, մորաքույր Պետունիան ու քեռի Վերնոնը պարզ էին, իսկ սրանք ումի՞ց են:

— Կարծես, ես գլխի եմ ընկնում, թե այդ մեկն ումից է, — ասաց Ռոնը կարմրելով ու մատնացույց անելով մի մեծ փաթեթ. — մեր մայրիկից է: Ես նրան գրել էի, որ դու ոչ մի նվեր չես սպասում և նա... Օ՛հ, ո՛չ... — տնքաց Ռոնը, — նա քեզ համար «ուիզլիական» ջեմայր է հյուսել:

Հարրին պլոկել էր փաթեթի թուղթը ու միջից հանել ձեռքով հյուսած, վառ զմրուխտագույն մի հաստ ջեմար և մի տուփ տնական հալվա:

— Ամեն տարի նա մեզ համար ջեմարեր է հյուսում, — ասաց Ռոնը, բացելով իր սեփական փաթեթը, — և իմս միշտ բազուկի գույնի է:

— Ի՞նչ բարի է մայրիկդ, — ասաց Հարրին մի կտոր հալվա դնելով բերանը, որը հիանալի համ ուներ:

Մյուս փաթեթի պարունակությունը նույնպես քաղցրավենիք էր. մի մեծ տուփ շոկոլադե գորտեր՝ Հերմիոնայից:

Մնաց ևս մեկ փաթեթ: Հարրին վերցրեց փաթեթը և ձեռքի մեջ ծանրութեթև արեց: Այն օդի պես թեթև էր: Եվ երբ քանդեց փաթեթը կապող ժապավենը, ինչ-որ թափանցիկ, արծաթափայլ, մետաքսից էլ բարակ ու փափուկ, շղարշանման գործվածք դանդաղ հոսեց հատակին ու ծալքերով կուտակվելով, շողշողաց պողպատագույն փայլով: Ռոնը հիացած շունչ քաշեց:

— Ես լսել էի սրանց մասին, — ասաց նա հիացական շշուկով, ձեռքից ցած գցելով բոլոր-համի-սիսեռահատիկներով տոպրակը, որը ստացել էր Հերմիոնայից: — Եթե դա իսկապես այն է, ինչ ես մտածում եմ... բայց դրանք շա՛տ հազվագյուտ են և շա՛տ արժեքավոր...

— Սա ի՞նչ է:

Հարրին գետնից բարձրացրեց շողշողացող շղարշի կտորը, որը բավականին տարօրինակ զգացողություն էր առաջացնում ձեռքի մեջ, ասես ջրի թելիկների հետ հյուսված լիներ:

— Դա Անտեսանելիության թիկնոց է, — ասաց Ռոնը երկյուղածության ու ակնածանքի արտահայտությամբ:

— Ես համոզված եմ, հենց դա է, որ կա... Ապա, փորձի՛ր:

Հարրին թիկնոցը գցեց ուսերին, ու Ռոնը հիացախառն ակնածանքով շնչաց.

— Ի՛նքն է... Ապա ցած նայի՛ր:

Հարրին ցած նայեց իր ոտքերին, սակայն դրանք անհետացել էին: Նա նետվեց հայելու մոտ և, իսկապես, տեսավ իր արտացոլումը, սակայն հայելու մեջ երևում էր միայն օդի մեջ տնկված որբացած գլուխը, իսկ ամբողջ մարմնի փոխարեն՝ թիկունքում ընկած սենյակի տարածությունն էր: Նա

թիկնոցը քաշեց գլխին, և նրա արտացոլումը լրիվ անհետացավ հայելու միջից, ասես ինքը բոլորովին էլ այնտեղ չէր:

— Երկտողը տեսա՞ր, — հանկարծ ասաց Ռոնը: Մի երկտող էր դուրս ընկել փաթեթի միջից:

Հարրին թիկնոցը հանեց ու վերցրեց երկտողը: Այն գրված էր նեղլիկ, հավասար հանգույցներով, մանրատառ, գեղեցիկ ձեռագրով, որը նա առաջին անգամ էր տեսնում:

Հայրդ մեռնելուց առաջ ի պահ էր տվել ինձ այս իրը:

Ժամանակն է, որ վերադարձնեմ քեզ այն:

Ճի՛շտ օգտագործիր:

Շնորհավո՛ր Սուրբ Ծնունդ:

Երկտողի տակ ստորագրություն չկար: Հարրին աչքը չէր կտրում երկտողից, իսկ Ռոնը՝ թիկնոցից:

— Ի՞նչ ասես կտայի սրանից ունենալու համար, — ասաց նա: — Քեզ ի՞նչ պատահեց:

— Ոչինչ, — ասաց Հարրին, սակայն նա շատ տարօրինակ զգացում ուներ: Ո՞վ կարող է ուղարկած լինել այդ թիկնոցը և, արդյոք, իսկապե՞ս այն պատկանել էր իր հորը:

Մինչ նա կհասցներ մի բան ասել կամ մի ուրիշ բան մտածել, ննջարանի դուռը կրնկի վրա բացվեց, և Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիգլիները միաժամանակ մտան ներս: Հարրին արագ թաքցրեց թիկնոցը: Նա բոլորովին չէր ուզում, որ ուրիշներն էլ այն տեսնեն:

— Շնորհավո՛ր Սուրբ Ծնունդ:

— Հե՛յ, մի տե՛ս է... Հարրին էլ է «ուիգլիական» ջեմալը նվեր ստացել:

Ֆրեդի ու Ջորջի հագին վառ կապույտ գույնի ջեմալներ էին, մեկի կրծքին դեղին թելերով հյուսված էր մեծատառ «Ֆ», իսկ մյուսի կրծքին՝ մեծատառ «Ջ»:

— Հարրիին մերից լավն է, — ասաց Ֆրեդը, ձեռքի մեջ շուռումուռ տալով Հարրիի ջեմպը: — Ակնհայտ է, որ մայրիկը շատ ավելի մեծ ջանքեր է գործադրում, երբ ընտանիքի անդամների համար չի հյուսում:

— Ինչու՞ քոնը չես հագել, Ռո՛ն, — պահանջեց Ջորջը, — էլ մի՛ սկսիր, շուտ արա՛, հագի՛ր... Եվ շատ լավ տեսք ունի, և՛ շատ տաք է:

— Տանել չեմ կարող այս գույնը, — կիսաձայն մրթմրեաց Ռոնը, ջեմպը գլխին քաշելով:

— Ահա, խնդրե՛մ, քոնի վրա ոչ մի տառ էլ չկա, — նկատեց Ջորջը, — ուրեմն նրա կարծիքով դու քո անունը երբեք չես մոռանում: Բայց մենք էլ դմբո չենք և շատ լավ ենք հիշում, որ մեր անունները Ջրեդ ու Ֆորջ են:

— Այդ ի՞նչ աղմուկ է այստեղ...

Այդ պահին Փերսի Ուիզլին սրտնեղած արտահայտությամբ գլուխը դռնից ներս մտցրեց: Երևում էր, որ նա նույնպես հենց նոր էր բացել իր նվերների փաթեթները, որովհետև ձեռքին մի ջեմպր կար, որը Ֆրեդն անմիջապես թռցրեց նրանից:

— «Փ»-ն հաստատ նշանակում է «Փիս»: Ա՛խ, «Փ»-Փե՛րսի... ափսոս, որ անունդ Արսի չի, թե չէ «Ա» կլիներ ջեմպրիդ վրա գրված:

— Բա ո՛նց, «Ա», որ նաև «Ավագ» նշանակեր: Էս ինչու՞ չես հագել, Փե՛րսի, դեհ, շուտ արա՛, դու էլ հագի՛ր, տե՛ս Հարրին էլ է ջեմպր ստացել:

— Մ-մի՛ արեք... Չեմ... չե՛մ ուզում... — սրտնեղեց Փերսին, մինչ երկվորյակները, երկու ուսից բռնած ջեմպրը նրա գլխին էին քաշում՝ քթից ցած նետելով ակնոցը:

— Հույս չունենա՛ս, որ այսօր Ավագների հետ ես նստելու, — ասաց Ջորջը, — Սուրբ Ծնունդն ընտանեկան տոն է:

Նրանք երկու կողմից Փերսին ջեմպրով ձերբակալեցին և բրդբրդելով, հանդիսավոր քայլքով դուրս տարան սենյակից:

Հարրին իր կյանքում դեռ երբեք Սուրբ Ծննդյան տոնի առթիվ այդպիսի ճաշկերույթ չէր ունեցել: Սեղանին կային գրեթե հարյուր հատ կարմրախորով, չաղ հնդկահավեր, խաշած ու տապակած կարտոֆիլի հսկայական բլուրներ, մեծ սկուտեղներով խոզի ապխտած տափակ

երշիկներ (դրանց սովորաբար չի պոլետտի են ասում), ճենապակյա թասերով՝ կարագի մեջ եփած սիսեռ, արծաթյա պնակներում թանձր ու յուղալի արգանակ, թթվաշ լոռամրգիով ու տարբեր համեմունքներով համեմված սոուսներ, և գրեթե ամեն մի ափսեի կողքին՝ կախարդական ճարձայթիկների խրձեր: Այդ ֆանտաստիկ ճարձայթիկները բոլորովին նման չէին այն՝ միանգամից պատռվող թղթյա կափարիչներով մագլական հասարակ ճարձայթիկներին, որ Ղարգլիներն էին միշտ գնում, և որոնց մեջ սովորաբար պլաստիկ նյութից փոքրիկ խաղալիքներ են լինում կամ ծամոնի գնդիկներ: Հարրին ու Ֆրեդը քաշեցին մի կախարդական ճարձայթիկի թելից, և այն ոչ միայն, պարզապես, սրածայն ճայթեց ու օդ թռավ՝ թնդանոթից բաց թողած արկի պես, այլ պարուրեց նրանց թանձր երկնագույն մշուշով, որից տերեփուկի ու հիրիկի նուրբ հոտ էր գալիս, իսկ ճարձայթիկի պատրույգի միջից իրար հետևից դուրս թռան ծովակալի մի իսկական եռանկյունի գլխարկ և մի քանի կենդանի սպիտակ մկներ:

Ուսուցիչների բարձր սեղանի մոտ նստած Ղամբլդորը իր սրածայր մոգական գլխարկը փոխել էր ծաղկազարդ բերետով և ուրախ ծիծաղում էր պրոֆեսոր Ֆլիթվիթի պատմած անեկդոտի վրա:

Հնդկահավին հաջորդեցին Սուրբ Ծննդյան տոնի երկնագույն բոցերով պարուրված փուղինգները: Փերսին քիչ մնաց ատամը կոտրեր փուղինգի կտորի մեջ իրեն հասած արծաթյա սիքելով:

Հարրին դիտում էր, ինչպես է Հագրիդը հետզհետե ավելի ու ավելի կարմրում՝ շարունակ գինի խմելով իր գավաթից: Հանկարծ թեքվելով պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալի կողմը, Հագրիդը մի հյուրեղ համբույր ձպպացրեց նրա այտին: Ի գարմանս Հարրիի, ՄըքԳոննագալը, որը նստած էր՝ սրածայր գլխարկը գլխին կողքի թեքված, գվարթ քրքջաց ու փոքրիկ աղջնակի պես կարմրեց:

Երբ Հարրին վերջապես հեռացավ սեղանից, նա ուղղակի բեռնված էր ճարձայթիկների միջից դուրս թռած նվերներով, որոնց մեջ կային մի ամբողջ կապոց չպայթող լուսարձակող փուչիկներ, «Գորտնուկներիդ-հախից-ինքդ-արի» կախարդական դեղ ու սարքի հավաքակազմ և կախարդական շախմատամարտիկների մի հրաշալի ջոկատ: Սպիտակ մկներն անհետացել էին, և Հարրին վատ նախազգացում ուներ, որ այդ գիշեր նրանք դառնալու էին Միսիգ Նորիսի տոնական ընթրիքը:

Հարրին և Ուիզլիները մի հիասքանչ կեսօր անցկացրին՝ բակում ծնագնդիկներով իսկական ճակատամարտ սարքելով: Հետո մրսած, թաց ու շնչասպառ, բայց անչափ երջանիկ, բոլորը միասին լցվեցին Գրիֆինդորի Ընդհանուր սենյակն ու փլվեցին բազկաթոռների մեջ՝ տաք բուխարու առաջ, որտեղ էլ Հարրին առաջին անգամ ներկայացրեց իր նոր շախմատամարտիկներին և խայտառակ պարտություն կրեց Ռոնից: Նա կարծում էր, որ իր պարտությունը գուցե այդքան անմխիթար չլիներ, եթե Փերսին անդադար մեջ չընկներ իր սրտացավ խորհուրդներով:

Հնդկահավի մսով բրդուջների, շոկոլադե տրյուֆլեների և ելակի քաղցրախյուսով տոնական տորթի հետ մի քանի գավաթ բուրավետ թեյ խմելուց հետո, բոլորն այնքան հագեցած ու քնկոտ էին, որ բազկաթոռների մեջ փռված՝ էլ ուրիշ ոչինչ չէին կարող անել, քան զվարճանալ՝ դիտելով, թե ինչպես է Փերսին Գրիֆինդորի աշտարակով մեկ հետապնդում Ֆրեդին ու Ջորջին, ովքեր թռցրել էին նրա Ավագի կրծքանշանը:

Դա Հարրիի կյանքում Սուրբ Ծննդյան լավագույն տոնն էր: Սակայն անբողջ օրը նրա ուղեղի հեռավոր ծալքերում դեգերում էր մի անհանգիստ միտք: Եվ միայն անկողնում պառկած, նա ժամանակ գտավ հանգիստ ծանր ու թեթև անելու այդ միտքը, իսկ դա, անշուշտ, վերաբերում էր Անտեսանելիության թիկնոցին և այն իրեն ուղարկողին:

Ռոնը, որը կշտացել էր հնդկահավի մսով բրդուջներով ու ելակի խյուսով տորթով և պաշարված չէր իրեն խանգարող խորհրդավոր մտքերով, իր մահճակալի վարագույրը քաշեց ու նույն վայրկյանին անուշ քնեց: Հարրին մահճակալից ցած թեքվեց ու դարակից հանեց Անտեսանելիության թիկնոցը:

Իր հայրիկինն էր... Դա իր հայրիկի թիկնոցն էր եղել: Հարրին ձեռքի մեջ հոսեցրեց նուրբ թափանցիկ ծալքերը. կտորը մետաքսից էլ փափուկ էր և օդի պես թեթև:

Ճի՛շտ օգտագործիր... հիշեց նա երկտողի նախազգուշացումը:

Նա չէր կարող ստիպել իրեն հրաժարվել այն անմիջապես փորձելու մտքից: Հարրին դուրս սահեց անկողնուց ու թիկնոցը զցեց ուսերի վրա: Ցած նայելով սեփական ոտքերին, նա միայն լուսնի լույսով ուրվագծված ստվերներ տեսավ: Դա մի շատ զարմանահրաշ զգացողություն էր:

Ճի՛շտ օգտագործիր...

Հանկարծ Հարրիի ուղեղով կայծակի պես մի միտք փայլատակեց: Այդ թիկնոցով ամբողջ Հոգվարթսը նրա տրամադրության տակ էր: Մինչ նա կանգնած էր մթության ու բացարձակ լռության մեջ, հանկարծ բուռն հուզմունքը հեղեղեց նրա բոլոր երակները: Չէ՞ որ նա կարող է այդ թիկնոցով ամեն տեղ գնալ, բացարձակապես ամեն տեղ... և Ֆիլչը երբեք ոչինչ չի իմանա:

Ռոնը մրմնջում էր խոր քնի մեջ: Պե՞տք է, արդյոք, արթնացնել նրան: Ինչ-որ բան նրան հետ պահեց առաջին մղումից: Չէ՞ որ դա իր հոր թիկնոցն էր: Հարրին մտածեց, որ այդ անգամ՝ այդ առաջին անգամ, նա պետք է մենակ փորձի թիկնոցը:

Հարրին գաղտագողի դուրս եկավ ննջարանից, իջավ պտուտակաձև աստիճաններով, կտրեց անցավ Ընդհանուր սենյակը և դուրս մազլցեց Չաղ Կոմսուհու դիմանկարի միջով:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — աչալուրջ կանչեց Չաղ Կոմսուհին: Հարրին ոչինչ չասաց: Նա արագ քայլեց միջանցքն ի վար:

Ու՞ր կարելի էր գնալ: Հարրին կանգ առավ ու սկսեց մտածել: Նրա սիրտը մոլեգին բաբախում էր: Հետո նրա գլխում մի միտք ծագեց: Դեհ, իհարկե՝ գրադարանի Արգելված մասը: Նա կկարողանա հանգիստ կարդալ ինչ ուզենա, մինչև վերջապես չիմանա, թե ով էր Նիքոլայոս Ֆլամերը: Հարրին ճանապարհ ընկավ դեպի գրադարան՝ Անտեսանելիության թիկնոցն ավելի մոտ քաշելով կրծքի վրա:

Գրադարանում անթափանց ու սարսափազդու խավար էր տիրում: Հարրին մի լապտեր վառեց՝ գրապահարանների միջև ընկած անցումները տեսնելու համար: Լապտերն այնպիսի տեսք ուներ, ասես օդի մեջ ինքն իրեն էր ձախրում: Թեև Հարրին զգում էր լապտերի ծանրությունը կրող իր ձեռքը, սակայն՝ օդի մեջ առանց պահող ձեռքի ձախրող լապտերի տեսքից սարսուռ էր անցնում ամբողջ ողնաշարով:

Արգելված մասը գրադարանի ամենավերջին հատվածում էր գտնվում: Հարրին զգուշորեն անցավ հաստ արգելապարանի վրայով և ձեռքի լապտերը բարձրացրեց՝ գրքերի անվանումները կարդալու համար: Դրանք նրան գրեթե ոչինչ չէին ասում: Դրանց պլոկված ու մաշված ոսկեփայլ վերնագրերը գրված էին անծանոթ լեզուներով: Շատերն ընդհանրապես ոչ մի վերնագիր չունեին: Գրքերից մեկի վրա մի մուգ բիծ կար, որն անչափ

նման էր արյան հետքի: Հարրիի ծոծրակի մազերը սկսեցին հետզհետե ցցվել ու սառնասարսուռ խուտուտ առաջացնել: Գուցե դա նրա երևակայության արդյունքն էր, գուցե և ոչ, սակայն թվում էր, որ գրքերի շարքերից ինչ-որ ցածր անհանգիստ շշուկ էր լսվում, ասես դրանք զգում էին, որ գրդարանում կար մեկը, որն այդտեղ չպետք է լիներ:

Ինչևէ, ինչ-որ տեղից պետք էր սկսել: Լապտերը զգուշությամբ դնելով գետնին, նա սկսեց դիտել ներքևի դարակին շարված գրքերը: Ուշադրությունը գրավեց արծաթափայլ կազմով մի սև հաստափոր հատոր: Նա դժվարությամբ դուրս քաշեց հատորը շարքի միջից, որովհետև այն շատ ծանր էր, և մի ծնկի վրա հավասարակշռություն պահպանելով, բացեց:

Մի ահավոր, ուղղակի արյուն սառեցնող ճիչ խախտեց գրադարանի համապարփակ լռությունը, և ճչացողը... գիրքն էր: Հարրին գիրքն անմիջապես թրմփոցով փակեց, սակայն ճիչը շարունակվում էր ու շարունակվում՝ աննկարագրելի բարձր, ականջի թաղանթը ցավացնող և ընկճող կայունությամբ: Հարրին հետ-հետ գնաց ու սայթաքեց իր լապտերի վրա, որն անմիջապես հանգավ: Արդեն խուճապի մատնվելով, նա միջանցքով մոտեցող ոտնաձայներ լսեց: Ճչացող գիրքը մի կերպ հետ խցկելով դարակի վրա, նա փախուստի դիմեց ու Ֆիլչի կողքով անցավ գրեթե գրադարանի մուտքի մոտ: Ֆիլչի գունատ, լայն չռած աչքերը նայում էին ուղիղ նրա միջով, և Հարրին՝ մի կերպ չհավելով նրա առաջ պարզած ձեռքին, անցավ նրա կողքով ու վազեց միջանցքով, իսկ գրքի անտանելի ճիչը դեռ զրնգում էր նրա ականջներում:

Հարրին շեշտակի կանգ առավ մի բարձրահասակ զինագզեստի մոտ: Այնքան էր կլանվել գրադարանից հեռու փախչելով, որ չէր էլ նկատել, թե ուր էր գնում: Գուցե մթությունն էր պատճառը, որ չէր կարողանում կռահել, թե որտեղ էր գտնվում: Նա շատ լավ էր հիշում, որ նման բարձրահասակ զինագզեստ կար առաջին հարկում՝ խոհանոցի դռների մոտ, բայց այդ պահին նա պետք է առնվազն հինգերորդ հարկում լիներ:

— Պրոֆեսոր, դուք ինձ խնդրել էիք անմիջապես տեղեկացնել ձեզ, եթե գիշերով ամրոցում շրջող մարդ հայտնաբերեմ կամ նկատեմ, որ ինչ-որ մեկը գրադարանի Արգելված մասն է մտել:

Հարրին զգաց, ինչպես արյունը հետ հոսեց իր դեմքից: Որտեղ էլ նա գտնվելիս լիներ այդ պահին, Ֆիլչը հաստատ կարճ ճանապարհի գիտեր,

որովհետև նրա թավ ու խռպոտ ծայրը հետզհետե մոտենում էր և, ի սարսափ իրեն, Ֆիլչի գրուցակիցը ոչ այլ ոք էր, քան ինքը՝ Սնեյփը, որը և պատասխանեց նրան.

— Արգելված մասում, ասում ես... Դժվար թե շատ հեռուն գնացած լինեն... Մենք նրանց դեռ կարող ենք բռնել, եթե շտապենք:

Հարրին արձանի պես քարացած կանգնած էր տեղում գամված, երբ Ֆիլչն ու Սնեյփը անկյունից դուրս եկան միջանցք՝ նրան դեմառդեն: Անշուշտ, նրանք իրեն չէին տեսնում, բայց միջանցքը շատ նեղլիկ էր և, եթե նրանք շարունակեին գալ իր ուղղությամբ, շատ շուտով պարզապես կընդհարվեին նրա հետ: Թիկնոցը, ճիշտ է, անտեսանելի էր դարձնում, սակայն ոչ՝ թափանցիկ:

Նա, որքան կարող էր կամացուկ, սկսեց նահանջել: Ձախից մի կիսաբաց դուռ կար: Դա նրա միակ հույսն էր: Եվ նա շունչը պահած դռնից ներս խցկվեց՝ ջանալով չդիպչել դռան կիսաբաց փեղկին և, բարեբախտաբար, նրան հաջողվեց այնպես ներս սողոսկել, որ Ֆիլչն ու Սնեյփը չնկատեցին: Նրանք անցան Հարրիի կողքով, իսկ նա շունչը պահած ծեփվել էր պատին և լսում էր հեռացող ոտնաձայները: Լա՛վ պրծավ: Կարելի է ասել, որ բախտը բերեց: Մի քանի վայրկյան անց նա վերջապես ուշադրություն դարձրեց այն սենյակին, որտեղ պատսպարվել էր:

Դա մի չօգտագործվող դասասենյակ էր: Պատերի տակ երևում էին իրար վրա կիտված դպրոցական սեղանների և աթոռների մութ ուրվագծերը: Սենյակի մեջտեղում շուռ տված աղբադույլ կար, սակայն ուղիղ նրան դեմ-դիմաց, պատին հենված, կանգնած էր մի իր, որը, կարծես, բոլորովին էլ այդ սենյակում չպետք է լիներ: Ասես, ինչ-որ մեկը քիչ առաջ այն բերել էր այդտեղ, պարզապես, ոտքի տակից հանելու համար:

Դա մի հիասքանչ հայելի էր՝ կանգնած երկու հաստաճիրան թաթերի վրա և գետնից գրեթե մինչև առաստաղը բարձրացող, ոսկյա ծաղկազարդ շրջանակով: Հայելու գագաթին, շրջանակի վրա, անհասկանալի բառեր կային փորագրված.

ԸՐ ԵՆՔ ՆԱԶԱՐԵ ԻՆՏ ԴԱ ԳՈՔ ՄԵ ՄՈՒԼ ՈՑԱՏՐԱ ՄԵ

Հարրիի խուճապն անցավ՝ ֆիլչի ու Սնեյփի հեռացող ձայների հետ: Նա մի քայլ արեց դեպի հայելին՝ ցանկանալով հայելու մեջ կրկին նայել սեփական արտացոլմանը և ոչինչ չտեսնել: Եվս մի քանի քայլ, և նա կանգնեց հայելու առաջ:

Հարրին հանկարծ երկու ձեռքով ամուր բռնեց բերանը, որպեսզի խլացնի կոկորդից դուրս եկող ձիչը: Նա տեղում կրունկների վրա պտտվեց ու հետ նայեց: Նրա սիրտը շատ ավելի ուժգին էր բաբախում, քան այն ժամանակ, երբ ականջների մեջ զրնգում էր արգելված գրքի՝ արյուն սառեցնող ձիչը: Հայելու մեջ նա տեսել էր ոչ միայն ինքն իրեն, այլ նաև անծանոթ մարդկանց մի մեծ խումբ, ովքեր սենյակում կանգնած էին ուղիղ իր հետևում:

Բայց սենյակը դատարկ էր: Արագ շնչելով, նա դանդաղ հետ շրջվեց դեպի հայելին:

Ահա ինքը՝ արտացոլված հայելու մեջ, շատ գունատ և սարսափահար աչքերով, իսկ իր հետևում արտացոլվում էին սենյակում կանգնած ամենաքիչը ևս տասը հոգի: Հարրին կրկին ուսի վրայով հետ նայեց, սակայն իր հետևում ոչ ոք չկար կանգնած: Կամ գուցե բոլոր կանգնածները նույնպես անտեսանելի էին: Գուցե նա կանգնած էր մի սենյակում, որը լեփ-լեցուն էր անտեսանելի մարդկանցով, իսկ այդ հայելու գաղտնիքն այն էր, որ նա արտացոլում էր ոչ միայն տեսանելի, այլ նաև բոլոր անտեսանելի մարդկանց:

Նա կրկին նայեց հայելու մեջ: Նրա արտացոլման հետևում կանգնած էր մի կին, որը ժպտում էր իրեն ու ձեռքով անում: Հարրին ձեռքը երկարացրեց օդի մեջ՝ դեպի հետ: Եթե այդ կինն իսկապես այնտեղ էր, ապա ինքն անպատճառ կշռչափեր նրան, որովհետև կինը շատ մոտ էր կանգնած իրեն, սակայն նրա հետևում միայն դատարկ օդն էր: Այդ կինը և մյուսները գոյություն ունեին միայն հայելու մեջ:

Կինը շատ գեղեցիկ էր: Նա մուգ կարմիր մազեր ուներ, իսկ աչքերը...

— Ա՛յ, աչքերը ձիշտ իմ աչքերի նման են, — մտածեց Հարրին՝ մոտենալով հայելուն, — վառ կանաչ գույնի և ձիշտ նույնափսի կտրվածքով, — սակայն մոտենալով, նա հանկարծ նկատեց, որ կնոջ աչքերից արցունքներ են հոսում: Նա և՛ ժպտում էր, և՛ միևնույն ժամանակ լաց էր

լինում: Նրա կողքին կանգնած բարձրահասակ նիհար, խառնիխուռն սև մազերով տղամարդը հոգատարությամբ գրկեց կնոջ ուսը: Այդ տղամարդը ակնոց էր կրում, և նրա մազերը ճիշտ Հարրիի մազերի նման խիտ ու անհնազանդ ցցված էին ականջների հետևում:

Հարրին արդեն այնքան մոտ էր կանգնած հայելուն, որ նրա քիթը գրեթե հպվում էր հայելու մեջ իր քթի արտացոլմանը: Հանկարծ նա հասկացավ.

— Մա՞մ... — շշնջաց նա, — Պա՞պ...

Նրանք պարզապես նայում էին իրեն մեղմ ու հանդարտ ժպիտով: Հարրին սկսեց հայացքը դանդաղ դեմքից դեմք տանել և տեսավ ճիշտ իր աչքերի նման ուրիշ զույգ կանաչ աչքեր, իր քթի նման ուրիշ քթեր: Իսկ մի նիհարիկ ծերուկ ասես ճիշտ նույնպիսի ոսկրոտ ծնկներ ուներ, ինչպես ինքը: Կյանքում առաջին անգամ Հարրին տեսնում էր իր ընտանիքին:

Փոթերները ժպտում էին Հարրիին ու ձեռքով անում, իսկ նա կարոտած, ագահ աչքերով հայացքը չէր կարողանում կտրել հայելուց, ավերն ամուր սեղմելով ապակուն, ասես հույս ուներ ներս ընկնել հայելու մեջ՝ նրանց բոլորի մոտ: Նախկինում իրեն անժանոթ մի հզոր հոգեկան ցավ ներսից պաշարեց նրան, միևնույն ժամանակ և՛ ուրախության պոռթկումի, և՛ անսահման, անփարատելի տխրության հախուռն մակընթացություն առաջացնելով զգացմունքների մեջ:

Դժվար էր ասել, թե ինչքան ժամանակ էր նա կանգնած այդտեղ: Արտացոլումները ո՛չ կորչում էին, ո՛չ էլ խամրում, իսկ նա նայում էր ու նայում, մինչև հեռավոր մի ծայն նրան հետ բերեց իրական աշխարհ: Չէր կարելի այդտեղ ավելի երկար մնալ: Նա պետք է ննջարան տանող ճանապարհը գտներ: Հարրին մի կերպ աչքերը կտրեց մոր դեմքից՝ շշնջալով. «Ես կվերադառնամ» և դուրս շտապեց սենյակից:

— Կարող էիր, չէ՞, ինձ էլ արթնացնել, — բարկացած ասաց Ռոնը:

— Դու կարող ես այսօր գալ ինձ հետ: Ես նորից եմ գնալու: Ուզում եմ, որ դու էլ տեսնես հայելին:

— Իսկապես, շատ կուզենայի տեսնել հայրիկիդ ու մայրիկիդ, — ասաց Ռոնը:

— Իսկ ես ուզում եմ տեսնել բոլոր ձերոնց, բոլոր Ուիզլիներին: Դու ինձ ցույց կտաս քո բոլոր եղբայրներին ու ազգականներին:

— Դու մերոնց կարող ես տեսնել, երբ ուզենաս, — ասաց Ռոնը, — հենց այս տարի ամառային արձակուրդներին մի քանի օրով մեր տուն կգաս: Բայց շատ հնարավոր է, որ այդ հայելին ցույց է տալիս միայն արդեն մահացած մարդկանց: Ափսոս որ այդպես էլ Ֆլամերին չկարողացանք գտնել: Մի կտոր հաց ու երշիկ կեր: Քեզ ի՞նչ է եղել, ինչու՞ ոչինչ չես ուտում:

Հարրին չէր կարող ուտել: Նա տեսել էր իր ծնողներին և այդ երեկո կրկին պիտի տեսներ: Նա գրեթե լրիվ մոռացել էր Ֆլամերի մասին: Սնեյփը, եռագլուխ շունը, գաղտնադուռը. ոչինչ այլևս կարևոր չէր... Ու՞մ էր պետք, թե ի՞նչ էր պահպանում եռագլուխ շունը... Ի՞նչ տարբերություն, Սնեյփը կգողանար դա, թե չէր գողանա...

— Հո վատ չես զգում քեզ, — ասաց Ռոնը, — շատ տարօրինակ տեսք ունես այսօր:

Հարրին ամեն ինչից շատ վախենում էր, որ դեպի հայելին տանող ճանապարհը չի գտնի: Այդ գիշեր Ռոնի հետ թիկնոցով ծածկված, նրանք ստիպված էին ավելի դանդաղ շարժվել: Նրանք նախ փորձեցին գրադարանի դռների մոտից կրկնել Հարրիի անցած ուղին և գրեթե մեկ ժամ թափառեցին մութ ու ցրտաշունչ միջանցքներով՝ այդպես էլ չգտնելով դեպի հայելու սենյակը տանող ճանապարհը:

— Ես հիմա սառցի կտոր կդառնամ: Արի մոռանանք հայելին ու վերադառնանք ննջարան:

— Ո՛չ, — ֆշշացրեց Հարրին, — ես գիտեմ, որ այստեղ մոտերքում պիտի լինի:

Նրանք անցան իրենց դեմ-դիմաց օդի մեջ ճախրող մի բարձրահասակ վիուկի ուրվականի կողքով, որը Ռեյվենքլո միաբանության մշտաբնակ ուրվական Գորշ Այրին էր, բայց ուրիշ ոչ մեկի չտեսան: Ճիշտ այն պահին, երբ Ռոնը սկսեց բողոքել, որ իր ոտքերն արդեն սառցակալել են, ու եթե շտապ հետ չգնան, ինքը սառցահարվելուց կմեռնի, և իր ցրտահարված ուրվականը ընդմիշտ կմնա Հոգվարթսի գիշերային միջանցքներում սավառնելու, Հարրին հանկարծ տեսավ ասպետական գինազգեստը:

— Այստե՛ղ է, հենց այստե՛ղ... Այ-յո՛... Գտա՛, վերջապես...

Նրանք դուռը ներս հրեցին: Հարրին ուսի վրայից թիկնոցը ցած գցեց ու վազեց ուղիղ հայելու մոտ: Ահա և նրանք՝ հայրիկն ու մայրիկը: Տեսնելով Հարրիին, նրանք ուրախացած գլխով արեցին:

— Տեսա՞ր... — շնչաց Հարրին:

— Ես ոչինչ չեմ տեսնում:

— Նայի՛ր, չե՞ս տեսնում... Բոլորն էլ այստեղ են...

— Ես միայն քեզ եմ տեսնում:

— Ճիշտ տեղից չես նայում... Այստեղ արի՛, իմ տեղը կանգնի՛ր...

Հարրին մի կողմ քաշվեց, բայց իր տեղը Ռոնին գիջելով, նա հայելու մեջ այլևս չէր տեսնում իր ընտանիքին: Հայելու մեջ միայն Ռոնն էր՝ իր խայտաբղետ պիժամայով, գզգզված մազերով ու զարմանքից կլորացած աչքերով:

Ռոնը հիպնոսված պլշել էր իր արտացոլման վրա:

— Ապա մի ինձ նայի՛ր...

— Չես տեսնու՞մ շուրջդ կանգնած քո ամբողջ ընտանիքին:

— Վ-վ-ո՜չ... Ես մենակ եմ... բայց ես ուրիշ եմ... Ես ոնց որ պելի մեծ լինեմ տարիքով... Վաա՛ուու... Ախր ես... Ես Հոգվարթսի Առաջին աշակերտն եմ...

— Ի՞նչ...

— Ես... Ես մի կրծքանշան ունեմ, ճիշտ Բիլի ունեցածի նման և իմ ձեռքին Միաբանությունների գավաթն է ու... ու Քվիդիչի գավաթը... Վաա՛ուու... Ախր, ես քվիդիչի կապիտա՛ն եմ... — Ռոնը, մի կերպ աչքերը կտրելով իր արտացոլումից, հուզախառն հիացմունքով շրջվեց Հարրիի կողմը. — Ի՞նչ ես կարծում, այս հայելին ապագա՞ն է ցույց տալիս:

— Այդ ինչպե՞ս պիտի ապագան ցույց տա, եթե իմ ընտանիքի բոլոր անդամները վաղուց մեռած են: Մի կողմ քաշվի՛ր: Թո՛ղ տեսնեմ...

— Դու ամբողջ անցած գիշեր նայել ես, մի քիչ էլ թող ես նայեմ:

— Հա՛, դու ընդամենը կանգնած ես քվիդիչի գավաթը ձեռքիդ բռնած: Ի՞նչ հետաքրքիր բան կա դրա մեջ: Թո՛ղ, ես ուզում եմ ծնողներիս տեսնել:

— Մի՛ հրի...

Միջանցքից հանկարծ մի ծայն լսվեց, և նրանց՝ հետզհետե տաքացող երկխոսությունն ընդհատվեց: Նրանք չէին զգացել, թե ինչքան բարձր էին խոսում:

— Շուտ արա, այս կողմ արի՛:

Հարրին հասցրեց թիկնոցը գցել իրենց գլխին հենց այն պահին, երբ դռան ձեղքի մեջ հայտնվեցին Միսիգ Նորիսի լուսարձակող կանաչ աչքերը: Ռոնն ու Հարրին, շունչները պահած, անշարժ կանգնած միևնույն բանն էին մտածում, արդյո՞ք Անտեսանելիության թիկնոցն ազդում է կատուների վրա, թե՛ ոչ: Թվում էր, թե մի ժամ տևեց, մինչև կատուն դռան մոտից հեռացավ:

— Այստեղ մնալն այլևս ապահով չէ: Շատ հնարավոր է, որ կատուն մեզ լսել է ու հիմա գնաց Ֆիլչի հետևից: Գնացի՛նք այստեղից:

Եվ Ռոնը՝ դիմադրող Հարրին թևից բռնած, դուրս տարավ սենյակից:

Նույնիսկ հաջորդ առավոտյան սառույցը դեռ չէր կոտրվել:

— Շախմատ չխաղա՞նք, — ասաց Ռոնը:

— Ո՛չ:

— Զգնա՞նք, տեսնենք ինչ կա-չկա Հագրիդի մոտ:

— Ո՛չ... Դու գնա՛, եթե ուզում ես:

— Ես գիտեմ, թե ինչի մասին ես մտածում, Հա՛րրի... Այն հայելու... Մի՛ գնա այնտեղ այս գիշեր:

— Իսկ ինչու՞ չգնամ:

— Զգիտեմ: Ես ուղղակի շատ վատ նախազգացում ունեմ: Դրանից բացի, արդեն քանի անգամ փորձանքից հազիվ ես մազապուրծ փրկվել: Ֆիլչը, Սնեյփը և Միսիգ Նորիսը ֆրֆռում են ամենուրեք: Հետո ինչ, որ անտեսանելի ես, բա որ հանկարծ ընդհարվես նրանցից մեկնումեկի հետ ու բռնվե՞ս... Իսկ եթե հանկարծ մի բան շուռ տաս ու մատնե՞ս ինքդ քեզ...

— Ճիշտ ու ճիշտ Հերմիոնայի պես ես խոսում:

— Հա՛րրի, ես լուրջ եմ ասում, մի՛ գնա:

Սակայն միայն մեկ միտք էր պտտվում Հարրիի գլխում, այն է՝ հնարավորինս վաղ վերադառնալ հայելու մոտ, և Ռոնը չէր կարող նրան կանգնեցնել:

Երրորդ գիշեր Հարրին ճանապարհը շատ ավելի արագ գտավ, քան նախորդ անգամ: Նա այնքան արագ էր քայլում, որ իր քայլերով անթույլատրելի աղմուկ էր բարձրանում: Դա ինքն էլ գիտեր, սակայն, բարեբախտաբար, ճանապարհին ոչ մեկին չհանդիպեց:

Եվ, ահա, հայելու մեջ կրկին մայրիկն ու հայրիկը ծաղկեցին սիրատուհոր ժպիտով, իսկ պապիկներից մեկը ուրախ-ուրախ գլխով արեց նրան: Հարրին ծնկները ծալեց ու նստեց հատակին՝ ուղիղ հայելու դիմաց: Ոչինչ չէր կարող խանգարել նրան ամբողջ գիշեր մնալ այդտեղ՝ իր ընտանիքի հետ: Ոչինչ...

— Ուրեմն կրկի՞ն վերադարձար այստեղ, Հա՛րրի:

Հարրին այնպիսի զգացում ունեցավ, ասես իր բոլոր ներքին օրգանները միանգամից սառցի կտոր դարձան: Նա ուսի վրայով հետ նայեց: Պատի տակ կիտված դպրոցական սեղաններից մեկի վրա նստած էր ոչ այլ ոք, քան ինքը՝ Ալբուս Ղամբլդորը: Հարրին հաստատ անցել էր նրա կողքով և տարված լինելով ծնողներին կրկին տեսնելու անհաղթահարելի ցանկությամբ, երևի չէր նկատել նրան:

— Ես... ես ձեզ չէի տեսել, սը՛ր:

— Տարօրինակ է, թե անտեսանելիությունը ինչքան կարճատես է դարձնում մարդուն, — ասաց Ղամբլդորը, և Հարրիի սրտից մի մեծ քար ընկավ, երբ նա նկատեց, որ Ղամբլդորը ժպտում էր:

— Դեհ, ի՞նչ... — ասաց Ղամբլդորը՝ ցած սահելով սեղանից և անմիջապես նստելով հատակին, Հարրիի կողքին, — տեսնում եմ, դու էլ՝ քեզնից առաջ հարյուրավոր ուրիշ մարդկանց նման, հայտնաբերեցիր «Իրենքնազարե» հայելու հրաշքները:

— Ես չգիտեի, որ հայելին այդպես է կոչվում:

— Հուսով եմ, հասկացել ես արդեն, թե ինչ է ցույց տալիս այս հայելին:

— Ըըմ... ինձ ցույց է տալիս իմ ընտանիքը...

— Իսկ քո ընկեր Ռոնը իրեն տեսավ դպրոցի լավագույն աշակերտի պատվո նշաններով զարդարված:

— Այդ ինչպե՞ս իմացաք...

— Ինձ անտեսանելիության թիկնոց պետք չէ, անտեսանելի լինելու համար, — մեղմ ասաց Ղամբլդորը, — Դեհ, ինչ, դեռ գլխի չե՞ս ընկել, թե ինչ է ցույց տալիս այս հայելին:

Հարրին գլուխը բացասաբար թափ տվեց:

— Լա՛վ, հիմա կփորձեմ հուշել: Աշխարհում միայն ամենաերջանիկ մարդը կարող է այս հայելին զուտ որպես հասարակ հայելի օգտագործել, այսինքն, երբ նայի հայելու մեջ, ինքն իրեն կտեսնի ճիշտ այնպես, ինչպես կա: Դեռ չկռահեցի՞ր:

Հարրին մտածեց, հետո դանդաղ ասաց.

— Հայելին մեզ ցույց է տալիս այն, ինչը մենք ուզու՞մ ենք տեսնել...

— Եվ այդ և ոչ, — ասաց Դամբլդորը հանդարտ ծայնով: — Այս հայելին մեզ ցույց է տալիս ոչ այլ ինչ, քան մեր հոգու ամենամկրական, ամենախորթաքնված ցանկություններն ու իղձերը: Դու, որ երբեք չես ճանաչել ընտանիքիդ, տեսնում ես բոլոր հարազատներիդ՝ շուրջդ կանգնած: Ռոնալդ Ուիզլին, որը միշտ եղել է իր ավագ եղբայրների հաջողությունների ստվերում, իրեն տեսնում է մեն-մենակ՝ իր բոլոր եղբայրների փառքն ու հաջողությունները գերազանցող նվաճումներով: Ինչևէ, այս հայելին մեզ ո՛չ գիտելիք է տալիս, ո՛չ էլ ճշմարտությունն է ասում: Քանի-քանի՞սն են ցնորվել՝ դրա առջև կանգնած զմայլվելով անիրական իղձերի ու երազանքների տեսիլքային արտացոլումով և իրականության հետ կապը կորցնելով, պարզապես խելագարվել են, չիմանալով ճշմարի՞տ են, կամ նույնիսկ, ընդհանրապես իրականանալի՞ են արդյոք, հայելու ցույց տվածները... Վաղը հայելին մի ապահով տեղ կտեղափոխվի այստեղից: Հա՛րրի, խնդրում եմ քեզ, չփորձե՛ս այլևս փնտրել այն: Իսկ եթե երբևէ կրկին հանդիպես հայելուն՝ այսօրվանից ավելի պատրաստված կլինես այդ հանդիպմանը: Չի կարելի ապրել երազանքների մեջ և մոռանալ իրականությունը, հիշի՛ր ասածս... Իսկ հիմա, գուցե հագնես քո զարմանահրաշ թիկնոցն ու ննջարան վերադառնա՞ս...

Հարրին ոտքի կանգնեց:

— Սը՛ր... պրոֆե՛սոր Դա՛մբլդոր, կարո՞ղ եմ մի հարց տալ ձեզ:

— Դու արդեն մի հարց տվեցիր... — Ժպտաց Դամբլդորը, — բայց, կարող ես երկրորդն էլ տալ:

— Իսկ դուք ի՞նչ եք տեսնում, երբ նայում եք հայելու մեջ:

— Ե՞ս... Ես ինձ տեսնում եմ մի զույգ բրդյա, տնախյուս գուլպա ձեռքիս մեջ բռնած, — ասաց Դամբլդորը: — Եվս մեկ անգամ Սուրբ Ծննդյան

տոները եկան ու անցան, և կրկին ոչ մեկի մտքով չանցավ ինձ մի զույգ տաք գուլպա նվիրել: Մարդիկ, չգիտես ինչու, ինձ միայն գիրք են նվիրում:

Արդեն անկողնում Հարրիի մտքով անցավ, որ Դամբլդորը, ամենայն հավանականությամբ, լուրջ չէր խոսում գուլպաների մասին: Սակայն հետո՝ Բոքոնին իր բարձի վրայից մի կողմ քշելով, նա մտածեց, որ իր հարցը բավականին անձնական էր և այնքան էլ քաղաքավարի չէր:

Գլուխ 13. Նիքողայոս Ֆլամերը

Դամբլդորին հաջողվեց համոզել Հարրիին այլևս չփնտրել «Իրենքնագարե» հայելին, և ձմեռային արձակուրդների հաջորդ օրերին Անտեսանելիության թիկնոցը ծավաճ դրված էր Հարրիի պահարանում: Հարրին շատ կուզենար նույնպիսի հեշտությամբ մոռանալ նաև հայելու մեջ իր տեսածները, սակայն դա բնավ հեշտ չէր: Նա կրկին ամեն գիշեր մղձավանջներ էր տեսնում: Նույն սարսափազդու երազն էր: Կրկին ու կրկին ծնողներն անհետանում էին կանաչ լույսի բռնկման մեջ, և մի զարհուրելի սատանայական ձայն կաղկանձում էր լկտի հռիռոցով:

— Տեսնու՞մ ես, Դամբլդորը ճիշտ էր, որ այդ հայելին կարող է մարդ խելագարացնել, — ասաց Ռոնը, երբ Հարրին պատմեց նրան իր երազների մասին:

Հերմիոնան, որն արձակուրդներից վերադարձել էր երկրորդ կիսամյակի սկզբից մեկ օր առաջ, այլ կարծիք ուներ իրավիճակի մասին: Մի կողմից նրան անչափ սարսափեցրեց այն լուրը, որ Հարրին երեք գիշեր շարունակ թափառել էր դպրոցում (իսկ եթե Ֆիլչը նրան բռնե՞ր), բայց մյուս կողմից նա բավականին հիասթափված էր, որ Հարրիին չէր հաջողվել իմանալ, թե ո՞վ է Նիքողայոս Ֆլամերը:

Նրանք արդեն հույսները կտրել էին Նիքողայոս Ֆլամերի անունը գրադարանային որևէ գրքում գտնելուց, թեև Հարրին շարունակում էր պնդել, որ ինքն այդ անունը ինչ-որ տեղ կարդացել էր: Դասերն սկսվելուց հետո, դասամիջոցներին և հատուկենտ ազատ ժամերին, նրանք, այնուամենայնիվ, շարունակում էին վազել գրադարան: Հարրին նույնիսկ ավելի քիչ ժամանակ ուներ՝ համեմատած մյուս երկուսի հետ, որովհետև դասերի հետ միասին վերսկսվել էին նաև քվիդիչի մարզումները:

Վուդը թիմին չէր խնայում: Ձյանը փոխարինած անդադար մաղող անծրևը, կարծես ավելի էր բորբոքում նրա եռանդը: Նույնիսկ Ուիզլիններն էին սկսել բողոքել, որ Վուդը ֆանատիկոս է դարձել, բայց Հարրին Վուդի կողմից էր: Եթե իրենք կարողանային հաղթել Գրիֆինդորն ընդդեմ Հաֆըլփաֆի կիսաեզրափակիչ խաղում, ապա վերջին վեց տարիների

անընդմեջ պարտություններից հետո Գրիֆինդորը, վերջապես, առաջ կանցներ Սլիդերինից՝ Միաբանությունների գավաթի մրցույթում: Հաղթելու անսահման ցանկությունից բացի, Հարրին հայտնաբերեց նաև, որ անխնա մարգումներից հոգնելով, ինքն ավելի քիչ մղձավանջներ է տեսնում:

Սակայն թաց ու ցեխոտ մարգումներից մեկի ժամանակ, Վուդն իսկապես մի տիպի նորություն հայտնեց թիմին: Ըստ երևույթին, նա չէր ուզում նախապես հայտնել այդ լուրը, որ պատասխանատու խաղից առաջ բոլորի տրամադրությունը չփչացնի, բայց Ուիզլիները նրան անչափ բարկացրին, երբ ոչ մի հրահանգի չենթարկվելով, ցախավելներին նստած, թոկից փախած խելառների պես չարաձծիություն էին անում՝ վերուվար հետապնդելով իրար երկնքում, ու ձևացնում, իբր հրես-հրես ցած կընկնեն ցախավելներից:

— Դեհ, վերջապես, բավական է խեղկատակություն անեք, — բղավեց Վուդը, — եթե ուզում եք, որ մրցույթում պարտվենք, ուրեմն ճիշտ այդպես պետք է ձեզ պահեք խաղի ժամանակ: Այս անգամ խաղի դատավորը Սնեյփն է լինելու, իսկ նրան միայն պատրվակ է պետք Գրիֆինդորից միավորներ հանելու և տուգանայիններ նշանակելու համար:

Այս խոսքերի վրա Ջորջ Ուիզլին իսկապես ցախավելից ցած ընկավ:

— Դատավորը Սնեյփն է լինելու, — թոթովեց Ջորջը ցեխոտված բերանը մաքրելով: — Այդ երբվանի՞ց է նա սկսել խաղ դատել: Մինչև օրս կյանքում գոնե մեկ անգամ քվիդիչի խաղի դատավոր եղե՞լ է... Պահո՞... Վերջներս եկավ... Նա երբեք թույլ չի տա, որ մենք իր սիրելի Սլիդերինից առաջ անցնենք ու խաղի ժամանակ ինչ կուզի՝ կանի:

Մյուսները նույնպես վայրէջք կատարեցին Ջորջի կողքին և միացան նրա բողոքին:

— Ժողովու՛րդ, դա իմ մեղքը չէ: Ես ի՞նչ կարող եմ անել: Մենք պարզապես պետք է շատ զգույշ լինենք ու ոչ մի խախտում թույլ չտանք, որպեսզի Սնեյփին տեղիք չտանք մեզնից միավորներ հանելու կամ մեր դեմ տուգանային նշանակելու համար:

«Դա, իսկապես, տիպի նորություն է», — մտածեց Հարրին: Սակայն նա անհանգստանալու մեկ ուրիշ հիմնավոր պատճառ էլ ուներ. Սնեյփը ոչ միայն դատելու է քվիդիչի խաղը, այլ ամբողջ խաղի ժամանակ իր կողքին է լինելու խաղադաշտում...

Թիմի մյուս անդամները, ինչպես միշտ, մարզումից հետո մնացին մի քիչ շատախոսելու համար, սակայն Հարրին գնաց ուղիղ Գրիֆինդորի Ընդհանուր սենյակը, որտեղ և գտավ Ռոնին ու Հերմիոնային՝ շախմատ խաղալիս: Շախմատը միակ բանն էր, որտեղ Հերմիոնան տանուլ էր տալիս, և Հարրիի ու Ռոնի կարծիքով դա նրա վրա շատ բարերար ու դաստիարակիչ ազդեցություն էր ունենում:

— Զխոսե՛ս ինձ հետ, — ասաց Ռոնը, երբ Հարրին նստեց նրա կողքին, — ինձ պետք է կենտրոն... — այդ պահին նա աչքի ծայրով նկատեց Հարրիի դեմքի արտահայտությունը: — Քեզ ի՞նչ է եղել... Էս ի՞նչ տեսք ունես:

Չայնը իջեցնելով, որպեսզի Ռոնից ու Հերմիոնայից բացի ուրիշ ոչ ոք չլսի, Հարրին պատմեց քվիդիչի հաջորդ խաղը դատելու Սնեյփի հանկարծակի, անհաղթահարելի ցանկության մասին:

— Դու այդ օրը չե՛ս խաղա, — ասաց Հերմիոնան:

— Կձևացնե՛ս, իբր հիվանդ ես, — վրա տվեց Ռոնը:

— Կասե՛ս, որ ոտքդ կոտրել ես, — առաջարկեց Հերմիոնան:

— Իսկականից կկոտրե՛ս ոտքդ, — ավելացրեց Ռոնը:

— Չեմ կարող, — ասաց Հարրին: — Մենք պահեստային Որսորդ չունենք: Եթե ես չխաղամ, ուրեմն Գրիֆինդորն ընդհանրապես չպետք է խաղա:

Այդ րոպեին Չադ Կոմսուհու դիմանկարը բացվեց, և Նեվիլը ներս գլորվեց Գրիֆինդորի Ընդհանուր սենյակ: Թե ինչպես էր նրան հաջողվել ընդհանրապես Գրիֆինդորի աշտարակ հասնել ու ներս ցատկել Չադ Կոմսուհու դիմանկարից, կարելի էր միայն կռահել, որովհետև նրա երկու ոտքերը քարացած կպած էին իրար՝ բոլորի համար անմիջապես ճանաչելի՝ Ոտնակապության անեծքով: Նա երևի ամբողջ ճանապարհը՝ մինչև Գրիֆինդորի աշտարակ, մորեխի պես ցատկոտելով էր եկել:

Բոլորը սկսեցին հռիռալ՝ չկարողանալով զսպել ծիծաղը, բացի Հերմիոնայից, որն անմիջապես վեր ցատկեց տեղից ու կատարեց չար անեծքը ոչնչացնող հակաաղոթքը: Նեվիլի ոտքերն անջատվեցին իրարից՝ ծիծաղաշարժ աջ ու ձախ ցցվելով, և նա դողալով ու ցնցվելով ոտքի կանգնեց:

— Դա ինչպե՞ս եղավ, — հարցրեց Հերմիոնան՝ հոգատարությամբ ուղեկցելով նրան իրենց զբաղեցրած բազկաթոռների մոտ:

— Մալֆոյը... — ասաց Նեվիլը դեռ դողացող ձայնով, — ես նրան հանդիպեցի գրադարանի մոտ: Նա ասաց. ինչ լավ է, որ հենց ես իրեն պատահեցի, որովհետև ինքը ճիշտ մեկնումեկին էր փնտրում վարժվելու և գործնական փորձ ձեռք բերելու համար:

— Պետք է անմիջապես գնալ պրոֆեսոր ՄըքԳոննագալի մոտ, — վրա տվեց Հերմիոնան, — պետք է անհապաղ պատմել նրան այս խայտառակության մասին:

Նեվիլը գլուխն օրորեց:

— Ես չեմ ուզում նոր անախորժություններ ունենալ, — թոթովեց նա:

— Չի կարելի այդպես նահանջել նրա առաջ, պետք է անպայման պատասխան տալ, — ասաց Ռոնը: — Նա կարծում է, որ այդպես հեշտ ու հանգիստ կարող է մարդկանց տրորելով անցնել, բայց դա չի նշանակում, որ պետք է հլու-հնազանդ պառկես նրա առաջ ու նրա ճանապարհը հեշտացնես:

— Ես դա շատ լավ գիտեմ, ու բոլորովին էլ կարիք չկա ինձ ասելու, որ ես բավականաչափ խիզախ ու համարձակ չեմ Գրիֆինդորում լինելու համար: Մալֆոյն ինձ շատ լավ դաս տվեց քիչ առաջ, — վիրավորանքից խեղդվելով ու մի կերպ արցունքները զսպելով, բեկբեկուն ձայնով արտաբերեց Նեվիլը:

Հարրին գրպանում շոշափեց Սուրբ Ծննդյան տոնին Հերմիոնայից նվեր ստացած շոկոլադե գորտերից վերջինը և, գրպանից հանելով, հոգատարությամբ տվեց Նեվիլին, որը կարծես ուր որ է պետք է սկսեր հեկեկալ:

— Նե՛վիլ, դու տասներկու Մալֆոյ արժես, — ասաց Հարրին, — Չէ՞ որ Տեսակավորող գլխարկն ինքը քեզ Գրիֆինդոր ընտրեց: Իսկ Մալֆոյը որտե՞ղ է՝ հոտած Սլիդերինում:

Նեվիլի շուրթերին մի թույլ ժպիտ երևաց, մինչև նա բացում էր շոկոլադե գորտի փաթեթը:

— Շնորհակալությու՛ն, Հա՛րրի... Ես գնա՛մ քնեմ... Քարտը վերցրու՛, կարծեմ հավաքում ես, չէ՞...

Երբ Նեվիլը հեռացավ, Հարրին շուռ տվեց ձեռքում բռնած հանրահայտ կախարդի նկարով քարտը:

— Կրկին Ղամբլդորն է, — ասաց նա մտազբաղ, — դա իմ երբևէ ունեցած առաջին քար...

Նրա շունչը կտրվեց: Նա շեշտակի նայեց քարտի հակառակ երեսին, հետո կրկին, ասես ցնորված, աչքերը չռեց Հերմիոնայի ու Ռոնի վրա:

— Գտա՛, — շնչաց նա, — Գտա Ֆլամերին... Ասում էի, չէ՞, որ մի տեղ կարդացել եմ: Այստեղ գալու ժամանակ եմ կարդացել՝ գնացքի մեջ... Ահա՛, լսե՛ք:

«Պրոֆեսոր Ղամբլդորը հատկապես հայտնի է 1945թ. սև մոգ Գրինդելվալդի դեմ մենամարտում տարած հաղթանակով, վիշապի արյան օգտագործման տասներկու եղանակների հայտնագործության և իր հանրահայտ գործընկեր Նիքոլայոս Ֆլամերի հետ համատեղ ալքիմիայի բնագավառում կատարած մեծ նվաճումների համար»:

Հերմիոնան ոտքի ցատկեց: Նա այդքան հուզված տեսք չէր ունեցել այն օրվանից ի վեր, ինչ նրանք ստացել էին իրենց ամենաառաջին տնային հանձնարարության գնահատականները:

— Ոչ մի տեղ չգնա՛ք, — ասաց նա ու այծիկի պես վեր սլացավ աղջիկների ննջարան տանող պտուտակած աստիճաններով: Հարրին ու Ռոնը հագիվ հասցրին զարմացած հայացքներ փոխանակել, երբ նա մորիկի պես հետ ներխուժեց և երկու վայրկյանում իջավ աստիճաններով՝ այս անգամ մի ահռելի չափերի հին գիրք գրկած:

— Մտքովս էլ չէր անցել այստեղ փնտրել, — հուզախառն շնչաց նա, — ես այս գիրքը գրադարանից մի քանի շաբաթ առաջ եմ վերցրել թեթև ընթերցանության համար:

— Թեթև... — ասաց Ռոնը, բայց Հերմիոնան ֆշացրեց, որ նա ձայնը կտրի, քանի դեռ ինքը մի բան է փնտրում գրքի մեջ ու սկսեց արագ-արագ թերթել գրքի էջերը՝ քթի տակ մրթմրթալով:

Վերջապես, նա գտավ այն, ինչը փնտրում էր:

— Ա՛խ, ես գիտեի... Գիտեի, չէ՞...

— Մեզ արդեն թույլատրվու՞մ է խոսել, — մռայլ գռմռաց Ռոնը: Հերմիոնան բանի տեղ չդրեց նրան:

— Նիքոլայոս՝ս Ֆլա՛մեր, — շնչաց նա դրամատիկական դերասանուհու արտահայտչականությամբ, — հայտնի է որպես Փիլիսոփայական քարի վերջին ստեղծողը...

Նրա խոսքերը, սակայն, այն տպավորությունը չթողեցին, ինչ նա սպասում էր:

— Ինչի՞ ստեղծողը... — ասացին Հարրին ու Ռոնը միասին:

— Օ՛Ֆ... ի միջիայլոց , երկուսդ էլ կարդալ գիտեք... Ահա, խնդրե՛մ, ինքներդ էլ կարդացե՛ք:

Նա գիրքը շրջեց սեղանի վրա և հրեց տղաների կողմը:

Փիլիսոփայական քարի ստեղծումը եղել է ալքիմիայի հնագույն հետազոտությունների նպատակներից մեկը: Այդ քարը մի առասպելական նյութ է, որն ապշեցուցիչ հզորություն ունի և կարող է ցանկացած մետաղ վերածել ոսկու:

Քարի օգնությամբ կարելի է ստանալ նաև Կյանքի էլեքսիրը, որը խմողին անմահություն է շնորհում:

Հարյուրամյակների ընթացքում եղել են Փիլիսոփայական քարի ստեղծման բազմաթիվ դեպքեր, սակայն ներկայումս հայտնի միակ Փիլիսոփայական քարը, պատկանում է հանրահայտ ալքիմիկոս և օպերային երաժշտության մեծ սիրահար պրն Նիքոլայոս Ֆլամերին:

Պրն Ֆլամերը, որն անցյալ տարի տոնեց իր վեց հարյուր վաթսունհինգամյակը, խաղաղ կենսաոճով ապրում է Ղևոնում իր վեց հարյուր հիսունութամյա կնոջ՝ տիկին Փերենելի հետ:

— Տեսա՞ք, — ասաց Հերմիոնան, երբ Հարրին ու Ռոնը վերջացրին կարդալ: — Այդ շունը հաստատ Ֆլամերի Փիլիսոփայական քարն է պահպանում: Գրագ կգամ, հենց Ֆլամերն է խնդրել Ղամբլդորին, որ նա իր Փիլիսոփայական քարը Հոգվարթսում պահի, մի ապահով տեղում, որովհետև նախ, նրանք ընկերներ են, և հետո հաստատ գլխի են ընկել, որ ինչ-որ մեկն ուզում է քարը գողանալ: Ահա թե ինչու է քարը Գրինգոթսից դուրս բերվել:

— Քար, որն ամեն ինչ ոսկու է վերածում և անմահություն պարգևում տիրոջը... Ջարմանալի չէ, որ Սնեյին աչք է դրել դրա վրա, — ասաց Հարրին: — Ո՞վ չի ուզենա նման բան ծեռքը գցել:

— Եվ զարմանալի չէ, որ մենք չէինք գտնում Ֆլամերի անունը «Հրաշագիտության նորագույն նվաճումների ուսումնասիրությունը» գրքում, — ասաց Ռոնը, — ...դժվար թե կարելի է նրան նորագույն համարել, եթե հաշվի առնենք, որ վեց հարյուր վաթսունհինգ տարեկան է:

Հաջորդ առավոտյան, սև ուժերից ինքնապաշտպանության դասի ժամանակ, դարձվոր մարդագայլի կծած վերքի տարբեր բուժումների դեղատոմսեր արտագրելու ընթացքում, Հարրին ու Ռոնը դեռ շարունակում էին քննարկել, թե ինչ կանեին իրենք, եթե փիլիսոփայական քար ունենային: Եվ միայն այն ժամանակ, երբ Ռոնը ասաց, որ ինքը քվիդիչի իր սեփական բարձր լիգայի թիմը կառներ, Հարրին հիշեց Սնեյփի և սպասվելիք խաղի մասին:

— Ես խաղալու եմ, — ասաց նա Ռոնին ու Հերմիոնային: — Եթե ես չխաղամ, ամբողջ Սլիդերինը կսկսի մտածել, որ ես վախեցա Սնեյփից: Ես նրանց ցույց կտամ... Եվ երբ մենք հաղթենք, ա՛յ, այդ ժամանակ կտեսնենք, թե ով կծիծաղի վերջինը, ա՛յ, այդ ժամանակ ծիծաղը կջնջվի նրանց դեմքերից:

— Եթե միայն մինչև խաղի վերջը դու ինքդ չջնջվես այս աշխարհից, — ասաց Հերմիոնան:

ՅՈՐՁ

Խաղի մոտենալուն զուգընթաց Հարրին հետզհետե ավելի նյարդային էր դառնում, թեև ամեն գնով փորձում էր թաքցնել հուզմունքը Հերմիոնայից ու Ռոնից: Թիմի մյուս անդամները նույնպես պակաս նյարդային չէին: Միաբանությունների մրցույթում Սլիդերինին հաղթելու հեռանկարը իսկապես շատ հրապուրիչ էր, առավել ևս, որ վերջին վեց տարիներին դա ոչ մի թիմի չէր հաջողվել: Սակայն մի՞թե գրիֆինդորցիք կարող էին հաջողության հասնել, եթե խաղը մի այդպիսի կողմնակալ դատավոր դատեր:

Հարրին չգիտեր, արդյոք, դա իր երևակայության արդյունքն էր, թե՛ ոչ, սակայն ուր էլ գնար, ճանապարհին ամենուրեք պատահաբար հանդիպում էր Սնեյփին: Երբեմն նա նույնիսկ մտածում էր, թե գուցե Սնեյփը

հետապնդում էր իրեն՝ փորձելով ինչ-որ տեղ դեմառդեմ մենակ հանդիպել իրեն: Հմայադեղերի դասերը դարձել էին ամեն շաբաթ պարբերաբար կրկնվող կտտանքի ժամեր. Սնեյփը պարզապես անտանելի էր վարվում Հարրիի հետ: Գուցե Սնեյփը կռահե՞լ էր, որ նրանք էլ գիտեն փիլիսոփայական քարի մասին: Դժվար էր պատկերացնել, թե ինչպես, բայց երբեմն Հարրիին մի զարհուրելի կասկած էր տանջում, որ Սնեյփը կարող էր մտքեր կարդալ:

Հաջորդ առավոտյան, երբ Հերմիոնան ու Ռոնը հանդերձարանի մոտ իրեն հաջողություն մաղթեցին, Հարրին գիտեր, որ այդ պահին նրանց միայն մի բան էր մտահոգում, արդյոք կենդանի կտեսնե՞ն իրեն խաղից հետո, թե՛ ոչ: Անշուշտ, այնքան էլ լավատեսական կանխագագում չէր: Հարրին այնպես էր տարված մռայլ մտքերով, որ գրեթե ոչինչ չլսեց Վուդի քաջալերիչ ձառից, երբ հագնում էր իր համազգեստն ու վերցնում «Նիմբուս երկու հազարը»:

Ռոնն ու Հերմիոնան մինչ այդ ազատ տեղեր էին գտել հանդիսատեսների շարքերում ու տեղավորվել էին Նեվիլի կողքին, որը չէր կարողանում հասկանալ, թե ինչու էին նրանք այդքան մռայլ ու մտահոգ, և ինչու էին երկուսն էլ իրենց կախարդական փայտիկները հետները բերել: Նույնիսկ Հարրին չգիտեր, որ Ռոնն ու Հերմիոնան, իրենից էլ գաղտնի, վարժվում էին ոտնակապության անեծք ուղարկելու մեջ: Նեվիլի գլխին Մալֆոյի խաղացած չար կատակից նրանք մի միտք էին հղացել, և պատրաստվում էին նույն անեծքը կիրառել Սնեյփի նկատմամբ, եթե նկատեին, որ նա ուզում է վնասել Հարրիին:

— Դեհ, չմոռանա՛ս, պետք է ասել. «Լոքոմոտոր մո՛րտիս», — շնչաց Հերմիոնան, մինչ Ռոնը իր կախարդական փայտիկը թաքցնում էր պարեգոտի թևքի մեջ:

— Գիտեմ, — մռնչաց Ռոնը, — էլ մի՛ սկսիր:

Այդ պահին հանդերձարանում Վուդը Հարրիին մի կողմ էր տարել ու խաղից առաջ վերջին հրահանգներն էր շնչում:

— Չեմ ուզում քեզ շատ ճնշել, Փո՛թթեր, բայց այսօր պետք է Բանբերը հնարավորինս արագ բռնես: Պիտի խաղը վերջացնենք մինչև Սնեյփը կհասցնի Հաֆլըփաֆին չափազանց շատ միավորներ տալ կամ մեզնից՝ տուգանայիններ հանել:

— Ամբողջ դպրոցն է հավաքվել, — ասաց Ֆրեդ Ուիզլին գլուխը դռնից դուրս հանելով, — ...Հոպ-պա-պա՛... նույնիսկ Դամբլդորն է եկել խաղը դիտելու:

Հարրիի սիրտը քիչ մնաց դուրս թռչել կրծքից:

— Դամբլդոր՞ը, — կրկնեց նա նետվելով դեպի դուռը: Ֆրեդն իսկապես ճիշտ էր: Ուրիշ էլ ո՞վ պիտի լիներ նման արժաթափայլ շքեղ մորուքով:

Հարրին հագիվ իրեն զսպեց, որ թոքերի ամբողջ ուժով թեթևացած չհռչառ: Նա փրկված էր: Պարզապես անհնար էր, որ Սնեյփը նույնիսկ համարձակվեր ինչ-որ կերպ վնասել իրեն Դամբլդորի ներկայությամբ:

Գուցե դա էր պատճառը, որ Սնեյփն այդքան կատաղած տեսք ուներ, երբ երկու թիմերը հանդիսաքայլ դուրս եկան մարզադաշտ: Նույնիսկ Ռոնը, հանդիսատեսների մեջ նստած, նկատեց Սնեյփի մռայլ տրամադրությունը:

— Սնեյփին այդպես չարացած դեռ երբեք չեմ տեսել, — ասաց նա Հերմիոնային: — Տե՛ս, արդեն դաշտ դուրս եկան: Վվա՛խ...

Ինչ-որ մեկը հենց այդ պահին ուժեղ հարվածեց Ռոնի ծոծրակին: Մալֆոյն էր:

— Օ՛յ, կներես Ուի՛զլի: Չէի տեսել, որ այդտեղ մարդ կա, — Մալֆոյը, ատամնաշարը լայն բացելով, ժպտաց Քրեբին ու Գոյլին:

— Հետաքրքիր է, թե այս անգամ Փոթթերն ինչքան կդիմանա ցախավելի վրա: Գրագ եկող չկա՞... Հը՞, ի՞նչ կասես, Ուի՛զլի:

Ռոնը չպատասխանեց: Սնեյփը հենց այդ պահին հաֆըլփաֆցիներին տուգանային հարվածի իրավունք էր տվել, որովհետև Ջորջ Ուիզլին Բրետն ուղարկել էր ուղիղ նրա վրա: Հերմիոնան, որը, գրեթե բոլոր մատները խաչածնած, ասես ասեղների վրա նստած լիներ, աչքը չէր կտրում Հարրիից, որը շահենի նման պտտվում էր բարձր երկնքում՝ աչալուրջ փնտրելով Բանբերը:

— Գիտե՞ք, թե իմ կարծիքով ինչպես են Գրիֆինդորի թիմում խաղացողները ընտրում, — բարձրաձայն ասաց Մալֆոյը հենց այն պահին, երբ Սնեյփը մեկ այլ տուգանային հարված շնորհեց Հաֆըլփաֆին, այս անգամ հայտնի չէր, թե ինչի համար:

— Նրանց մոտ խաղացողներին ընտրում են խղճահարության սկզբունքով: Խնդրեմ, ահա Փոթթերը, ով ծնողներ չունի, և ահա Ուիզլիները,

ովքեր փող չունեն... Լոնգբոթոմ, այդ ինչպե՞ս է, որ քեզ մինչև հիմա թիմի մեջ չեն ընտրել, չէ՞ որ դու էլ ուղեղ չունես:

Նեվիլը կաս-կարմիր կտրեց և շրջվեց դեպի Մալֆոյը:

— Ես տասներկու քեզ նմանին արժեմ, Մալֆոյ, — կակազելով ասաց նա:

Մալֆոյը, Քրեբն ու Գոյլը փորները բռնած ոռնաձայն քրքջացին: Իսկ Ռոնը, որը չէր համարձակվում աչքը կտրել խաղից, միայն ասաց.

— Ապրե՛ս, Նեվիլ... Ա՛յ, այդպես է պետք դրան...

— Լոնգբոթոմ, եթե ուղեղը ոսկի լիներ, ապա դու Ուիզլիներից էլ աղքատ կլինեիր, իսկ դա արդեն չափանիշ է:

Ռոնի նյարդերը գերլարված էին Հարրիի համար անհանգստությունից:

— Ձգուշացնում եմ քեզ, Մալֆոյ, ևս մեկ բառ...

— Ռո՛ն, — հանկարծ ասաց Հերմիոնան, — Հարրին...

— Ի՞նչ եղավ... Ու՞ր է...

Հարրին հանկարծ մտավ շեշտակի գլխապտույտ վայրէջքի մեջ և հանդիսատեսների շարքերից հիացական սուլոցների ու ճիչերի ալիք բարձրացավ: Հերմիոնան տեղից վեր ցատկեց բոլոր խաչաձևած մատները միանգամից կծոտելով, իսկ Հարրին հրթիռի պես վար սլացավ դեպի դաշտը:

— Ուի՛զլի, տե՛ս, թե բախտդ ո՛նց բերեց, Փոթթերը, կարծես, գետնին ընկած մի մետաղադրամ է տեսել, — ասաց Մալֆոյը:

Ռոնը մռնչաց: Մինչև Մալֆոյը կհասցներ հասկանալ, թե ինչ կատարվեց, Ռոնը արդեն հասել էր նրան ու կրծքից բռնած գետնին գամել: Նեվիլը մի պահ տատանվելուց հետո, նստարանի թիկնատեղի վրայով մազլցեց ու օգնության հասավ Ռոնին:

— Հա՛րրի, հուպ տու՛ր, — ճչաց Հերմիոնան, տեղում վեր-վեր թռչկոտելով, որն արդեն հասկացել էր, որ Հարրին ինքն էր ցախավելը դեպի դաշտ ուղղել: Իսկ Հարրին, արագություն հավաքելով, սլանում էր դեպի Սնեյփը: Հերմիոնան նույնիսկ չնկատեց էլ իր նստարանի տակ կատաղի գալարվող Ռոնին ու Մալֆոյին և նույնիսկ չէր էլ լսում քացիների և բռունցքների թըմփ-թըմփոցն ու շնչակտուր հեհեոցը, որ գալիս էր Նեվիլի, Քրեբի ու Գոյլի՝ ոտք ու գլուխ իրար խառնված մարմնակույտից:

Բարձր երկնքի մեջ Սնեյփը շրջվեց իր ցախավելի վրա և հագիվ հասցրեց նկատել իրենից գրեթե կես մետր հեռու հրթիռի պես ցած սլացող

ինչ-որ ալ կարմիր բան, իսկ հաջորդ վայրկյանին Հարրին իր ցախավելը հանեց գլխիվայր սրընթաց պիկեից, մտավ հորիզոնական դանդաղող սլացքի մեջ և ձեռքերը հաղթական վեր բարձրացրած ցույց տվեց մի ձեռքի մեջ բռնած Ոսկե Բանբերը:

Հանդիսատեսների շարքերը մի մակընթաց ալիքով, գոռում-գոչունով ոտքի ցատկեցին: Հարրի Փոթթերը ռեկորդ էր սահմանել: Ոչ ոք չէր կարող մտաբերել, թե պատմության մեջ երբևէ եղե՞լ էր արդյոք նման դեպք, որ Ոսկե Բանբերը խաղը սկսվելուց հետո այդքան արագ բռնվեր:

— Ռո՛ն, Ռո՛ն, որտե՞ղ ես: Խաղը վերջացա՛վ: Հարրին հաղթե՛ց: Մենք հաղթեցի՛նք: Գրիֆինդորն առաջ անցա՛վ, — ձչում էր Հերմիոնան, տեղում պարելով և գրկախառնվելով դիմացի շարքում կանգնած Փարվաթի Փաթիլի հետ:

Հարրին, հասնելով գետնին, ցած թռավ իր ցախավելից: Անհավատալի էր: Նրան հաջողվել էր դա անել: Խաղը վերջացավ՝ տևելով հազիվ հինգ րոպե: Մինչ գրիֆինդորցիները լցվում էին մարզադաշտ, Հարրին տեսավ Սնեյփին, որը սպիտակ դեմքով և ամուր սեղմված շրթունքներով վայրէջք կատարեց իր կողքին: Հետո Հարրին մի ջերմ ափ զգաց իր ուսին ու վեր նայելով տեսավ՝ իր վրա խոնարհված Դամբլդորի ժպտացող դեմքը:

— Ապրե՛ս, — ասաց Դամբլդորը ցածրաձայն, որպեսզի Հարրիից բացի ուրիշ ոչ ոք չլսի իրեն, — ուրախ եմ, որ չես ընկճվել հայելու պատճառով և շարունակում ես ապրել ու վայելել կյանքը... Տեսնում եմ, որ իզուր ժամանակ չես կորցրել... Գերազանց էր, ապրե՛ս...

Սնեյփը կատաղած թքեց գետնին:

Մայրամուտին մոտ, Հարրին դուրս եկավ հանդերձարանից, որպեսզի իր «Նիմֆուս Երկու հազարը» ցախավելների հանգար տանի, որը ցախավելները պահելու նպատակով կառուցված մի փայտաշեն փոքրիկ շինությունն էր: Նա չէր կարող հիշել, թե երբ էր իր կյանքում դրանից ավելի երջանիկ զգացել իրեն: Վերջապես, ինքը մի այնպիսի բան արեց, ինչի համար կարող էր հպարտանալ: Ոչ ոք այլևս չէր կարող ասել, որ ինքն ընդամենը անունով է հանրահայտ: Երեկոյան թեթև քամին երբեք այդքան զով ու քնքուշ չէր շոյել նրան: Նա քայլեց թաց խոտի միջով, կրկին

վերապրելով անցած ժամերի իրադարձությունները, և մի երջանիկ մշուշ պարուրեց նրան: Ահա՛ գրիֆինդորցիները վազում են, որ իրեն բարձրացնեն ուսերի վրա... Հերմիոնան մյուս աղջիկների հետ հեռվում վեր-վեր է ցատկոտում.... Իսկ Ռոնը, չգիտես ինչու արյունոտ քթով, հեռվից ձեռքերն է թափահարում ու ծիծաղելով ինչ-որ է բան գոռում...

Հարրին հասավ ցախավելների հանգարին ու, հենվելով փայտյա դռանը, նայեց ամրոցի պատուհաններին, որոնք նարնջագույն և մորեգույն փայլ էին անդրադարձնում՝ մայր մտնող արևի շողերից: Գրիֆինդորն առաջ անցավ: Վերջապես հաջողվեց... Ի՛նչ լավ շշպեց Սնեյփին...

Ի միջիայլոց , Սնեյփի մասին...

Կնգուղը գլխին քաշած մի թիկնոցավոր մարդ դուրս եկավ ամրոցի դռներից և քարե աստիճաններով իջնելով, գնաց դեպի Արգելված անտառ տանող արահետը: Կասկած անգամ չէր կարող լինել, որ նա բոլորովին չէր ուզում որ որևէ մեկը նկատի իրեն, այլապես ինչու պետք է հենց ընթրիքի ժամին դուրս գար: Իսկապես, այդ թիկնոցավորը գլուխը կախ, արագ քայլեց դեպի Արգելված անտառը: Հարրիի հաղթական երանությունը վայրկենապես հոդս ցնդեց: Նա անմիջապես ճանաչեց թիկնոցավորի կատվային քայլվածքը: Սնեյփը գաղտագողի գնում էր Արգելված անտառ հենց այն ժամանակ, երբ բոլորը Մեծ դահլիճում ընթրում էին: Էլ ի՞նչ կարող էր դա նշանակել...

Հարրին հետ ցատկեց իր «Նիմբուս երկու հազարի» վրա ու պոկվեց գետնից:

Երեկոյան զով քանու թևին՝ աշտարակների տանիքներից էլ վեր բարձրանալով ու ամրոցը շրջանցելով, նա ուղղվեց դեպի Արգելված անտառ: Հարրին աչքը չէր կտրում կանաչ մարգագետնի վրա բզեզի պես հազիվ նշմարվող մուգ կետից, որը արագընթաց գլորվելով, մտավ անտառ: Հարրին շտապեց նրա հետևից:

Ծառերն այնքան խիտ էին, որ նա չէր կարող տեսնել, թե Սնեյփն ուր գնաց: Հարրին սկսեց սավառնել շրջաններով և հետզհետե ավելի ու ավելի ցած իջնել դեպի անտառի մատղաշ սաղարթները, գրեթե քսվելով ծառերի կատարների ճյուղերին, մինչև, վերջապես, խոսակցության ձայներ լսեց: Նա լուռ սահեց ձայների ուղղությամբ և անձայն հենվեց բարձր հաճարենու հաստ բնին՝ թաքնվելով ճյուղերի մեջ:

Հարրին զգուշությամբ մազլցեց ծառի հզոր ճյուղերից մեկի վրա ու ծեռքից բաց չթողնելով ցախավելի կոթը, փորձեց մի բան տեսնել ծառի մատղաշ տերևների միջից:

Ներքևում, անտառային ստվերոտ բացասի եզրին կանգնած էր Սնեյփը, սակայն նա մենակ չէր: Նրա դիմաց կանգնած էր պրոֆեսոր Քուիրելը: Հարրին ճյուղերի հետևից չէր կարողանում տեսնել նրա դեմքը, սակայն Քուիրելը կակազում էր նույնիսկ ավելի անմխիթար բեկբեկուն ձայնով, քան երբևէ: Հարրին լսողությունը լարեց, որպեսզի հասկանա, թե ինչի մասին էին նրանք խոսում:

— Չեմ հա-ա-ա՛ս-կանում, Սեվե-ե՛ր-րուս, թե ինչու ես հենց ա-ա-ա՛յս-ստեղ կանչել ինձ հանդի-ի՛պ-ման...

— Կարծում եմ, բնավ կարիք չկա, որ ուրիշ որևէ մեկն իմանա մեր փոքրիկ զրույցի մասին, — ասաց Սնեյփը սառցային ձայնով, — Այս խոսակցությունը ուսանողների ականջների համար չէ: Ոչ մի ուսանող չպետք է իմանա Փիլիսոփայական քարի մասին:

Հարրին առաջ թեքվեց: Քուիրելն ինչ-որ բան էր մկմկում, բայց Սնեյփն ընդհատեց նրան:

— Արդեն իմացե՞լ ես, թե ինչպես կարելի է անցնել Հագրիդի եռագլուխ գազանի կողքով:

— Բա-ա-ա՛յց Սեվ-վե-ե՛ր-րուս, ես...

— Քուիրել, դու չես ուզում ինձ նման թշնամի ունենալ, չէ՞, — ասաց Սնեյփը՝ մի քայլ անելով դեպի Քուիրելը:

— Չգիտ-ի՛տ-տեմ, թե ինչի մա-ա՛սին ես խո-ո՛ւս-սում...

— Շատ լավ էլ գիտես, թե ինչ եմ ուզում ասել:

Այդ պահին մի բու բարձրաձայն ու անակնկալ բվվաց գրեթե Հարրիի ականջի տակ, և նա քիչ մնաց ցած ընկներ ճյուղից: Հարրին մի կերպ հավասարակշռությունը վերականգնեց և լսեց միայն Սնեյփի վերջին բառերը.

— ...քո բաժին ֆոկուս-մոկուսը... Դեհ, շատ պիտի սպասե՞մ:

— Բա-ա-ա՛յց ես... չը-ըչը-ըչ-չե՛մ կա-ա-ա՛ր-րող...

— Բարի, — նրա խոսքը կտրեց Սնեյփը, — շուտով մենք մեկ ուրիշ փոքրիկ զրույց էլ կունենանք: Քեզ երևի ժամանակ է պետք լավ մտածելու և որոշելու համար, թե ո՞ր կողմին ես հավատարմություն պահպանելու:

Նա կնգուղը գցեց գլխին, խորացավ ծառերի մեջ ու անհետացավ: Գրեթե մթնել էր, բայց Հարրին շատ լավ էր տեսնում Քուիրելի գունատ դեմքը, որը քարացած արձանի պես մնացել էր բացատի մեջ մեն-մենակ կանգնած:

— Հա՛րրի, որտե՞ղ էիր, — ճչաց Հերմիոնան:

— Հաղթեցի՞նք, մենք հաղթեցի՞նք, — ոգևորված բղավում էր Ռոնը, քաշմշելով Հարրիի թևերից, — իսկ ես Մալֆոյի աչքը կապտացրի... Բա, Նեվիլ՝ը, պատկերացնու՞մ ես, Նեվիլը մեն-մենակ ծեծկռտվեց Քրեբի ու Գոյլի հետ: Նա դեռ ուշքի չի եկել, բայց մադամ Պոմֆրին ասում է, որ վախենալու բան չկա: Ա՛յ, թե դաս տվինք էսօր Սլիզերինին: Բոլորը քեզ են սպասում Ընդհանուր սենյակում, երեկոյթ ենք անելու: Ֆրեդն ու Ջորջը մի քիչ ուտելիք են թռցրել խոհանոցից:

— Դա հիմա կարևոր չէ, — ասաց Հարրին շնչասպառ, — եկե՛ք մի դատարկ սենյակ գտնենք ու տեսե՛ք, թե ես ինչե՛ր եմ պատմելու ձեզ:

Մինչև դուռը փակելը Հարրին նախ համոզվեց, որ Փիվզը սենյակում չէր, հետո մյուս երկուսին պատմեց, թե ինքն ինչ էր տեսել ու լսել:

— Ուրեմն մենք ճիշտ էինք, և իրոք Փիլիսոփայական քարն է թաքցված այնտեղ, իսկ Սնեյփը, հերիք չէ, մտքին դրել է թռցնել այն, դեռ Քուիրելին էլ համոզում է, որ նա օգնի իրեն: Սնեյփը Քուիրելին հարցրեց, արդյոք նա գիտի՞, թե ինչպես անցնել Խավիկի կողքով ու ինչ-որ բան էլ ասաց նրա բաժին «ֆոկուս-մոկուսի» մասին: Հաստատ Խավիկից բացի Փիլիսոփայական քարը պահպանող ուրիշ բաներ էլ կան: Գուցե Քուիրելը ինչ-որ հակա-սև-ուժային մագիա է արել, իսկ Սնեյփն ուզում է կոտրել նրա դրած հմայապատմեշը...

— Այսինքն, ուզում ես ասել, որ քարն ապահով է միայն քանի դեռ Քուիրելը դիմադրում է Սնեյփի ճնշմա՞նը, — ասաց Հերմիոնան տազնապահար:

— Գրազ կգամ, մինչև հաջորդ երեքշաբթի էլ չի դիմանա:

Գլուխ 14. Նորվեգական Եղջերաբաշ Նորբերթը

Քուիրելը, սակայն, ամենայն հավանականությամբ ավելի դիմացկուն էր, քան նրանք կարծում էին: Հաջորդ շաբաթների ընթացքում նա հետզհետե ավելի էր գունատվում ու նիհարում, սակայն, կարծես, դեռ շարունակում էր դիմադրել Սնեյփին:

Ամեն անգամ՝ երրորդ հարկի միջանցքով անցնելիս, Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան ականջները մի պահ հպում էին արգելված միջանցքի դռանը՝ ստուգելու, արդյոք Խավիկը դեռ գոմռու՞մ է ներսում, թե՛ ոչ: Սնեյփը ֆրֆռում էր իր սովորական դժգոհ տրամադրությամբ, ինչն անշուշտ նշանակում էր, որ քարը դեռ ապահով իր տեղում էր: Ամեն անգամ Քուիրելի կողքով անցնելիս Հարրին քաջալերիչ ժպտում էր նրան, իսկ Ռոնը սկսել էր հանդիմանել բոլոր նրանց, ովքեր ծիծաղում էին Քուիրելի կակազելու վրա:

Հերմիոնան, սակայն, մտահոգվելու շատ ավելի կարևոր խնդիր ուներ, քան փիլիսոփայական քարը: Նա սկսել էր կրկնությունների ժամանակացույց մշակել և տարբեր գույներով համապատասխանաբար գունավորում ու համակարգում էր իր բոլոր գրառումների և կոնսպեկտների վերնագրերը: Հարրին ու Ռոնը, անշուշտ, առարկելու ոչ մի հիմք չէին ունենա (ի վերջո, ու՞մ է խանգարում, թող զբաղվի), եթե միայն Հերմիոնան անդադար չխոսեր նրանց վրա ու չհորդորեր, որ նրանք էլ նույն բանն անեն:

— Հերմիո՛նա, բայց ախր մինչև քննությունները դեռ ինչքա՛ն ժամանակ կա...

— Տասը շաբաթ, — կարճ կտրեց աղջիկը, — դա այնքան էլ երկար ժամանակ չէ, իսկ Նիքոլայոս Ֆլամերի համար ընդամենը մեկ վայրկյան է:

— Սակայն մենք էլ հո վեց հարյուր տարեկան չե՞նք, — հիշեցրեց նրան Ռոնը, — ինչևէ, ես նույնիսկ չեմ էլ հասկանում, թե ինչու ես կրկնում անցած դասերը, միևնույն է, ամեն ինչ առանց այն էլ գերազանց գիտես:

— Ինչու՞ եմ կրկնում... ԻՆՉՈՒ՞ ԵՄ ԿՐԿՆՈՒՄ... Չէ՛, դուք հաստատ խելքների թռցրել եք: Մի՞թե չեք հասկանում, որ մենք պետք է հանձնենք այս քննությունները երկրորդ դասարան փոխադրվելու համար: Սրանք ամենակարևոր քննություններն են: Ես պետք է դեռ մեկ ամիս առաջ արդեն

սկսած լինելի անցած դասերի կրկնությունը: Մի՞թե պարզ չէ, որ պետք է պատրաստվել քննություններին: Ուղղակի չեմ հասկանում, թե ինչի՞ մասին էի մտածում մինչև այսօր:

Դժբախտաբար բոլոր ուսուցիչները նույնպես ճիշտ Հերմիոնայի պես էին մտածում: Նրանք աշակերտներին այնքան տնային աշխատանք էին հանձնարարում, որ Ջատիկի տոների արձակուրդներին նույնիսկ զվարճանալու տրամադրություն չէր մնացել: Ի՞նչ համեմատություն Ծննդյան տոների արձակուրդների հետ: Անհնար էր հանգստանալ կամ մոռանալ դասերի մասին, երբ Հերմիոնան, հերիք չէ ականջի տակ անդադար արտասանում էր վիշապի արյան օգտագործման տասներկու եղանակները, կամ գլուխ պտտեցնելու աստիճան կրկնում կախարդական փայտիկի տարբեր շարժումների վարժությունները, դեռ հասցնում էր դաստիարակել տղաներին իր նյարդաստղոց խրատներով:

Տնքալով ու հորանջելով, Հարրին ու Ռոնը իրենց ժամանակի մեծ մասն անց էին կացնում գրադարանում՝ փորձելով լրացուցիչ տնային աշխատանքների կատարման գործում հետ չմնալ Հերմիոնայից:

— Չէ՛, գլուխս էլ չի աշխատում, — մի օր կեսօրից հետո, համբերությունը կորցնելով, ասաց Ռոնը, գրչափետուրը նետեց սեղանին ու կարոտով նայեց գրադարանի պատուհանից դուրս: Իսկ դրսում իսկապես հիանալի եղանակ էր, մի քանի շաբաթ տեղացող անձրևներից հետո վերջապես առաջին պարզ ու արևոտ օրն էր: Երկինքը ջինջ էր և տերեփուկի պես կապույտ, իսկ օդում բուրում էր մոտեցող ամառը:

Հարրին, որն այդ պահին «Հազար կախարդական բույսեր, հմայախոտեր և սնկազգիներ» գրքում փնտրում էր *Origanum Dictamnus* լատիներեն անվանումով և, նույնիսկ նորմալ լեզվով ոչ ավելի ծանոթ՝ ողկուզակ կամ կատվատոտիկ կոչվող բույսի նկարագրությունը, աչքը գրքից կտրեց միայն այն ժամանակ, երբ Ռոնը հանկարծ ասաց.

— Հագրի՞դ, ի՞նչ ես անում էստեղ, գրադարանում:

Հագրիդը քստքստոցով հայտնվեց տեսադաշտը փակող գրապահարանի հետևից՝ ականհայտորեն ինչ-որ բան թաքցնելով թիկունքում: Նա բավականին օտարոտի տեսք ուներ գրադարանում՝ խլուրդի մորթուց կարված իր երկար մուշտակով:

— Հե՛ջ... Ինձ համար մի բան եմ նայում, — ասաց նա շինծու անբռնազբոս ծայնով, որն անմիջապես գրավեց եռյակի ուշադրությունը, — իսկ դուք էստեղ ի՞նչ եք անում, — հանկարծ կասկածամտորեն հակահարձակման անցավ Հագրիդը, — Չլինի՞ թե դեռ Նիքոլայոս Ֆլամերին եք փնտրում:

— Հա՛գրիդ, մենք արդեն հազար տարի առաջ ենք իմացել, թե ով է Նիքոլայոս Ֆլամերը, — ասաց Ռոնը՝ ջգրոտ հաղթական արտահայտությամբ, — և մենք վաղուց արդեն գիտենք, թե այդ շունը գաղտնադռան տակ ինչ է պահպանում. դա Փիլիսոփ...

— Շը՛2222222, — տագնապահար ֆշշացրեց Հագրիդը՝ անհանգիստ նայելով շուրջը: — Ի՞նչ ես ձենդ գլուխդ գցել, դժվա՞ր է հասկանալ, որ չի կարելի դրա մասին աջ ու ձախ հայտարարել: Խելքդ լրիվ թռցրե՞լ ես... — անչափ բարկացած հարձակվեց նա Ռոնի վրա:

— Ի միջիայլոց , — ասաց Հարրին, — մենք վաղուց արդեն ուզում էինք քեզ մի բան հարցնել, Հա՛գրիդ: Մենք ուզում էինք իմանալ, թե Խավիկից բացի այդ քարը պահպանող ուրիշ...

— Շը՛222222, — ֆշշացրեց Հագրիդը կրկին: — Ինձ լսե՛ք, էսօր ավելի ուշ ինձ մոտ եկեք բոլորդ: Ես իհարկե չեմ խոստանում, որ ձեզ որևէ բան կպատմեմ, գոնե գլուխներիդ կմտցնեմ, որ չաչանակի պես աջ ու ձախ չկշկշաք, ինչ որ գիտեք... Ընդհանրապես, քիթներիդ ուր ասես չեք խոթում... Ախր դա ուսանողների իմանալու բանը չի: Բա որ հանկարծ լսողը մտածի, որ ես եմ ձեզ ինչ-որ բան ասել...

— Լա՛վ, Հա՛գրիդ , ուրեմն այսօր դեռ կտեսնվենք, — ասաց Հարրին:

Հագրիդը քստքստացնելով հեռացավ:

— Իսկ այդ ի՞նչ էր նա պահում թիկունքում, — հետաքրքրված հարցրեց Հերմիոնան:

— Ի՞նչ եք կարծում, դա կարո՞ղ է ինչ-որ առնչություն ունենալ քարի հետ:

— Գնամ տեսնեմ, թե էդ ո՞ր բաժանմունքից էր գալիս, — ասաց Ռոնը, որին միայն պատրվակ էր պետք պարապմունքներից փախչելու համար: Մի րոպե անց նա վերադարձավ հաստափոր գրքերի մի կույտ գրկած և ապշահար դեմքով հատորները փռեց սեղանին:

— Վիշապներ՛ր, — շնչաց նա, — Հագրիդը քրքրում էր վիշապների մասին գրքերի դարակները: Ապա մի այստեղ նայե՛ք. «Մեծ Բրիտանիայում և Իռլանդիայում բնակվող վայրի վիշապների տեսակները», «Ձվից մինչև դժոխային հնոց՝ վիշապաբույծի տեղեկատու ուղեցույց»...

— Հագրիդը միշտ էլ ուզեցել է վիշապ ունենալ, Նա ինքն է ինձ ասել մեր առաջին հանդիպման ժամանակ, — ասաց Հարրին:

— Բայց ախր դա անօրինական է, — ասաց Ռոնը, — Վիշապաբուծությունը օրենքով արգելված է սկսած 1709 թվականից՝ Դյուբահմանների համաշխարհային կոնվենցիայի որոշմամբ: Ո՞վ չգիտի դա: Վիշապ պահելը շատ ակնհայտ խախտում է: Գրեթե անհնար է մազլներից գաղտնի պահել մեր գոյությունը, եթե բակումդ վիշապ ես պահում... Ինչևէ, դրանից բացի վիշապները վարժեցման չեն ենթարկվում և դյուբանքից ձերբագատված վիշապը անչափ վտանգավոր է: Միայն տեսնեիք, թե ի՞նչ վերքերով էր երբեմն տուն գալիս խեղճ Չարլին՝ Ռումինիայում վայրի վիշապների հետ աշխատելիս...

— Բայց մի՞թե մեզ մոտ Անգլիայում էլ վայրի վիշապներ կան... — զարմացած հարցրեց Հարրին:

— Իհարկե կան, — վստահ պատասխանեց Ռոնը, — կան՝ Ուելսյան լեռնային կանաչ և Հեբրիդյան սև ցեղատեսակների վայրի վիշապներ: Պատկերացնու՞մ եք, Հրաշագործության նախարարությունը նույնիսկ հատուկ նշանակության ջոկատ ունի, որի գործը դրանց հետքերը մաքրելն է: Այդ ջոկատի տղերքը զբաղված են միայն մազլներին հանգստացնելով ու նրանց հիշողությունը դյուբելով, որ վիշապներին հանկարծ հանդիպելու կամ երկնքում պատահաբար տեսնելու մասին երբեք չհիշեն:

— Ուրեմն, ինչո՞վ է զբաղված մեր Հագրիդը, — մտազբաղ հարցրեց Հերմիոնան:

Երբ մեկ ժամ անց նրանք թակեցին հանդավարների պահապանի խրճիթի դուռը, շատ զարմացան՝ նախ նկատելով, որ խրճիթի բոլոր պատուհաններն ամուր փակված են, իսկ վարագույրները՝ քիփ քաշված: Հագրիդը ներսից ծայն տվեց՝ «Ո՞վ է...» և դուռը չբացեց մինչև չլսեց

պատասխանը, իսկ կիսաբաց դռնով նրանց ներս թողնելուց հետո, անմիջապես փակեց ու ներսից կողպեց:

Ներսում անտանելի շոգ էր: Թեև դրսում շատ հաճելի ու տաք օր էր, բուխարիում վառ ճարճատում էր կրակը: Հագրիդը թեյ պատրաստեց և հյուրասիրեց նրանց կզաքիսի մսով բրդուջներով, որոնցից բոլորը հաստատակամորեն հրաժարվեցին:

— Հա՛, ուրեմն, ասում եք ինչ-որ բա՞ն եք ուզում ինձնից հարցնել:

— Այո՛, — ասաց Հարրին: Իմաստ չունեի արդեն երկար-բարակ հեռվից սկսել ու իզուր ջուր ծեծել, և Հարրին որոշեց միանգամից անկեղծորեն ասել Հագրիդին, թե ինչն էր իրենց անհանգստացնում:

— Մենք մտածում էինք, որ գուցե կասե՞ս մեզ, թե Խավիկից բացի փիլիսոփայական քարը պահպանող ուրիշ էլ ի՞նչ կա:

Հագրիդն անմիջապես խոժոռվեց:

— Իհարկե չեմ ասի, — ասաց նա, — նախ և առաջ ես ինքս էլ ամեն ինչ չգիտեմ, իսկ հետո դուք առանց էն էլ արդեն շատ բան գիտեք, էնպես որ, եթե իմանայի էլ ոչ մի բան ձեզ չէի ասի: Մի՞թե պարզ չէ, որ եթե քարը բերել, էստեղ են հասցրել, ուրեմն դրա համար հիմնավոր պատճառներ կան: Մոռացա՞ք, քիչ էր մնում քարը Գրինգոթսից գողանային... Շա՛տ խելոքն եք... Ո՞նց եք սատանի պես գլխի ընկել: Բայց, ա՛յ թե Խավիկի մասին որտեղի՞ց եք իմացել, չեմ կարողանում հասկանալ...

— Դեհ, լավ, Հա՛գրիդ, էլ մի ձևացրու թե ինչ-որ բանից անտեղյակ ես: Շատ լավ էլ ամեն ինչ գիտես: Հնարավոր է, որ չես ուզում մեզ ավելին ասել, բայց երբեք չեմ հավատա, որ Հոգվարթսի հետ կապված որևէ բանից դու կարող ես անտեղյակ լինել: Դու չիմանաս՝ էլ ո՞վ իմանա, — ասաց Հերմիոնան շողոքորթ, մեղրածոր ծայնով: Հագրիդի մորուքը ցնցվեց և բոլորին ակնհայտ էր, որ թավ մորուքով թաքնված, նա՝ ինքն իրենից գոհ, ժպտում էր:

— Մենք պարզապես անհանգստանում էինք, թե արդյո՞ք քարը լավ է պահպանվում, և թե ո՞վ կարող է կատարել քարը պահպանելու այդքան պատասխանատու գործը, — շարունակեց Հերմիոնան, — մեզ միայն հետաքրքրում է, թե քեզնից բացի էլ ու՞մ կարող էր Դամբլդորն այդքան վստահել, որ հանձնարարելի զբաղվել քարը պահպանելու գործով:

Հագրիդի կուրծքը կամաց-կամաց ուռչում ու փքվում էր Հերմիոնայի խոսելու ընթացքում, իսկ նրա վերջին խոսքերի հետ այնքան բարձրացավ, որ մորուքը վեր ցցվեց ուղիղ անկյան տակ: Հարրին ու Ռոնը հիացած աչք չէին կտրում Հերմիոնայից:

— Դեհ, ը՛մմ... Երևի դրանից, ը՛մմ... ոչ մի վտանգ ձեզ չի սպառնա, եթե ասեմ, որ... ը՛մմ... Դեհ, լավ. Խավիկին՝ արդեն գիտեք, Դամբլդորն ինձնից է վերցրել... Հետո ուսուցիչներից մի քանիսն առանձին-առանձին հմայանքներ ու կախարդանքներ արեցին... Ո՞վ կար... Հըը... Ուրեմն՝ սկզբում պրոֆեսոր Սաժիլը, հետո պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը, Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, — անուններն ասելիս Հագրիդը հերթով ծալում էր մի ձեռքի մատները, — պրոֆեսոր Քուիրելը... Հա՛, վերջապես, Դամբլդորն ինքը... Մեկն էլ կար... Մեկին մոռացա... Հա՛, դեհ իհարկե, պրոֆեսոր Սնեյփը:

— Սնե՞յփը...

— Անշուշտ, և պրոֆեսոր Սնեյփը: Ինչ է, չլինի՞ դեռ շարունակում եք ձեր էշը քշել, հը՞... Ախր, ինձ լսե՛ք, ազնիվ խոսք, Սնեյփն էլ է օգնել էդ քարը պաշտպանելու գործում: Տեսնու՞մ եք, էլ ինչպե՞ս կարող է գողանալու ցանկություն ունենալ, եթե հենց ինքը, անձամբ, քարը գողերից պաշտպանող հմայապատնեշ է դրել:

Հարրին գիտեր, որ Ռոնն ու Հերմիոնան այդ պահին ճիշտ նույն բանն էին մտածում, ինչ ինքը: Եթե Սնեյփը մասնակցել է քարը պաշտպանելու համար դյուրանքներ ու կախարդանքներ անելու գործին, ուրեմն նրա համար բոլորովին էլ դժվար չի լինի իմանալ, թե մյուս ուսուցիչներն ինչ դյուրանքներով կամ կախարդանքով են կառուցել իրենց հմայապատնեշները: Նշանակում է, նա արդեն ամեն ինչ գիտի, բացառությամբ, երևի Քուիրելի հմայապատնեշից և Խավիկի մոտով անվնաս անցնելու գաղտնիքից:

— Հա՛գրիդ, քեզնից բացի ուրիշ ոչ ոք չգիտի, չէ՞, թե ինչպես կարելի է անվնաս անցնել Խավիկի մոտով, — հարցրեց Հարրին մտահոգված, — և դու ոչ մեկին այդ մասին չես ասի, չէ՞, նույնիսկ ուսուցիչներից որևէ մեկին:

— Ինձնից ու Դամբլդորից բացի ուրիշ ոչ մի կենդանի արարած չգիտի, — հպարտ-հպարտ ասաց Հագրիդը:

— Ղեհ, դա բավականին սփոփիչ է, — կիսաձայն ասաց Հարրին մյուսներին, — Հա՛գրիդ, գուցե մի պատուհան բացենք, քեզ մոտ կարելի է պարզապես շոգեխաշվել:

— Կներե՛ս, Հա՛րրի, բայց... հը՛մմ... չի կարելի, — ասաց Հագրիդը և Հարրին նկատեց, որ այդ ասելիս նա գաղտագողի նայեց բուխարու կրակարանին, ինչը Հարրիին նույնպես դրդեց բուխարու մեջ նայել:

— Հա՛գրիդ, սա ի՞նչ է...

Սակայն նա արդեն գիտեր, թե դա ինչ է: Կրակարանի ուղիղ մեջտեղում, թեյնիկի տակ, կեռիկից շղթաներով կախ էր տված՝ կրակի նարնջագույն բոցերով պարուրված, մի հսկայական սև ձու:

— Ա՛հ... — ասաց Հագրիդն անհանգիստ խառնելով իր առանց այն էլ խճճված մորուքը, — դա՛ա...

— Որտեղի՞ց ես սա ճարել, Հա՛գրիդ, — հարցրեց Ռոնը՝ շտապելով դեպի բուխարին և թեքվելով կրակարանի վրա, որ ձուն ավելի լավ տեսնի, — պատկերացնում եմ, թե ինչքա՛ն փող ես տվել սրան:

— Զէ-ը... Ոչ մի նաթ էլ չեմ տվել: Կրել եմ... — ասաց Հագրիդը, — Անցած գիշեր... Գյուղ էի գնացել պանդոկում մի երկու բաժակ կոնծելու, ու էնպես ստացվեց, որ մի անծանոթի հետ սկսեցինք թուղթ խաղալ ու... մի խոսքով, կրեցի: Բայց... հը-հը... անկեղծ ասած, իմ կարծիքով, նա ինքը շատ ուրախ էր սրանից ազատվելու համար:

— Բայց ի՞նչ ես անելու սրա հետ, երբ ծվից դուրս գա, — ողջամտորեն հարցրեց Հերմիոնան:

— Ղեհ... հը՛մ, քիչումիչ ես էլ եմ կարդացել, — ասաց Հագրիդը մի հսկայական գիրք դուրս քաշելով իր բարձի տակից, — գրադարանից եմ վերցրել էս գիրքը՝ «Վիշապաբուծությունը որպես ժամանց և եկամուտի աղբյուր»... Ճիշտ է, մի քիչ հնացած գիրք է, բայց էստեղ ամեն ինչ կա... ինչ-որ պետք է իմանալ վիշապ պահելու մասին: Գրված է, որ ձուն պետք է պահել կրակի մեջ... ը՛մմ... հրե՛ս. «...մայր վիշապը ձուն տաքացնում է իր հրացայտ շնչառությամբ», իսկ երբ ծվից դուրս է գալիս... ու՛ր է... հրե՛ս. «...կես ժամը մեկ կերակրել մեկ հավի արյան հետ խառնած կես լիտր բրենդիի լուծույթով»: Ահա, էստեղ էլ պատմում է, թե ինչպես զանազանել տարբեր ցեղատեսակների վիշապների ծվերը: Իմը Նորվեգական

եղջերաբաշ վիշապի սև ձու է: Շա՛տ հազվագյուտ ցեղատեսակ է... Գրքում էդպես է գրված:

Հագրիդը շատ ինքնագոհ տեսք ուներ, սակայն Հերմիոնան՝ անհանգիստ ու կշտամբական հայացքը նրանից չկտրելով, ասաց.

— Հա՛գրիդ, մոռանում ես, որ փայտաշեն խրճիթում ես ապրում:

Բայց Հագրիդը նրան չէր էլ լսում: Նա, ինչ-որ շատ հաճելի մտքերով կլանված, քթի տակ ուրախ եղանակ մռմռալով, ձվի տակի կրակն էր խառնում մայրական հոգատարությամբ:

Կարծես եղած հոգսերը քիչ էին ու դեռ Հագրիդն էլ ավելացավ իր նորվեգական եղջերաբաշ վիշապի ձվով: Եթե որևէ մեկը հայտնաբերի, որ Հագրիդն իր խրճիթում վիշապի ձու է ապօրինաբար աճեցնում, ապա սարսափելի է նույնիսկ մտածել, թե ինչ կարող է սպառնալ նրան:

— Է՛խ, հետաքրքիր է, թե ինչի նման է խաղաղ, նորմալ կյանքով ապրելը, — ծանր հոգոցով ասաց Ռոնը մի երեկո, հոգնեցուցիչ ու տաղտկալի հերթական կրկնողական պարապմունքից հետո:

Հերմիոնան արդեն սկսել էր նաև Ռոնի ու Հարրիի համար կրկնողական պարապմունքների համակարգված ժամանակացույցեր մշակել, իսկ դա տղաներին ուղղակի համբերությունից հանում էր:

Եվ ահա մի գեղեցիկ օր, նախաճաշի ժամին Հեդվիգը Հարրիին մի երկտող բերեց Հագրիդից: Երկտողի մեջ միայն երեք բառ կար.

Ձուն ճաքել է:

Ռոնը ուզում էր փախչել բուսագիտության դասից և ուղիղ գնալ Հագրիդի խրճիթը, սակայն Հերմիոնան լսել անգամ չէր ուզում դրա մասին:

— Հերմիո՛նա, ասա՛ խնդրեմ, կյանքում երբևէ կրկին հնարավորություն կունենա՞նք տեսնելու, թե ինչպես է վիշապը ձվից դուրս գալիս, հը՞...

— Մենք դասեր ունենք, իսկ դասից փախչելով, կարող ենք մեծ անախորժությունների առիթ ստեղծել: Եվ, ի միջիայլոց, մեր գլխին եկածը դեռ շա՛տ մեղմ կլինի՝ համեմատած այն անախորժությունների հետ, որոնք սպասվում են Հագրիդին, եթե որևէ մեկն ի վերջո իմանա, թե ինչով է նա այս պահին զբաղ...

— Շը՛շշշ, կամա՛ց... — Ֆշշացրեց Հարրին:

Այդ պահին Մալֆոյն անցնում էր նրանցից ընդամենը կես մետր հեռավորության վրա և, ակնհայտորեն, կանգնել էր նրանց խոսակցությանը ականջ դնելու համար: Արդյոք հասցրե՞ց որևէ բան լսել: Հարրիին բոլորովին դուր չեկավ այդ պահին Մալֆոյի դեմքի արտահայտությունը:

Ռոնն ու Հերմիոնան վիճաբանում էին բուսագիտության աշխատանոց գնալու ամբողջ ճանապարհին, և Հերմիոնան վերջապես համաձայնեց մյուս երկուսի հետ Հագրիդի խրճիթ վազել առավոտյան մեծ դասամիջոցին: Եվ երբ դասի վերջում ամրոցից լսվեց գանգի ծայնը, նրանք երեքն էլ ցած գցեցին իրենց այգեգործական բահիկները և մարգագետնով շտապեցին դեպի Արգելված անտառի եզրը: Հագրիդը նրանց ողջունեց շատ հուզված ու ոգևորված տեսքով:

— Գրեթե լրիվ դուրս է եկել, — հուզախառը հայտնեց նա եռյակին՝ թողնելով, որ նրանք խրճիթ մտնեն:

Ձուն դրված էր սեղանի վրա: Ձվի կեղևն ամբողջ մակերեսով խոր ճաքեր էր տվել: Ներսում ինչ-որ բան էր շարժվում: Ձվի ներսից ինչ-որ ծիծաղելի քլլտ-քլլտացող ձայն էր գալիս:

Բոլորը խմբվեցին սեղանի շուրջը և հագիվ նստելով աթոռների եզրերին, շունչները պահած, նայեցին ձվին:

Հանկարծ անսպասելի ճանկռտոցով ձուն միանգամից երկու կես եղավ և վիշապի ճուտիկը փռվեց սեղանին: Դժվար թե դրան կարելի էր ձվից նոր դուրս եկած ճուտիկին հարմար որևէ քնքուշ ածականով նկարագրել: Հարրին մտածեց, որ այն նման էր մի հին ճմրթված ու ճղճղված սև հովանոցի: Նրա ոսկրոտ թևերը ուղղակի հսկայական չափեր ունեին՝ ծյուրի պես սև, նիհարիկ մարմնի համեմատ, ճմրթված մաշկի տակից թափանցող, փշանման, ցից ոսկորիկներով: Վիշապիկը անասելի երկար անձրոռնի մռութիկ ուներ՝ լայն չռված քթանցքներով: Տափակ գանգի վրա ցցված էին պոզիկների դեռ չեղջերացած փափուկ ոստիկները, որոնցից քիչ ներքև

արդեն արտահայտված ունքոսկրերի տակից զարմացած պլշում էին հսկայական վառ նարնջագույն բլխական աչքերը: Վիշապիկը հանկարծ փռշտաց: Մի քանի կայծեր ցաքուցրիվ դուրս թռան նրա մռութիկի ծայրից:

— Ի՛նչ լավիկն է, չէ՞, — գրեթե լացակումած մրմնջաց Հագրիդը: Նա ծեռքը մեկնեց, որ շոյի վիշապիկի գլուխը, իսկ վիշապիկը՝ արդեն արտահայտված ժանիքներով երախը շրխկացնելով, օդը կծեց նրա մատների ուղղությամբ:

— Ճուտիի՛կս, տեսա՞ք, թե ոնց ճանաչեց իր մամիկին... — ասաց Հագրիդը հրճվելով:

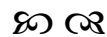
— Հա՛գրիդ, իսկ ինչքա՞ն արագ են աճում նորվեգական եղջերաբաշ վիշապների ճտերը, — հարցրեց Հերմիոնան:

Հագրիդն արդեն պատրաստվում էր պատասխանել, երբ հանկարծ գունատվեց ու ոտքի ցատկելով, նետվեց դեպի պատուհանը:

— Ի՞նչ պատահեց:

— Ինչ-որ մեկը թաքուն նայում էր վարագույրների արանքից: Ինչ-որ երեխա է: Հետ է վագում դեպի ամրոցը:

Հարրին մի ցատկով հասավ դռանը ու դուրս նայեց: Նույնիսկ հեռվից նա չէր կարող սխալվել: Մալֆոյն էր, և Մալֆոյը տեսել էր վիշապի ձագին:

Ամբողջ շաբաթ Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան տեղ չէին գտնում նյարդայնությունից՝ Մալֆոյի հաղթական չարանենգ ժպիտի պատճառով, որը նրանց ուղղակի հետապնդում էր ամենուրեք: Նրանք իրենց ազատ ժամանակի մեծ մասն անց էին կացնում Հագրիդի կիսախավար խրճիթում՝ փորձելով նրան խելքի բերել:

— Հա՛գրիդ, ուղղակի բաց թո՛ղ դրան, ազատ արձակի՛ր:

— Չե՛մ կարող, — ասում էր Հագրիդը, — ախր շատ փոքր է, մենակ կսատկի:

Բոլորը միասին նայեցին վիշապի ճտին: Միայն անցած շաբաթվա ընթացքում այն երեք անգամ աճել էր մռութից մինչև պոչի ծայրը: Քթանցքներից շարունակ ծխի քուլաներ էին դուրս գալիս: Հագրիդն իր հանդավարական պարտականությունները գրեթե լրիվ աչքաթող էր արել, որովհետև նրա ամբողջ ժամանակը կլանում էր վիշապիկի խնամքը: Խրճիթի

հատակին ամենուրեք ցաք ու ցրիվ շաղ էին տված բրենդիի դատարկ շշեր ու հավի փետուրներ:

— Որոշել եմ անունը Նորբերթ դնել, — ասաց Հագրիդը սիրատուչոր հայացքով՝ մռութից պոչ շոյելով վիշապիկին, — Պատկերացնու՞մ եք, արդեն ճանաչում է ինձ... Ապա, տեսե՛ք. Նո՛րբերթ... Նո՛րբերթ... Մամին ու՞րա...

— Կասկած չկա՝ լուրջ ծռվելա, — շնչաց Ռոնը Հարրիի ականջին

— Հա՛գրիդ, — ասաց Հարրին, — երկու շաբաթից քո Նորբերթն այնքան կմեծանա, որ խրճիթումդ չի տեղավորվի, իսկ Մալֆոյը ցանկացած պահի կարող է գնալ Դամբլդորի մոտ՝ քեզ մատնելու:

Հագրիդը շրթունքը կծեց:

— Ես... ես գիտեմ, որ չեմ կարող նրան ընդմիշտ պահել... Բայց չեմ կարող նրան դուրս շարտել... Ո՛չ... Ուղղակի չեմ կարող... Ախր, դեռ շա՛տ փոքրիկ է:

Հարրին հանկարծ կտրուկ շրջվեց Ռոնի կողմը.

— Չա՛րլի, — ասաց նա:

— Խնդրե՛մ... Սա էլ սկսեց ծռվել... Հա՛րրի, ուշքի արի՛, ես Ռոնն եմ: Չե՞ս հիշում ինձ:

— Չէ՛, չէ՛... Չարլին, քո եղբայր Չարլին՝ Ռումինիայում... Չէ՞ որ նա վիշապներ է վարժեցնում: Մենք կարող ենք Նորբերթին ուղարկել նրա մոտ: Չարլին կհոգա նրա համար և հետո ազատ կարծակի, երբ նա բավականաչափ մեծացած կլինի:

— Գերազա՛նց միտք է, — բացականչեց Ռոնը. — Ի՞նչ կասես, Հա՛գրիդ:

Երկար հորդորանքներից հետո Հագրիդը վերջապես համաձայնվեց, որ մի բու ուղարկեն Չարլիին՝ նրանից խորհուրդ հարցնելու համար:

Հաջորդ շաբաթը մի կերպ անցավ տանջալից սպասումների մեջ: Չորեքշաբթի ուշ երեկոյան Հարրին ու Հերմիոնան երկուսով նստած էին Ընդհանուր սենյակում: Մյուսները վաղուց արդեն գնացել էին քնելու: Պատի ժամացույցը դեռ չէր վերջացրել կեսգիշերի գանգերը խփել, երբ Չաղ Կոմսուհու դիմանկարը շեշտակի բացվեց: Ռոնը հայտնվեց օդի միջից՝ գլխից ցած քաշելով Հարրիի Անտեսանելիության թիկնոցը: Նա գնացել էր

Հագրիդի խրճիթը, որպեսզի օգներ նրան կերակրել Նորբերթին, որն արդեն սկսել էր սնվել սատկած առնետներով:

— Այդ գազանը ինձ կծեց, — ասաց Ռոնը՝ ցույց տալով արյունոտված թաշկինակով փաթաթված ձեռքը: — Ես մի ամբողջ շաբաթ չեմ կարողանա գրչափետուր պահել ձեռքումս: Կյանքումս ավելի զգվելի, ավելի ահավոր գազանի դեռ չեմ տեսել, քան այդ վիշապի ծագը, իսկ Հագրիդը, պատկերացնում եք, ո՞նց է դրա հետ սիսի-փիսի անում... Կողքից լսողին կթվա, թե ընդամենը փամփուխ անմեղ ճագարի մի ծագուկ է: Հավատս չի գալիս... Ուրեմն, երբ այդ գազանը ձեռքս կծեց, Հագրիդն ինձ սկսեց հանդիմանել, իբր ես էի մեղավոր, որ իր խեղճ ծագուկին վախեցրի... Հը՛... Իսկ երբ արդեն հեռանում էի, նա... ուղղակի չեք հավատա... օրորոցային էր երգում այդ դժոխային հրեշի համար:

Այդ պահին ուժեղ թխկթխկոց եկավ մութ պատուհանից:

— Հեղվիզն է, — ասաց Հարրին՝ շտապելով ներս թողնել բվին, — Երևի պատասխան է բերել Չարլիից:

Նրանք երեքով՝ գլուխ-գլխի կպած, սկսեցին կարդալ Չարլիի նամակը.

Սիրելի Ռոն, Ինչպե՞ս ես: Շնորհակալ եմ նամակիդ համար:

Ես ուրախությամբ կվերցնեմ ձեր նորվեգական եղջերաբաշին, բայց նրան հեշտ չի լինի այստեղ բերելը:

Կարծում եմ, որ լավագույն ելքը նրան իմ ընկերների հետ ուղարկելն է, ովքեր հաջորդ շաբաթ գալու են ինձ այցելության: Բայց խնդիրն այն է, որ ոչ ոք նրանց չպետք է տեսնի՝ ապօրինի վիշապով վանդակ տեղափոխելիս:

Պետք է շաբաթ օրը, կեսգիշերին վիշապին վանդակով մի կերպ բարձրացնեք Հոգվարթսի ամենաբարձր աշտարակի վրա: Իմ ընկերները կվերցնեն վիշապի վանդակը ու մինչև արևածագ կհասնեն ինձ մոտ:

Պատասխանը մի ուշացրու:

Սիրով՝ Չարլի

Երեքը միանգամից իրար երեսի նայեցին:

— Մենք Անտեսանելիության թիկնոց ունենք, — ասաց Հարրին, — ամեն ինչ կստացվի, — կարծում եմ, որ թիկնոցը կծածկի մեզ երկուսիս ու Նորբերթին:

Ղա դեռ մեծ հարց էր, կստացվի, թե՛ ոչ, բայց անցած երկու շաբաթվա նյարդաստղոց իրավիճակը նրանց արդեն այնքան էր ծանծրացրել, որ մյուս երկուսն անմիջապես համաձայնվեցին Հարրիի հետ: Ի՛նչ ասես կանեին, միայն թե ազատվեին և՛ Նորբերթից, և՛ Մալֆոյից:

ՅՈՐ

Սակայն դա դեռ ամենը չէր: Մինչև հաջորդ առավոտ Ռոնի վիրավոր ձեռքը ուռչեց վիշապի կծածից ու մեծացավ գրեթե երկու անգամ: Ռոնը չգիտեր, գնա՞ր արդյոք մադամ Պոմֆրիի մոտ, թե՛ ոչ: Իսկ եթե նա կռահե՞ր, թե ինչն էր կծել իր ձեռքը: Սակայն մինչև կեսօր արդեն ընտրություն չէր մնացել: Վերքը զգվելի կանաչավուն երանգ էր ստացել, և ձեռքն անտանելի ցավում էր: Հնարավոր է, որ Նորբերթի ժանիքները թունավոր էին:

Օրվա վերջում Հարրին ու Հերմիոնան վազեցին հիվանդանոցային աշտարակ ու Ռոնին գտան անասելի ընկճված ու գերնյարդային տրամադրությամբ՝ անկողնուն գամված:

— Ձեռքս ի՛նչ է որ, — շշնջաց նա, — թեև այնպես է ցավում, ասես ուր որ է կպոկվի ու կընկնի: Մալֆոյը մադամ Պոմֆրիին ասել էր, իբր ինձ այցելության է եկել իմ գրքերից մեկը վերցնելու համար, որպեսզի գար ու ինձ վրա մի լավ ծիծաղեր: Նա սրտի ուզածի չափ ձեռք առավ ինձ, իսկ ես ծպտուն էլ չէի կարող հանել, որովհետև նա անդադար սպառնում էր, որ մադամ Պոմֆրիին կասի, թե իրականում ինչն է կծել ինձ: Իսկ մադամ Պոմֆրիին ես ասել եմ, որ շուն է կծել ձեռքս, բայց դժվար թե նա հավատաց: Ա՛խ, չպետք է Մալֆոյի քթին խփած լինեի քվիդիչի խաղի ժամանակ, հիմա նա ինձնից վրեժ է լուծում:

Հարրին ու Հերմիոնան փորձեցին հանգստացնել նրան:

— Հանգստացի՛ր, Ռո՛ն, ամեն ինչ կեսգիշերից հետո կվերջանա, իսկ վաղն առավոտյան արդեն անցած-գնացած կլինի:

Սակայն նրանց խոսքերը Ռոնին բոլորովին չհանգստացրին: Ընդհակառակը, նա՝ մի քանի անգամ դեմքի գույնը փոխելով, նստեց անկողնու մեջ և ծածկվեց քրտինքի մեծ կաթիլներով:

— Շաբաթ օրը կեսգիշերին, — շշնջաց նա խռպոտ ձայնով, — Օ՛հ, ո՛չ... Հիշեցի՛... Նոր հիշեցի... Չարլիի նամակը այն գրքի մեջ էր, որը Մալֆոյը վերցրեց: Նա ամեն ինչ կիմանա Նորբերթի մասին... Կիմանա, որ այս շաբաթ գիշեր ենք ուզում նրանից ազատվել:

Հարրին ու Հերմիոնան հնարավորություն չունեցան նրան պատասխանելու: Այդ պահին մադամ Պոմֆրին ներս մտավ ու ստիպեց նրանց հեռանալ՝ ասելով, որ Ռոնին հանգիստ է պետք:

ՅԾ

— Չափազանց ուշ է մեր պլանների մեջ որևէ բան փոխելու համար, — ասաց Հարրին Հերմիոնային: — Մենք այլևս ժամանակ չունենք Չարլիին մեկ ուրիշ բու ուղարկելու համար, իսկ սա գուցե մեր միակ հնարավորությունն է Նորբերթից ազատվելու համար: Ուրիշ ելք չկա, պետք է ռիսկի դիմենք: Դրանից բացի, Մալֆոյը չգիտի, որ մենք Անտեսանելիության թիկնոց ունենք:

Երբ մոտեցան Հագրիդի խրճիթին, տխուր աչքերով նրանց դիմավորեց խրճիթի դռան մոտ նստած վարազի որսաշուն ժանիքը՝ վիրակապերով փաթաթված պոչով: Հագրիդը, սակայն նրանց ներս չթողեց և նրանց հետ խոսելու համար միայն կիսով չափ բացեց խրճիթի պատուհաններից մեկը:

— Չեմ կարող ձեզ, ա՛խ... ներս թողնել: Հը՛մ... աու՛ֆֆ հը՛մ... Նորբերթի տրամադրությունը մի քիչ տեղը չի... Բան չկա... Ես գլուխ կհաա՛ն-նեմ...

Երբ նրանք պատմեցին Հագրիդին Չարլիի նամակի մասին, նրա աչքերը արցունքով լցվեցին, թեև հնարավոր է պատճառն այն էր, որ Նորբերթը հենց այդ պահին կծեց նրա ոտքը:

— Աա՛ըըըղղղ... Բան չկա... Նա ընդամենը կոշիկիս հետ էր խաղ անում... Պուճուրի՛կս... Չագուկ է, բա ո՞նց, խաղ էլ կաա՛ն-նի:

Այդ պահին ծագուկն այնպիսի ուժով պոչը խփեց տան պատին, որ բոլոր պատուհանների ապակիները զվարթ զրնգացին:

Հարրին ու Հերմիոնան վերադարձան ամրոց՝ տազնապով մտածելով, որ մինչև շաբաթ օրվա կեսգիշերը դեռ մի ամբողջ մեկ ու կես օր ժամանակ կար:

Երբ վերջապես եկավ Նորբերթին հրաժեշտ տալու պահը, նրանք թերևս կարեկցանք զգալին Հագրիդի նկատմամբ, եթե այդքան անհանգստացած չլինեին իրենց սպասվելիք ճամփորդությամբ: Գիշերը շատ մութ էր ու ամպամած, և նրանք արդեն ուշանում էին, որովհետև Հագրիդի մոտ գալիս՝ ստիպված էին եղել սպասել ամրոցի շքասրահում, մինչև Փիվզը, որը հենց շքասրահի պատին թենիս էր խաղում, վերջապես կշտանար խաղից ու հեռանար:

Հագրիդը Նորբերթին տեղավորել էր մի մեծ արկղի մեջ ու նրանց էր սպասում:

— Ես նրա համար մի մեծ կույտ առնետներ եմ դրել ու բրենդի եմ լցրել նրա ջրամանի մեջ, որ ամբողջ ճանապարհին հերիքի, — ասաց նա խեղդված ձայնով, — ու արկղի մեջ եմ դրել նրա խաղալիք արջուկը, որ ճանապարհին իրեն մենակ չզգա:

Այդ պահին արկղի ներսից կատաղած քաշքշոցի ու ձղրտոցի ձայներ եկան, հաստատ արջուկի գլուխն էր անջատվում մարմնից:

— Ցը-հը-տես-սութ-թյու՜ն, Նո՛րբերթ... — հեկեկաց Հագրիդը, երբ Հարրին ու Հերմիոնան արկղը ծածկեցին Անտեսանելիության թիկնոցով, հետո իրենք էլ մտան թիկնոցի տակ և, երկու կողմից արկղի բռնակներից բռնելով, դուրս քայլեցին խրճիթից:

— Մամին քեզ երբե՛ք չի՛ մոռանաա՛... —

Իրենք էլ չիմացան, թե ինչպես կարողացան ծանր արկղը հասցնել մինչև ամրոցը: Կեսգիշերն անտարբեր մոտենում էր, մինչ նրանք արկղը՝ աստիճան առ աստիճան բարձրացնելով, վեր էին հանում նախասրահի մարմարյա աստիճաններով և վախվորած անցնում մութ միջանցքների մոտով: Եվս մեկ հարկ, էլի մեկ հարկ... նույնիսկ Հարրիի իմացած գաղտնուղիներից մեկը բնավ չհեշտացրեց նրանց գործը:

— Գրեթե հասել ենք, — տնքաց Հարրին, երբ մոտեցան դեպի ամենաբարձր աշտարակը տանող միջանցքին: Հենց այդ պահին մի անակնկալ շարժում միջանցքի խորքում այնպես ցնցեց նրանց, որ քիչ մնաց արկղը ցած գցեին: Մոռանալով, որ իրենք անտեսանելի են, նրանք շտապեցին մտնել ստվերի մեջ՝ աչք չկտրելով միջանցքի մութ խորությունից, որտեղից երկու ստվերներ, ասես, կռվելով միմյանց հետ, շտապ-շտապ քայլում էին իրենց ուղղությամբ: Մի լապտեր վառվեց:

Միջանցքի մեջտեղում կանգնած էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, հագին՝ շոտլանդական վանդակավոր բրդից տնային պարեգոտ և գլխին՝ մագերի գիշերային ցանց։ Մի ձեռքով նա բռնել էր լապտերը, իսկ մյուսով անխնա ոլորում էր Մալֆոյի ականջը։

— Հմայապատիժ... — բղավում էր պրոֆեսորը, — և քսան միավոր է հանվում Սլիզերին տան հաշվից։ Ինչպե՞ս եք համարձակվում գիշերով թափառել ամրոցում։

— Պրոֆեսոր, ախր դուք չեք հասկանում... Հարրի Փոթթերը պետք է այստեղ գա... Նա վիշապին բերելու է աշտարակ...

— Ինչպիսի ցնդաբանություն... Ինչպե՞ս եք համարձակվում այդպես ակնհայտորեն ստել... Եկեք իմ հետևից, Մալֆոյ... Այս լկտիության մասին ես կհայտնեմ պրոֆեսոր Սնեյփին։

Դրանից հետո դեպի աշտարակի գագաթը տանող թեք աստիճանները խաղ ու պար թվացին։ Եվ միայն գիշերային ցուրտ օդի մեջ դուրս գալով, նրանք թիկնոցը ցած գցեցին ուսերից՝ ուրախանալով, որ վերջապես կարող են ազատ շունչ քաշել։ Հերմիոնան սկսեց տեղում կանգնած պարել։

— Մալֆոյը պա-տըժ-վեց, Մալֆոյը պա-տըժ-վեց, այ-այ-այ, ուղղակի ուզում եմ երգել։

— Պետք չէ, — խորհուրդ տվեց Հարրին։

Մալֆոյի մասին ուրախ գվարձախոսելով՝ նրանք սպասում էին Չարլիի ընկերներին։ Նորբերթն անհանգիստ ձգվզում էր իր արկղի մեջ։ Մոտավորապես տասը րոպե անց չորս ցախավելներ անծայն հայտնվեցին գիշերվա մթից և սահուն վայրեջք կատարեցին նրանց կողքին։

Չարլիի ընկերները բավականին ուրախ տղերք էին։ Նրանք Հարրիին ու Հերմիոնային ցույց տվեցին շղթաներից պատրաստած սանձը, որով պատրաստվում էին կայուն պահել Նորբերթի արկղը իրենց չորսի արանքում։ Բոլորը միասին չորս կողմից սանձն ամրացրին արկղին, և Հարրին ու Հերմիոնան բոլորի ձեռքերը հերթով սեղմեցին ու ջերմ շնորհակալություն հայտնեցին։

Վերջապես Նորբերթը օդ բարձրացավ... Ահա նա հեռանում է... հեռանում է... և.... ընդմիջտ հեռացավ։

Հարրին ու Հերմիոնան թեթև սրտով ու ազատ ձեռքերով ցատկոտելով իջան պտուտակած աստիճաններով։ Վերջապես իրենք ազատվեցին

Նորբերթից, իսկ Մալֆոյը պատժվեց, էլ ի՞նչ էր պետք երջանիկ լինելու համար:

Պատասխանը նրանց էր սպասում աստիճանների տակի հարթակի վրա: Հենց այն պահին, երբ նրանք միջանցք մտան, մթության միջից հանկարծ նրանց դեմ-դիմաց ուրվականի պես հայտնվեց Ֆիլչի գունատ դեմքը:

— Այդպե՛ս, այդպե՛ս... — շշնջաց նա, — այստեղ մե՛ծ անախորժությունների հոտ է գալիս:

Անտեսանելիության թիկնոցը նրանք մոռացել էին աշտարակի տանիքին:

Գլուխ 15. Արգելված անտառը

Իրավիճակը գնալով վատթարանում էր:

Ֆիլը նրանց տարավ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի աշխատասենյակը, որը գտնվում էր առաջին հարկում, որտեղ և նրանք սուսուփուս նստեցին ու սկսեցին սպասել: Հերմիոնան դողում էր: Հարրիի ուղեղով իրար հետևից անցնում էին պատրվակների, ալիքների, հնարավոր և ամենաանհավանական պատմությունների տարբերակները, մեկը մյուսից ավելի հուսահատ ու ոչ արժանահավատ: Նա չէր պատկերացնում, թե այս անգամ ինչ հրաշքով պիտի փրկվեն փորձանքից: Նահանջելու կամ փախչելու ճանապարհ չկար: Երկու ոտքով ծուղակն էին ընկել: Ինչպե՞ս կարող էին այդպես հիմարաբար թիկնոցը մոռանալ տանիքում: Անհնար էր որևէ հիմնավոր պատճառ կամ պատրվակ երևակայել անգամ, որը պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կընդուներ՝ որպես ամրոցում կեսգիշերից հետո, աստղադիտարանի ամենաբարձր աշտարակում, որտեղ առանց այն էլ դասերից դուրս մուտքն արգելված էր, իրենց թափառելու փաստն արդարացնող հիմնավոր բացատրություն: Իսկ եթե այդ փաստին հանկարծ միանային Նորբերթն ու Անտեսանելիության թիկնոցը, ապա անկասկած կարելի էր համոզված լինել, որ նրանց մնում էր ընդամենը հավաքել իրենց ունեցած-չունեցածն ու պատրաստվել անփառունակ և ամոթալի վերադարձի՝ դեպի տուն:

Հարրիի մտքով անցավ, որ սրանից էլ վատ բան չի կարող լինել, սակայն հաջորդ վայրկյանին նա, կանխազգալով իրադարձությունները, մտածեց, որ լավ կանի չշտապի եզրակացություններով, որպեսզի իր վաղաժամ գնահատականով, թեկուզ և մտովին, վատից էլ վատ հետևանքներ չոգեկոչի: Եվ, իսկապես, ևս մեկ վայրկյան անց նա հասկացավ, որ դժբախտաբար, իրենց վիճակն իրականում նույնիսկ ավելի անմխիթար էր, քան ինքը ենթադրում էր:

Հայտնվեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը... Նեվիլի հետ միասին:

— Հա՛րրի, — երկու դժբախտ ձերբակալվածներին տեսնելով, հուզախառն բացականչեց Նեվիլը, — ես փորձում էի գտնել ձեզ, որպեսզի

զգուշացնեմ... Ես պատահաբար լսեցի, ինչպես էր Մալֆոյը գլուխ գովում, որ այս գիշեր պետք է գլխիդ դատաստան բերի: Նա ասաց, որ դու վիշ...

Հարրին՝ աչքերը չռելով Նեվիլի վրա, գլուխն օրորեց, որ նա ծայնը կտրի, բայց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը տեսավ... Նա այնպիսի տեսք ընդունեց, ասես հրես-հրես Նորբերթի պես քթանցքներով բոց ու կրակ կարտաշնչի և, թևերը սպառնալից կանթելով, ճակատագրի անհողորդ ստվերի պես խոյացավ եռյակի գլխին:

— Զեզնից և ոչ մեկից նման նենգություն երբեք չէի սպասի: Պարոն Ֆիլչն ասաց, որ դուք բարձրացել էիք աստղադիտարանի աշտարակը: Գիշերվա ժամը մեկն է: Ես բացատրություն եմ պահանջում:

Երևի թե առաջին անգամն էր, որ Հերմիոնան չկարողացավ պատասխանել ուսուցչի տված հարցին: Նա արձանի պես անշարժ կանգնած, հայացքը գամել էր իր հողաթափիկներին:

— Ես, կարծես, գլխի եմ ընկնում, թե ինչ է կատարվում այստեղ, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը. — պետք չէ հանձար լինել հասկանալու համար: Դուք Մալֆոյի խելքը կերել եք ինչ-որ վիշապի մասին լուր-լուր պատմություններով, որ կարողանաք գիշերով դուրս հանել նրան ամրոցում թափառելու և ծուղակը զցեք: Ի գիտություն ձեզ, ես արդեն բռնել եմ նրան: Երևի ձեր կարծիքով շատ ծիծաղելի է, որ Լոնգբոթոմը նույնպես լսել է այդ հիմար պատմությունը և նույնպես դուրսհավատորեն ծուղակն ընկել:

Հարրին աչքերով որսաց Նեվիլի հայացքը և փորձեց առանց խոսքերի հասկացնել նրան, որ դա այդպես չէ, որովհետև Նեվիլը ապշահար ու ծայրաստիճան վիրավորված տեսք ուներ: Խեղճ, դանդալոշ Նեվիլ... Հարրին պատկերացնում էր, թե ինչ ճիգերի գնով է նա՝ ինքն իրեն հաղթահարելով, մութ գիշերով դուրս եկել Գրիֆինդորի աշտարակից նրանց գտնելու և վտանգի մասին զգուշացնելու համար: Չէր կարելի չգնահատել Նեվիլի իսկապես հերոսական արարքը:

— Ես ծայրաստիճան հիասթափված եմ ձեզնից, — ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը: — Չորս ուսանող մի գիշերվա մեջ հանրակացարանային աշտարակներից դուրս... Ես դեռ երբեք նման խայտառակության մասին չեմ լսել: Օրիորդ Գրեյնջեր, ես կարծում էի, որ դուք ողջամիտ աղջիկ եք: Ինչ վերաբերում է ձեզ, պարոն Փոթթեր, ես համոզված էի, որ Գրիֆինդորը ձեզ համար ավելի մեծ նշանակություն ունի, քան նման անփառունակ

արկածները: Բոլոր երեքդ կենթարկվեք վարչական հմայապատժի: Այո՛, պարոն Լոնգբո՛թոն, դուք նույնպես: Ոչ մի բան ձեզ իրավունք չի տալիս պարետային ժամի արգելանքը խախտելով, գիշերով թափառել ամրոցում, հատկապես այս օրերին, երբ իրավիճակն այնքան վտանգավոր է դարձել շրջակայքում... Եվ հիսուն միավոր կհանվի Գրիֆինդորի հաշվից:

— Հիսու՛ն, — Հարրիի շունչը կտրվեց: Ախր, իրենք կկորցնեն առաջնությունը, իրենք կկորցնեն Գրիֆինդորի առաջատար դիրքը Միաբանությունների գավաթի մրցույթում, որն այնքան դժվարությամբ ինքը շահեց քվիդիչի վերջին խաղում հաղթելու շնորհիվ:

— Հիսուն միավոր յուրաքանչյուրից, — բառերը հատ-հատ շեշտելով ասաց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, ծանր շնչելով իր առանց այն էլ երկար ու բարկությունից ավելի սրված քթով:

— Պրոֆե՛սոր, խնդրու՛մ եմ...

— Բայց դուք չե՛ք կարող...

— Չհամարձակվե՛ք ասել ինձ, թե ես ինչը կարող եմ և ինչը չեմ կարող, Փո՛թթեր: Իսկ հիմա, անմիջապես գնացե՛ք ձեր մնջարանները, բոլո՛րդ: Ես երբեք դեռ այսքան չեմ ամաչել Գրիֆինդորի ուսանողների համար:

Հարյուր հիսուն միավո՛ր... Գրիֆինդորը միանգամից հայտնվեց վերջին տեղում: Մի գիշերվա մեջ նրանք կորցրին Միաբանությունների գավաթի մրցույթում հաղթելու բոլոր իրատեսական հնարավորությունները: Հարրին այնպիսի զգացում ուներ, ասես իր ներսում բոլոր օրգանները միանգամից չորացել էին ու միայն մարմնի դատարկ կաղապարն էր մնացել: Ինչպե՞ս կարող են իրենք երբևէ շտկել այս իրավիճակը:

Հարրին ամբողջ գիշեր չքնեց: Մինչև առավոտ նա ժամեր շարունակ լուռումուռնջ պառկած լսում էր Նեվիլի՝ բարձի մեջ խեղդված, աղիողորմ հեկեկոցները: Հարրիի միտքը ոչ մի բառ չէր գալիս Նեվիլին սփոփելու համար: Նա շատ լավ գիտեր, որ Նեվիլը, իր նման հուսահատ սարսափով, սպասում էր ճակատագրի պես անհողողող արևածագին: Ի՞նչ է լինելու, երբ առավոտյան ամբողջ Գրիֆինդորն իմանա, թե իրենք ինչ են արել մի գիշերվա մեջ:

Սկզբում՝ հսկայական ապակյա ցուցատախտակի կողքով անցնելիս, որտեղ ամեն առավոտ արձանագրվում էին միաբանությունների միավորները, գրիֆինդորցիները՝ աչքերին չհավատալով, կարծում էին, թե ինչ-որ սխալմունք է կատարվել։ Ինչպե՞ս կարող էր երեկոյից առավոտ՝ ցուցատախտակի վրա հանկարծ հարյուր հիսուն միավոր պակասել։ Իսկ հետո պատմությունը սկսեց արագ տարածվել՝ կամաց-կամաց փոթորկածին թափ ստանալով... Հարրի Փոթթերը, հանրահայտ Հարրի Փոթթերը, երկու քվիդիչային խաղերի իրենց հերոսը, այդ նա է մի գիշերվա մեջ կորցրել բոլոր հարյուր հիսուն միավորները, նա և նրա հետ էլ երկու ուրիշ հիմար առաջին դասարանցիներ։

Կես ժամվա ընթացքում՝ դպրոցում ամենամեծ ժողովրդականություն, սեր և հարգանք վայելող անձից, Հարրին դարձավ ամենաքստմնելի և ամենահանդիմանելի անձնավորությունը։ Նույնիսկ ռեյվենքլոցիներն ու հաֆլուփաֆցիներն էին երես թեքել նրանից, որովհետև բոլորի բաղձալի ցանկությունն էր՝ վերջապես կոտրել Սլիզերինի գոռոզ քիթն ու զրկել նրան Միաբանությունների գավաթի մրցույթում արդեն յոթերորդ տարին անընդմեջ հաղթելու պատվից։ Ամենուրեք, ուր էլ որ Հարրին գնար, մարդիկ նրան մատով էին ցույց տալիս ու նեղություն էլ չէին քաշում, որ ծայներն իջեցնեն՝ հետևից նրան վիրավորական մականուններով կոչելիս։ Իսկ սլիզերինցիք, ընդհակառակը՝ նրա կողքով անցնելիս, ծափահարում էին, շվշվացնում և ծաղրելով, ընդգծված բարձրագոչ ողջունում ու շնորհակալություն հայտնում։

— Հե՛յ, Փո՛թթեր, էս ի՛նչ լավություն ես արել մեզ... Հիմա ո՞նց ենք տակից դուրս գալու։

Միայն Ռոնն էր կանգնած նրա կողքին։

— Մի՛ անհանգստացիր, երկու շաբաթից կմոռացվի, կանցնի-կգնա։ Ֆրեդն ու Ջորջը տոննաներով միավորներ են կորցրել այստեղ եղած ժամանակ և միևնույն է բոլորի աչքի լույսն են։

— Իսկ նրանք երբեւէ միանգամից հարյուր հիսուն միավոր կորցրե՞լ են, — հազիվ շշնջալով, նսեմացած հարցրեց Հարրին։

— Հը՛մ... չէ՛, միանգամից էդքա՛ն... կարծես թե չէ, — ընդունեց Ռոնը։ Ճիշտ է, արդեն ուշ էր վնասը հատուցելու համար, սակայն Հարրին ինքն իրեն երդվեց, որ այլևս երբեք չի խառնվի անմիջականորեն իրեն չվերաբերող գործերի մեջ։ Նա ստացավ իր արժանին՝ քիթն ամեն տեղ

խորթելու ու իրեն չվերաբերող բաներով զբաղվելու համար: Նա այնքան էր վհատված ու ինքն իրենից այնքան էր ամաչում, որ նույնիսկ գնաց Օլիվեր Վուդի մոտ և առաջարկեց, որ իրեն հանեն քվիդիչի թիմից:

— Քեզ հանենք թիմի՞ց, — որոտաց Վուդը, — Ինչո՞վ կարող է դա օգնել գործին: Հետաքրքիր է, այդ ինչպե՞ս ես պատրաստվում վերականգնել կորցրածդ միավորները, եթե քվիդիչ էլ չխաղանք ու չհաղթենք:

Սակայն նույնիսկ քվիդիչն էր կորցրել իր հմայքն ու հաճույքը: Մարզումների ժամանակ թիմի մյուս անդամները Հարրիի հետ չէին խոսում, և եթե անգամ նրանք ստիպված էին լինում խոսել նրա մասին, ապա անունը չհոլովելու համար Հարրիին երրորդ դեմքով անվանում էին՝ «Որսորդը...»:

Հերմիոնան ու Նեվիլը նույնպես տառապում էին ընդհանուր վերաբերմունքից: Թեև ճիշտ է, նրանց այդքան չէր հասնում, ինչքան Հարրիին, որովհետև նրանք Հարրիի պես ամբողջ դպրոցում հանրահայտ չէին, սակայն նրանց հետ էլ ոչ ոք չէր խոսում: Հերմիոնան դադարել էր դասերի ժամանակ ուշադրություն հրավիրել իր վրա՝ ուսուցիչների բոլոր հարցերին պատասխանելու համար ձեռք բարձրացնելով և գլուխը կախ, սուսուփուս աշխատում էր իր համար:

Հարրին նույնիսկ ուրախ էր, որ քննությունները պետք է շուտով սկսվեին: Կրկնողություններն ու պարապմունքները զբաղեցնում էին նրա ուղեղը և շեղում անփառունակ իրականությունից: Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան բոլորից առանձնացած պարապում էին մինչև ուշ գիշեր՝ աշխատելով մտապահել բարդ էլեքսիրների, հմայադեղերի, հմայաթուրմերի և հակաթույների բաղադրատոմսերը, անգիր անել իրենց ծրագրային հմայախոսքերն ու դյութադոքսները, սերտել հրաշագիտության մեջ մեծ հայտնագործությունների և գոբլինյան ապստամբությունների տարեթվերը:

Սակայն մի օր, քննություններից մեկ շաբաթ առաջ, այլևս ոչ մի բանի մեջ չխառնվելու մասին Հարրիի հաստատական որոշումն ուժեղ փորձության ենթարկվեց: Կեսօրից հետո միայնակ վերադառնալով գրադարանից, նա ինչ-որ թնգթնգոց լսեց լսարաններից մեկի բաց դռնից: Ավելի մոտենալով լսարանին, նա լսեց Քուիրելի ձայնը.

— Ո՛չ... ո՛չ... Խնդրում եմ...

Կարծես ինչ-որ մեկը սպառնում էր նրան: Հարրին ավելի մոտեցավ լսարանի դռանը:

— Լա՛վ... Լա՛վ... — լսվեց Քուիրելի բեկբեկուն ձայնը:

Հաջորդ վայրկյանին Քուիրելն արագ-արագ քայլելով դուրս եկավ լսարանից՝ գլխի վրա ուղղելով իր փաթեթը: Նա շատ գունատ էր և այնքան վհատված տեսք ուներ, ասես ուր որ է պիտի սկսեր արտասվել: Նա արագ քայլելով հեռացավ: Հարրին մտածեց, որ Քուիրելը նույնիսկ չնկատեց էլ իրեն: Նա սպասեց մինչև Քուիրելի քայլերը դադարեցին միջանցքում, հետո գլուխը մտցրեց լսարանի դռնից ներս: Այն դատարկ էր, սակայն լսարանի մյուս ծայրի դուռը կիսաբաց էր: Հարրին արդեն անցել էր լսարանի գրեթե կեսը, երբ հիշեց իր երդումը՝ այլևս ոչ մի բանի մեջ չխառնվելու մասին: Միևնույն ժամանակ, նա գրագ կգար տասներկու փիլիսոփայական քարերի վրա, որ Սնեյիը մի պահ առաջ դուրս եկավ լսարանի այդ կիսաբաց դռնով և, դատելով իր լսածից, Հարրին համոզված էր, որ նա ուրախ-ուրախ թռչկոտելով էր հեռանում, որովհետև կարծես թե Քուիրելը վերջապես տեղի էր տվել նրա ճնշմանը:

Հարրին վերադարձավ գրադարան, որտեղ Հերմիոնան ստուգում էր Ռոնի գիտելիքները աստղագիտությունից: Հարրին պատմեց նրանց իր լսածը:

— Ուրեմն Սնեյիը հասավ իր ուզածին, եթե Քուիրելը նրան ասել է, թե ինչպես կարելի է հաղթահարել իր հմայապատմեշը...

— Մոռանում ես, որ դեռ Խավիկն էլ կա այնտեղ, — ասաց Հերմիոնան:

— Միգուցե Սնեյին առանց Հագրիդին հարցնելու էլ արդեն իմացել է, թե ինչպես կարելի է անցնել Խավիկի մոտով, — բարձրաձայն մտորեց Ռոնը, մտազբաղ նայելով իրենց շրջապատող հազարավոր գրքերի հատորների կազմերին, — գրագ կգամ, որ այստեղ մի տեղ՝ գրքերից մեկում գրված կլինի, թե ինչպես կարելի է անվնաս անցնել եռագլուխ հրեշավոր շան կողքով... Հը՞... Հա՛րրի... Ուրեմն ի՞նչ ենք անելու:

Արկածախնդրության կայծիկները կրկին շողշողում էին Ռոնի աչքերի մեջ, սակայն մինչև Հարրին կհասցներ բերանը բացել՝ Հերմիոնան պատասխանեց նրա հարցին.

— Գնա՛նք Դամբլդորի մոտ: Ահա թե ինչ պետք է արած լինեինք դեռ շա՛տ վաղուց: Եթե մենք փորձենք կրկին ինքնագլուխ ինչ-որ բան անել, այս անգամ հաստատ մեզ անվերադարձ դուրս կվռնդեն դպրոցից:

— Բայց մենք ապացույց չունենք, — ասաց Հարրին, — Քուիրելը չափազանց վախեցած է մեր ասածը հաստատելու համար: Իսկ Սնեյփին ընդամենը կարող է ասել, որ ինքը գաղափար չունի, թե տրոլն ինչպես է մտել դպրոց Բոլոր սրբերի օրը, և որ ինքը մոտիկ էլ չի գնացել երրորդ հարկի միջանցքի դռանը: Եվ ի՞նչ եք կարծում, ու՞մ կհավատան այդ դեպքում... նրա՞ն, թե՛ մեզ: Գաղտնիք չէ, որ մենք նրան չենք սիրում, Ղամբլդորն էլ կմտածի, որ մենք ուզում ենք նրանից վրեժ լուծել և այդ պատմությունները հնարել ենք՝ Սնեյփին անախորժության մեջ գցելու համար: Ֆիլչը մեզ երբեք չի օգնի, եթե նույնիսկ նրա կյանքը կախված լինի դրանից: Նա չափազանց մտերմական հարաբերություններ ունի Սնեյփի հետ և, նրա կարծիքով, ինչքան շատ ուսանողներ հեռացվեն դպրոցից, այնքան ավելի լավ: Եվ մի՛ մոռացեք, որ մենք, ըստ էության, ոչինչ չպետք է իմանայինք, ո՛չ քարի, ո՛չ էլ Խավիկի մասին: Մենք դեռ պիտի բացատրենք, թե այդ ամենը որտեղից գիտենք:

Հերմիոնան կարծես համոզվեց, սակայն Ռոնը դեռ ոգևորված էր:

— Միգուցե մի քիչ էլ հոտոտենք շուրջներս...

— Ո՛չ, — ասաց Հարրին, առարկություն չհանդուրժող տոնով, — ինչը հոտոտելու էր, մենք արդեն հոտոտել ենք:

Նա իր կողմը քաշեց Յուպիտեր մոլորակի երկնային քարտեզը և սկսեց սերտել նրա լուսինների անունները:

Հաջորդ առավոտյան Հարրին, Հերմիոնան ու Նեվիլը պաշտոնական գրություններ ստացան՝ բոլորը նույն բովանդակությամբ.

Ձեր հմայապատիժը կկայանա այս երեկո՝

ժամը տասնմեկին:

Պարոն Ֆիլչը ձեզ կսպասի շքամուտքի նախասրահում:

Պրոֆեսոր՝ ՄըքԳոնագալ

Հարյուր հիսուն միավոր կորցնելու հոգեկան ցնցումից ազդված, Հարրին բոլորովին մոռացել էր, որ իրենք դեռ պետք է հմայապատիժ ստանան: Նա սպասում էր, որ Հերմիոնան կսկսի բողոքել, որ իրենք մի ամբողջ երեկո կկորցնեն քննություններին պատրաստվելու հնարավորությունից, սակայն Հերմիոնան ոչինչ չասաց: Նա նույնպես գտնում էր, որ իրենք արժանի են պատժի, ինչպիսին էլ որ այն լիներ:

Ժամը տասնմեկին Հարրին, Հերմիոնան ու Նեվիլը հրաժեշտ տվեցին Ռոնին, որը մնաց նրանց սպասելու Ընդհանուր սենյակում, և երեքով ուղևորվեցին դեպի Շքասրահ: Ֆիլչն արդեն այնտեղ էր, Մալֆոյը՝ նույնպես: Հարրին բոլորովին մոռացել էր, որ Մալֆոյն էլ պետք է հմայապատիժ ստանար:

— Եկե՛ք իմ հետևից, — ասաց Ֆիլչը՝ մի լապտեր վառելով և դուրս գնաց շքամուտքի դռնով:

— Հիմա արդեն յոթն անգամ կմտածեք մինչև որևէ կանոնակարգ նորից խախտելը, ճիշտ չե՞մ ասում... — շարունակեց նա անբարյացակամորեն խեթ-խեթ նայելով նրանց վրա: — Անշուշտ... Եթե ինձ հարցնող լինե՞ր՝ աշակերտների լավագույն դաստիարակները բոլոր ժամանակներում եղել են ծանր աշխատանքն ու ֆիզիկական ցավը... Ափսո՛ւ որ հին պատժամիջոցներն արգելել են ու վերացրել... Ա՛յ, ի՞նչ լավ կլիներ, եթե դաստակներից կապված մեկ-երկու օր կախված մնայիք զնդաններում... Հը-հը... Ես դեռ հին շղթաներից ունեմ պահած իմ պահեստում: Համենայնդեպս միշտ յուղում եմ, որ չժանգոտեն ու փայլը չկորցնեն, եթե հանկարծ օրերից մի օր պետք գան... Հիմա բոլորդ անխոս կգաք իմ հետևից և հանկարծ մտքներովդ էլ չանցնի փախչել, որովհետև միայն ավելի կվատթարացնեք ձեր վիճակը:

Նրանք առաջ շարժվեցին՝ շեղաձիգ անցնելով ամրոցի մութ հետնաբակով: Նեվիլը ծանր շնչելով ֆսֆսացնում էր: Հարրին փորձում էր պատկերացնել, թե ինչի նման է լինելու իրենց պատիժը: Երևի իսկապես ինչ-որ սարսափելի բան է սպասում իրենց, այլապես Ֆիլչն այդքան գոհ ու երջանիկ տրամադրություն չէր ունենա:

Լիալուսին էր: Սակայն վառ լուսնաշողքը մերթնդներթ խավարում էր ամպերից ու անթափանց մութ ստվերների մեջ գցում նրանց: Առջևում

Հարրին տեսնում էր Հագրիդի խրճիթի լուսավորված պատուհանները: Հետո նրանք հեռվից եկող մի ձայն լսեցին:

— Ֆի՛լչ, դու՞ ես... Շտապի՛ր... Վաղուց ժամանակն է գործի անցնելու համար:

Հարրիի սիրտը թեթևացած վեր ցատկեց: Եթե իրենք պետք է Հագրիդի հետ աշխատեն, ուրեմն իրավիճակն այնքան էլ վատը չէր: Թերևս ուրախությունն ակնհայտորեն արտահայտվեց նրա դեմքին, որովհետև Ֆիլչն ասաց.

— Ենթադրում եմ, որ քո կարծիքով եկել եք ուրախ ժամանակ անցկացնելու էդ դանդաղ ու օգրի զավակի հետ: Խորհուրդ կտամ մի լավ կշռադատել, քանզի երկրորդ հայացքից նրա ընկերակցությունը ձեզ կարող է այնքան էլ սփոփիչ չթվալ, որովհետև ձեզ սպասում է... գիշերային Արգելված անտառը, ա՛յ թե ինչ... Եվ գրագ կգամ, որ վաղն առավոտյան դժվար թե բոլորդ ողջ ու առողջ դուրս գաք այնտեղից:

Այդ լսելով Նեվիլը մի հուսահատ հոգոց հանեց, իսկ Մալֆոյը քարացած կանգ առավ տեղում:

— Անտա՞ռը, — կրկնեց նա և նրա ձայնը բոլորովին էլ այնքան ամբարտավան ու գոռոզ չհնչեց, ինչպես միշտ: — Մենք չենք կարող գիշերով Անտառ մտնել, այնտեղ ինչ տեսակ հրեշ ու գազան ասես կա... դարձվոր մարդագա՛յլ, մարդակեր գազաննե՛ր...

Նեվիլն ամուր կառչեց Հարրիի պարեգոտի թևքից և մի խեղդված ձիչ արձակեց:

— Հի-հաա՛... Վերջապես հասկացա՞ք... Մարդակեր գազանների ու դարձվորների մասին պետք է շուտ մտածեիք՝ մինչև պարետային ժամը խախտելը:

Հագրիդը լոք-լոք քայլելով դուրս եկավ խավարից ու մոտեցավ նրանց: Նրա կողքին ժանիքն էր՝ վզկալից կապված: Հագրիդը մյուս ձեռքում պատրաստ պահել էր իր հսկայական արբալետը, իսկ ուսի հետևից երևում էր նետերով լի կապարձը:

— Ժամանակն է, — ասաց նա, — Ես արդեն կես ժամ է, ինչ սպասում եմ ձեզ: Ինչպե՞ս եք, Հա՛րրի, Հերմիո՛նա:

— Չի կարելի նրանց նկատմամբ շատ բարեկամական վերաբերմունք ցուցադրել, Հա՛գրիդ, ի վերջո նրանք պատժվելու են եկել:

— Ա՛յ, թե ինչու ուշացաք, ուրեմն, — ասաց Հագրիդը խոժոռվելով Ֆիլչի վրա, — կա-չկա ամբողջ ճանապարհին խեղճերի գլխին խրատ ու լուտանք էիր թափում: Բա ո՞նց... Հերի՛ք զվարճանա: Այստեղից ես եմ նրանց համար պատասխան տալիս:

— Ես կվերադառնամ արևածագին, — ասաց Ֆիլչը, — ...նրանց դիակների հետևից, — չարանենգորեն ավելացրեց նա՝ ակներևաբար ըմբռնվելով իր ասածի իմաստը, և շրջվելով, քայլեց դեպի ամրոցը, ձեռքի մեջ զվարթ ճոճելով լապտերը:

Մալֆոյը շրջվեց դեպի Հագրիդը:

— Ես Անտառ չեմ գնա, — ասաց նա, և Հարրին մի լավ զվարճացավ՝ տազնապ ու խուճապ լսելով նրա ձայնի մեջ:

— Կգնա՛ս, եթե ուզում ես մնալ Հոգվարթսում: Դու խախտում ես կատարել և հիմա պետք է վճարես դրա համար:

— Բայց դա ծառաների գործ է, դա ուսանողներին վայել բան չէ: Ես կարծում էի, որ պետք է ինչ-որ առաջադրանք կատարենք, ասենք՝ հազար անգամ գրենք «Խոստանում եմ՝ էլ չեմ խախտի պարետային ժամը» կամ դրա նման մի բան... իսկ սա... եթե հայրս իմանա, որ ինձ ստիպել են նման բան անել...

— ...Հորդ կասե՛ս, որ Հոգվարթսում էդպես է ընդունված, — մռնչաց Հագրիդը, — Խոս-տյա-նյում եմ էլ չեմ խախ-տի... բա չէ՛... Ի՞նչ օգուտ տողեր գրելուց: Ուրեմն ըսե՛նց. կա՛մ որևէ իսկապես պետքական բան պիտի անես, կա՛մ հայդե՛. դուրս կթռչես Հոգվարթսից: Եթե կարծում ես, որ հայրդ կգերադասեր, որ մեզ հետ գալու փոխարեն Հոգվարթսից վնդդվես, խնդրե՛մ, քեզ ստիպող չկա, կարող ես հենց հիմա վերադառնալ ամրոց ու սկսել ունեցած-չունեցածդ հավաքել: Գնա՛...

Մալֆոյը տեղից չշարժվեց: Նա մի պահ կատաղած նայեց Հագրիդին, բայց շատ արագ հայացքն իջեցրեց:

— Էդպես ավելի լավ է, — ասաց Հագրիդը: — Հիմա ինձ լսե՛ք, քանի որ էս գործն իսկապես վտանգավոր է, ես չեմ ուզում, որպեսզի ձեզնից որևէ մեկի կյանքն ու առողջությունը անիմաստ վտանգի ենթարկվի: Առայժմ առանց խոսելու եկեք իմ հետևից:

Նա բոլորին առաջնորդեց դեպի Արգելված անտառի եզրը: Ձեռքի լապտերը վեր բարձրացնելով, Հագրիդը ցույց տվեց անտառի այդ մասում

ծառերի խիտ եզրին միառժամանակ զուգահեռ գնացող մի նեղլիկ արահետ, որը անտառի խորքից ոլոր-մոլոր գալիս էր ու հաստաբուն ծառերի միջով կրկին գնում, կորչում անտակ մթության մեջ: Թեթև քամին ծածանեց նրանց մազերը, երբ նրանք կանգնեցին արահետի եզրին:

— Էստեղ նայե՛ք, բոլորդ, — ասաց Հագրիդը, — տեսնու՞մ եք է՛ն շողշողուն բծերը, որ ամկայծում են լուսնի լույսից՝ էնտեղ հեռվում ու ավելի մոտիկ, ա՛յ, էն ծառի բնի վրա ու հրե՛ս խոտերի շյուղերին... Տեսա՞ք արծաթափայլ կաթիլները... Սա միեղջյուրի արյուն է: Անտառում ծանր վիրավորված միեղջյուր է շրջում: Չգիտեմ, թե ինչը կարող էր հարձակվել միեղջյուրի վրա, բայց սա էս շաբաթ արդեն երկրորդ դեպքն է: Անցած չորեքշաբթի առաջին հոշոտված միեղջյուրին գտա անտառում: Հիմա պիտի միասին փորձենք գտնել խեղճ կենդանուն, ու եթե արդեն ուշ է նրան փրկելու համար, պիտի օգնենք, որ գոնե շուտ հանգստանա թշվառ արարածը:

— Իսկ եթե այն, ինչը վիրավորել է միեղջյուրին, մեզ ավելի շուտ գտնի, — հարցրեց Մալֆոյը, նույնիսկ չմտախոգվելով ծայնի մեջ իր ահն ու սարսափը թաքցնելու մասին:

— Էս անտառում չկա մի բան, որը կկարողանա ձեզ վնաս հասցնել, եթե դուք ինձ կամ ժանիքի հետ լինեք, — ասաց Հագրիդը, — և արահետից հանկարծ դուրս չգաք: Իսկ հիմա մենք կբաժանվենք երկու խմբի և արահետով կգնանք տարբեր ուղղություններով: Էստեղ ամենուրեք արյան հետքեր են երևում, երևի խեղճ կենդանին արդեն անցած գիշերից է էդպես վիրավոր թափառում:

— Ես կգնամ ժանիքի հետ, — արագ ասաց Մալֆոյը՝ գնահատող հայացքով նայելով ժանիքի երկար ատամներին:

— Ոնց կուզես, — ուսերը թափ տալով ասաց Հագրիդը, — բայց զգուշացնում եմ քեզ՝ նա վախկոտի մեկն է: Ուրեմն ես, Հարրին ու Հերմիոնան կգնանք մի ուղղությամբ, իսկ Դրաքոն, Նեվիլն ու ժանիքը կգնան հակառակ ուղղությամբ: Եթե խմբերից որևէ մեկը գտնի միեղջյուրին, թող անիջապես կանաչ կայծեր ուղարկի վեր, եղա՞վ: Դեհ, հանեք ձեր կախարդական փայտիկները... Ապա, կանաչ կայծեր արե՛ք, տեսնե՛մ... Ահա, էդպես, մեր ուզածը ստացվեց... Իսկ եթե որևէ մեկը հանկարծ փորձանքի մեջ ընկնի, ուրեմն կարմիր կայծեր թող ուղարկի, և մենք բոլորս անմիջապես օգնության կհասնենք, եղա՞վ... Ուրեմն զգույշ կլինե՛ք... Դեհ, գնացի՛նք:

Անտառը մութ էր և լուռ: Մի որոշ ժամանակ անխոս առաջ խորանալով անտառի մեջ, նրանք հասան մի փոքրիկ բացատի, որտեղ արահետը եռաժանու պես բաժանվում էր երեք մասի: Հարրին, Հերմիոնան ու Հագրիդը գնացին ձախ կողմի արահետով, իսկ Մալֆոյը, Նեվիլն ու ժանիքը՝ աջ կողմի արահետով:

Միառժամանակ նրանք լուռ քայլում էին, աչքերը գետնին գամած: Մերթնդներթ ծառերի խիտ սաղարթների միջով թափանցող լուսնի լույսը առկայծում ու շողշողում էր ծառերի բներին ու թփերի տերևներին ցաքուցրիվ թափված արծաթափայլ երկնագույն արյան կաթիլների վրա:

Հարրին նկատեց, որ Հագրիդը հետզհետե ավելի ու ավելի էր մտահոգվում:

— Հնարավո՞ր է, որ դարձվոր մարդագայլն է սպանում միեղջյուրներին,
— հարցրեց Հարրին:

— Դարձվորը միեղջյուրի պես արագ չի կարող շարժվել, — ասաց Հագրիդը, — էդքան էլ հեշտ չէ միեղջյուր բռնելը, դրանք հզոր մոգական ուժ ունեցող կենդանիներ են: Կյանքումս երբեք դեռ չէի լսել, որ միեղջյուրի վնաս հասցնեն:

Նրանք անցան մի մամռակալած կոճղի կողքով: Հարրին հոսող ջրի ձայն լսեց, պետք է որ մոտերքում մի առկալ լիներ: Ուր-մուր արահետի վրա դեռ այստեղ-այնտեղ առկայծում էին միեղջյուրի արյան շողշողուն կաթիլները:

— Հերմիո՛նա, լա՞վ ես, — շնչաց Հագրիդը, — մի՛ անհանգստացե՛ք, նա դժվար թե հեռու գնար՝ էսպես ծանր վիրավորված... Մենք հաստատ շուտով... ԱՐԱԳ ԹԱՔՆՎԵ՛Ք ԷՆ ԾԱՌԻ ՀԵՏԵՎԸ...

Հագրիդը մի ձեռքով գրկեց Հարրին ու Հերմիոնային և երկուսին միասին հրեց մի մեծ կաղնու բնի հետևը: Նա կապարճից դուրս քաշեց մի նետ, արագ ու հմտորեն տեղադրեց արբալետի մեջ և, վեր բարձրացնելով իր զենքը, հարմար դիրք գրավեց նետն արծակելու համար: Երեքն էլ անշարժացած ականջ դրին լռությանը: Ինչ-որ բան շրշումով անցնում էր մթության մեջ նրանցից շատ մոտ հեռավորության վրա, ասես պարեգոտի փեշ էր սահելով անցնում թափված տերևների վրայով: Հագրիդն անշարժ, խեթ նայում էր դեպի արահետի մութ խորքը, սակայն մի քանի վայրկյանից ձայնը մարեց:

— Ախր զգում էի... — անհանգիստ գլուխն օրորելով մրմնջաց նա: — Անտառում մի բան կա, որն էստեղ չպետք է լինի:

— Դարձվո՞ր էր, — հարցրեց Հարրին:

— Չէ՛, դարձվոր չէր, ոչ էլ միեղջյուր էր, — մռայլ ասաց Հագրիդը, — դեհ, լավ, եկե՛ք իմ հետևից, բայց հիմա պիտի շա՛տ զգույշ լինեք:

Նրանք առաջ քայլեցին, սակայն ավելի դանդաղ և ականջներն աչալուրջ սրած անտառից եկող յուրաքանչյուր շշուկին: Հանկարծ առջևի բացատում ինչ-որ բան հստակորեն շարժվեց:

— Ո՞վ կա էդտեղ, — ձայն տվեց Հագրիդը. — Ցու՛յց տուր քեզ... Ես զինված եմ:

Եվ բացատի լուսավորված մաս դուրս եկավ... Սակայն ի՞նչ էր դա... Մա՞րդ, թե՛ գազան... Մինչև գոտկատեղը հասուն տղամարդ էր, կարմրահեր գլխով ու մորուքով, իսկ գոտկատեղից ներքև՝ հզոր, մկանուտ իրանով, շագանակագույն փայլուն մորթիով ու երկար կարմրամազ պոչով հուժկու ձի: Հարրիի ու Հերմիոնայի ծնոտները պարզապես ինքնըստինքյան կախվեցին:

— Օ՛հ, Ռո՛նան, դու՞ ես, — ասաց Հագրիդը հանգստացած ձայնով, — ո՞նց ես, ի՞նչ կա:

Նա առաջ քայլեց ու ջերմորեն սեղմեց կենտավրոսի ձեռքը:

— Բարին ընդ քեզ, Հա՛գրիդ, — ասաց կենտավրոս Ռոնանը թատերական ողբերգակի խոր կրծքային ձայնով, — մի՞թե պատրաստվում էիր նետահարել ինձ:

— Զգուշությունը երբեք ավելորդ չի լինում, Ռո՛նան, — ասաց Հագրիդը՝ ձեռքով թփթփացնելով իր արբալետի փայտե կոթին, — ինչ-որ շատ վատ բան է ազատ շրջում էս անտառում: Սա Հարրի Փոթթերն է, իսկ սա Հերմիոնա Գրեյնջերն է: Ի միջիայլոց, երկուսն էլ մեր դպրոցի ուսանողներից են: Իսկ սա Ռոնանն է, նա կենտավրոս է:

— Մենք նկատեցինք, — ցածր ձայնով ասաց Հերմիոնան:

— Բարյավ ձեզ, ուսանող սանե՛ր, — ասաց Ռոնանը, — երկա՞ր եք արդյոք ուսանել դպրոցում:

— Ը՛մմ...

— Քիչ, — ամաչկոտ ասաց Հերմիոնան:

— Վատ չէ, բնավ... Քիչն իսկ արդեն որոշակիություն է ենթադրում, — Ռոնանը ծանր հոգոց հանեց և գլուխը հետ գցելով հայացքը հառեց աստղաշատ երկնքին, — Մարսն այսօր վառ է շողշողում...

— Հա, ոնց որ, — ասաց Հագրիդը նույնպես երկնքին նայելով, — Լսի՛ր, Ռո՛նան, լավ էր, որ քեզ հանդիպեցինք: Անտառում վիրավոր միեղջյուր է թափառում, կասկածելի բան չե՞ս տեսել:

Ռոնանը անմիջապես չպատասխանեց: Նա մի քանի վայրկյան անթարթ նայեց երկնքին, հետո կրկին ծանր հոգոց հանեց:

— Անմեղներն են միշտ առաջին գոհերը, ավա՜ղ... — ասաց նա: — Այդպես է եղել դարեր առաջ և այդպես է շարունակվում ցայսօր:

— Հաա՛, բայց ոչ մի բան չես տեսե՞լ, Ռո՛նան, որևէ անսովոր բան:

— Մարսն այսօր վառ է շողշողում, — կրկնեց Ռոնանը մի պահ դադարից հետո, մինչ Հագրիդն անհամբեր նրան էր նայում, — անսովոր վառ...

— Հա՛, բայց ես նկատի ունեի մեզ քիչ ավելի մոտ անսովոր մի բան, ասաց Հագրիդը, — ուրեմն ասում ես, ոչ մի տարօրինակ բան չե՞ս տեսել:

Կրկին Ռոնանը անմիջապես չպատասխանեց: Վերջապես նա ասաց.

— Անտառը բազմաթիվ գաղտնիքներ է թաքցնում:

Ռոնանի թիկունքում ծառերի մեջ ինչ-որ շարժում կատարվեց, և Հագրիդն անմիջապես բարձրացրեց իր արբալետը, սակայն ընդամենը երկրորդ կենտավրոսը դուրս եկավ անտառի թավուտից՝ սև խիտ մազերով ու սև թավիշի պես փայլփլող մարմնով: Նա կարծես ավելի վայրի տեսք ուներ, քան Ռոնանը:

— Ողջու՛յն, Բե՛յն, լավ ես, — հարցրեց Հագրիդը

— Բարյավ Հա՛գրիդ, առո՞ղջ ես հուսամ:

— Չեմ դժգոհում: Լսի՛ր, Բե՛յն, ես հենց նոր հարցնում էի Ռոնանին, արդյոք վերջերս որևէ տարօրինակ բան չի՞ տեսել անտառում: Տեղա՞կ ես, որ մի վիրավոր միեղջյուր է շրջում էս կողմերում, գուցե որևէ բան գիտե՞ս էդ մասին:

Բեյնը մոտեցավ ու կանգնեց Ռոնանի կողքին: Նա դեմքը դեպի երկինք բարձրացրեց:

— Մարսը վառ է շողշողում այսօր... — հանդարտ ու վստահ ասաց նա:

— Արդեն գիտենք, — մռայլ մրթմրթաց Հագրիդը, — դեհ, լավ, եթե ձեզնից որևէ մեկը որևէ տարօրինակ բան նկատի, ինձ իմաց արեք, հա՞, տղե՛րք... Իսկ մենք հիմա առաջ կշարժվենք: Գնացի՛նք:

Հարրին ու Հերմիոնան հետևեցին Հագրիդին՝ անցնելով բացատն ու խորանալով ծառերի մեջ և չկարողանալով հայացքները կտրել կենտավրոսներից: Նրանք ուսերի վրայով շարունակեցին հետ նայել մինչև ծառերի բները տեսադաշտից լրիվ թաքցրին երկու կենտավրոսներին:

— Երբե՛ք, — ջղայնացած գոմռում էր Հագրիդը, — երբե՛ք չես կարող մի կարգին շիտակ պատասխան ստանալ որևէ կենտավրոսից: Երջանիկ աստղագուշակներ... Լուսնից մոտիկ ոչ մի բան նրանց չի հետաքրքրում:

— Իսկ նրանք այստեղ շա՞տ են, — հարցրեց Հերմիոնան:

— Կան մի քանիսը... Իրենք իրենց գործերով են միշտ զբաղված... Հիմնականում սկի մարդամոտ չեն: Բայց միշտ հայտնվում են ճիշտ էն պահին, երբ անտառից մի լուր են ուզում ստանալ: Շա՛տ ինքնամփոփ և շա՛տ խորաթափանց արարածներ են, սրանց հոգին շա՛տ խորն է... Էնպիսի բաներ գիտե՛ն... բայց աքցանով էլ բերաններից խոսք չես քաշի...

— Կարծում ես այն մե՞կն էլ կենտավրոս կլիներ, որի ծայնը ավելի շուտ լսեցինք, — ասաց Հարրին:

— Իսկ ի՞նչ է, դու սմբակի ծայն լսեցի՞ր... Չէ՛է... Թե ինձ լսես, դա հենց էն էր, ինչը սպանում է խեղճ միեղջյուրներին, նման ծայն դեռ երբեք չեմ լսել անտառում:

Նրանք առաջ շարժվեցին ծառերի խիտ բների միջով: Հարրին շարունակ նյարդայնացած հետ-հետ էր նայում ուսի վրայով: Շատ զգվելի զգացում ուներ, ասես ինչ-որ մեկը հետևում էր իրենց: Նա շատ ուրախ էր, որ Հագրիդն ու նրա աժդահա արբալետն իրենց հետ էին: Նոր էին արահետով մի շեղաձիգ շրջադարձ անցել, երբ Հերմիոնան ջղաձիգ բռնեց Հագրիդի ձեռքը:

— Հա՛գրիդ, տե՛ս... կարմիր կայծեր... մյուսները փորձանքի մեջ են:

Հագրիդը նետվեց կայծերի ուղղությամբ՝ իր թավ ծայնով բղավելով.

— Արահետից հանկարծ դուրս չգա՛ք: Կանգնե՛ք նույն տեղում, մինչև հետ գամ ձեր հետևից:

Նրանք լսեցին, ինչպես էր Հագրիդն առաջ սլանում, ռնգեղջյուրի պես դոփելով ու ճանապարհին թփերը ջարդուփշուր անելով, և կանգնած մնացին

տեղում՝ ապշադեմ նայելով իրար երեսի: Այնքան կարկամած էին, որ մի ամբողջ րոպե լուռ կանգնած լսում էին քամուց առաջացած տերևների խշխշոցը:

— Ի՞նչ ես կարծում, հո վատ բան չի պատահել նրանց, — շշնջաց Հերմիոնան:

— Մալֆոյի համար չեմ մտածում... Թքա՛ծ, թե ինչ կպատահի նրա հետ... Բայց, ա՛յ, Նեվիլը... Եթե նրա հետ մի բան պատահի... Ախր նա մեր պատճառով է այստեղ, ու եթե նրան մի բան պատահի, մեղավորը մենք ենք լինելու:

Րոպեները դանդաղ առաջ էին սողում: Նրանց ականջները սովորականից ավելի սուր էին լսում: Հարրին, կարծես, լսում էր քամու յուրաքանչյուր հևոցը, ամեն մի ձյուղի ճրթոցը: Ի՞նչ էր կատարվում: Ի՞նչ կարող էր պատահած լինել նրանց հետ: Ու՞ր են մյուս երկուսը:

Վերջապես, ուժեղ ճրթճրթոցն ու տրորվող տերևների աղմուկն ազդարարեցին Հագրիդի վերադարձը: Մալֆոյը, Նեվիլն ու Ժանիքը նրա հետ էին: Հագրիդն ուղղակի ծուխ էր ժայթում ականջներից: Պարզվեց, որ Մալֆոյը՝ որոշելով մի չար կատակ խաղալ Նեվիլի գլխին, թաքնվել էր նրա թիկունքում և հանկարծակի վրա տալով «բուու՛» գոռացել, իսկ Նեվիլը՝ խուճապի մատնվելով, կարմիր կայծեր էր ուղարկել:

— Հիմա արդեն մի բան կբռնենք, բա չէ՛... Էնպիսի աղմուկ բարձրացրիք դուք երկուսդ... Ըսե՛նց, ուրեմն... Փոխում ենք խմբերը... Նե՛վիլ, դու կգաս ինձ ու Հերմիոնայի հետ, իսկ դու, Հա՛րրի, պիտի գնաս Ժանիքի ու էս ապուշի հետ, — հետո Հագրիդը շշուկով առանձին ավելացրեց Հարրիի ականջին, — Ների՛ր, խնդրում եմ, բայց նա չի համարձակվի նման կատակ անել քեզ հետ, իսկ մենք մեր գործը պիտի հասցնենք վերջացնել:

Եվ այդպես, Հարրին խորացավ անտառի թավուտի մեջ Ժանիքի ու Մալֆոյի ընկերակցությամբ: Մոտ կես ժամ նրանք լուռ քայլում էին, ավելի ու ավելի հեռանալով անտառի թավուտի մեջ, մինչև ծառերի բներն այնքան խտացան, որ արահետը գրեթե չէր երևում և առաջ գնալը գրեթե անհնար էր դարձել խիտ մացառուտների ու ծառերի ցածր՝ տերևաշատ ձյուղերի պատճառով: Հարրին մտածեց, որ անտառի խտանալուն զուգընթաց, կարծես արյունն էլ խտանում էր իր երակներում: Մոտիկ կանգնած ծառերից մեկի հաստ արմատների վրա արյան ցաքուցրիվ բազմաթիվ հետքեր կային,

ասես խեղճ կենդանին այստեղ վայր էր ընկել ու ցավից գալարվել հոգեվարքի մեջ: Ջառամյալ կաղնու խճճակորույս ճյուղերի միջից Հարրին առջևում մի բացատ տեսավ:

— Նայի՛ր, — շշնջաց նա՝ ձեռքը բարձրացնելով, որ Մալֆոյին կանգնեցնի: Ինչ-որ մի ձերմակ բան էր շողշողում մութ խոտերի մեջ՝ բացատի մեջտեղում: Նրանք մի քայլ էլ առաջ եկան:

Միեղջյուրն էր: Կենդանին արդեն մեռած էր: Հարրին կյանքում երբեք դեռ միեղջյուր չէր տեսել և նրա աչքերի առաջ բացված տեսարանը այնքա՛ն տխուր էր ու միևնույն ժամանակ այնքա՛ն գեղեցիկ: Միեղջյուրի երկար սլացիկ ոտքերը մեկնված էին անկանոն անկյունների տակ՝ ցույց տալով նրա հոգեվարքային վերջին ցնցումների ուղղությունը, նրա բաշը՝ սադաֆի պես փայլելով, սփռված էր սև տերևների ու խոտերի վրա:

Հարրին մեկ քայլ արեց տապալված միեղջյուրի ուղղությամբ, և այն նույն խշշացող ձայնը, որն այնքան անհանգստացրեց Հագրիդին, կրկին լսվեց շատ մոտիկից ու ստիպեց նրան անշարժ քարացած մնալ տեղում: Բացատի եզրին մի թուփ հանկարծ շարժվեց... Կնգուղավոր մի կերպարանք ուրվագծվեց ստվերների միջից և որսի ելած գիշատիչ գազանի պես սկսեց գաղտագողի կորամեջք առաջ գալ դեպի բացատի կենտրոնը: Հարրին, Մալֆոյն ու Ժանիքը, ասես հիպնոսված, մնացին անշարժ կանգնած: Կնգուղավոր կերպարանքը՝ հասնելով միեղջյուրի մարմնին, առաջ թեքվեց և, գլուխն իջեցնելով նրա իրանի խորաբաց վերքի վրա, սկսեց արյունը ծծել:

— ԱԱԱԱԱԱ՛ՆԸԸԸԸԴԴԴ...

Մալֆոյը մի սարսափահար ծղրտոց հանեց ու լեղապատառ ծլկեց... Ժանիքը նրա հետևից: Կնգուղավորը գլուխը բարձրացրեց ու նայեց ուղիղ Հարրիի վրա: Թեև մթության մեջ նրա դեմքն ու իրանը չէին երևում, սակայն միեղջյուրի արծաթափայլ արյունը կաթում էր նրա բերանի ծայրերից՝ որոշակիորեն ուրվագծելով նրա անդեն գլխի ու մարմնի տարածաչափերը: Ճիվաղը ոտքի կանգնեց և անձայն, ասես գետնին չհավելվով, սահեց դեպի Հարրին, որը վախից կորցրել էր շարժվելու ունակությունը:

Հանկարծ մի անասելի սուր ցավ ծակեց Հարրիի գլուխը: Ցավն այնքան տանջալից ու անդիմադրելի էր, որի նմանը Հարրին կյանքում դեռ երբեք չէր զգացել, ասես ճակատի սպին խարանվում էր շիկացրած երկաթով: Ցավից գրեթե կուրացած, նա հետ-հետ քայլեց ու սայթաքեց ճյուղերի վրա: Այդ

պահին թավուտի խորքից սրընթաց սլացող սմբակների ձայն լսվեց նրա թիկունքում, և մի մեծ ստվեր կտրեց Հարրիին ու կնգուղավոր արարածին անջատող տարածությունը, ասես՝ հարձակվելով այդ հրեշի վրա:

Հարրիի ճակատի ցավն այնքան սաստկացավ, որ նա՝ հավասարակշռությունը կորցնելով, իջավ ծնկների վրա: Մեկ-երկու րոպե տևեց մինչև ցավն սկսեց հանդարտվել: Երբ նա աչքերը վեր բարձրացրեց, կնգուղավոր կերպարանքն արդեն չքացել էր, և մի կենտավրոս էր կանգնած նրա կողքին, սակայն դա ո՛չ Ռոնանն էր, և ո՛չ էլ Բեյնը: Այս մեկն ավելի երիտասարդ էր երևում: Նա խարտյաշ մազեր ուներ ու հարդագույն պոչով խայտախրիվ մարմին:

— Ինչպե՞ս եք, չե՞ք վնասվել, — հարցրեց նա՝ օգնելով Հարրիին ոտքի կանգնել:

— Ո՛չ... շնորհակալություն... Դա ի՞նչ էր...

Կենտավրոսը չպատասխանեց: Նա զարմանահրաշ կապույտ աչքեր ուներ, երկնագույն շափյուղաների պես ջինջ: Կենտավրոսը ուշադիր գննեց Հարրիի դեմքը՝ մի պահ հայացքը պահելով նրա ճակատի սպիի վրա, որը կարծես շողշողում էր լուսնի լույսի տակ:

— Դուք Փոթթերների տղան եք, — ասաց նա: — Լավ կլինի, որ արագ վերադառնաք Հագրիդի մոտ: Այս ժամին Անտառն ապահով չէ... հատկապես ձեզ համար: Երբևէ ձի քշե՞լ եք: Ավելի արագ կլինի, եթե բարձրանաք իմ մեջքին:

Կենտավրոսը ծնկեց, որպեսզի Հարրին կարողանա հեծնել իրեն:

— Իմ անունը Ֆիրենցե է, — ասաց նա, երբ Հարրին արդեն նստել էր նրա մեջքին:

Հանկարծ սրընթաց վարժող սմբակների դոփյուն լսվեց, որը մոտենում էր բացատի մյուս կողմից: Ռոնանն ու Բեյնը հայտնվեցին ծառերի միջից՝ քրտնած ու գոլորշի արձակող իրաններով:

— Ֆիրենցե, — որոտաց Բեյնը, — Այդ ի՞նչ ես անում: Մարդ մահկանացու ե՞ս նստեցրել մեջքիդ: Պատիվ ու ամոթ չունե՞ս... Ջորի՞ ես հասարակ, ի՞նչ է:

— Մի՞թե չեք տեսնում, թե ով է սա, — ասաց Ֆիրենցեն, — Սա Փոթթերների տղան է: Ինչքան շուտ հեռանա Անտառից, այնքան ավելի լավ:

— Ինչե՞ր ես պատմել նրան, — գռռաց Բեյնը: — Մի՛ մոռացիր, Ֆիրենցե, մեր ցեղը երդվել է ընդդիմանալ երկնքի սրբազան որոշումներին: Մի՞թե մեզ հետ չէիր, երբ մոլորակները կանխանշեցին նախախնամության ընտրությունը:

Ռոնանը նյարդայնացած սմբակով հողն էր փորում:

— Ես համոզված եմ, որ Ֆիրենցեի գործողություններն ամենաբարի նկատառումներով են պատճառաբանված, — ասաց նա թատերական ողբերգակի դրամատիկական ծայնով:

Բեյնը բարկությունից հետևի ոտքերով քացի տվեց օդի մեջ:

— Ամենաբարի նկատառումներով... Ի՞նչ առնչություն ունեն դրանք մեզ հետ... Կենտավրոսներին վերաբերում է միայն այն, ինչը կանխագուշակել են մոլորակները: Մենք ի՞նչ գործ ունենք անտառում նախիրից հետ մնացած մահկանացուների հետ... Հո ջորի չենք, որ մեջքներիս նստացրած տանենք-բերենք նրանց...

Ֆիրենցեն հանկարծ բարկությունից շեշտակի ծառս եղավ, այնպես որ Հարրին ստիպված էր բռնել նրա ուսերից, որպեսզի ցած չընկնի:

— Մի՞թե կույր ես, Բեյն, մի՞թե չես տեսնում այն միեղջյուրին, — որոտաց Ֆիրենցեն. — Մի՞թե չես հասկանում, թե ինչու է նա սպանվել: Կամ գուցե մոլորակները քեզ հետ չե՞ն կիսել այդ գաղտնիքը: Ես ընդդիմանում եմ այն արնախում նեռին, որն անարգելք շրջում է այս Անտառում և, այո՛, չեմ խորշի մեջքիս մահկանացու կրելուց, եթե դա պետք է նրան խանգարելու համար:

Ֆիրենցեն կրկին թեթև ծառս եղավ, առաջ ցատկեց ու սրընթաց վարժով նետվեց դեպի անտառի թավուտը, և Հարրին պետք է ամուր կառչեր նրա ուսերից, որպեսզի ցած չընկներ սրընթաց շարժման ժամանակ: Նրանք շարունակեցին առաջ սլանալ ծառերի բների միջով՝ Բեյնին ու Ռոնանին թողնելով բացատում կանգնած:

Հարրին գաղափար անգամ չուներ, թե ինչ էր կատարվում:

— Ինչու՞ էր Բեյնը այդքան բարկացած, — հարցրեց նա. — Ի՞նչ էր այն արարածը, որից դուք ինձ փրկեցիք:

Ֆիրենցեն վազքը դանդաղեցրեց և զգուշացրեց Հարրիին, որ գլուխը ցած պահի՝ ծառերի ցածր ճյուղերից չվնասվելու համար, սակայն Հարրիի հարցերին չպատասխանեց: Նրանք շարունակեցին քայլել անտառի միջով և

արդեն այնքան երկար էին այդպես լուռ գնում, որ Հարրին մտածեց միգուցե Ֆիրենցեն չի ուզում խոսել իր հետ: Նրանք անցնում էին մի իսկապես շատ խիտ թփաշատ թավուտի միջով, երբ Ֆիրենցեն հանկարծ կանգ առավ:

— Հա՛րրի Փո՛թթեր, դուք գիտե՞ք, թե ինչ գորություն ունի միեղջյուրի արյունը:

— Ո՛չ, — խոստովանեց Հարրին, անակնկալի գալով անսպասելի տարօրինակ հարցից, — հմայաթուրմերի դասերին մենք օգտագործել ենք միայն պոզերն ու պոչի մազերը:

— Պատճառն այն է, որ միեղջյուր սպանելը հրեշավոր մեղք է, — ասաց Ֆիրենցեն, — Միայն նա, ով կորցնելու ոչինչ չունի և, սակայն, նման արարքով ամեն ինչ կշահի, կարող է դիմել այդ ահավոր հանցագործությանը: Միեղջյուրի արյունը ողջ կպահի խմողին, եթե նույնիսկ նա տեսականորեն արդեն մեռած է, սակայն մի հիրավի սարսափելի գնով: Քանզի միեղջյուրին սպանողը ինքն իրեն փրկելու համար սպանում է մի կատարյալ, անբասիր, անմեղ ու անպաշտպան արարածի... Եվ այդ գնով շահած կյանքը կես կյանք է լինելու, անիծված ու խարանված կյանք՝ սկսած այն պահից, երբ արյունը կդիպչի խմողի շուրթերին:

Հարրին քարացած նայում էր Ֆիրենցեի ուսերին, որոնց վրա սփռված էին՝ լուսնի արծաթափայլ լույսով ողողված նրա խարտյաշ խոպոպները:

— Բայց ո՞վ կարող է այդքան հուսահատ լինել, որ նման ահավոր մեղք գործի, — մտորեց նա բարձրաձայն, — եթե ընդմիշտ անիծված ես լինելու, մի՞թե մահը գերադասելի չէ:

— Ճիշտ եք, մահը գերադասելի է, — համաձայնեց Ֆիրենցեն, — եթե միայն նրա ուզածը ընդամենը ժամանակ շահելը չէ, որպեսզի ողջ մնա այնքան ժամանակ, մինչև կարողանա խմել մեկ ուրիշ ավելի հզոր բան... Մի բան, որը լրիվ կվերականգնի նրա ուժերն ու հզորությունը և լիարյուն կյանք ու զարհուրելի ուժ կպարգևի նրան... Մի բան, որի շնորհիվ նա կկարողանա անմահություն ձեռք բերել... Պարոն Փո՛թթեր, դուք գիտե՞ք, թե ինչն է գաղտնի պահվում ամրոցում այս պահին:

— Փիլիսոփայական քարը... Դեհ, իհարկե... Կյանքի էլեքսիրը... Սակայն ես չեմ հասկանում, թե ով...

— Մի՞թե չեք կռահում, թե ով... Նա, ով տարիներ շարունակ սպասել է այն հրեշավոր պահին, երբ կկարողանա վերակենդանանալ ու

վերականգնել իր հզորությունը... Նա, ով կառչել է կյանքից՝ կրկին լույս աշխարհի գալու հարմար առիթի սպասելով...

Կարծես այդ պահին մի պողպատյա բռնուցք սեղմեց Հարրիի սիրտը: Ծառերի սաղարթների խշշոցի մեջ նա կրկին հստակ լսեց Հագրիդի ծայնը, երբ նա պատմում էր իրենց հանդիպման առաջին օրը.

«...Շատերն ասում են, որ նա մեռել է: Հա՛, բա չէ՞, զուռնա-տրնգի՛... Սկի չեմ հավատում: Զգիտեմ էլ, թե մեջը որևէ մարդկային բան մնացե՞լ էր, արդյոք, որ մեռնելու ընդունակ լիներ...»

— Ուզում եք ասել, որ այդ արարածը, — Հարրիի շունչը կտրվեց, — որ դա Վոլդե...

— Հա՛րրի, Հա՛րրի, ի՞նչ պատահեց... Հո չե՞ս վնասվել... Ողջ առո՞ղջ ես...

Արահետով նրանց կողմն էր վազում Հերմիոնան, իսկ Հագրիդը շնչակտուր գլորվում էր նրա հետևից:

— Ես լավ եմ, — ասաց Հարրին՝ գրեթե չհասկանալով իր ասածի իմաստը, — միեղջյուրն արդեն մեռած է, Հա՛գրիդ... Այնտեղ է, թավուտից այն կողմ գտնվող բացատում:

— Այստեղ ես ձեզ կլքեմ, — շնչաց Ֆիրենցեն, մինչ Հագրիդը շտապ-շտապ գնում էր Հարրիի ցույց տված ուղղությամբ միեղջյուրին հետագոտելու համար, — այստեղ դուք արդեն ապահով եք:

Հարրին ցած սահեց Ֆիրենցեի մեջքից:

— Հաջողությու՛ն ձեզ, Հա՛րրի Փո՛թեր, — ասաց Ֆիրենցեն, — դարերում եղել են դեպքեր, երբ նույնիսկ կենտավրոսները սխալվել են մոլորակների ցուցմունքները կարդալիս: Հուսով եմ, որ սա նման դեպքերից մեկն է:

Նա շրջվեց ու սրընթաց սլացավ դեպի մթությունը՝ մխրճվելով անտառի սև թավուտը, և դողացող Հարրիին թողնելով անորոշության մեջ:

Ռոնը, մութ Ընդհանուր սենյակում, բազկաթռի մեջ նստած քնել էր՝ նրանց սպասելիս: Նա ինչ-որ բան գոռաց քվիդիչի տուգանային հարվածի մասին, երբ Հարրին, նրա ուսերից բռնելով, անխնա ցնցեց, որպեսզի արթնացնի: Սակայն մի քանի վայրկյանից քունը լրիվ թռավ Ռոնի գլխից, երբ

Հարրին սկսեց պատմել նրան ու Հերմիոնային, թե ինչ կատարվեց անտառի թավուտում:

Հարրին չէր կարող հանգիստ նստել: Պատմելիս, նա հետուառաջ էր քայլում բուխարու վառ կայծկլտող կրակարանի առաջ և դեռ շարունակում էր դողալ:

— Սնեյփն այդ քարը ի՞ր համար չի ուզում թռցնել, այլ՝ Վոլդեմորթի... Իսկ Վոլդեմորթը նրան է սպասում անտառում... Իսկ մենք այս ամբողջ ժամանակ, միամտորեն մտածում էինք, որ Սնեյփը պարզապես ուզում է հարստանալ...

— Հերիք է բարձրաձայն ասես այդ անունը, — ասաց Ռոնը ահաբեկված շշուկով, կարծես վախենում էր, որ Վոլդեմորթն իրեն կլսի:

Հարրին նրան չէր լսում:

— Ֆիրենցեն փրկեց ինձ, բայց նա չպետք է դա աներ... Բեյնը կատաղեց... նա խոսում էր մոլորականների կանխանշած ընթացքին միջամտելու մասին... Երևի թե նրանք կանխագուշակում են Վոլդեմորթի վերադարձը... Բեյնի կարծիքով, Ֆիրենցեն պետք է թողներ, որ Վոլդեմորթը սպաներ ինձ... Ենթադրում եմ, որ մոլորականները դա են կանխագուշակում...

— Վերջապես պիտի դադարե՞ս արտասանել այդ անունը, թե՛ ոչ — ֆշշացրեց Ռոնը:

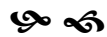
— Ուրեմն ինձ մնում է միայն սպասել, որ Սնեյփը գողանա այդ քարը, — շարունակեց Հարրին, ասես տենդի մեջ, — իսկ հետո Վոլդեմորթն արդեն հանգիստ կգա ու իմ վերջը կտա... Հը՛մ, ենթադրում եմ, որ Բեյնը վերջապես շատ բավարարված կլինի, քանզի նրա սիրած աստղերի կանխագուշակությունը կիրականանա...

Հերմիոնան անչափ ահաբեկված էր, սակայն իր մեջ ուժ գտավ Հարրիին սփոփող մի քանի խոսք ասելու համար:

— Հա՛րրի, բոլորն ասում են, որ Դամբլդորը միակ մարդն է, ումից Գիտես-թե-ով վախեցել է: Քանի դեռ Դամբլդորը մեր կողքին է, Գիտես-թե-ով չի համարձակվի քեզ մատով իսկ դիպչել: Ի վերջո, ո՞վ ասաց, որ կենտավրոսները երբեք չեն սխալվում: Ինչքան հասկանում եմ, նրանք զբաղված են աստղագուշակությամբ, իսկ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ասում է, որ աստղագուշակությունը դյուրագիտության բացարձակապես ոչ ճշգրիտ ճյուղն է:

Արդեն սկսել էր լուսանալ, երբ նրանք վերջապես դադարեցին խոսել: Երեքն էլ անկողին մտան կատարելապես ջարդված ու հոգնած և կոկորդի ուժեղ ցավով: Սակայն գիշերվա անակնկալները դեռ շարունակվում էին:

Երբ Հարրին անկողնու վրայից մի կողմ քաշեց վերմակը, հայտնաբերեց, որ իր Անտեսանելիության թիկնոցը կոկիկ ծալված դրված էր վերմակի տակ, իսկ թիկնոցին քորոցով ամրացրած մի երկտող կար՝ ընդամենը մեկ բառով. «Համենայնդեպս...»

Գլուխ 16. Գաղտնադռան տակի ստորգետնյա զննանում

Հետազայում հիշելով այդ օրերը, Հարրին երբեք այդպես էլ չի կարողանա հասկանալ, թե ինչպես իրեն հաջողվեց հանձնել փոխադրական քննությունները՝ ամեն րոպե սպասելով, որ ահա ուր որ է Վոլդեմորթը կներխուժի ցանկացած դռնից: Մինչդեռ օրերն անցնում էին, և կասկած անգամ լինել չէր կարող, որ Խավիկը դեռ ողջ ու առողջ գտնվում էր կողպված դռան հետևում:

Անտանելի շոգ էր, հատկապես այն լսարանում, որտեղ սովորողները հանձնում էին գրավոր քննությունները: Նրանց բոլորին նոր հատուկ գրչափետուրներ էին բաժանել, որոնք նախօրոք հմայված էին արտագրելու դեմ դյութանքով:

Տեսական առարկաներից բացի նրանք պետք է հանձնեին նաև գործնական քննություններ: Պրոֆեսոր Ֆլիթվիքը սովորողներին մեկ առ մեկ ներս էր կանչում լսարան և ստուգում, թե կարո՞ղ են, արդյոք, մի տռուզ արքայախնձորի՝ «սթեփ» պարեցնել սեղանի վրա: Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի քննության ժամանակ մկնիկին պետք է ծխախոտատուփի կերպափոխեին: Լրացուցիչ միավորներ էին տրվում ծխախոտատուփի գեղեցկության համար և միավորներ էին հանվում, եթե ծխախոտատուփը հանկարծ բեղիկներ էր ունենում: Սնեյփը նրանց բոլորի նյարդերը կերավ՝ ծոծրակներին շնչելով, մինչ նրանք փորձում էին հիշել Մոռացության հմայաթուրմի բաղադրատոմսը:

Հարրին անում էր, ինչ կարող էր՝ ոչ մի ջանք չխնայելով քննությունների համար, փորձելով ուշադրություն չդարձնել ճակատն այրող ցավի վրա, որը նրանից անբաժան էր Արգելված անտառ կատարած գիշերային արշավից հետո: Նեվիլը համոզված էր, որ Հարրիի մոտ նախաքննական նյարդային գերհոգնածության ախտանիշների համակցություն է: Սակայն Հարրին գիշերները չէր կարողանում քնել վերսկսված մղձավանջների պատճառով, մի տարբերությամբ, որ դրանք ավելի սարսափազդու էին քան երբևէ, որովհետև մղձավանջների մեջ ավելացել էր ևս մեկ գործող անձ՝ այն

կնգուղավոր արարածը, որի բերանի անկյուններից երկնագույն արյուն էր կաթում:

Գուցե պատճառն այն էր, որ մյուսները չէին տեսել այն, ինչ ինքն էր տեսել Անտառում, կամ որովհետև մյուսների ճակատներին անդադար այրվող սպիներ չկային, համենայնդեպս թվում էր, որ Հերմիոնան ու Ռոնը Հարրիի չափ անհանգստացած չէին Քարի համար: Վոլդեմորթի վերադառնալու հնարավորությունը, անշուշտ, վախեցրել էր նրանց, սակայն նրանք մղձավանջներ չէին տեսնում և այնքան կլանված էին նախաքննական պարապմունքներով, որ ժամանակ էլ չունեին անհանգստանալու, թե Սնեյփի կամ ինչ-որ մեկ ուրիշի մտքում ինչ չարամիտ դավեր են նյութվում:

Նրանց ամենավերջին քննությունը հրաշագործության պատմությունից էր: Եվս մեկ ժամ հարց ու պատասխան՝ զառամյալ հրաշագործների մասին, ովքեր հայտնաբերել էին գրելու ժամանակ գույնը փոխող թանաքը, կամ հայտնագործել՝ հմայաթուրմեր եփելու համար ինքնուրույն խառնվող կաթսաները, և նրանք ազատ կլինեին... Մի ամբողջ շաբաթ արձակուրդներ՝ մինչև քննությունների արդյունքների ազդարարելն ու ուսումնական տարվա վերջին հանդիսավոր ընթրիքը:

Երբ պրոֆեսոր Բինգի ուրվականը կարգադրեց, որ բոլորն իրենց գրչափետուրները ցած դնեն և ոլորեն ու հանձնեն մագաղաթները, Հարրին, մի պահ մոռանալով իր մտահոգությունները, միացավ մյուսների երջանիկ ու զվարթ բացականչություններին:

— Օ՛հ, բայց ես ավելի դժվար էի պատկերացնում, — ասաց Հերմիոնան, երբ ուսանողների զվարթ ամբոխի հետ միասին բոլորը դուրս եկան արևով ողողված բակը, — նույնիսկ պետք էլ չէր սովորել 1637թ. Դարձվորների բարոյական կոդեքսն ու Էլֆրիկ Փառամուլի ապստամբության մանրամասները:

Հերմիոնան սովորություն ուներ ամեն քննությունից հետո քննարկել քննաթերթիկի բոլոր հարցերը, սակայն Ռոնը խնդրեց, որ նա քննությունների մասին այլևս ձայն չհանի, այլապես իր սիրտը կխառնի, և նրանք երեքով՝ անհոգ քայլելով, հասան լճափին ու փռվեցին խոտերի վրա, մի մեծ ծառի տակ: Ուիզլի երկվորյակներն ու Լի Ջորդանը քիչ հեռու զբաղված էին լճափի ծանծաղ ջրերում արևկող տաքացող հսկայական ութոտնուկի շոշափուկները խուտուտ տալով:

— Ուու՛խ... վե՛րջ կրկնություններին... վե՛րջ պարապմունքներին, — երանությամբ մեկնվելով խոտի վրա, տնքաց Ռոնը, — Հարրի՞... Ի՞նչ ես նոթերդ կիտել, դեռ մի ամբողջ շաբաթ ունենք մինչև քնությունների արդյունքներն իմանալը: Ի՞նչ կարիք կա նախօրոք անհանգստանալ վատ արդյունքների մասին:

Հարրին ճակատն էր շփում:

— Երենկ իմանայի, թե սա ինչ է նշանակում, — բարկացած նետեց նա, — իմ սպին շարունակ այրվում է... Առաջ էլ է ցավացել, սակայն ցավը երբեք այսքան հաճախ չի եղել ու այսպես երկար չի շարունակվել:

— Գնա՛ մադամ Պոմֆրիի մոտ, — առաջարկեց Հերմիոնան:

— Ես հիվանդ չեմ, — ասաց Հարրին. — Ենթադրում եմ, որ սա ինչ-որ նախազգուշացում է... Կարծես սպին ուզում է ինձ զգուշացնել, որ վտանգ է մոտենում...

Ռոնին տեղից շարժելն անհնար էր՝ անչափ շոգ էր:

— Հա՛րրի, հանգստացի՛ր... Հերմիոնան ճիշտ է, որ Քարն ապահով է, քանի դեռ Ղամբլդորը մեզ հետ է: Ինչևէ, մենք այդպես էլ ոչ մի ապացույց չգտանք, որ Սնեյփը գիտի Խավկի մոտով անվնաս անցնելու գաղտնիքը: Մի անգամ քիչ էր մնացել ոտքից զրկվեր ու հիմա դժվար թե նորից հապշտապ նման փորձեր անի: Եվ ավելի շուտ Նեվիլը կմտնի Անգլիայի քվիդիչի հավաքական թիմի մեջ, քան Հագրիդը կդավաճանի Ղամբլդորին:

Հարրին, որպես համաձայնության նշան, գլխով արեց, սակայն նա չէր կարողանում ազատվել մի տհաճ զգացումից, ասես ինքը մոռացել էր ինչ-որ շատ կարևոր բան անել: Երբ փորձեց բացատրել իր այդ զգացումը, Հերմիոնան ասաց.

— Բան չկա, քնություններից է... Երեկ գիշեր արթնացա ու սկսեցի կրկնել իմ կերպափոխության կոնսպեկտները և արդեն գրեթե կեսին էի հասել, երբ հիշեցի, որ այդ քնությունը մենք վաղուց արդեն հանձնել ենք:

Հարրին բացարձակապես համոզված էր, որ իր անհանգստության զգացումը որևէ առնչություն չունի քնությունների հետ: Նա դիտում էր երկնքում թռչող մի բվի, որը կտուցի մեջ նամակ բռնած, թևերն անխոնջ թափահարում էր ամրոցի ուղղությամբ...

Հագրիդից բացի նա ուրիշ ոչ մեկից դեռ նամակ չէր ստացել... Հագրիդը երբեք չի դավաճանի Ղամբելդորին... Հագրիդը ոչ մեկին չի ասի խավիկի մոտով անվնաս անցնելու գաղտնիքը... Երբեք... Հագրիդը... Հագրի՞դը...

Հարրին հանկարծ շեշտակի վեր ցատկեց ու կանգնեց տեղում:

— Էդ ու՞ր ես գնում, — ալարկոտ հարցրեց Ռոնը:

— Ես մի բան մտածեցի, — ասաց Հարրին, նա հանկարծ լրիվ գունատվել էր: — Պետք է հենց հիմա գնալ Հագրիդի մոտ:

— Ինչու՞, — շնչասպառ հարցրեց Հերմիոնան, վազեվազ շտապելով Հարրիի հետևից:

— Չե՞ք կարծում, որ ինչ-որ շատ տարօրինակ զուգահեռություններ են կատարվում Հագրիդի շուրջը, — ասաց Հարրին, հաստատուն քայլերով բարձրանալով զառիվեր լանջի բարձր խոտերի միջով, — տարօրինակ չէ՞, արդյոք, որ Հագրիդը երազում է վիշապ ունենալ, և հանկարծ ինչ-որ անծանոթ է հայտնվում, որի գրպանում պատահաբար վիշապի ծու կա... Շատ մարդ գիտե՞ք, որ գրպանում վիշապի ծու դրած ֆրֆռա շրջակայքում, մանավանդ, որ դա արգելված է դյուբերի օրենքով... Ի՞նչ բախտ ունեւ, որ հենց Հագրիդին հանդիպեց, չե՞ք կարծում... Ինչպե՞ս կարող էի մինչև հիմա դրա մասին չմտածել...

— Ի՞նչ կա մտքիդ, — հարցրեց Ռոնը, սակայն Հարրին մարգագետնով սրընթաց քայլում էր դեպի Արգելված անտառի եզրը և չպատասխանեց:

Հագրիդը նստած էր դրսում, բազկաթռռի մեջ: Շալվարի փեշերն ու վերնաշապիկի թևքերը վեր էին ուղրված, և նա զբաղված էր մի մեծ թասի մեջ ոլոռ պճղելով:

— Ողջու՞յն, — ասաց նա ժպտալով, — քննությունները տվի՞ք պրծա՞ք... Ժամանակ ունե՞ք ինձ հետ մի բան խմելու...

— Իհա՛րկե, շնորհակալությու՛ն, — ասաց Ռոնը, սակայն Հարրին նրան ընդհատեց:

— Ո՛չ, Հա՛գրիդ, մենք շտապում ենք: Ես քեզ մի բան պիտի հարցնեմ: Հիշու՞մ ես այն գիշերը, երբ պանդոկում Նորբերթին շահեցիր: Ի՞նչ տեսք ունեւ այն անծանոթը, ում հետ դու պանդոկում թուղթ էիր խաղում:

— Ի՞նչ իմանամ, — ասաց Հագրիդը անտարբեր, — նա իր կնգուղավոր թիկնոցը վրայից չհանեց:

Հագրիդը նկատեց եռյակի ապշահար դեմքերը և հոնքերը վեր բարձրացնելով ասաց:

— Դեհ, դա էնքան էլ անսովոր բան չի «Վարագի գլուխ» պանդոկի համար... Հեյ-հո՛յ... Ի՞նչ տեսակի տարօրինակ կերպարանք ասես, որ չես տեսնի էնտեղ: Մի՛ մոռացե՛ք, որ դա ճամփաբաժան գյուղամիջի պանդոկ է: Ո՛վ ասես չի անցնում էնտեղով: Կարող էր վիշապ ծախող մաքսանենգ լինել... Ի՞նչ կա որ... Ես նրա դեմքը էդպես էլ չտեսա, որովհետև նա կնգուղը գլխից չիջեցրեց:

Հարրին նստեց գետնին, ոլոռով լի թասի կողքին:

— Ինչի՞ մասին էիք խոսում նրա հետ, Հա՛գրիդ: Խոսք գնա՞ց ընդհանրապես Հոգվարթսի մասին:

— Չի բացառվում, — ասաց Հագրիդը, խոժոռվելով և փորձելով մտաբերել իր խոսակցությունը անձանոթի հետ, — նա հարցրեց, թե ես ինչ եմ անում, ես էլ ասացի, որ հանդավարների պահապանն եմ էստեղ... Քիչումի՛չ հարցրեց, թե ինչ տեսակի գազանների հետ եմ գործ ունեցել կյանքում... Դեհ, ես էլ պատմեցի, որ ամբողջ կյանքումս միշտ երագել եմ վիշապ ունենալ... Իսկ հետո... Ճիշտն ասած էնքան էլ լավ չեմ հիշում, որովհետև նա ինձ անդադար հյուրասիրում էր խմիչքով... Ըն՛ամ... Հա՛, հետո նա ասաց, որ ինքը վիշապի ծու ունի, և մենք կարող ենք դրա վրա թուղթ խաղալ, եթե ես ուզում եմ... Բայց նա ասաց, որ մինչև չհամոզվի, որ ես գլուխ կհանեմ վիշապից, ծուն չի տա ինձ, որովհետև չի ուզում, որ վիշապն անփորձ մարդկանց ձեռքն ընկնի... Ես էլ նրան ասացի, որ Խավիկից հետո վիշապի հետ յուրա գնալը ինձ համար դժվար չի լինի...

— Իսկ նա՞... Իսկ նա հետաքրքրվե՞ց Խավիկով, — հացրեց Հարրին, փորձելով ծայնով չմատնել իր անհանգստությունը:

— Բա ո՞նց... Էդ քանի՞ հատ եռագլուխ շուն ես տեսել, նույնիսկ Հոգվարթսում... Դեհ, ես էլ ասացի, որ Խավիկն ուղղակի քնքուշ ճուտիկ է, եթե հետը յուրա գնալու ձևն իմանաս՝ մի քիչ երաժշտություն ես նվագում նրա համար, ու նա մուշիկ-մուշիկ քնում է...

Հագրիդը հանկարծ աչքերը սարսափահար չռեց:

— Ես չպետք է ձեզ ասեի դա, — շնչասպառ ասաց նա: — Մոռացե՛ք, ինչ ասացի... Հե՛յ... էդ ու՞ր եք գնում:

Հարրին, Ռոնը և Հերմիոնան ոչ մի խոսք չփոխանակեցին մինչև հասան շքամուտքի դահլիճը, որտեղ շատ զով էր ու խավար՝ արևով ողողված մարգագետնից հետո:

— Մենք պարտավոր ենք գնալ Դամբլդորի մոտ, — ասաց Հարրին, — Հագրիդը փաստորեն պատմել է այդ անծանոթին, թե ինչպես կարելի է անցնել Խավիկի կողքով, և կնգուղով թիկնոցավոր անծանոթը, անկասկած կամ Սնեյփն է եղել, կամ Վոլդեմորթը... Ինչ խոսք, Հագրիդին խմացնելուց էլ հեշտ բա՞ն... Լավ ծիծաղել է երևի խեղճ Հագրիդի վրա... Միայն թե Դամբլդորը մեզ հավատա... Ֆիրենցեն կհաստատի մեր խոսքերը, եթե Բեյնը նրան թույլ տա, իհարկե: Որտե՞ղ է Դամբլդորի աշխատասենյակը:

Նրանք իրենց շուրջը նայեցին, ասես՝ հուսալով, որ մի տեղ պետք է ճիշտ ուղղությունը մատնանշող մի ցուցանակ փակցված լիներ: Նրանցից ոչ մեկը երբեք չէր լսել, թե Դամբլդորը որտեղ է ապրում, նույնիսկ չէին էլ հիշում որևէ դեպք, երբ ուսանողներից մեկնումեկին կանչած լինեին նրա մոտ:

— Մեզ պետք է միայն... — սկսեց Հարրին, սակայն մի ծայն հանկարծ ընդհատեց նրան՝ զրնգուն հնչելով սրահի մյուս կողմից:

— Ի՞նչ եք անում այստեղ երեքով, ինչու՞ մաքուր օդում չեք:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն էր գալիս նրանց ուղղությամբ՝ բեռնված մի կույտ հաստափոր գրքերով:

— Մենք ուզում ենք տեսնել պրոֆեսոր Դամբլդորին, — ասաց Հերմիոնան, բավականին համարձակ ծայնով, ինչպես թվաց Հարրին ու Ռոնին:

— Տեսնել պրոֆեսոր Դամբլդորի՞ն, — կրկնեց պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը, ասես դա մի իսկապես շատ կասկածելի ցանկություն էր: — Ինչու՞...

Հարրին թուրք կուլ տվեց. հիմա ի՞նչ...

— Դա գաղտնիք է, — ասաց նա, սակայն անմիջապես զղջաց, որ նման բան դուրս տվեց, որովհետև պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի քթանցքներն ասես բռնկվեցին բոցաշունչ կրակով:

— Պրոֆեսոր Դամբլդորը մեկնեց տասը րոպե առաջ, — ասաց նա սառցասողոց ծայնով, — նա մի շտապ բու ստացավ Հրաշագործության նախարարությունից և անմիջապես մեկնեց Լոնդոն:

— Նա այստեղ չէ՞... — հուսահատ բացականչեց Հարրին. — Տասը ռոպլե առաջ է մեկնել...

— Պրոֆեսոր Դամբլդորը մեծ հրաշագործ է, Փոթթեր, նրա խորհրդի կարիքը շատերն ունեն:

— Սակայն սա շատ կարևոր է:

— Ուզում եք ասել, որ ձեր ասելիքն ավելի կարևոր է, քան Հրաշագործության նախարարությունը, Փոթթեր:

— Պրոֆեսոր, — զգուշությունը կողմ նետելով ասաց Հարրին, — խոսքը Փիլիսոփայական քարի մասին է:

Պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն ինչ ասես կսպասեր լսել, միայն ոչ դա: Նրա գրկած գրքերը թրմկացին հատակին, սակայն նա չէր շտապում բարձրացնել դրանք:

— Որտեղի՞ց գիտեք, — հազիվ լսելի ձայնով մրմնջաց նա:

— Պրոֆեսոր, ես գիտեմ... ես կարծում եմ, որ գիտեմ, որ Սնե... որ ինչ-որ մեկն ուզում է գողանալ Քարը: Ես պետք է անպատճառ խոսեմ պրոֆեսոր Դամբլդորի հետ:

Պրոֆեսորը ոտքից գլուխ գննեց Հարրին՝ զարմանքի ու կասկածամտության խառն արտահայտությամբ:

— Պրոֆեսոր Դամբլդորը կվերադառնա վաղը, — ասաց նա վերջապես, — Ես չգիտեմ, թե որտեղից եք իմացել Քարի մասին, սակայն անհոգ եղե՛ք, այն անհնար է գողանալ: Քարը շատ լավ է պահպանվում:

— Բայց պրոֆեսոր...

— Փոթթեր, ես գիտեմ, ինչ եմ ասում, — կարճ կտրեց նա և առաջ թեքվելով, սկսեց հավաքել թափված գրքերը, — Ես խորհուրդ կտայի ձեզ բոլորիդ դուրս գնալ մաքուր օդի և վայելել այս արևոտ, հիանալի օրը:

Սակայն նրանք դուրս չգնացին:

— Այսօր է լինելու, — ասաց Հարրին՝ համոզվելով, որ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալն արդեն այնքան է հեռացել, որ չի լսի իր ասածը:

— Սնեյփն այսօր պիտի անցնի գաղտնադռնով: Ինչ պետք էր իմանալ, նա արդեն գիտի, իսկ այսօր Դամբլդորն էլ հեռու կլինի՝ նրան խանգարելու համար: Նա ինքն է կազմակերպել այդ նամակը: Գրագ կգամ, որ Հրաշագործության նախարարությունում այդ նամակի մասին ոչինչ չգիտեն:

Երբ Ղամբլդորը տեղ հասնի, ա՛յ, թե իրարանցում կսկսվի, սակայն ի՞նչ օգուտ:

— Բայց մենք ի՞նչ կարող ենք անել:

Հերմիոնն անխելոված ծայնով հազաց: Հարրին ու Ռոնը կրունկների վրա շրջվեցին նրա կողմը:

Սնեյփը կանգնած էր նրանց կողքին:

— Բարի օր, — ասաց նա շողոմածայն:

Երեքն էլ անշարժ՝ աչքերը պլշեցին նրա վրա:

— Զի կարելի նման հրաշալի օրը տանիքի տակ անցկացնել, — ասաց նա տարօրինակ, ծռված ժպիտով:

— Մենք պատրաստվում էինք... — սկսեց Հարրին առանց գաղափար իսկ ունենալու, թե ինչ է պատրաստվում բստրել:

— Դուք պետք է ավելի զգույշ լինեք, — ասաց Սնեյփը, — մութ տեղերում հավաքվելով, կարող եք մարդկանց մոտ կասկած առաջացնել, որ ինչ-որ դավեր եք նյութում: Իսկ Գրիֆինդորը չի կարող իրեն թույլ տալ նոր միավորներ կորցնել, այդպես չէ՞:

Հարրին կարմրեց: Նրանք արդեն շրջվել էին, որ դուրս գան բակ, երբ Սնեյփը գոռաց նրանց հետևից:

— Զգուշացնու՛մ եմ քեզ, Փո՛թեր, ևս մեկ գիշերային զբոսանք, և ես անձամբ կհոգամ, որպեսզի քեզ հեռացնեն դպրոցից... Ձեզ հաճելի ժամանց մաքուր օդում:

Սնեյփը քայլեց ուսուցչանոցի ուղղությամբ:

Դրսում, քարե աստիճանների վրա Հարրին շրջվեց դեպի մյուս երկուսը:

— Այսպես ուրեմն, ահա թե ինչ կանենք հիմա, — շնջաց նա հաստատուն ծայնով, — մեզնից մեկը պետք է աչքը պահի Սնեյփի վրա՝ սպասի ուսուցչանոցի դռան մոտ ու հետևի նրան, երբ նա դուրս գա այնտեղից: Հերմիո՛նա, լավ կլինի, որ դու զբաղվես դրանով:

— Բայց ինչու՞ ես:

— Մի՞թե պարզ չէ, — ասաց Ռոնը, — դու կձևացնես, որ սպասում ես պրոֆեսոր Ֆլիթվիքին... — նա ծայնը բարակացրեց՝ փորձելով նմանակել Հերմիոնայի առոգանությանը, — «Օ՛հ, պրոֆեսոր Ֆլիթվիք, ես այնքա՛ն անհանգստացած եմ, կարծես թե տասնչորսերորդ հարցի «բ» կետին սխալ եմ պատասխանել...»

— Օ՛Ֆ, վերջացրու՛, — ասաց Հերմիոնան, սակայն համաձայնեց գնալ Սնեյփին հետևելու:

— Իսկ մենք կհսկենք երրորդ հարկի միջանցքում, — ասաց Հարրին Ռոնին, — գնացի՛նք:

Սակայն նրա պլանի այդ մասը երկար չաշխատեց: Հագիվ էին նրանք հասել Խավիկին աշխարհից բաժանող դռանը, երբ պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալը կրկին հայտնվեց և այս անգամ արդեն չգսպեց բարկությունը:

— Այնպիսի տպավորություն է ստեղծվում, որ դուք ձեզ ավելի անսասան եք համարում, քան Քարը պաշտպանող բոլոր հզոր հմայապատնեշները... Օ՛հ, ինչպիսի՜ զորեղ պաշտպանություն. Հա՛րրի Փո՛թեր և Ռո՛նալդ Ուի՛զլի՝ Հոգվարթսի փառապանծ առաջին դասարանցիներ... — փոթորկեց նա, — Ես արդեն կուշտ եմ ձեր հիմարություններից: Եթե հանկարծ լսեմ, որ ձեզնից մեկնումեկին կրկին տեսել եմ այս դռան մոտ, հիսուն միավոր կհանեմ Գրիֆինդորի ընդհանուր հաշվից: Այո՛, Ռոնալդ Ուիզլի, ի՛նչ իսկ հարազատ միաբանությունից:

Հարրին ու Ռոնը վերադարձան Ընդհանուր սենյակ: Հարրին հագիվ էր հասցրել ասել.

— Գոնե Հերմիոնան հետևում է Սնեյփին, — երբ Չադ Կոմսուիու դիմանկարը կրնկի վրա բացվեց, և Հերմիոնան մտավ ներս:

— Ներեցե՛ք ինձ, — հնգմնգաց նա, — Սնեյփը դուրս եկավ ու ինձ տեսնելով հարցրեց, թե ես ինչ եմ անում այնտեղ, ես էլ ասացի, որ սպասում եմ պրոֆեսոր Ֆլիթվիթին, և Սնեյփը գնաց նրան կանչելու, ինձ մնում էր միայն ծլկել այնտեղից: Ես չգիտեմ, թե Սնեյփը հետո ուր գնաց:

— Դեհ ինչ... Ուրեմն վերջ, — ասաց Հարրին:

Մյուս երկուսը անթարթ նայեցին նրա երեսին: Հարրին շատ գունատ էր, բայց աչքերը շողշողում էին տարօրինակ փայլով:

— Այս գիշեր ես դուրս եմ գալու և պատրաստվում եմ առաջինը վերցնել Քարը:

— Գժվե՛լ ես, — ասաց Ռոնը:

— Չես կարող, — ասաց Հերմիոնան, — այն ամենից հետո ինչ ասացին ՄըքԳոնագալն ու Սնեյփը, քեզ անպայման կհեռացնեն դպրոցից:

— ՀԵՏՈ ԻՆՉ, — գոռաց Հարրին: — Մի՞թե չեք հասկանում... Եթե Սնեյփը Քարն իր ձեռքը գցի, ուրեմն Կոլդեմորթը կվերադառնա: Չե՞ք լսել

երբեք, թե ինչ էր կատարվում այն տարիներին, երբ նա փորձում էր իշխանության գալ: Էլ ոչ մի Հոգվարթս նույնիսկ չի լինի, որ ինձ հեռացնեն այստեղից: Նա ուղղակի կոչնչացնի ամեն ինչ, քարը քարի վրա չի թողնի, կամ նույնիսկ ավելի վատ, դպրոցը կվերածի սև մոգական արվեստների տաճարի: Միավորներ կորցնելն արդեն ոչ մի նշանակություն չունի: Մի՞թե չեք հասկանում, որ նա ձեզ և ձեր ընտանիքներին հանգիստ չի թողնի, իսկ այդ դեպքում ու՞մ է պետք Գրիֆինդորի հաղթանակը Միաբանությունների գավաթի մրցույթում: Եթե ես բռնվեմ մինչև Քարին հասնելը, ինձ կմնա ընդամենը վերադառնալ Դարզլիների մոտ ու սպասել, թե երբ է Վոլդեմորթը գալու իմ հետևից: Այսինքն, միևնույն է, այսպես թե այնպես՝ կմեռնեմ, միայն մի քանի օր ավելի ուշ, որովհետև ես երբեք չեմ անցնի Սև ուժերի կողմը: Ես պիտի մտնեմ գաղտնադռնով հենց այս գիշեր, և ինչ էլ հիմա ասեք, չեք կարող կանգնեցնել ինձ: Վոլդեմորթը սպանել է իմ ծնողներին, մոռացե՞լ եք...

Հարրին աչքերը շողշողացրեց նրանց վրա:

— Դու ճիշտ ես, Հա՛րրի, — ասաց Հերմիոնան հագիվ լսելի ձայնով:

— Ես կօգտագործեմ Անտեսանելիության թիկնոցը, — ասաց Հարրին,
— ուղղակի մեծ բախտավորություն է, որ կրկին հետ եմ ստացել այն:

— Բայց արդյո՞ք բոլոր երեքս կտեղավորվենք դրա տակ, — ասաց Ռոնը:

— Բոլոր երե՞քս...

— Օ՛հ, իհարկե... մի՞թե կարծում էիր, որ թողնելու ենք քեզ մենակ գնաս:

— Իհարկե ոչ, — խրոխտ ասաց Հերմիոնան, — Ինչպե՞ս ես պատկերացնում հասնել Քարին առանց մեր օգնության: Ես հիմա լավ կանեմ գնամ քրքրելու իմ գրքերը, հնարավոր է մի բան գտնեմ, որը կարող է մեզ պետք գալ այս գիշեր...

— Բայց եթե մենք հանկարծ բռնվենք, դուք երկուսդ նույնպես կհեռացվեք դպրոցից:

— Չեմ կարծում, — հանդարտ ասաց Հերմիոնան, — Ֆլիթվիքն ինձ ասաց, որ հմայախոսքերի քննությունից ես հարյուր քսան միավոր եմ հավաքել: Դժվար թե որևէ մեկն ուզենա ինձ դպրոցից վճռել, եթե մյուս քննություններս էլ նման արդյունքներով հանձնած լինեմ:

Ընթրիքից հետո նրանք երեքով առանձնացան Ընդհանուր սենյակում և նյարդային ու լարված սպասում էին մինչև բոլորը գնան քնելու։ Ոչ ոք նրանց չէր անհանգստացնում։ Ի վերջո, գրիֆինդորցիներից ոչ մեկը Հարրին այլևս ասելիք չուներ։ Սակայն դա առաջին երեկոն էր, որ Հարրին ընդհանուր վերաբերմունքից վհատված չէր գգում իրեն։ Հերմիոնան արագ-արագ թերթում էր իր բոլոր գրառումները՝ հույս ունենալով գտնել այն հմայապատնեշների նկարագրությունները, որոնց այդ գիշեր իրենք կարող էին հանդիպել։ Հարրին ու Ռոնը գրեթե չէին խոսում։ Երկուսն էլ խորասուզված էին մտորումների մեջ։

Կամաց-կամաց սենյակը դատարկվեց, բոլորը գնացին քնելու։ Երբ վերջապես Լի Ջորդանն էլ հորանջելով ու մկանները ծգրտելով դուրս եկավ Ընդհանուր սենյակից, Ռոնը շրջվեց Հարրիի կողմն ու ասաց.

— Լավ կանես գնաս Անտեսանելիության թիկնոցի հետևից։

Հարրին վազեց վեր՝ իրենց մութ ննջարանը։ Նա ճամպրուկից հանեց Թիկնոցը, և այդ պահին նրա աչքն ընկավ սրինգի վրա, որը Հագրիդն էր իրեն նվիրել Սուրբ Ծննդյան տոնին։ Նա սրինգը դրեց գրպանը, որպեսզի Խավիկին դրանով հանգստացնի, որովհետև եռագլուխ շան համար օրորոցային երգելու տրամադրություն չուներ։ Հետո արագ հետ վազեց Ընդհանուր սենյակ։

— Մենք լավ կանենք Թիկնոցն այստեղ հագնենք ու համոզվենք, որ այն լրիվ ծածկում է բոլոր երեքիս։ Պատկերացնում եք, եթե հանկարծ Ֆիլչը տեսնի մեզնից մեկնումեկի ոտքը միջանցքում թռչկոտելիս։

— Դուք ի՞նչ եք անում, — հնչեց մի ծայն և բազկաթոռներից մեկի հետևից հայտնվեց Նեվիլը, ձեռքի մեջ բռնած Թրևոր դոդոշին, որը կարծես փախուստի ևս մեկ հուսահատ փորձ էր կատարել։

— Ոչինչ, Նե՛վիլ, ոչինչ... — արագ ասաց Հարրին՝ շտապ թաքցնելով Անտեսանելիության թիկնոցն իր թիկունքում։

Նեվիլը մի պահ նայեց նրանց մեղավոր դեմքերին։

— Դուք նորից դուրս եք գնում, — ասաց նա։

— Ո՛չ, ո՛չ, ո՛չ... — ասաց Հերմիոնան, — մենք ոչ մի տեղ էլ չենք գնում։ Իսկ դու լավ կանես գնաս քնելու, Նե՛վիլ։

Հարրին նայեց դռան կողքին կանգնած մեծ փայտյա ժամացույցին: Նրանք այլևս չէին կարող ժամանակ կորցնել, շատ հնարավոր է, որ այդ պահին Սնեյփին արդեն օրորոցային էր նվագում Խավիկի համար:

— Դուք չե՛ք կարող դուրս գնալ, — խրոխտ ասաց Նեվիլը, — դուք նորից կբռնվեք, ու Գրիֆինդորն ավելի մեծ փորձանքի մեջ կընկնի:

— Դու չես հասկանում, — ասաց Հարրին, — սա շատ կարևոր է:

Սակայն Նեվիլն ակնհայտորեն ուժերը կենտրոնացնում էր ինչ-որ շատ հուսահատ մի քայլ անելու համար:

— Ես թույլ չեմ տա ձեզ, որ դուրս գնաք, — ասաց նա՝ շտապելով դիրքավորվել Չադ Կոմսուիու դիմանկարի առաջ: — Ես... Ես կկռվեմ ձեզ հետ, բայց թույլ չեմ տա, որ դուրս գնաք:

— Նե՛վիլ, — որոտաց Ռոնը, — հեռու գնա՛ անցումից ու քեզ ապուշի պես մի՛ պահիր:

— Չհամարձակվե՛ս ինձ ապուշ անվանել, — ասաց Նեվիլը, — ես թույլ չեմ տա, որ դուք կրկին որևէ կանոնակարգ խախտեք: Դու չե՞իր սովորեցնում ինձ դիմակայել մարդկանց:

— Հա՛, բայց ոչ մեզ, — համբերությունը կորցնելով կատաղած ասաց Ռոնը, — Նե՛վիլ, դու չես հասկանում, թե ինչ ես անում:

Ռոնը մի քայլ առաջ գնաց, և Նեվիլը ձեռքից ցած գցեց Թրևոր դողոշին, որն օգտվելով առիթից անմիջապես ծլկեց տեսադաշտից:

— Դե խփի՛ր... Խփի՛ր ինձ, ես պատրաստ եմ, — ասաց Նեվիլը՝ բռնցքամարտիկի պես բռունցքները սեղմած վեր բարձրացնելով:

Հարրին շրջվեց դեպի Հերմիոնան:

— Մի բան արա՛, — ասաց նա հուսահատորեն:

Հերմիոնան առաջ եկավ:

— Նե՛վիլ, — ասաց նա, — ես շատ ու շատ ներողություն եմ խնդրում քեզնից:

Հերմիոնան բարձրացրեց իր կախարդական փայտիկը:

— Պետրի՛ֆիկուս տոտա՛լուս, — ասաց նա, փայտիկի ծայրն ուղղելով Նեվիլի վրա:

Նեվիլի ձեռքերը վայրկենապես կպան մարմնի կողքերին, իսկ ոտքերը՝ ձգվելով, մի ցատկով միացան իրար: Ամբողջ մարմնով փայտացած, նա տեղում ճոճվեց ու գերանի պես, երեսնիվայր անօգնական փռվեց գետնին:

Հերմիոնան նետվեց՝ Նեվիլին մեջքի վրա շրջելու: Նեվիլի ծնոտները քարացել, կպել էին իրար, այնպես, որ նա նույնիսկ խոսել չէր կարող, և միայն աչքերն էին սարսափահար աջ ու ձախ պտտվում:

— Այդ ի՞նչ արեցիր նրա հետ, — շնչաց Հարրին:

— Ա՛խ, սա ամբողջ մարմինը անդամալուծող չարաոյությունք է, — ասաց Հերմիոնան ողբաձայն, — Նե՛վիլ, ների՛ր ինձ, խնդրում եմ:

— Ների՛ր մեզ, Նե՛վիլ, բայց մենք ուրիշ ելք չունեինք, իսկ հիմա ժամանակ չունենք քեզ բացատրելու:

— Ավելի ուշ ամեն ինչ կհասկանաս, Նե՛վիլ, — ասաց Ռոնը, երբ նրանք երեքով գլուխներին քաշեցին Անտեսանելիության թիկնոցն ու Նեվիլի վրայով անցնելով, դուրս եկան նկարի շրջանակի բացվածքով:

Սակայն Նեվիլին անշարժացած հատակին թողնելը, կարծես, այնքան էլ բարեգուշակ սկիզբ չէր նրանց նախաձեռնության համար: Նման նյարդային վիճակում ամեն մի արձանի ստվեր Ֆիլչին էին նմանեցնում, քամու ամեն մի հեռավոր շունչ, ասես միջանցքով իրենց կողմը սլացող Փիվզը լիներ:

Առաջին աստիճանահարթակի վրա նրանք նկատեցին Միսիզ Նորիսին:

— Օ՛հ, եկե՛ք մի լավ քացի տանք դրան, գոնե մեկ անգամ, — շնչաց Ռոնը Հարրիի ականջին, սակայն Հարրին հաստատակամորեն գլուխն օրորեց: Մինչ նրանք զգուշորեն շրջանցում էին կատվին, Միսիզ Նորիսն իր լապտերանման աչքերը շրջեց նրանց կողմը, բայց տեղից չշարժվեց:

Ճանապարհին նրանք ուրիշ ոչ մեկի չհանդիպեցին, մինչև հասան երրորդ հարկ տանող աստիճաններին: Փիվզը միջանցքի մեջտեղում խորասուզված թուլացնում էր հատակի երկար գորգը, որպեսզի առավոտյան անցնողները սայթաքեն ու վայր ընկեն:

— Ո՞վ կա այդտեղ, — հանկարծ ասաց նա, երբ եռյակը քայլ առ քայլ սկսեց մոտենալ նրան: Փիվզը կծկվեց ու նեղացրեց իր շեղ սև աչքերը՝ նայելով ուղիղ նրանց վրա, սակայն բնականաբար, ոչինչ չտեսնելով:

— Գիտեմ, որ այդտեղ ես, թեև չեմ կարող տեսնել քեզ: Ո՞վ ես, ասա, ո՞ր ցեղից ես՝ վամպիրչո, թե՞ ուրվաչո, թե՞ շռչռան ուսանողչո... — ասաց նա իր ճղճղան ձայնով:

Փիվզը օդ բարձրացավ ու սկսեց ճախրել միջանցքի մեջտեղում՝ խեթ-խեթ նայելով նրանց կողմը:

— Ֆիլչին պետք է կանչել... Հենց հիմա կկանչեմ... Ի՞նչ իմանաս, ո՞վ է անտեսանելի ֆրֆռում միջանցքներում...

Հանկարծ Հարրիի գլխում մի միտք ծագեց: Եվ ձայնը իջեցնելով, խռպոտ ու թավ կոկորդային առոգանությամբ, նա ասաց.

— Փի՛վզ, Արյունարբու Բարոնը, անշուշտ, պատճառներ ունի անտեսանելի լինելու համար:

Փիվզն անակնկալից քիչ մնաց ցած ընկներ: Բայց ժամանակին ուշքի եկավ և ինքն իրեն օդի մեջ պահեց աստիճաններից մեկ ոտնաչափ բարձրության վրա:

— Օյ-օ՛յ, ներողություն՝ն, Ձերդ Արյունարբություն՝ն, պարոն Բարո՛ն, սը՛ր, — ասաց նա ստորաքարշ շողոքորթությամբ: — Ա՛խ ինչպես սխալվեցի, օ՛խ ինչպես սխալվեցի... Ամո՛թ, ամո՛թ, ամո՛թ ինձ... Ես ձեզ չտեսա... Ա՛հ-հա-հա-հա, անշուշտ, ինչպե՞ս կարող էի տեսնել, երբ դուք անտեսանելի եք... Ներեցե՛ք ծերունի Փիվզին, սը՛ր, ես կատակ էի անում...

— Ես այստեղ գործ ունեմ, Փի՛վզ, — նույն առոգանությամբ շարունակեց Հարրին, — հեռու կմնա՛ս այստեղից այս գիշեր:

— Անշու՛շտ... Իհա՛րկե... Ահավասի՛կ... Խնդրե՛մ, խնդրե՛մ... Անպայմա՛ն... Ի՛նչ խոսք, — շուտասելուկի պես թոթովեց Փիվզն ու կրկին բարձրացավ օդի մեջ, — Հուսով եմ ձեր գործը հաջողությամբ կպսակվի, պարոն Բարո՛ն, սը՛ր... Ես ձեզ չեմ խանգարի:

Եվ նա անձայն ծլկեց:

— Գերազա՛նց էր, Հա՛րրի, — շշնջաց Ռոնը:

Մի քանի վայրկյան անց նրանք կանգնած էին երրորդ հարկի միջանցքում... իսկ դուռն արդեն կիսաբաց էր:

— Ահա խնդրե՛մ, — հանգիստ ասաց Հարրին, — Սնեյփն արդեն անցել է Խավիկի մոտով:

Տեսնելով կիսաբաց դուռը, նրանք կարծես առաջին անգամ ընկալեցին, թե իրականում ինչ էր սպասում իրենց: Թիկնոցի տակ Հարրին դիմեց մյուս երկուսին:

— Եթե ուզենաք վերադառնալ, ես ձեզնից չեմ նեղանա, — ասաց նա, — Կարող եք Թիկնոցը ձեզ հետ վերցնել, այն ինձ արդեն պետք չէ:

— Էլ մի՛ հիմարացիր, — ասաց Ռոնը:

— Մենք գալիս ենք քեզ հետ, — հաստատական ասաց Հերմիոնան:

Հարրին դուռն առաջ հրեց:

Դռան ճռռոցի հետ ցածր, սպառնալից գոմոց հասավ նրանց ականջներին: Թեև շունը ոչինչ չէր տեսնում, նրա բոլոր երեք թաց քթերը սկսեցին կատաղաբար օդը հոտոտել եռյակի ուղղությամբ:

— Այն ի՞նչ է ընկած հատակին նրա թաթերի տակ, — շշնջաց Հերմիոնան:

— Ոնց որ քնար լինի... Հաստատ Սնեյփն է թողել այստեղ:

— Երևի շունը արթնանում է, հենց դադարում ես նվագել, — ասաց Հարրին, — դեհ, ինչ... սկսեցի՛նք...

Նա Հագրիդի սրինգը դրեց շուրթերին ու փչեց: Թեև դժվար թե սրինգից դուրս եկած ծայնը կարելի էր մեղեդի համարել, սակայն առաջին իսկ հնչյունից գազանի աչքերը սկսեցին փակվել: Հարրին հագիվ հասցնում էր շնչել: Կամաց-կամաց շան գոմոցները դադարեցին, նա թաթերով դոփդոփեց տեղում ու նստեց, հետո գլուխները թաթերին հարմար տեղավորելով մուշ-մուշ քնեց:

— Զդդդդդ՛ս նվագել, — զգուշացրեց Ռոնը Հարրիին:

Նրանք սկսեցին դուրս գալ թիկնոցի տակից և ոտքի մատների վրա շարժվեցին դեպի հատակի վրայի կափարիչով գաղտնադուռը: Մոտենալով հսկա գլուխներին, նրանք զգացին շան տաք, փտահոտ շնչառությունը:

— Կարծես մտոցի կափարիչը փական չունի և հեշտությամբ կբացվի, — ասաց Ռոնը, շան մարմնի վրայով նայելով նրա թիկունքում, հատակի վրա գտնվող գաղտնադռան կափարիչին, — Հերմիո՛նա, դու կգնա՞ս առաջինը:

— Ո՛չ, ոչ ես:

— Շատ լավ:

Ռոնը ատամներն ամուր իրար սեղմեց և զգուշորեն շրջանցեց շանը՝ քայլերը հատ-հատ դնելով նրա թաթերի վրայով: Նա առաջ թեքվեց ու վեր քաշեց գաղտնադռան կափարիչի օղից, որը մի կողմի վրա ընկավ ու երախի պես բացեց գաղտնադռան մտոցը:

— Ի՞նչ ես տեսնում, — անհանգիստ հարցրեց Հերմիոնան:

— Ոչի՛նչ, անտակ մթություն է, ոչ մի աստիճան էլ չկա, այսինքն իջնելու տեղ չկա... Պիտի պարզապես ներս թռչենք ու ցած ընկնենք:

Հարրին, որը դեռ սրինգ էր նվագում, ձեռքը թափահարեց Ռոնի կողմը և մատնացույց արեց ինքն իրեն՝ հասկացնելով, որ ինքն առաջինը կգնա:

— Ուզում ես առաջի՞նը գնալ: Համոզվա՞ծ ես, — ասաց Ռոնը, — Չեմ պատկերացնում, թե ի՞նչ խորություն կարող է ունենալ այս հորը: Սրինգը տուր Հերմիոնային, որ նա Խավիկին քնած պահի:

Հարրին սրինգը փոխանցեց Հերմիոնային: Այն մի քանի վայրկյանի ընթացքում, երբ սրինգի ծայրը դադարեց, շունը գոմռաց ու ցնցվեց, սակայն, երբ Հերմիոնան սկսեց նվագել, շունը նորից անմիջապես ընկղմվեց խոր քնի մեջ:

Հարրին մազլցեց շան վրայով և մոտենալով գաղտնադռանը նայեց մութ հորանցքի մեջ: Հատակի ոչ մի նշան չէր երևում:

Հարրին բացվածքի շրջանակից բռնված ինքն իրեն իջեցրեց հորի մեջ, հետո վեր նայեց Ռոնին ու ասաց.

— Եթե ինձ հետ որևէ բան պատահի, կամ ես ձեզ ներքևից ձայն չտամ, որ այնտեղ ապահով է, իմ հետևից չգա՛ք: Ուղիղ կգնա՛ք թռչնանոց ու Հեդվիգին կուղարկեք Դամբլդորի հետևից: Եղա՞վ...

— Եղա՛վ, — ասաց Ռոնը:

— Կհանդիպե՛նք մեկ րոպեից... Հուսով եմ...

Եվ Հարրին ձեռքերը բաց թողեց: Սառը, խոնավ օդը վնգալով կլանեց նրան, իսկ նա անկումից բացի ուրիշ ոչինչ չէր զգում... Վար, վար, վար և...

ԹՐԸՄՓ... Մի տարօրինակ խեղդված թրմփոցով ու ճրթճրթոցով Հարրին վայրէջք կատարեց ինչ-որ փափուկ բանի վրա: Նա նստեց ու շոշափեց հատակը: Աչքերը դեռ չէին սովորել շուրջը տիրող կիսախավարին: Այնպիսի տպավորություն էր, ասես ինքը նստած էր ինչ-որ բույսի ճյուղերի ու տերևների վրա:

— Ես լավ եմ... — բղավեց նա՝ վեր նայելով գաղտնադռան մտոցի մեծ մետաղադրամի չափ լուսավոր շրջանակին:

— Վայրէջքը փափուկ է, կարող եք ցատկել:

Ռոնը անմիջապես թռավ հորանցքի մեջ և, ոտքերն ու ձեռքերը տարածած, թրմփաց Հարրիի կողքին:

— Այս ի՞նչ է մեր տակ, — անմիջապես հարցրեց նա:

— Չգիտեմ, ինչ-որ բույս է: Ենթադրում եմ, որ անկումը թեթևացնելու համար է այստեղ փռված: Հերմիո՛նա, ցած արի՛...

Հեռավոր երաժշտության ծայնը դադարեց: Շունը որոտաձայն հաչաց, սակայն Հերմիոնան արդեն ցած էր թռել: Նա վայրէջք կատարեց Հարրիի մյուս կողքին:

— Մենք երևի ինչ-որ տեղ ամրոցի տակ ենք, — ասաց նա:

— Օ՛հ, ի՞նչ բախտավորություն, որ այս ճյուղերն ու տերևներն այստեղ փռված էին...

— Բախտավորություն... — ճչաց Հերմիոնան, — ապա մի ձեզ վրա նայեք:

Նա վեր ցատկեց նստած տեղից և ոտքերը հագիվ շարժելով ու պայքարելով փախավ դեպի դիմացի խոնավ պատը: Տեղից պոկվելը շատ դժվար էր, որովհետև այն պահին, երբ նա վայրէջք էր կատարել, գետնին փռված բույսը սկսել էր իր երկար ճկուն, օձանման ցողուններով ոլոր-մոլոր փաթաթվել նրա կրունկների ու ոտքերի շուրջը՝ անողոքաբար վերածվելով անհաղթահարելի կապանքների: Ինչ վերաբերում էր Ռոնին ու Հարրիին, նրանց ոտքերն արդեն ամուր կապված էին ցողուններով, իսկ նրանք ոչինչ չէին էլ նկատել:

Հերմիոնային հաջողվեց ավելի շուտ ազատվել, քան բույսը կհասցներ ամուր կառչել նրանից: Հիմա նա շփոթված կանգնած՝ սարսափով դիտում էր, թե ինչպես էին տղաները թաքտում, ապարդյուն փորձելով ազատվել ցողունների արագ-արագ աճող կապանքներից, սակայն ինչքան շատ էին նրանք ճիգեր գործադրում, այնքան ավելի արագ ու ամուր էին փաթաթվում ցողունները նրանց վերջույթների ու մարմինների շուրջը:

— Մի՛ շարժվեք, — կարգադրեց Հերմիոնան, — ես գիտեմ, թե սա ինչ է, սա կոչվում է Սատանի ծուղակ:

— Ի՞նչ լավ է, որ գիտենք, թե ինչպես է կոչվում սա... Անչափ ուրախ եմ... Բոլոր հարցերը լուծվեցին... — մրթմրեց Ռոնը, գլուխը հետ ձգելով, որ պարանոցն ազատի անողոքաբար փաթաթվող ցողունից:

— Մի՛ խանգարիր, ես փորձում եմ հիշել, թե ինչպես են սրան սատկացնում, — ասաց Հերմիոնան:

— Շտապի՛ր, ես արդեն հագիվ եմ շնչում, — տնքաց Հարրին՝ փորձելով կուրծքը վեր ցցելով թուլացնել իրանի շուրջը ձիգ փաթաթվող ճկուն կապանքները:

— Սատանի ծուղակ... Սատանի ծուղակ... Ի՞նչ էր ասում պրոֆեսոր Սաժիլը... Այն սիրում է մթություն ու խոնավություն...

— Ուրեմն կրակ վառի՞ր, — արդեն խեղդվելով բղավեց Հարրին:

— Հա, բայց... այստեղ փայտ չկա, — ձեռքերը հուսահատորեն կոտրելով ձչաց Հերմիոնան:

— ՈՆՑ ԹԵ՝ ՓԱՅՏ ԶԿԱ, — ոռնաց Ռոնը, — ԴՈՒ ՑՆԴԵ՞Ն ԵՍ... ՎԵՐՋԱՊԵՍ, ՎՀՈՒ՞Կ ԵՍ, ԹԵ՝ ՈՉ...

— Աա՛խ, — ուշքի եկավ Հերմիոնան և անմիջապես հանեց իր կախարդական փայտիկը, ինչ-որ բառեր մրմնջաց ու ձեռքը թափահարելով՝ փայտիկի ծայրից երկնագույն կրակի բոցեր ժայթեց բույսի վրա, ճիշտ այնպես, ինչպես հրդեհել էր Սնեյփի պարեգոտը քվիդիչի խաղի ժամանակ: Իսկապես, մի քանի վայրկյանից տղաները զգացին, որ բույսի ցողունները թուլացան, և շոշափուկների նման առաձգական շիվերը խլրտալով ու կծկվելով հետ քաշվեցին լույսից ու ջերմությունից դեպի խոնավ ու մութ պատը:

— Օ-օ՛ֆ... Բախտներս բերեց, որ դու ուշադիր ես լինում հերբալոգիայի դասերին, Հերմիո՛նա, — ճակատից քրտինքը սրբելով ասաց Հարրին: Նա ոտքի կանգնեց ու մոտեցավ խոնավ պատի մոտ կանգնած Հերմիոնային:

— Հա՛... և բախտներս բերեց, որ նման իրավիճակներում Հարրին գլուխը չի կորցնում... — տնքաց Ռոնը, — Հը-հը... «փայտ չկա այստեղ»... մեկ էլ տեսար ընենց բան կասես, որ... Փայտ չկա, բա չէ՛...

— Այս կողմը, — ասաց Հարրին մատնացույց անելով մի քարապատ միջանցք, որը փոսից դուրս տանող միակ ելքն էր:

Իրենց քայլերից բացի, նրանք լսում էին միայն պատերից կաթկթացող ջրի ձայնը: Միջանցքը զառիվայր ներքև էր իջնում, և Հարրին հիշեց Գրինգոթսի լաբիրինթոսը: Սրտի տհաճ կծկումով նա հիշեց, որ ոյուրերի բանկի պահոցները երբեմն վիշապներ են պահպանում: Ի՞նչ կլինի, եթե իրենք հանկարծ մի վիշապի հանդիպեն, այն էլ արդեն հասուն ու հզոր առանձնյակի: Նորբերը թեև երկու շաբաթական ծագուկ էր, բայց արդեն իսկ վտանգավոր էր ու անկառավարելի:

— Ոչինչ չե՞ք լսում, — շշնջաց Ռոնը

Հարրին ականջ դրեց: Առջևից ինչ-որ միալար դժժոց ու ցածր խուլ գվվոց էր գալիս:

— Գուցե ուրվական է, ի՞նչ եք կարծում:

— Չգիտեմ... կարծես թևերի խփխփոց լինի:

Նրանք հասան միջանցքի ծայրին և մութ քարապատ անցումից հետո նրանց առջև միանգամից բացվեց մի պայծառ լուսավորված կլոր դահլիճ, որի պատերը հավասար հատվածների բաժանող հենասյուները վեր էին խոյանում և բավականին մեծ բարձրության վրա աստղաձև կամարներով հատում առաստաղը: Առաստաղի տակ վխտում էին փոքրիկ, զարդերի պես փայլփլուն թռչնակների երամներ, որոնք, իրենց թևիկներով քամի բարձրացնելով, բազմագույն ամպիկների պես գվզվալով գալարապտույտ թռչում էին առաստաղի տակ տարբեր ուղղություններով: Դահլիճի հակառակ կողմում մի հսկայական ծանր փայտյա դուռ կար:

— Ի՞նչ ես կարծում, նրանք կհարձակվե՞ն մեզ վրա, եթե փորձենք կտրել անցնել դահլիճը, — բարձրաձայն մտորեց Ռոնը:

— Շատ հավանական է, — ասաց Հարրին, — թեև նրանք գիշատիչ տեսք չունեն, բայց եթե բոլորը միասին հարձակվեն... Սակայն ընտրություն չունենք... Ես կվազեմ մինչև այն դուռը:

Հարրին խոր շունչ քաշեց, գլուխը ծածկեց արմունկներով և սենյակով շեղածիզ վազեց դեպի փայտյա դուռը: Նա սպասում էր, որ սուր ճանկերն ու կտուցները ուր որ է պիտի մխրձվեն իր թիկունքի մեջ, սակայն ոչինչ չկատարվեց: Հարրին ողջ ու առողջ հասավ դռանը և քաշեց արծաթյա բռնակը, բայց դուռը կողպված էր:

Մյուս երկուսը եկան նրա հետևից: Նրանք դուռը հրմշտեցին ու քաշքշեցին, սակայն կողպեքը չբացվեց, նույնիսկ երբ Հերմիոնան արեց իր «ալոհոմորա» դյուբանքը:

— Հիմա ի՞նչ... — ասաց Ռոնը

— Այս թռչունները... չի կարող պատահել, որ սրանք հենց այնպես, գեղեցկության համար լինեն այստեղ, — ասաց Հերմիոնան:

Նրանք մի պահ դիտեցին իրենց գլխավերևում անխոնջ պտտվող թռչուններին, որոնք խումբ-խումբ ու անկանոն այս ու այն կողմ էին թռչում առաստաղի տակ, մերթնդներ փայլփլելով... Փայլփլելով...

— Սրանք թռչուններ չե՛ն... — հանկարծ ասաց Հարրին, — սրանք բանալիներ են: Թևավոր բանալիներ... Ապա ուշադիր նայե՛ք: Իսկ դա նշանակում է... — նա քննախույզ հայացքով զննեց ամբողջ սրահը, մինչ

մյուս երկուսը աչքերը կկոցելով, նայում էին առաստաղի տակ սուրացող թևավոր բանալիներին:

— Այ-յո՛... Այնտեղ նայե՛ք. ցախավելներ են... Մենք պետք է բռնենք այս դռան բանալին:

— Բայց այստեղ հարյուրավոր բանալիներ կան:

Ռոնը ուշադիր զննեց դռան կողպեքը:

— Մեզ պետք է մի հին, մեծ ու հնաոճ բանալի, և հավանաբար դռան բռնակի նման արծաթից ծուլված:

Նրանցից ամեն մեկը մի ցախավել առավ ձեռքը և օդ բարձրացավ՝ առաստաղի տակ սուրալով բանալիների երամների հետևից: Նրանք փորձում էին հասնել ու բռնել բանալիներից որևէ մեկին, սակայն հմայված բանալիներն այնքան արագ էին աջ ու ձախ թռչում, որ անհնար էր դրանցից մեկնումեկին բռնելը:

Սակայն մի՞թե Հարրին իզուր էր դարի ամենաերիտասարդ Որսորդը համարվում: Նա իսկապես տաղանդ ուներ՝ անմիջապես նկատելու այն, ինչը մյուսները չեն տեսնում: Մեկ րոպե ծիածանագույն փետուրների մեջ գալարապտույտ սուրալուց հետո, նա նկատեց մի մեծ արծաթյա բանալի, որի թևիկներից մեկը բավականին ծռմռված էր, կարծես այն արդեն բռնել ու կոպտորեն մտցրել էին կողպեքի անցքի մեջ:

— Այն մե՛կը, — բղավեց նա մյուսներին, — այն մեծ բանալին, այնտե՛ղ... Ո՛չ, այնտե՛ղ, վառ երկնագույն թևիկներով... Մի թևի փետուրները լրիվ ծռմռված են:

Ռոնը՝ արագություն հավաքելով, սուրաց Հարրիի մատնանշած ուղղությամբ, սակայն ընդհարվեց առաստաղին ու քիչ մնաց ցած ընկներ ցախավելից:

— Մենք պետք է բոլոր կողմերից կտրենք դրա ճանապարհը, — բղավեց Հարրին՝ աչքը չկտրելով վիրավոր թևով բանալուց... Ռո՛ն, դու վրա կտա՛ս վերևից... Հերմիո՛նա, դու մնա՛ ներքևում ու կկտրե՛ս դրա ճանապարհը, եթե ներքև փախչի, իսկ ես կփորձեմ բռնել դռան, եղա՞վ... ՀԻՄԱ՛...

Ռոնը սուզվեց, Հերմիոնան վեր սլացավ, բանալին, ասես զսպանակի պես վերուվար թռվեաց նրանց միջև, իսկ Հարրին սուրաց ուղիղ դեպի բանալին, որը սրընթաց նահանջեց դեպի պատը, և Հարրին ձեռքն առաջ

մեկնեց ու զգվելի ճգճոցով բանալին գամեց պատին: Ռոնի ու Հերմիոնայի ուրախ բացականչությունները արձագանքեցին կամարակապ դահլիճի առաստաղի տակ:

Նրանք արագ վայրէջք կատարեցին, և Հարրին վազեց դեպի դուռը, թարտացող բանալին ձեռքի մեջ ամուր բռնած: Նա բանալին մտցրեց կողպեքի մեջ ու պտտեց... Աշխատե՛ց... Այն պահին, երբ կողպեքը բացվեց, բանալին՝ կրկին ազատ զգալով իրեն, դուրս թռավ անցքից ու հետ սլացավ դեպի վեր, այս անգամ իսկապես շատ ծեծված տեսքով, քանզի արդեն երկրորդ անգամն էր բռնվել ու օգտագործվել:

— Պատրա՞ստ եք, — հարցրեց Հարրին մյուս երկուսին, ձեռքը դնելով դռան բռնակին: Նրանք գլխով արին, և Հարրին դուռը դեպի իրեն քաշեց:

Հաջորդ դահլիճն այնքան մութ էր, որ առաջին պահին նրանք ոչինչ չտեսան: Սակայն, երբ երեքն էլ մի քայլ արեցին դահլիճի մեջ, այն անմիջապես ողողվեց պայծառ լույսով՝ մի ապշեցուցիչ տեսարան բացելով նրանց առաջ:

Նրանք կանգնած էին մի հսկայական շախմատի տախտակի եզրին, սև շախմատամարտիկների թիկունքում, ովքեր բոլորը բարձրահասակ մարդուց ավելի բարձր էին և, ասես տաշված լինեին սև քարից: Նրանց դիմաց, չորս շախմատավանդակ առաջ, կանգնած էին սպիտակ շախմատամարտիկները: Հարրին, Ռոնն ու Հերմիոնան թեթևակի դող զգացին՝ սպիտակ շախմատամարտիկները դեմք չունեին:

— Հիմա ի՞նչ ենք անելու, — շնչաց Հարրին:

— Մի՞թե պարզ չէ, — ասաց Ռոնը, — մենք պետք է շախմատ խաղալով ճանապարհ բացենք մեզ համար այս դահլիճի միջով:

Սպիտակ շախմատամարտիկների թիկունքում մեկ այլ դուռ էր երևում:

— Բայց ինչպե՞ս, — տազնապով հարցրեց Հերմիոնան:

— Ինձ թվում է մենք պետք է ինքներս շախմատամարտիկ դառնանք:

Նա առաջ քայլեց, մոտենալով սև ձիուն, և ձեռքը մեկնելով հավեց սև քարին: Քարն անմիջապես կենդանացավ: Ձին սմբակով դոփեց տեղում, իսկ ձիու վրա նստած ասպետը սաղավարտով ծածկված գլուխը ցած թեքեց ու ասես նայեց Ռոնին:

— Մենք պետք է ձեզ միանա՞նք դահլիճով անցնելու համար... — հարցրեց Ռոնը:

Սև ասպետը գլխով արեց: Ռոնը շրջվեց ու դիմեց մյուս երկուսին:

— Ստածել է պետք... — ասաց նա, — ... Երևի մենք պետք է փոխարինենք երեք սև շախմատամարտիկների...

Հարրին ու Հերմիոնան լուռ դիտում էին, ինչպես էր Ռոնը մտածում: Վերջապես, նա ասաց.

— Ուրեմն նեղանալ կամ վիրավորվել չկա, բայց ձեզնից ոչ մեկը շախմատ լավ չի խաղում...

— Մենք չենք նեղանա, — արագ ընդհատեց նրան Հարրին, — ուղղակի ասա՛ ինչ անենք:

— Բարի... Ռու՛, Հա՛րրի, կփոխարինես այս Փղին, իսկ դու՛, Հերմիո՛նա, գնա՛ նրա կողքին կանգնած այն Նավակի տեղը:

— Իսկ դու՞...

— Ես կլինեմ Ձի, — ասաց Ռոնը:

Կարծես շախմատամարտիկները լսում էին, որովհետև այն պահին, երբ Ռոնը ավարտեց իր խոսքը, մի ձի, մի փիղ և մի նավակ մեջքով շրջվեցին սպիտակների կողմը և դուրս քայլեցին շախմատային հարթակի վրայից՝ դատարկ թողնելով երեք շախմատավանդակ, որոնք էլ զբաղեցրին Ռոնը, Հարրին ու Հերմիոնան:

— Շախմատի մեջ սպիտակները միշտ առաջինն են խաղում... — ասաց Ռոնը, սև գինվորների արանքով նայելով սպիտակ շախմատամարտիկներին: — Այո, նայե՛ք...

Մի սպիտակ գինվոր երկու վանդակ առաջ եկավ:

Ռոնը սկսեց դեկավարել սև շախմատամարտիկներին: Նրանք լուռ հնազանդվում էին նրա հրահանգներին և գնում, ուր որ Ռոնը նրանց ուղարկում էր: Հարրիի ծնկները դողում էին: Իսկ եթե իրենք տանու՞լ տան:

— Հա՛րրի, շեղաձիգ գնա չորս վանդակ դեպի աջ:

Առաջին զարհուրելի ցնցումը եղավ, երբ հակառակորդը վերցրեց նրանց մյուս ձիուն: Սպիտակ թագուհին հուժկու հարվածով տապալեց նրան ու քարշ տվեց սպիտակների կողմը՝ շախմատի տախտակից դուրս հրելով, որտեղ և ձին ու ասպետը անշարժ մնացին գետնին փռված:

— Ստիպված էի նրան զոհել, — կարծես ներողություն խնդրելով, ասաց Ռոնը, — հիմա ճանապարհը բացվեց, որպեսզի մենք վերցնենք այն սպիտակ փղին... Հերմիո՛նա, առաջ անցի՛ր:

Ամեն անգամ, երբ սևերից որևէ մեկը զոհվում էր, սպիտակները ողորմածություն չէին ցույցաբերում: Շուտով պատի երկայնքով անշարժացած սև շախմատամարտիկների մի ստվար շարք գոյացավ: Երկու անգամ Ռոնը միայն վերջին պահին նկատեց, որ Հարրիին ու Հերմիոնային վտանգ էր սպառնում: Նա ինքը աջ ու ձախ էր նետվում տախտակի վրա՝ վերցնելով գրեթե նույնքան սպիտակ շախմատամարտիկների, ինչքան իրենք զոհել էին սևերից:

— Վերջն արդեն մոտ է, — հանկարծ մրթմրեաց նա, — Թողե՛ք մտածեմ... թողե՛ք մտածեմ...

Սպիտակ թագուհին իր դատարկ դեմքը շրջել էր նրա կողմը:

— Այո՛, — ասաց նա հանգիստ, — դա միակ հնարավոր տարբերակն է... Ես պետք է զոհ գնամ...

— Ո՛ր, — ճչացին Հարրին ու Հերմիոնան:

— Շախմատ է... — պարզ պատասխանեց Ռոնը, — այս խաղի իմաստը զոհողությունների մեջ է: Ես հիմա մի քայլ առաջ կգնամ, և սպիտակ թագուհին ինձ կվերցնի, իսկ դու՛, Հա՛րրի, հնարավորություն կունենաս շախ ու մատ անելու սպիտակ թագավորին:

— Բայց...

— Դու ուզու՞մ ես կանգնեցնել Սնեյփին, թե՛ ոչ:

— Ոո՛ն...

— Եթե դու հիմա չշտապես, նա կվերցնի Փիլիսոփայական քարը:

Առարկելու տեղ չկար:

— Պատրա՞ստ եք, — բղավեց Ռոնը գունատ, բայց հաստատական հայացքով, — Ես գնացի... Տեսե՛ք, հանկարծ այստեղ երկար չմնաք հաղթելուց հետո:

Ռոնը մի քայլ առաջ գնաց, և սպիտակ թագուհին՝ ցնցվելով կենդանացավ: Նա իր քարե ձեռքով ուժեղ հարվածեց Ռոնի գլխին, և Ռոնը տապալվեց գետնին: Հերմիոնան ճչաց, սակայն տեղից չշարժվեց: Սպիտակ թագուհին Ռոնին քարշ տվեց շախմատի տախտակից դուրս: Ռոնը կարծես ուշաթափվել էր:

Հարրին դողալով երեք քայլ արեց դեպի ձախ:

Սպիտակ թագավորը հանեց իր թագը և նետեց Հարրիի ոտքերի տակ: Նրանք հաղթեցին: Սպիտակ շախմատամարտիկները խոնարհվեցին նրանց

առաջ և մի կողմ քաշվեցին դեպի դուռը տանող ճանապարհից: Վերջին անգամ հուսահատորեն նայելով Ռոնի վրա, Հարրին ու Հերմիոնան անցան հաջորդ դռնով ու վազեցին հաջորդ միջանցքով:

— Իսկ եթե նա՞...

— Նրա հետ ամեն ինչ լավ կլինի, — ասաց Հարրին փորձելով համոզել ինքն իրեն: — Ի՞նչ ես կարծում, հաջորդն ի՞նչ է լինելու: — Մենք անցանք Սածիլի հմայապատնեշով, դա Սատանի ծուղակն էր: Բանալիները հավանաբար հմայել էր Ֆլիթվիքը: Շախմատամարտիկներին կենդանացրել էր ՄըքԳոնագալը... ուրեմն մնացին Քուիրելն ու Սնեյփը:

Նրանք հասել էին հաջորդ դռանը:

— Պատրա՞ստ ես... — շնչաց Հարրին:

— Դեհ, բաց արա՛ դուռը:

Հարրին առաջ հրեց դուռը:

Մի զագրելի հոտ անմիջապես խփեց նրանց քթանցքներին՝ ստիպելով ինքնաբերաբար վեր բարձրացնել պարեգոտների փեշերը, որպեսզի դեմքերը ծածկեն: Գարշահոտից արցունքոտված աչքերով նրանք տեսան դահլիճի մեջտեղում հասակով մեկ փռված մի հսկայական տրոլի, նույնիսկ ավելի մեծ ու զգվելի, քան այն մեկը, որին իրենք շլացրել էին Բուր սրբերի օրը: Տրոլն արդեն փայտացել էր: Նրա գլխին մի զարհուրելի խորաբաց արյունոտ վերք էր երևում:

— Ի՞նչ լավ է, որ ստիպված չենք սրա հետ գործ ունենալ, — ասաց Հարրին զգուշությամբ անցնելով տրոլի աժդահա ոտքերից մեկի վրայով, — շտապենք այստեղից, թե չէ հիմա կխեղդվեն:

Նա դեպի իրեն քաշեց ու բացեց մյուս դուռը: Երկուսն էլ անհամարձակ նայեցին ներս: Սակայն սենյակում ոչ մի սարսափազդու բան չկար: Սենյակի մեջտեղում կանգնած էր մի սեղան, որի վրա ուղիղ շարքով շարված էին տարբեր չափերի ու ձևերի յոթ շշեր:

— Սնեյփի հմայապատնեշն է... Այստեղ ի՞նչ պիտի անենք:

Նրանք դռնով ներս քայլեցին, և նույն վայրկյանին դռան բացվածքը բոցավառվեց վառ մորեգույն կրակի լեզուներով, որոնք մերթնդմերթ բռնկվում էին մանուշակագույն բոցերով: Գրեթե անմիջապես բոցավառվեց նաև սենյակի դիմացի պատից դուրս տանող դռան բացվածքը, բայց կրակի սև ու արծաթափայլ լեզուներով: Նրանք ընկել էին ծուղակի մեջ:

— Այստեղ նայի՛ր, — Հերմիոնան սեղանից վերցրեց մագաղաթի մի երկար կտոր, որն ընկած էր շշերի կողքին: Հարրին նրա ուսի վրայով սկսեց կարդալ թղթի վրա գրված ուղերձը.

Առջևում փորձանքն է սպասում դարանած,
Վերադարձն է քո փրկությունն անկասկած:
Բայց երկուսը յոթից պատրաստ են օգնել,
Թե գտնես՝ խմի՛ր, պետք չէ վարանել:

Յոթնյակից մեկը՝ սեղանին շարված,
Սևաբոց դռնով կտանի քեզ առաջ:
Մյուս օգնականդ՝ շարքում թաքնված,
Կարմրաբոց դռնով՝ կբացի վերադարձ:

Մեզնից երկուսը՝ այս շարքում հրաշագոր,
Զուլալ գինով են լցված՝ քաղցր, բայց անզոր:
Յոթից երեքը թույն են մահաբեր,
Զոհին են սպասում՝ նենգ ու անհամբեր:

Լավ մտածի՛ր, ընտրություն արա՛ ճիշտ,
Ընտրի՛ր, կամ այստեղ կմնաս դու ընդմիշտ:
Կենաց ու մահու ընտրությանը օգնող,
Զորս խորհուրդներ կտանք քեզ հուշող:

Առաջինը. որքան էլ խորամանկ լինի՝
Թույնը, թաքնված մեր շարքի միջին,
Նախ գտի՛ր այն շիշը, որում կա գինի,
Թույնը կգտնես նրա ծախ կողքին:

Երկրորդը. շարվեշար կանգնած են յոթ շշեր,
Եզրերի շշերն են հակադիր տարբեր,
Սակայն, որ ծայրից էլ դու ընտրես,
Առաջ չես գնա, դրանք չեն օգնի քեզ:

Երրորդը. ինչպես տեսնում ես պարզ ու հստակ
Տարբեր են շշերի և՛ ծավալ, և՛ հասակ,
Ո՛չ թզուկ շիշը, ո՛չ էլ մեծ հսկան
Մահ չեն թաքցնում, նրանք չեն մարդասպան:

Չորրորդը. աջից երկրորդն ու երկրորդը՝ ձախից
Երկվորյակ են համով՝ թե փորձես հանկարծ,
Թեև տարբեր են արտաքին տեսքից,
Շարքի հակադիր կողմերում կանգնած:

Հերմիոնան մի խոր հոգոց հանեց, և Հարրին ապշեց՝ տեսնելով, որ նա
Ժպտում էր: Ինչ-ինչ, բայց այդ պահին նա Հերմիոնայից Ժպիտ չէր սպասում:

— Գերազա՛նց է, — ասաց Հերմիոնան, — Սա մագիա չէ, սա
տրամաբանություն է, զուտ տրամաբանական հանելուկ... Բազմաթիվ մեծ
հրաշագործներ իրականում տրամաբանությունից բացարձակապես զուրկ
են և եթե մեր տեղը լինեին, ընդմիշտ կլռվեին կմնային այստեղ:

— Իսկ մե՞նք... Մենք էլ ենք դատապարտված ընդմիշտ այստեղ
մնալու՞...

— Իհարկե ո՛չ: Ամեն ինչ այստեղ է՝ այս թղթի վրա: Յոթ շիշ. երեքը թույն
են, երկուսը՝ գինի, մեկն անվնաս առաջ կտանի սև բոցերի միջով, մյուսը
կօգնի հետ գնալ մորեգույն բոցերի միջով:

— Բայց ի՞նչ իմանանք, թե որն է պետք խմել:

— Թող մի րոպե մտածեմ:

Հերմիոնան մի քանի անգամ կարդաց ուղերձը: Հետո նա հետուառաջ քայլեց շշերի շարքով՝ ինչ-որ բան մրմնջալով ու մատը հերթով ցցելով շշերի վրա: Վերջապես նա ծափ տվեց:

— Պատրա՛ստ եմ, — ասաց նա, — ամենափոքր շիշը մեզ առաջ կտանի սև բոցերի միջով դեպի Քարը:

Հարրին նայեց պստիկ շշին:

— Այստեղ կհերիքի միայն մեզնից մեկի համար, — ասաց նա, — հազիվ մի կու՜մ լինի մեջը:

Նրանք նայեցին իրար:

— Ո՞ր մեկն է տանում հետ՝ մորեգույն բոցերի միջով:

Հերմիոնան մատնացույց արեց շարքի աջ եզրին կանգնած մի կլոր շիշ:

— Դու կխմես դրանից, — ասաց Հարրին, — կվերադառնաս ու կհոգաս Ռոնի համար: Թռչող բանալիների սրահից կվերցնեք ցախավելները: Դրանք ձեզ կօգնեն դուրս թռչել հորանցքով ու անցնել Խավիկի կողքով: Ուղիղ կգնաս թռչնանոց ու Հեդվիգին կուղարկես Ղամբլդորի հետևից: Նա մեզ այստեղ է պետք: Ես, թերևս, կկարողանամ մի որոշ ժամանակ Սնեյփին պահել, սակայն, ես նրան հավասար մրցակից չեմ:

— Բայց Հա՛րրի, իսկ եթե Գիտես-թե-ովը նրա հետ լինի՞...

— Դեհ, ինչ ասեմ... Մեկ անգամ արդեն բախտս բերել է, — ասաց նա՝ մատնանշելով ձակատի սպին, — գուցե այս անգամ էլ հաջողվի...

Հերմիոնայի շրթունքները դողդողացին, և նա հանկարծ առաջ նետվեց ու գրկեց Հարրիին:

— Հերմիո՛նա...

— Հա՛րրի, դու մեծ, մեծագու՛յն հրաշագործ ես...

— Դու ինձնից ավելի մեծ հրաշագործ ես, — չափազանց շփոթված, ամոթխած ասաց Հարրին, երբ Հերմիոնան հետ քայլեց:

— Ե՛ս... — ասաց Հերմիոնան, — միայն գրքեր ու ջանասիրություն... Շատ ավելի կարևոր բաներ կան՝ հավատարմություն, խիզախություն... Ա՛խ, Հա՛րրի... զգույշ կլինես...

— Դու առաջինը խմի՛ր, — ասաց Հարրին, — հաստատ համոզված ես, չէ՞, թե որ շշում ինչ է...

— Միանգամայն, — Հերմիոնան մի երկար կու՜մ արեց աջ եզրի կլորավուն շշից ու ցնցվեց:

— Թույն հո չէ՞ր, — անհանգստացած հարցրեց Հարրին:

— Ո՛չ, բայց սառույցի պես սառն էր:

— Շտապի՛ր... Գնա՛, քանի դեռ ուժը չի կորցրել:

— Հաջողությու՛ն քեզ... զգույշ կլինե՛ս...

— ՇՏԱՊԻ՛Ր...

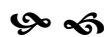
Հերմիոնան շրջվեց ու քայլեց մորեգույն բոցերի միջով:

Հարրին խոր շունչ քաշեց և ձեռքը վերցրեց ամենափոքր շիշը: Նա դեմքով շրջվեց դեպի սև բոցերի կողմը:

— Ես գալիս եմ, — հաստատակամորեն ասաց նա ու մի շնչով դատարկեց փոքր շիշը:

Իսկապես, այնպիսի զգացողություն էր, ասես, հեղուկ սառույց ծորաց երակներով: Նա շիշը ցած դրեց ու առաջ գնաց: Հարրին քայլեց սև բոցերի միջով և տեսավ, թե ինչպես կրակի արծաթափայլ լեզուները պարուրեցին իր մարմինը: Մի պահ սև կրակից բացի նա ոչինչ չէր տեսնում, հետո նա հայտնվեց հաջորդ՝ վերջին սրահում:

Այնտեղ արդեն ինչ-որ մեկը կար: Սակայն դա Սնեյփը չէր, և ոչ էլ նույնիսկ Գիտես-թե-ովն էր...

Գլուխ 17. Երկու դեմքով մարդը

...Քուիրելն էր:

— Դու՛ք, — բացականչեց Հարրին:

Քուիրելը ժպտաց: Նրա դեմքը բուրբուրով չէր ջղաձգվում:

— Ես... — հանգիստ ասաց նա, — ես էլ մտածում էի, արդյոք, կհանդիպե՞մ քեզ այստեղ, Փո՛թեր:

— Բայց ես կարծում էի... Սնեյփը...

— Սեվե՞րուսը... — Քուիրելը ծիծաղեց, սակայն դա նրա սովորական դողդոջուն, վախվորած ծիծաղը չէր, այլ՝ մի սառը և սուր քրքիջ: — Իսկապես, Սեվերուսի ոճը կարելի է յուրահատուկ համարել, նա իրոք հիշեցնում է սև մոգերի տեսակին: Պարզապես մեծ հաջողություն էր, որ նա անդադար ոտքի տակ էր ընկնում և մարդաչափ չղջիկի իր սարսափազդու կերպարանքով ուշադրությունը ինձնից շեղում իր վրա: Նման չարադավ տեսքով մեկի կողքին՝ էլ ո՞վ կկասկածեր խեղճ պ-պրոֆ-ֆես-ե՛ս-սոր Քուիրելին:

Հարրին աչքերին չէր հավատում... Բայց ինչպե՞ս... Մի՞թե դա ճիշտ էր... Ուղղակի անհավատալի էր:

— Բայց Սնեյփը փորձում էր սպանել ինձ...

— Ո՛չ... Այդ ե՛ս էի փորձում սպանել քեզ: Քո ընկերուհի օրիորդ Գրեյնջերը պատահաբար ինձ հրեց, ցած գցեց, երբ քվիդիչի խաղի ժամանակ շտապում էր հրդեհել Սնեյփի պարեգուտը: Նա խախտեց իմ տեսողական կապը քեզ հետ: Մի քանի վայրկյան էլ ուշանար, և ես քեզ ցախավելից ցած կգցեի: Իսկ ես վաղուց արդեն վերջո՞ տված կլինեի, եթե Սնեյփը շարունակ հակաաղոթք չմրթմրթար՝ փորձելով փրկել քեզ:

— Սնեյփը փորձում էր փրկե՞լ ինձ...

— Իհարկե, — անտարբեր ձայնով ասաց Քուիրելը, — քո կարծիքով այդ ինչու նա հանկարծ որոշեց դատավոր լինել քվիդիչի հաջորդ խաղում: Նա ուզում էր անձամբ համոզվել, որ ես կրկին նման բան չեմ անի: Ծիծաղելի չէ՞, արդյոք... Զուր ջանքեր... Միևնույն է, ես ոչինչ էլ չէի կարողանա անել Դամբլդորի ներկայությամբ: Իսկ մյուս բոլոր ուսուցիչները

մտածեցին, որ Սնեյփը նպատակ է դրել, որ Գրիֆինդորին չթողնի հաղթել մրցույթում: Կան չէ՞ մարդիկ, որ կարողանում են իրենք իրենցից բոբո սարքել բոլորի աչքում... Սակայն ժամանակի ինչպիսի՜ կորուստ... Խեղճ Սնեյփի բոլոր ջանքերն ապարդյուն անցան, որովհետև ես, միևնույն է, կսպանեմ քեզ այսօր, հենց հիմա...

Քուիրելը մատները ճրթացրեց: Օդից հանկարծ պարաններ հայտնվեցին և պիրկ փաթաթվեցին Հարրիի շուրջը:

— Փո՛թեր, դու չափազանց երկար քիթ ունես ապրելու համար: Բոլոր սրբերի օրը չհասցրեցի նույնիսկ հասկանալ, թե ինչպես կարողացաք՝ դպրոցում թոկից փախածների պես վազվզելով, տապալել իմ գերազանց պլանը, մինչդեռ ես երկար էի պատրաստվում տեսնելու, թե ինչն է պաշտպանում Քարը:

— Ուրեմն դու՛ք էիք տրոլին ներս թողել...

— Անշու՛շտ, ես հատուկ տաղանդ ունեմ տրոլներին հնազանդեցնելու գործում, չգիտեի՞ր, ինչ է... Երևի ուշադրություն դարձրիր, թե ինչ եմ արել այն մեկի հետ, որը պահպանում էր այստեղ գալու ճանապարհը: Դժբախտաբար, մինչ բոլորը վազվզում էին դպրոցում՝ փնտրելով իմ դանդալոշիկին, Սնեյփը, որն արդեն սկսել էր կասկածել ինձ, ուղիղ գնաց երրորդ հարկի միջանցքը՝ կտրելով իմ ճանապարհը, և ոչ միայն տրոլին չհաջողվեց ձեզ ձխլտել, այդ եռագլուխ գազանը նույնիսկ չկարողացավ մի կարգին կծել-պոկել Սնեյփի ոտքը... Իսկ հիմա ձայնդ կտրի՛ր... Էլ չխոսե՛ս ու տեղիցդ չշարժվե՛ս... Ինձ պետք է կենտրոնանալ այս հետաքրքիր հայելու վրա...

Միայն այդ պահին Հարրին հասկացավ, թե ինչի առջև էր կանգնած Քուիրելը: Դա Իրենքնագարե հայելին էր:

— Այս հայելին Քարը գտնելու բանալին է, — ինքն իրեն մրթմրթում էր Քուիրելը՝ պտտվելով հայելու շրջանակի շուրջը: — Միայն Դամբլդորից կարելի էր նման ցնդած ֆոկլուս սպասել... Սակայն նա այս պահին Լոնդոնում է... իսկ երբ վերադառնա, ես արդեն շա՛տ հեռու կլինեմ,

Հարրին մտածեց, որ միակ բանը, ինչն ինքն այդ պահին կարող էր անել, դա շարունակ խոսելն էր, որպեսզի շեղի Քուիրելի ուշադրությունը Հայելու վրա կենտրոնանալուց:

— Ես տեսա ձեզ ու Սնեյփին Անտառում... — դուրս տվեց նա՝ մտքին առաջին եկածը:

— Այո... — անտարբեր ասաց Քուիրելը՝ պտտվելով հայելու շուրջն ու փորձելով տեսնել, թե դրա հետևում ինչ կար, — այդ ժամանակ նա արդեն գլխի էր ընկել իմ մասին և փորձում էր կռահել, թե ես ինչքան եմ առաջ գնացել: Նա հենց սկզբից էր կասկածում ինձ: Փորձում էր նույնիսկ վախեցնել... այդ ողորմելին... կարծես ես նրանից պիտի վախենայի՝ մեջքիս Լորդ Վոլդեմորթի պես հովանավոր ունենալով...

Քուիրելը դուրս եկավ հայելու հետևից և, կանգնելով ուղիղ հայելու առաջ, նայեց ինքն իր վրա:

— Ես տեսնում եմ Քարը... Տեսնում եմ, թե ինչպես եմ այն ընծայում իմ Տիրոջը... բայց ու՞ր է այն...

Հարրին ձգեց մարմնի բոլոր մկանները՝ փորձելով թեթևացնել իրեն կաշկանդող կապանքները, սակայն դրանք մի մազաչափ անգամ տեղի չտվեցին: Նա պետք է մի բան աներ, որպեսզի Քուիրելի ուշադրությունը շեղեր հայելուց:

— Բայց Սնեյփն ինձ միշտ այնքա՛ն էր ատում...

— Իսկ ինչու՞ «էր»... Հիմա էլ է ատում, — ասաց Քուիրելը, կարծես չլսելով ինքն իր ասածը, — այն էլ ո՛նց է ատում... Չգիտեի՞ր, ինչ է, որ նա Հոգվարթսում հորդ հետ է սովորել: Այդ փոխադարձ ընտանեկան հակակրանքը դեռ այն ժամանակներում է սկսվել: Սակայն նա երբեք չի ուզեցել, որ դու մեռնես:

— Բայց մի քանի օր առաջ ես լսեցի, թե ինչպես էիք դուք լաց լինում: Ես կարծեցի, որ Սնեյփն է ձեզ...

Առաջին անգամ վախի մի ջղաձիգ արտահայտություն անցավ Քուիրելի դեմքով:

— Երբեմն, — ասաց նա, — ինձ համար դժվար է կատարել իմ Տիրոջ հրահանգները... Նա մեծ հրաշագործ է, իսկ ես թույլ եմ...

— Ուզում եք ասել, որ այն օրը լսարանում նա այնտեղ ձեզ հե՞տ էր, — մի շնչով ասաց Հարրին:

— Նա միշտ ինձ հետ է, ուր էլ գնամ, — ասաց Քուիրելն արդեն հանդարտ ձայնով, — Ես հանդիպեցի նրան իմ ճամփորդություններից մեկի ժամանակ: Ինչ հիմարիկ ու անփորձ երիտասարդ էի... Գլուխս պարզապես

պաշարված էր չարի ու բարու մասին ծիծաղելի գաղափարներով: Լորդ Վոլդեմորթն ինձ ցույց տվեց, թե ինչքան սխալ էին իմ պատկերացումները: Չկա ո՛չ չարը, ո՛չ բարին, կան միայն իշխանություն և անհատներ, ովքեր կամք ու կորով չունեն դրան ձգտելու համար... Այդ ժամանակներից ի վեր ես հավատարմորեն ծառայել եմ նրան, թեև բազում անգամներ չեմ արդարացրել նրա վստահությունը... Նա ստիպված է եղել շատ խիստ լինել ինձ հետ, — այդ պահին Քուիրելը հանկարծ ամբողջ մարմնով դողաց: — Նա հեշտ չի ներում սխալները: Երբ ես չկարողացա Քարը գողանալ Գրինգոթսից, այդ ժամանակ նա շա՛տ էր բարկացել... և պատժեց ինձ... որոշեց ավելի մոտիկից հետևել ինձ...

Քուիրելի ծայնը մարեց: Հարրին հիշեց իր ուղևորությունը Շեղածիգ փողոց. ինչպե՞ս կարող էր ինքն այդքան կարճատես լինել: Չէ՞ որ նա Քուիրելին հենց այդ նույն օրը տեսավ «Ծակ տաշտ» պանդոկում և նույնիսկ նրա ձեռքը սեղմեց:

Քուիրելը ցածրածայն հայիոյեց:

— Ես չեմ հասկանում... Այդ Քարը հայելու մե՞ջ է, ինչ է... Հիմա ի՞նչ անեմ, ջարդե՞մ այս հայելին...

Հարրիի միտքն աշխատում էր կատաղի արագությամբ.

«Այս պահին աշխարհում ամենից շատ ես ուզում եմ գտնել Քարը, մինչև Քուիրելը կհասցնի դա անել. — մտածեց նա, — ուրեմն, եթե ես նայեմ հայելու մեջ, ապա կտեսնեմ, թե ինչպես եմ ինքս գտնում այդ Քարը, իսկ դա նշանակում է, որ ես կտեսնեմ, թե որտեղ է այն թաքցրած... Բայց ինչպե՞ս նայեմ, առանց գլխի զցելու Քուիրելին, թե մտքիս ինչ կա...»

Նա փորձեց դեպի ձախ ձգվել, որպեսզի հայելու դիմաց այնպես կանգնի, որ Քուիրելը չնկատի, սակայն նրա սրունքների շուրջը փաթաթված պարանները շատ ծիգ էին, և Հարրին՝ հավասարակշռությունը կորցնելով, վայր ընկավ: Քուիրելը նրան բանի տեղ չդրեց: Նա դեռ շարունակում էր խոսել ինքն իր հետ:

— Ի՞նչ է անում այս հայելին... Ինչպե՞ս է այն աշխատում... Օգնի՛ր ինձ, Տեր...

Ի սարսափ Հարրիի մի ծայն պատասխանեց նրան, և այդ ծայնը կարծես թե գալիս էր հենց Քուիրելից:

— Տղային օգտագործի՛ր... տղային օգտագործի՛ր...

Քուիրելը շրջվեց դեպի Հարրին:

— Փո'թթեր... ապա մի այստեղ արի'...

Նա ձեռքերով մեկ անգամ ծափ տվեց, և Հարրին կապող պարանները թուլացան ու ցած ընկան: Հարրին դանդաղ ոտքի կանգնեց:

— Այստեղ արի', — կրկնեց Քուիրելն անհամբերությամբ: — Նայի'ր հայելու մեջ ու ասա' ինձ, թե ինչ ես տեսնում:

Հարրին մոտեցավ նրան:

«Ես պետք է սուտ ասեմ, — հուսահատորեն մտածում էր Հարրին, — ես պետք է հայելու մեջ նայեմ և միայն սուտ ասեմ տեսածիս մասին»:

Քուիրելը կանգնեց նրա թիկունքում: Հարրին շնչեց այն տարօրինակ հոտը, որը գալիս էր Քուիրելի գլխի փաթեցից: Նա աչքերը փակելով մի քայլ արեց հայելու առաջ և աչքերը կրկին բացեց:

Հարրին տեսավ իր արտացոլումը, սկզբում գունատ ու վախեցած: Սակայն մի պահ անց արտացոլումը ժպտաց իրեն: Հայելու միջի Հարրին ձեռքը տարավ շալվարի գրպանը և մի արնակարմիր գույնի քարի կտոր հանեց այնտեղից: Հայելու միջի Հարրին աչքով արեց և քարը կրկին զցեց գրպանը: Միաժամանակ Հարրին զգաց, որ մի կոշտ բան ծանրացավ իր շալվարի գրպանում: Ինչ-որ աներևակայելի հրաշքով Քարը հայտնվել էր իր մոտ:

— Դե'հ, — անհամբեր ասաց Քուիրելը, — ի՞նչ տեսար...

Հարրին հավաքեց իր ամբողջ արիությունը և...

— Ես տեսնում եմ ինձ` Դամբլդորի ձեռքը սեղմելիս, — բստրեց նա, — ես Գրիֆինդոր տան համար շահել եմ Միաբանությունների գավաթը:

Քուիրելը կրկին ինչ-որ հայիոյանք մրթմրթաց:

— Մի կողմ անցի'ր, — կոպտորեն ասաց նա, և Հարրին կողմ քայլեց` հստակապես զգալով քարի ծանրությունը շալվարի գրպանում: Ա'խ, ինչ հարմար պահ էր կամացուկ ծլկելու համար:

Բայց նա հինգ քայլ էլ չէր արել, երբ մի բարձր ձայն սկսեց խոսել` տարածվելով օդի մեջ, թեև Քուիրելի շրթունքները չէին շարժվում:

— Նա ստում է... ստում է...

— Փո'թթեր, հե'տ արի այստեղ, — բղավեց Քուիրելը, — ինձ ճի'շտն ասա... Ի՞նչ տեսար հայելու մեջ:

Անտեսանելի խոսողի ձայնը կրկին լսվեց:

— Թող ես խոսեմ նրա հետ... դեմառդեմ...

— Տե՛ր իմ, դուք դեռ բավականաչափ ուժ չունեք դրա համար:

— Դրա համար ուժերս կբավարարեն...

Հարրիին այնպիսի զգացողություն պատեց, ասես սատանի ծուղակի ցողունները կրկին գամել էին նրան կանգնած տեղում: Սարսափից քարացած, նա դիտում էր, ինչպես Քուիրելը ձեռքերը տարավ դեպի իր գլխի չալման ու սկսեց քանդել փաթեցը: Ի՞նչ է կատարվում... Փաթեցը մի կողմ ընկավ: Առանց դրա Քուիրելի գլուխը անսովոր փոքր էր երևում: Հետո նա սկսեց դանդաղ շրջվել կանգնած տեղում:

Հարրին կճշար, եթե կոկորդից ձայն դուրս գար: Այնտեղ, որտեղ պետք է լիներ Քուիրելի ծոծրակը՝ նրա գանգի հետնամասի վրա մի դեմք էր ցցված, մի այնպիսի այլանդակ և սարսափազդու դեմք, որի նմանը Հարրին երբեք կյանքում դեռ չէր տեսել: Դեմքը կալիճի պես սպիտակ էր, արյունով լցված, ասես կրակ թափող, նեղ աչքերով, և քթի փոխարեն օձի մռութի նման լայն ու շեղ մուր խռռչներով:

— Հա՛րրի Փո՛թեր... — շշնջաց դեմքը:

Հարրին փորձեց մի քայլ հետ նահանջել, սակայն ոտքերը տեղից չջարժեցին:

— Տեսնու՞մ ես, թե ինչ եմ դարձել ես... — ասաց դեմքը, — ինձնից միայն ստվեր է մնացել, տեսիլք... Ձև ու պատկեր ստանում եմ միայն, երբ կիսում եմ որևէ մեկի հետ նրա մարմինը... Սակայն միշտ էլ եղել են այնպիսիք, ովքեր պատրաստ են ինձ ներս թողնել իրենց սրտերի և ուղեղների մեջ... Միեղջյուրի արյունը ինձ ուժ տվեց անցած շաբաթների համար... Դու Անտառում տեսար, թե ինչպես էր հավատարիմ Քուիրելն ինձ համար միեղջյուրի արյուն խմում... և հենց որ ձեռքս զգեմ Կյանքի էլեքսիրը, կկարողանամ նոր մարմին ստեղծել ինձ համար... Իսկ հիմա... միգուցե ինձ տա՞ս այն Քարը, որը գտնվում է շալվարիդ գրպանում:

Ուրեմն նա գիտեր: Հարրին հանկարծ նորից սկսեց զգալ իր անզգայացած ոտքերը և հետ սայթաքեց:

— Մի՛ հիմարացիր, — մռնչաց դեմքը, — փրկի՛ր կյանքդ ու միացի՛ր ինձ... այլապես կարժանանաս նույն անփառունակ ճակատագրին, ինչ ծնողների... Նրանք մահացան ինձնից ողորմածություն աղերսելով...

— ՍՈՒ՛Տ ԵՍ ԱՍՈՒՄ, — հանկարծ ճչաց Հարրին:

Քուիրելը հետ-հետ էր քայլում որպեսզի Վոլդենորթը կարողանար տեսնել նրան: Ճիվաղի դեմքը ժպտում էր:

— Ինչքան տպավորի՛չ է... — Ֆշշացրեց նա, — ես միշտ էլ գնահատել եմ խիզախությունը... Այո՛, տղա՛ս, քո ծնողները խիզախ մարդիկ էին... Սկզբում ես սպանեցի հորդ, և նա մինչև իր վերջին շունչը խիզախաբար կռվում էր իմ դեմ... Սակայն մայրդ... նրա մահը բոլորովին անիմաստ էր, նա կարող էր և չմեռնել... Նա փորձում էր պաշտպանել քեզ... Դեհ, տու՛ր ինձ այդ քարը, որպեսզի մորդ ինքնազոհությունը ապարդյուն չլինի:

— ԵՐԲԵ՛Ք:

Հարրին ցատկեց սևաբոց դռան կողմը, սակայն Վոլդենորթն աղաղակեց.

— ԲՈՆԻՒՐ ՆՐԱՆ, — և հաջորդ վայրկյանին Հարրին զգաց Քուիրելի ձեռքն իր դաստակի վրա: Անմիջապես ասեղների պես ծակող սուր ցավ անցավ Հարրիի սպիով: Գլուխն այնպիսի ցավ համակեց, ասես գանգը ուր որ է երկու կես էր լինելու: Նա աղաղակեց ու սկսեց պայքարել ուժերի ներածի չափով՝ փորձելով ազատվել Քուիրելից, և, ի զարմանս իրեն, հաջորդ վայրկյանին Քուիրելը բաց թողեց նրա ձեռքը: Գլխի ցավը նվազեց: Հարրին խելագարի պես աչքերը չռած սկսեց շուրջը նայել, որ տեսնի, թե որտեղ է Քուիրելը, և տեսավ նրան քիչ հեռու՝ ցավից կծկված կանգնած, ապշահար հայացքը գամած ձեռքի ափին, որն ուղղակի աչքերի առաջ ուռչում ու ծածկվում էր կարմիր, թաց, պղպջող վերքերով:

— Բռնի՛ր նրան... ԲՈՆԻՒՐ ՆՐԱՆ... — անդադար աղաղակում էր Վոլդենորթը, և Քուիրելը տեղից ցատկեց դեպի Հարրին՝ առաջ հրելով ցած զցեց նրան ու ծնկներով գետնին գամելով, ձեռքերով բռնեց Հարրիի պարանոցը: Հարրիի սպին այնպիսի ուժգնությամբ սկսեց ցավալ, որ գրեթե կուրացրեց նրան, սակայն մշուշի մեջ Հարրին տեսնում էր, որ Քուիրելի դեմքը նույնպես այլայլված է անտանելի ցավից:

— Տե՛ր իմ, ես չեմ կարողանում բռնել նրան... ձեռքե՛րս... ձեռքե՛րս...

Եվ Քուիրելը՝ ծնկներով Հարրիին գետնին գամելով, բաց թողեց ձեռքերը՝ ազատելով Հարրիի կոկորդը, և հուսահատ ու անօգնական նայեց իր ափերին: Հարրին տեսավ, որ նրա ափերը, ասես, մինչև միսը այրված լինեին, իսկ մաշկը՝ արյունոտ ու կռկված, կտոր-կտոր կախված էր մսից:

— Ուրեմն սպանի՛ր նրան, հիմա՛ր... վերջ տու՛ր դրան... — ոռնում էր Վոլդեմորթը:

Քուիրելը մի ձեռքը բարձրացրեց մահացու անեծք կատարելու համար, սակայն Հարրին բնագդաբար առաջ նետվեց և ավերով բռնեց Քուիրելի դեմքը:

— ԱԱԱԱԸԸԸՂԴԴԴ...

Քուիրելը ցած գլորվեց Հարրիի՝ վրայից արյունոտված ու այլանդակված դեմքով, և Հարրին հասկացավ, որ Քուիրելը չի կարող իր մաշկին դիպչել առանց անտանելի ցավոտ վերքեր ստանալու: Հարրիի միակ փրկությունը Քուիրելին այնքան ցավ պատճառելն էր, որ նա չհասցնի մահացու անեծք կատարել:

Հարրին ոտքի ցատկից և առաջ նետվելով, երկու ձեռքով բռնեց Քուիրելի դաստակն ու ինչքան ուժ ուներ սեղմեց: Քուիրելը ճչաց ու փորձեց Հարրիին ցած գցել կրկին... Հարրիի գլխի ցավը կուրացուցիչ էր, նա գրեթե ոչինչ չէր տեսնում և միայն լսում էր Քուիրելի անտանելի աղաղակներն ու Վոլդեմորթի ոռնոցը. «ՍՊԱՆԻՐ ՆՐԱՆ, ՍՊԱՆԻՐ ՆՐԱՆ, ՍՊԱՆԻՐ ՆՐԱՆ»... և ուրիշ ձայներ, որոնք արձագանքում էին Հարրիի գլխում. «Հա՛րրի, Հա՛րրի»...

Նա զգաց, ինչպես էր Քուիրելի ձեռքը ցնցվում իր ափի մեջ ու փորձում դուրս պրծնել... հետո ամեն ինչ կորավ ու նա հայտնվեց բացարձակ մթության մեջ՝ ընկնելով վար... վար... վար...

Ինչ-որ ոսկյա բան էր փայլփլում նրա գլխավերևում: Բանքերն էր... Հարրին փորձեց բռնել այն, բայց ձեռքերը չափազանց ծանր էին:

Նա թարթեց աչքերը: Դա բոլորովին էլ Բանքերը չէր, դա ոսկյա շրջանակով ակնոց էր: Ի՛նչ տարօրինակ է...

Հարրին կրկին թարթեց: Ալբուս Դամբլդորի ժպտացող դեմքը դուրս լողաց մշուշից՝ ուղիղ նրա գլխավերևում:

— Բարի օր, Հա՛րրի, — ասաց Դամբլդորը:

Հարրին աչքերը պլշեց նրա վրա, հետո հանկարծ հիշեց.

— Սը՛ր, Քա՛րը... Դա Քուիրելն էր... Քարը նրա մոտ է... Շու՛տ...

— Հանգստացի՛ր, սիրելի՛ս, հանգստացի՛ր... Դու մի քիչ հետ ես մնացել իրադարձություններից, — ասաց Դամբլդորը, — Քարը Քուիրելի մոտ չէ:

— Իսկ ու՞մ մոտ է, սը՛ր... Ես...

— Հա՛րրի, հանգստացի՛ր խնդրում եմ, թե չէ մադամ Պոմֆրին ինձ այստեղից դուրս կվռնդի:

Հարրին թուքը կուլ տվեց ու նայեց շուրջը: Ամենայն հավանականությամբ, ինքը հիվանդանոցային աշտարակում էր գտնվում: Պառկած էր մաքուր, հաճելի բուրոջ սավաններով անկողնու մեջ, իսկ մահճակալի կողքին մի սեղան էր դրված, որի վրա բլուրի պես կիտված էր քաղցրավենիքի մի ամբողջ խանութի պաշարների գրեթե կեսի չափ կոնֆետեղեն:

— Ընկերներիդ ու երկրպագուներիդ կողմից է, — ժպտալով ասաց Դամբլդորը: — Այն, ինչ տեղի ունեցավ զնդաններում քո և պրոֆեսոր Քուիրելի միջև, բացարձակ գաղտնիք է, և բնականաբար, ամբողջ դպրոցն արդեն գիտի դրա մասին: Կարծում եմ, քեզ ուղարկված նվերներից՝ սանիտարական նկատառումներով, մադամ Պոմֆրիի ձերբակալած զուգարանակոնքի խուփը, ամենայն հավանականությամբ, քո մեծ բարեկամներ Ֆրեդ ու Ջորջ Ուիզլիների մտահոգացումն էր: Անկասկած, նրանց կարծիքով, դա պետք է քեզ շատ զվարճացներ:

— Ինչքա՞ն ժամանակ եմ ես այստեղ:

— Երեք օր: Պարոն Ռոնալդ Ուիզլին և օրիորդ Հերմիոնա Գրեյնջերը շատ կուրախանան, երբ իմանան, որ վերջապես ուշքի ես եկել: Նրանք երեք օր շարունակ անհանգստությունից իրենց տեղ չէին գտնում:

— Բայց Քարը, սը՛ր...

— Տեսնում եմ, քեզ շեղելն անհնար է: Ուրեմն Քարը, ասում ես... Պրոֆեսոր Քուիրելին չհաջողվեց Քարը խլել քեզնից: Ես ճիշտ ժամանակին տեղ հասա նրան կանգնեցնելու համար: Թեև պետք է խոստովանեմ, որ դու ինքդ մենակ էլ շատ լավ էիր նրա հախից գալիս:

— Դուք եկա՞ք... Ձեզ հասա՞վ Հերմիոնայի ուղարկած բուն...

— Մենք երկի ճանապարհին կորցրինք իրար, որովհետև Լոնդոն հասնելուս պես ես անմիջապես հասկացա, որ ինձ անհրաժեշտ է լինել այնտեղ, որտեղից հենց նոր եկել եմ: Փա՛ռք աստծո, ժամանակին տեղ հասա, որպեսզի նրան հեռու վանեմ քեզնից:

— Ուրեմն այդ դուք էիք...

— Ես վախենում էի, որ ուշացել եմ:

— Մի քիչ էլ... ու արդեն կուշանայիք: Ես չէի կարողանա Քուիրելին ավելի երկար հեռու պահել Քարից:

— Ինձ Քարը չէր անհանգստացնում, տղա՛ս, այլ դու... Քո գործադրած ճիգերը գրեթե լրիվ ուժասպառ էին արել քեզ: Մի սարսափելի պահ ես մտածեցի, թե, ավաղ, ուշացել եմ: Իսկ ինչ վերաբերում է Քարին... Այն արդեն չկա, ոչնչացված է:

— Ոչնչացված է, — ապշահար հարցրեց Հարրին, — բայց ձեր բարեկամ Նիքոլայոս Ֆլամերը...

— Օ՛հ, դու Նիքոլասի մասի՞ն էլ գիտես... — ասաց Դամբլդորը հրճվանքով, — Դու, իսկապես, հզոր հետազոտական աշխատանք ես կատարել, ուղղակի հիացած եմ... Նիքոլասն ու ես մի փոքր գրուցեցինք և եկանք եզրակացության, որ բոլորի համար լավ կլինի, եթե Քարը ոչնչացվի:

— Բայց դա նշանակում է, որ նա ու նրա կինը կմահանան...

— Նրանք բավականաչափ էլեքսիր դեռ ունեն իրենց գործերը կարգավորելու համար, իսկ հետո.... այո, անշուշտ, նրանք կմահանան:

Դամբլդորը ժպտաց՝ տեսնելով Հարրիի դեմքին արտահայտված զարմանքը:

— Քեզ պես երիտասարդի համար, բնականաբար, դա անհավանական է հնչում, սակայն Նիքոլասի ու Փերենելիի համար դա ավելի շուտ նման է մի երկա՛ր, երկա՛ր օրից հետո հանգիստ քուն մտնելուն: Ի վերջո, լավ կազմակերպված մտքի համար մահը պարզապես հաջորդ հրապուրիչ արկածն է, ուրիշ ոչինչ: Իմ կարծիքով Փիլիսոփայական քարն այնքան էլ մեծ հրաշքներ չի գործում: Ասենք թե, տալիս է խելքից դուրս շատ փող ու անմահություն. այն, ինչն ամենայն հավանականությամբ կընտրեն մարդկանցից շատերը... Սակայն, ավաղ, մարդիկ սովորություն ունեն ընտրելու միշտ հենց այն, ինչն իրականում իրենց բոլորովին էլ պետք չէ:

Հարրին լուռ էր ու անգամ բառ չէր գտնում խոսելու համար: Դամբլդորը թեթև հազաց ու հայացքը առաստաղին հառելով, ժպտաց:

— Սը՛ր, — ասաց Հարրին, — ես մտածում էի, նույնիսկ եթե Քարն արդեն չկա, բայց Վոլ... ուզում էի ասել Գիտեք-թե-ով...

— Նրան Վոլդեմորթ անվանի՛ր, Հա՛րրի: Երբեք չվախենա՛ս ամեն ինչ իր անունով կոչելուց: Անուններից վախենալը միայն ուժեղացնում է վախը՝ անունը կրողի նկատմամբ:

— Լավ, սը՛ր... Վոլդեմորթը կշարունակի այլ ճանապարհներ փնտրել վերադառնալու համար... Նրա հետ պայքարը չավարտվեց, չէ՞...

— Ո՛չ, Հա՛րրի, չավարտվեց: Վոլդեմորթը դեռ ինչ-որ տեղ դեգերում է տեսիլքային, անէական վիճակում, հավանաբար փնտրելով մեկ ուրիշ զոհի՝ նրա մարմինը զավթելու և ի վերջո կործանելու համար... Քանի դեռ նա իրականում էապես կենդանի չէ, նրան սպանելն էլ անհնար է: Վոլդեմորթը լքեց Քուիրելի մարմինը և վերջինիս թողեց, որ անօգնական մեռնի: Նա հավասարապես դաժան ու անողոք է և՛ իր թշնամիների, և՛ իր հավատարիմ ծառաների նկատմամբ: Այնուհանդերձ, Հա՛րրի, դու հետաձգեցիր նրա վերադարձը: Թերևս հաջորդ անգամ էլ մեկ ուրիշը կգտնվի՝ պատրաստ առճակատելու Վոլդեմորթին ու նորից կխափանի նրա պլանները: Եվ այսպես շարունակ՝ կրկին ու կրկին հետաձգելով նրա վերադարձը, հնարավոր է երբեք էլ թույլ չտալ, որ նա հասնի իշխանության:

Հարրին գլխով արեց, բայց այդ թեթև շարժումն իսկ անասելի ցավ պատճառեց նրան: Հետո նա ասաց.

— Սը՛ր, ես մի քանի հարց ունեմ, որոնց պատասխանները շատ կուզենայի իմանալ, եթե իհարկե դուք կարող եք ինձ ասել... Ես կուզենայի իմանալ ճշմարտությունը մի քանի բաների մասին...

— Ճշմարտությունը... — խոր շնչելով ասաց Ղամբլդորը. — Ճշմարտությունը իսկապես հզոր, բայց նաև վտանգավոր բան է, ուստի շատ զգույշ պետք է լինել դրա հետ: Ինչևէ, ես կպատասխանեմ քո հարցերին, եթե միայն շատ հիմնավոր պատճառներ չունենամ լռելու համար, ինչի դեպքում, պիտի խնդրեմ, որ ներես լռությունս, սակայն, անշուշտ, ոչ մի դեպքում քեզ չեմ ստի:

— Լավ... Վոլդեմորթն ասաց, որ ինքը մորս սպանեց, միայն այն պատճառով, որ նա ուզում էր պաշտպանել ինձ: Բայց ինչու՞ էր նա ուզում ինձ սպանել, չէ՞ որ ես ընդամենը մեկ տարեկան երեխա էի:

Այս անգամ Ղամբլդորը շատ խոր հոգոց հանեց:

— Ավա՛ղ, հենց առաջին իսկ հարցիդ չեմ կարող պատասխանել: Ո՛չ այսօր... ո՛չ այժմ... Մի օր դու ինքդ կիմանաս այդ հարցի պատասխանը...

Երբ ավելի կհասունանաս... Իսկ առայժմ ուղղակի մտքիցդ հանիր դա, Հա՛րրի: Գիտեմ, որ հիմա դա չես ուզում լսել ինձնից, բայց երբ պատրաստ լինես, պատասխանը ինքդ կգտնես...

Հարրին գիտեր, որ վիճելն անհմաստ էր:

— Բայց ինչու՞ Քուիրելը չէր կարողանում դիպչել ինձ:

— Մայրդ մահացավ, որպեսզի փրկի քեզ: Այն, ինչը Վոլդեմորթը երբեք չի կարողանա հասկանալ, սերն է: Նա չի հասկացել, որ քո նկատմամբ մորդ տաճած սիրո նման մի հզոր զգացմունք նույնպես իր նշանն է թողնում՝ ո՛չ սպիի նման, ո՛չ տեսանելի ձևով... Այդպիսի ուժեղ ու համապարփակ սերը, նույնիսկ երբ այն անձը, որը մեզ սիրում էր, արդեն հեռացել է այս աշխարհից, պաշտպանիչ վահան է դառնում մեզ համար՝ մեր ամբողջ կյանքի ընթացքում: Այդ վահանը քո մաշկի մեջ է: Ահա թե ինչու Քուիրելը՝ ատելությամբ, ագահությամբ և փառասիրությամբ տոգորված, իր հոգին կիսած լինելով Վոլդեմորթի հետ, չէր կարողանում դիպչել քեզ: Նրա համար տանջալից էր դիպչել մեկին, որի վրա այդքան հզոր մի նշան կա:

Այդ պահին Դամբլդորը մեծ հետաքրքրությամբ սկսեց զննել մի ծիտիկի, որն անհոգ ծլվլում էր պատուհանի քարե ելուստի վրա, ինչը ժամանակ տվեց Հարրին աչքերը չորացնել իր սավաններով: Երբ Հարրին այնքան հանդարտվեց, որ վերականգնեց խոսելու ունակությունը, նա ասաց.

— Իսկ Անտեսանելիության թիկնո՞ցը... Դուք չգիտե՞ք, թե ով էր ինձ ուղարկել այն:

— Ա՛հ, հայրդ ինձ մոտ էր թողել այդ զարմանահրաշ իրը, ու ես մտածեցի, որ դու թիկնոցը շատ կհավանես, — Դամբլդորի աչքերը չարաճճի փայլեցին, — Օգտակար բան է... Հայրդ դարոցում սովորելու տարիներին դրանից հիմնականում օգտվում էր խոհանոցից ուտելիք թռցնելու համար...

— Մի բան էլ կա...

— Մի՛ ամաչիր...

— Քուիրելն ասաց, որ Սնեյփը...

— Պրոֆեսոր Սնեյփը, Հա՛րրի...

— Օ՛հ, այո՛... Քուիրելն ասաց, որ նա ինձ ատում է, որովհետև ժամանակին ատել է իմ հորը: Դա ճի՞շտ է:

— Դեհ, իրոք, կարելի է ասել, որ նրանք իրար չէին համակրում: Գրեթե այնպես, ինչպես դու և Մալֆոյը: Սակայն հայրդ մի բան արեց, որի համար Սնեյփը նրան երբեք չկարողացավ ներել:

— Ի՞նչ:

— Փրկեց նրա կյանքը:

— Ի՞նչ...

— Այո... — ասաց Դամբլդորը մտազբաղ: — Մի՞թե ծիծաղելի չէ, թե երբեմն ինչպես են ծավալվում մարդկային հարաբերությունները: Պրոֆեսոր Սնեյփը չի կարող կրել՝ հայրիկիդ արած լավության դիմաց պարտքի զգացումով ապրելու բեռը... Ես համոզված եմ, որ այս տարի նա այդքան ուժ և ջանք գործադրեց քեզ պաշտպանելու համար, որովհետև հավատացած էր, որ դա ինչ-որ չափով կարող է փարատել հայրիկիդ նկատմամբ իր պարտքի զգացումը: Նրա կարծիքով՝ քեզ պաշտպանելով, ինքը քվիդ է լինում հորդ հետ: Իսկ դա նրան հնարավորություն կտա մինչև իր կյանքի վերջը հանգիստ խղճով շարունակել ասել հայրիկիդ հիշատակը...

Հարրին փորձեց հասկանալ դա, սակայն գլուխը լարումից սկսեց թնդալ զարկերակի յուրաքանչյուր հարվածի հետ, և նա մտքերը մի կողմ վանեց:

— Եվ, սը՛ր, դեռ մի բան էլ կա...

— Հենց մե՞կը...

— Այդ ինչպե՞ս ստացվեց, որ Քարը հայելու միջից հանկարծ իմ գրպանում հայտնվեց:

— Ա՛հ... Ուրախ եմ, որ այդ հարցը տվեցիր: Դա իմ գերազանց գաղափարներից մեկն էր, և, մեր մեջ ասած, իսկապես հանձարեղ միտք էր: Հասկանու՞մ ես, այդ ֆոկլորի իմաստն այն էր, որ միայն նա, ով ուզում է գտնել Քարը, սակայն ո՛չ օգտագործելու համար, կկարողանար ստանալ այն, այլապես հայելու մեջ նայողը կտեսներ իրեն՝ ոսկի կամ կյանքի էլեքսիր սարքելիս: Ուղեղս երբեմն նույնիսկ ինձ է զարմացնում... Դեհ, վե՛րջ, բավական է հարցեր տաս... Ես առաջարկում եմ, որ սկսես ա՛յ, այս կոնֆետներից: Ա՛հ... Բերթի-Բոթի-ամեն-համի-սիսեռահատիկներ... Է՛հ, ջահել տարիներիս մի անգամ բախտս չբերեց ու մի այնպիսի սիսեռահատիկ զցեցի բերանս, որ թթված ստամոքսի որձկոցի համ ուներ. այդ ժամանակից ի վեր երբեք կրկին չեմ փորձել... բայց ա՛յ, այս բաց շագանակագույն

սիսեռահատիկից հաստատ կաթով շոկոլադի համ պիտի գա, ի՞նչ ես կարծում...

Նա ժպտաց ու ախորժաբեր գույնով սիսեռահատիկը զցեց բերանը, հետո քիչ մնաց խեղդվեր, ու ինքն իրեն հավաքելով ասաց.

— Ավա՛ղ, այս անգամ էլ ականջի խեժ էր:

ՅՈՐՁ

Մադամ Պոմֆրին, ավագ հիվանդապահուհին, շատ բարի կին էր, բայց և անսասան խիստ:

— Միայն հինգ րոպե... — աղերսում էր Հարրին:

— Ոչ մի դեպքում:

— Դուք պրոֆեսոր Դամբլդորին թողեցի՞ք...

— Իհարկե, ի՞նչ խոսք, բայց նա տնօրենն է... Ինչպիսի՞ համեմատություն... Իսկ քեզ հիմա հանգիստ է հարկավոր:

— Բա էլ ի՞նչ եմ անում... Ահա՛, խնդրե՛մ, պառկած հանգստանում եմ... Մադամ Պոմֆրի՛, խնդրու՛մ եմ...

— Դեհ, լավ, — ասաց նա — բայց միայն հինգ րոպեով:

Եվ նա ներս թողեց Ռոնին ու Հերմիոնային:

— Հա՛րրի...

Հերմիոնան այնպիսի տեսք ուներ, ասես պատրաստ էր կրկին գրկել Հարրիին, բայց Հարրին ուրախ էր, որ նա զսպեց իր զգացմունքները, որովհետև նրա գլուխը դեռ շատ էր ցավում:

— Օ՛հ, Հա՛րրի, մենք արդեն համոզված էինք, որ դու... Դամբլդորն այնքա՛ն էր անհանգստացած:

— Ամբողջ դպրոցն է դրա մասին խոսում, — ասաց Ռոնը, — վերջապես պատմի՛ր, թե իրականում ի՞նչ կատարվեց այնտեղ:

Դա այն հազվագյուտ դեպքերից մեկն էր, երբ իրական պատմությունը նույնիսկ ավելի զարմանալի ու հուզիչ է, քան ամենաանհավանական ասեկոսեներն ու լուրերը: Հարրին նրանց ամեն ինչ պատմեց՝ Քուիրելի, Հայելու, Քարի, Վոլդեմորթի մասին, ամեն ինչ: Ռոնը և Հերմիոնան շատ շնորհակալ ունկնդիրներ էին, նրանք շունչները պահած լսում էին և բացականջում բոլոր ճիշտ տեղերում, իսկ երբ Հարրին պատմեց նրանց, թե ինչ էր թաքցրած Քուիրելի փաթեթի տակ, Հերմիոնան սարսափահար ճչաց:

— Ուրեմն Քարն այլևս գոյություն չունի, — ասաց Ռոնը, վերջապես, — իսկ Ֆլամերը ուղղակի կմեռնի...

— Ես էլ նույն բանն ասացի, բայց Ղամբլդորն ասում է... ո՞նց ասա՞ց... ըն՝մ, հա՛. «...Լավ կազմակերպված մտքի համար մահը պարզապես հաջորդ հրապուրիչ արկածն է»:

— Հ-հա՛... ասում էի չէ... միշտ էլ ասել եմ, որ նա մի քիչ... տարած է, — ասաց Ռոնը, ասես, հիանալով իր հերոսի «տարած»-ության աստիճանի վրա:

— Իսկ հիմա դուք պատմեք, թե ծեղ հետ ինչ կատարվեց, — ասաց Հարրին:

— Ես ողջ ու առողջ հետ անցա կրակի միջով, — ասաց Հերմիոնան, — հասա շախմատի սրահ ու սկսեցի Ռոնին ուշքի բերել, դա որոշ ժամանակ տևեց, հետո մենք երկուսով սլացանք դեպի թռչնանոց, որ Ղամբլդորին լուր ուղարկենք, բայց նրան հանդիպեցինք Շքասրահում: Նա արդեն գիտեր և ուղղակի ասաց. «Հարրին գնացել է նրա հետևից, չէ՞» ու նետվեց երրորդ հարկ:

— Ի՞նչ ես կարծում, մի՞թե նա ինքը չէր ուզում, որ դու անես դա, մի՞թե նա ինքը քեզ չհուշեց այդ ամենը... — հարցրեց Ռոնը, — էլ ի՞նչ կարող էր նշանակել հայրիկիդ Անտեսանելիության թիկնոցը քեզ ուղարկելը և մնացածը...

— Եթե նա իսկապես նման բան է արել, — պայթեց Հերմիոնան, — ես չեմ ամաչի ասել, որ դա անթույլատրելի է, ինչպե՞ս կարելի է, չէ՞ որ դու կարող էիր պարզապես զոհվել:

— Ո՛չ, դա այդպես չէ, — մտազբաղ ասաց Հարրին, — Ղամբլդորը շատ հետաքրքիր, ուղղակի զարմանալի մարդ է... Ես կարծում եմ, որ նա պարզապես ուզում էր ինձ մի հնարավորություն տալ: Ես համոզված եմ, որ նա ընդհանրապես շատ լավ գիտի, թե ինչ է տեղի ունենում այստեղ: Ես նույնիսկ համոզված եմ, որ նա վաղուց արդեն գիտեր իրադարձությունների մոտավոր ընթացքի մասին: Նա շատ լավ էլ գիտեր, որ մենք, միևնույն է, փորձելու ենք անել դա, ինչքան էլ մեզ արգելեն: Փաստորեն, մեզ կանգնեցնելու կամ արգելելու փոխարեն նա պարզապես սովորեցնում էր այն, ինչը կարող էր օգնել մեզ: Չեմ կարծում, որ ես հայելին պատահաբար գտա ու պատահաբար իմացա, թե ինչպես է այն գործում: Կարելի է ասել, նա

գտնում էր, որ ես իրավունք ունեմ առճակատելու Վոլդեմորթի հետ, եթե ուզենամ, և գոնե փորձելու հաղթել նրան...

— Էէ՛հ... Դամբլդոր եմ ասել, է՛... — հպարտ-հպարտ ասաց Ռոնը, — Հա՛րրի, դու պիտի մինչև վաղը լավանաս, որ գաս տարեվերջի հանդիսավոր ընթրիքին: Բոլոր միավորներն իհարկե արդեն հաշվարկված են, և կրկին հաղթել է Սլիդերինը, անշուշտ: Ա՛խ... Ո՛նց բաց թողեցիր քվիդիչի վերջին խաղը... Ռեյվենքլոքիք մեզ ուղղակի բմբախան արին առանց քեզ... Բայց, ինչևէ... գոնե մի կուշտ համով-համով բաներ կուտենք...

Այդ պահին մադամ Պոմֆրին միջամտեց:

— Դուք, ի միջիայլոց, արդեն տասնհինգ րոպեից էլ ավելի եք մնացել այստեղ: Դու՛րս բոլորդ, — ասաց նա առարկություն չհանդուրժող տոնով:

Գիշերը հանգիստ քնելուց հետո Հարրին իրեն գրեթե լրիվ կազդուրված էր զգում:

— Ես ուզում եմ գնալ տոնական ընթրիքին, — ասաց նա մադամ Պոմֆրին, մինչ վերջինս սեղանի վրա դասավորում էր նրա կոնֆետային պաշարները, — կարելի է, չէ՞:

— Պրոֆեսոր Դամբլդորն ասաց, որ քեզ պետք է թույլ տալ գնալ, — ասաց մադամ Պոմֆրին այնքան սրտնեղած, ասես իր կարծիքով պրոֆեսոր Դամբլդորը չէր պատկերացնում, թե ինչքան վտանգավոր բաներ են տոնական ընթրիքները, — իսկ քեզ մոտ այցելու է եկել:

— Օ՛հ, ինչ լավ է: Ո՞վ է եկել, — հարցրեց Հարրին:

Այդ պահին Հագրիդը դռնից կողքանց մտավ ներս: Ինչպես միշտ, որևէ սրահում կամ շինության մեջ լինելիս, Հագրիդը պարզապես անհավանական և անթույլատրելի մեծ էր երևում: Նա նստեց աթոռին՝ Հարրիի մահճակալի կողքին, մի հայացք գցեց Հարրիի վրա և աչքերից հսկայական արցունքներ ցայտելով, սկսեց ցնցվելով ու բարձրաձայն հեկեկալով լաց լինել:

— Ե-հե-հե-հես եմ մեղավո՛ր... հի-հի-հի-մա՛րս... էս ինչ փոր-ծա-հա-հա-հա՛նք բերի գլխիդ իմ էշի խելքո՛վ... — ձեռքերով դեմքը ծածկելով շարունակում էր հեծկտալ Հագրիդը, — Ե-հե-հե՛ս ասացի էդ նենգ ճիվաղին, թե ոնց անցնի Խավիկի կողքով... Ե-հե-հե՛ս ասացի նրան... Բա որ դու մեռնեի՞ր... Ը-հը-հը-հը-հը... Եվ էդ ամենը վիշապի մի ծվի պատճառով... Ը-

հը-հը-հը-հը... Վե՛րջ, էլ երբեք կյանքումս չեմ խմի... ը-հը-հը-հը-հը... Ինձ պետք է վտարել... աքսորել է պետք ինձ նմանին, որ գնա ու ապրի մագլների հե-հե-հե՛տ...

— Հագրի՛դ... — վերջապես խոսք գտավ Հարրին: Նա ուղղակի ցնցված էր՝ տեսնելով Հագրիդին այդպես հուսահատ վշտով ու զղջանքով համակված, մինչ հսկայական արցունքները գլոր-գլոր թափվում էին նրա կոշտ մորուքի վրայով, — ...Հագրի՛դ, նա միևնույն է, այսպես, թե այնպես, կիմանար: Մի՛ մոռացիր, որ մենք Վոլդեմորթի մասին ենք խոսում, հերի՛ք է տառապես: Նա, միևնույն է, կիմանար, նույնիսկ եթե դու ոչինչ էլ չասեիր նրան:

— Ախր, բա որ դու մեռնեի՞ր... ու էդ ճիվաղի անունը մի՛ տուր:

— ՎՈԼԴԵՄՈՐԹ, — անխնա բռնկեց Հարրին, և Հագրիդն այնպես ցնցվեց, որ անմիջապես դադարեց լաց լինել, — Ես նրան դեմառդեմ հանդիպել եմ և միշտ նրան իր անունով եմ կոչելու, վե՛րջ... Հա՛գրիդ, դեհ, հանգստացի՛ր, այդպես մի՛ վհատվիր, ի վերջո Քարը մենք փրկեցինք, ու այն այլևս գոյություն չունի, ու Վոլդեմորթը չի կարողանա օգտվել դրանից: Հա՛գրիդ, շոկոլադե գորտ վերցրու, հյուրասիրվի՛ր, տե՛ս ինչքան շատ ունեմ...

Հագրիդը ավի հակառակ կողմով քիթը սրբեց ու ասաց.

— Հա՛, լավ հիշեցրիր... Ես քեզ համար մի նվեր եմ բերել:

— Հո կգաքիսի մսով բրդուջներ չե՞մ, — շինծու անհանգստությամբ հարցրեց Հարրին, և Հագրիդը վերջապես թույլ ծիծաղեց:

— Նե՛ղը... Դամբլդորն ինձ երեկ ազատ օր տվեց, որ սարքեմ: Ճիշտ կաներ ինձ նմանին զնդանը գցեր, անշուշտ... էէ՛հ, ես էլ սա պատրաստեցի...

Հագրիդի տվածը մի գեղեցիկ կաշեկազմ գիրք էր: Հարրին հետաքրքրված բաց արեց այն: Գիրքը ծայրից ծայր լի էր դյութական լուսանկարներով: Ամեն էջից ժպտալով ու ձեռքով անելով իրեն էին նայում... մայրիկն ու հայրիկը:

— Բվեր ուղարկեցի մայրիկիդ ու հայրիկիդ բոլոր հին դպրոցական ընկերներին, որ լուսանկարներ հավաքեն, եթե ունեն... Գիտեի, որ դու ոչ մի հատ չունես... Ո՞նց է, հավանու՞մ ես...

Հարրին չկարողացավ որևէ բառ ասել, բայց Հագրիդը նրան հասկացավ:

Երեկոյան Հարրին մենակ իջավ հիվանդանոցային աշտարակից և ուղևորվեց դեպի Մեծ դահլիճ, ավարտական տոնական ընթրիքի համար: Մադամ Պոմֆրին նրան բաց չթողեց մինչև մեկ անգամ ևս ոտքից գլուխ չգննեց ու չստուգեց նրա բոլոր բնախոսական ցուցանիշները, այնպես որ, երբ նա մոտեցավ Մեծ դահլիճին, ամբողջ դպրոցն արդեն այնտեղ էր: Մեծ դահլիճը զարդարված էր Սլիզերին տան գույներով՝ կանաչ ու արծաթագույն, ի նշանավորում Միաբանությունների Գավաթի մրցույթում Սլիզերինի տարած հաղթանակի, ընդ որում, արդեն յոթերորդ տարին անընդմեջ: Ուսուցիչների սեղանի հետևի մեծ պատը առաստաղից մինչև հատակ ծածկված էր Սլիզերին տան՝ օձապատկեր հսկայական զինադրոշմով:

Երբ Հարրին ներս մտավ, հանկարծ մեկ վայրկյան լռություն տիրեց, և հետո բոլորը միասին սկսեցին բարձրաձայն խոսել: Հասնելով Գրիֆինդորի սեղանին, նա տեղավորվեց Հերմիոնայի ու Ռոնի միջև մի ազատ աթոռի վրա և փորձեց ձևացնել, թե չի նկատում, որ դահլիճի բոլոր կողմերից մարդիկ տեղից վեր էին կենում իրեն նայելու համար:

Բարեբախտաբար, մի քանի րոպե անց Ղամբլդորն էլ եկավ, և ժխորը դադարեց:

— Մի տարի էլ անցավ, — գվարթ ասաց Ղամբլդորը: — Իսկ հիմա ես ստիպված եմ ձեր ջահել ականջները զբաղեցնել զառամյալ ծերունու ծանծրալի բարբաջանքով, մինչդեռ ձեր ջահել ատամները վաղուց արդեն պատրաստ են զբաղվելու մեզ սպասող խնջույքի ընտիր հյուրասիրությամբ: Ի՞նչ տարի էր... Հուսով եմ, որ բոլորիդ գլուխները գոնե քիչ ավելի լեցուն են գիտելիքներով, քան մեկ տարի առաջ... Ի միջիայլոց, մինչև հաջորդ ուսումնական տարվա սկիզբը դուք մի ամբողջ ամառ ունեք ձեր տրամադրության տակ՝ գլուխներիդ կրկին բարեհաջող դատարկելու համար...

Հիմա, ըստ ավանդույթի, ժամանակն է, որ Միաբանությունների Գավաթը հանձնենք տարեկան մրցույթում հաղթած միաբանությանը: Տների միջև միավորները բաշխվել են հետևյալ կերպ.

Չորրորդ տեղ՝ Գրիֆինդոր միաբանություն, երեք հարյուր տասներկու միավոր.

Երրորդ տեղ՝ Հաֆլփաֆ միաբանություն, երեք հարյուր հիսուներկու միավոր.

Երկրորդ տեղ՝ Ռեյվենքլո միաբանություն, չորս հարյուր քսանվեց միավոր և.

Առաջին տեղ՝ Սլիդերին միաբանություն, չորս հարյուր յոթանասուներկու միավոր:

Ողջույնների ու հաղթական բացականչությունների մի փոթորիկ բարձրացավ Սլիդերին միաբանության սեղանից: Հարրին տեսնում էր, թե ինչպես էր Դրաքո Մալֆոյն իր գավաթով հաղթական հարվածում սեղանին: Տեսարանը պարզապես անտանելի էր:

— Այո՛, այո՛, ապրի՛ Սլիդերինը, — ասաց Դամբլդորը, — սակայն մենք պարտավոր ենք հաշվի առնել նաև վերջերս կատարված իրադարձությունները:

Դահլիճն անմիջապես սսկվեց: Սլիդերինցիների ժպիտները փոքր-ինչ սառեցին:

— Ըհ-հը՛մ... Ես այժմ պետք է մի քանի միավորներ բաշխեմ, որոնց մասին դեռ չի հայտարարվել... Ապա տեսնե՛նք... Ուրեմն այսպես... Այո՛... — ասաց Դամբլդորը:

— Առաջինը. պարոն Ռո՛նալդ Ուի՛զլիին... — Ռոնի դեմքը միանգամից մանուշակագույն երանգ ստացավ, և նա անմիջապես նմանվեց արևի տակ երկար մնացած բազուկի — ...լավագույն մարտավարությամբ իրականացված շախմատային խաղի համար, որի նմանը չի եղել Հոգվարթսում երկար տարիների ընթացքում, Գրիֆինդոր միաբանությանը շնորհում եմ... հիսու՛ն միավոր:

Գրիֆինդորցիների ուրախության աղաղակներն այնպիսի հզորությամբ դեպի վեր ժայթքեցին, որ կախարդված առաստաղը, ասես ծայնի ալիքից դեպի վեր գոգավորվեց, ու առաստաղին սփռված միլիարդավոր աստղերը դողդողացին: Ընդհանուր աղմուկ-աղաղակի մեջ, համենայնդեպս, հստակ կարելի էր լսել Փերսիի ծայնը, որը շտապում էր հայտնել մյուս ավագներին.

— Դա իմ եղբայրն է, գիտե՞ք... Իմ կրտսեր եղբայրը: Պատկերացնու՞մ եք, կարողացել է հաղթել ՄըքԳոնագալի հսկա շախմատամարտիկներին:

Վերջապես կրկին լռություն տիրեց:

— Երկրորդը. օրիորդ Հերմիոնա Գրեյնջերին... կրակի դեմ չընկրկելու և մահացու վտանգը սառը տրամաբանությամբ հաղթահարելու համար, Գրիֆինդոր միաբանությանը շնորհում եմ... հիսուն միավոր:

Հերմիոնան գլուխը թաքցրեց արմունկների մեջ: Հարրին համոզված էր, որ նա սկսեց արտասվել: Սեդանի երկու կողմերից բոլոր գրիֆինդորցիները եկել ու խմբվել էին նրանց շուրջը՝ Գրիֆինդորը միանգամից հարյուր միավորով վեր բարձրացավ:

— Երրորդ. պարոն Հարրի Փոթթերին... — սկսեց Դամբլդորը և ամբողջ դահլիճում այնպիսի լռություն տիրեց, ասես ներկաներից ոչ մեկը նույնիսկ չէր էլ շնչում... — աննախադեպ սառնասրտության և անձնուրաց քաջության համար, Գրիֆինդոր միաբանությանը շնորհում եմ... վաթսու միավոր:

Աղմուկն ու գոռում-գոչյունը պարզապես խլացուցիչ էին: Նրանք, ովքեր բղավելու հետ զուգահեռ ի վիճակի էին նաև գումարման զուտ թվաբանական գործողություն կատարել, արդեն գիտեին, որ Գրիֆինդորի ընդհանուր հաշիվը դարձավ չորս հարյուր յոթանասուն երկու միավոր, ճիշտ այնքան, ինչքան Սլիզերինինը: Եթե միայն Դամբլդորը Հարրիին գոնե մեկ միավոր էլ ավելի տար, նրանք արդեն շահած կլինեին Միաբանությունների Գավաթը:

Դամբլդորը ձեռքը վեր բարձրացրեց: Դահլիճն աստիճանաբար լռեց:

— Քաջությունը կարող է շատ բազմադեմ լինել, — ժպտալով ասաց Դամբլդորը, — մեծ քաջություն է պահանջվում թշնամիների դեմ առձակատելու համար, ինչ խոսք, բայց ոչ պակաս քաջություն է պահանջվում նաև բարեկամներին դիմադրելու համար: Այդ իսկ պատճառով՝ տասը միավոր եմ շնորհում... Նեփիլ Լոնգբոթմին:

Ամբողջից դուրս կանգնած որևէ մեկը կմտածեր, որ ինչ-որ շատ մեծ պայթյուն տեղի ունեցավ Մեծ դահլիճում, այնքան բարձր էր Գրիֆինդորի սեդանից բարձրացած հռնդալից աղմուկը: Հարրին, Հերմիոնան ու Ռոնը ոտքի կանգնեցին բարձրածայն ողջունելու՝ անակնկալից պապանձված և ուրվականի պես ձերմակած Նեվիլին, որն անհետացավ ամեն կողմից նրան գրկախառնվող մարդկանց խմբի մեջ: Նեվիլը դեռ երբեք նույնիսկ մեկ միավոր էլ չէր շահել Գրիֆինդորի համար: Հարրին՝ շարունակելով հաղթականորեն աղաղակել, բոթեց Ռոնին և գլխով ցույց տվեց Մալֆոյին,

որը թերևս իր ամբողջ կյանքում երբեք այդքան ապշահար ու վհատ տեսք դեռ չէր ունեցել, կարծես հենց նոր ինչ-որ մեկը անդամալուծող չարադյութանք էր արել նրա վրա:

— Իսկ դա նշանակում է, — ծայնը ծափահարությունների փոթորկից ավելի բարձրացնելով, շարունակեց Դամբլդորը, քանզի նույնիսկ Ռեյվենքլո և Հաֆլըփաֆ միաբանություններն էին ուրախ-ուրախ ծափահարում՝ տոնելով Սլիդերինի վաղուց բաղձալի անկումը, — իսկ դա նշանակում է, որ դահլիճին նոր հարդարանք է պետք:

Նա ծափ տվեց, և մեկ ակնթարթում բոլոր կանաչ զինադրոշմերը դարձան ալ կարմիր, իսկ արծաթագույնը՝ ոսկեգույն, Սլիդերինի հսկա օձն անհետացավ, և փոխարենը հայտնվեց Գրիֆինդորի հաղթական առյուծը: Սնեյփը սեղմում էր պրոֆեսոր ՄըքԳոնագալի ձեռքը՝ գերագույն ճիգերով շինծու ժպտալով: Հարրիի ու Սնեյփի հայացքները հանդիպեցին, և Հարրին անմիջապես հասկացավ, որ Սնեյփի վերաբերմունքն իր նկատմամբ նույնիսկ մեկ միլիմետրով էլ չի փոխվել: Սակայն դա Հարրիին բնավ չէր անհանգստացնում: Թվում էր, թե կյանքը Հոգվարթսում հաջորդ տարի կշարունակվի սովորականի պես կամ առնվազն այնքան սովորական, որքան այն կարող է այդպիսին համարվել Հոգվարթսի համար:

Դա Հարրիի կյանքում լավագույն երեկոն էր, նույնիսկ ավելի լավը, քան քվիդիչում հաղթելու օրը կամ Սուրբ Ծննդյան տոնը, կամ լեռնային տրոլներ նոքաութելը... Նա իր ամբողջ կյանքում երբե՛ք, երբե՛ք չի մոռանա այդ երեկոն:

Հարրին գրեթե մոռացել էր, որ իրենք դեռ պետք է քննությունների արդյունքների պատասխանները ստանան: Ի մեծագույն զարմանք, Ռոնն ու Հարրին, երկուսն էլ, քննությունները հանձնել էին բավականին լավ գնահատականներով, իսկ Հերմիոնան, անշուշտ, լավագույն առաջադիմությամբ՝ տարվա առաջին աշակերտն էր: Նույնիսկ Նեվիլն էր անցել՝ բուսագիտության լավ գնահատականներով մի կերպ հավասարակշռելով հմայադեղերի դասից իր գրեթե զրոյական միավորները: Նրանք մեծ հույսեր էին տածում, որ Գոյլը, որը նույնքան դմբո էր, որքան և չարամիտ, չի հավաքի նվազագույն միավորները և դուրս կմնա, սակայն նա

նույնպես անցել էր: Իհարկե, դա տհաճ էր, սակայն, ինչպես Ռոնն էր սիրում ասել, հազար երանի մի տեղ չի լինի:

Եվ հանկարծ, նրանց պահարանները դատարկվեցին, ճամպուրակները լցվեցին, Նեվիլի դոդոշը գտնվեց զուգարանի հեռավոր անկյունում թաքնված, բոլոր ուսանողներին պաշտոնական երկտողեր հանձնվեցին, որտեղ խիստ բառերով զգուշացվում էր, որ արգելվում է հրաշագործել արծակուրդների ժամանակ («Ես դեռ հույսս չեմ կտրում, որ գոնե մի անգամ նրանք կմոռանան այս երկտողը հանձնել մեզ արծակուրդներից առաջ», — տխուր ասաց Ֆրեդ Ուիգլին): Հագրիդը եկավ նրանց հետևից՝ փոքրիկ նավատորմի մոտ ուղեկցելու, որը հետ տարավ նրանց՝ լճի մակերեսով լողալով դեպի Հոգվարթսի երկաթուղային կայարանը: Բոլորը տեղավորվեցին Հոգվարթսի ձեպընթացում և ճանապարհվեցին դեպի մագլական աշխարհ:

Բնապատկերը հետզհետե ավելի ու ավելի կանաչ ու կոկիկ էր դառնում, անցնելով մագլական քաղաքների ու գյուղերի կողքով, իսկ ուղևորները՝ զվարճախոսելով, ծիծաղելով, ու համտեսելով Բերթի-Բերթի-ամեն-համի-սիսեռահատիկներից, շուտով հանեցին իրենց դյուբական պարեգոտներն ու հագան մագլական բաձկոններն ու վերարկուները և ժամանեցին Քինգզ Քրոս երկաթուղային կայարանի թիվ ինը և երեք քառորդ կառամատույցը:

Բավականին երկար ժամանակ պահանջվեց մինչև բոլորը դուրս եկան կառամատույցից: Մի ծեր, կնճռոտ դեմքով դյուբ-հսկիչ կանգնած էր տոմսերի արգելափակոցի մոտ՝ հետևելով, որ երկու կամ երեք հոգուց ավելի մեծ խմբերով միանգամից դուրս չգան անցումից, որպեսզի մագլների ուշադրությունը չգրավեն՝ բոլորը միասին աղյուսե պատից դուրս թռչելով:

— Այս ամառ դուք պետք է անպատճառ գաք մեզ մոտ, — ասաց Ռոնը, — դուք երկուսդ: Ես ձեզ մի բու կուղարկեմ:

— Շնորհակալ եմ, — ասաց Հարրին, — կարծում եմ, ինձ իսկապես պետք կլինի մի լավ բանի սպասել՝ մինչև ամառվա վերջը Ղարգլիներին դիմանալու համար:

Մարդիկ հրաժեշտի վերջին խոսքերն էին ասում և նրանց ձեռքը սեղմում՝ դեպի մագլական աշխարհ տանող վերջին դարպասների մոտ: Շատերը անձամբ հրաժեշտ էին տալիս Հարրիին.

— Առայժմ, Հա՛րրի:

— Կտեսնվե՛նք, Փո՛թթեր:

— Դեռ հանրահայտ ես, — ժպտալով ասաց նրան Ռոնը:

— Ո՛չ այնտեղ՝ ուր գնում եմ, կարող ես համոզված լինել, — ասաց Հարրին:

Նա, Ռոնը և Հերմիոնան միասին անցան անցումով:

— Ահա՛ նա, մա՛մ... Տե՛ս, ահա՛ նա...

Զինի Ուիզլին էր, Ռոնի կրտսեր քույրը, սակայն նա բնավ Ռոնին չէր մատնացույց անում:

— Հա՛րրի Փո՛թթերը, մա՛մ, տե՛ս... Ես նրան տեսնում եմ:

— Հանգիստ կա՛ց, Զի՛նի, մատով ցույց տալն անբաղաքավարի է:

Տիկին Ուիզլին ժպտադեմ դիմավորեց նրանց բոլորին:

— Զբաղված տարի էր, հա՞... — ասաց նա:

— Շա՛տ, — ասաց Հարրին, — շնորհակալություն հավայի ու ջեմարի համար, տիկին Ուի՛զլի:

— Օ՛հ, չարժե՛, սիրելի՛ս...

— Պատրա՞ստ ես:

Քեռի Վերնոնն էր, դեռ կարմրերես, դեռ բեղավոր, դեռ կատաղած Հարրիի համարձակության վրա, որ օրը ցերեկով ձեռքին վանդակով բու է տանում կայարանով՝ առանց քաշվելու օրինավոր, նորմալ մարդկանցից: Նրա թիկունքում կանգնած էին՝ Հարրիի տեսքից իսկ արդեն սարսափահար մորաքույր Պետունիան ու Դադլին:

— Դուք Հարրիի ընտանի՞քն եք, — հարցրեց տիկին Ուիզլին:

— Կարելի է, թերևս, այդպես ասել, — պատասխանեց քեռի Վերնոնը, — արագացրու՛, տղա՛, մենք այսօր դեռ շատ անելիքներ ունենք, — ասաց նա և առաջ անցավ:

Հարրին մի քիչ հետ մնաց՝ Ռոնի ու Հերմիոնայի հետ հրաժեշտի վերջին խոսքերը փոխանակելու համար:

— Ուրեմն ամառվա ընթացքում դեռ կտեսնվենք:

— Քեզ բարի... ըմ, արձակուրդներ, — ասաց Հերմիոնան, անվստահ նայելով քեռի Վերնոնի հետևից, ցնցված, որ կարող է որևէ մեկն այդքան անբարեհամբույր լինել:

— Օ՛հ, ես համոզված եմ, որ արձակուրդները բարի են լինելու, — ասաց Հարրին, և մյուս երկուսը զարմացան նրա աչքերի չարաճճի փայլի ու խորամանկ ժպիտի վրա: — Նրանք չգիտեն, որ մեզ չի թույլատրվում տանը հրաշագործել: Ա՛յ, թե Ղադլիի հախից կգամ այս ամառ...

